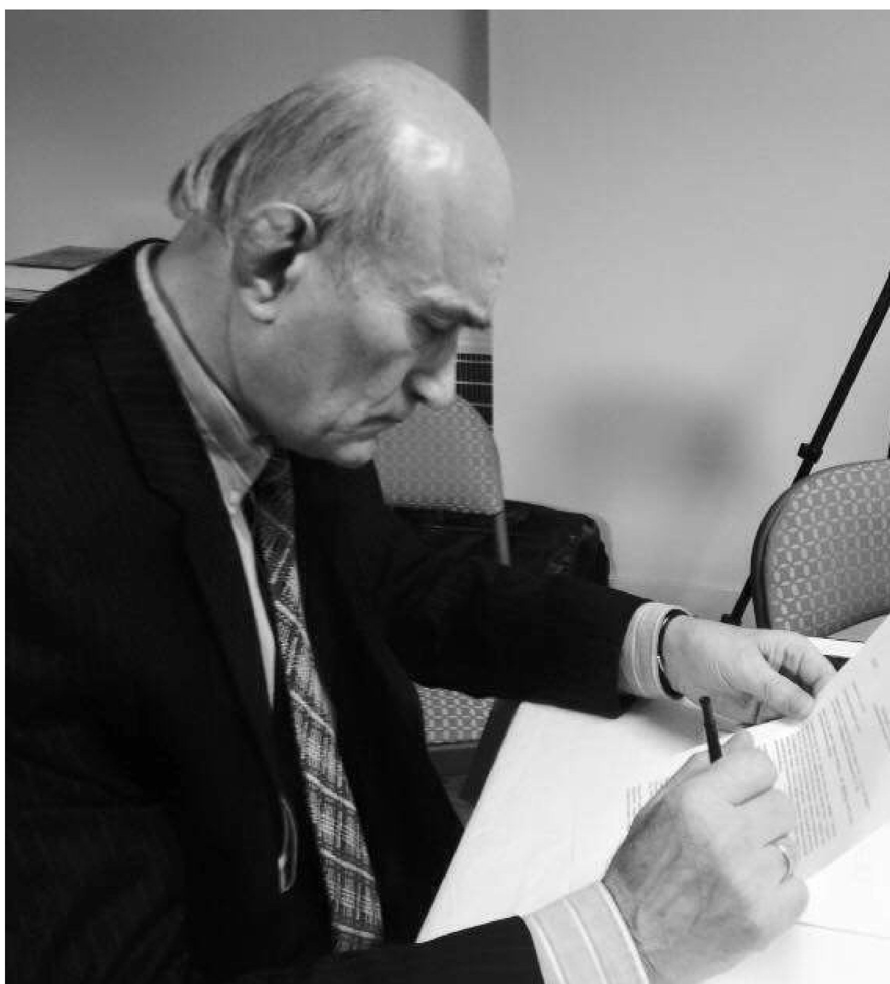
КРАЯВІД
ПЕРАД НІЗІНАЙ

2014 год *(фота С. Навумчыка)*

Зянон Пазьняк

КРАЯВІД ПЕРАД НІЗІНАЙ

Выбраная публіцыстыка

БВ

Варшава – Нью-Ёрк
Выданьне: «Беларускія Ведамасьці»
2018 г.

ISBN: 978-83-948192-1-7

ПРАДМОВА

Гэты зборнік укладзены з артыкулаў большай часткай ужо надрукаваных. Тэксты тут аб'яднаныя адным падыходам -- асьвятленьнем небясьпечных зьяваў і працэсаў для існаваньня нацыі, культуры і цывілізацыі. Таксама адлюстраваныя тэмы аб станоўчых чыньніках разьвіцьця.

Раздумляючы над некаторымі зьявамі ў цывілізацыйным краявідзе, пераконваешся ў арганізаванай зададзенасьці іх існаваньня і распаўсюду. Ёсьць безумоўная сувязь з ідэалёгіяй. Тут адчуваюцца падуплыўныя выразна кіруемыя працэсы, накіраваныя на разбурэньне асобы чалавека хрысьціянскага тыпу і на зьмяненьне карціны сьвету. Звычайна гэта адбітак дзейнасьці лявацтва і маргінальных агрэсіўных груп. Таксама можа быць вынікам акупацыйнай палітыкі, накіраванай на вынішчэньне нацыі і культуры. Тэма вымагала б дасьледваньняў і фундамэнтальнай навуковай працы. Тут ужо шмат напісана (О. Шпэнглер, А. Тойнбі, С. Ханцінгтон і інш.). Яны кажуць аб схіле і ўпадку Эўропы, аб самаразбурэньні хрысьціянскіх каштоўнасьцяў, ці бо -- "атлянтычнай цывілізацыі".

На сёньняшні дзень тое, што яшчэ ў палове XX-га стагоддзя было несуцяшальным папярэджаньнем, цяпер стала рэальнасьцю, ідэалёгіяй дэградацыі асобы. Ужо склалася абумоўленая сістэма гэтай дэградацыі, якая закранула істотныя сфэры сацыяльнага і маральнага жыцьця грамадзтва. Існуюць даволі пэсымістычныя прагнозы

будучыні, заснаваныя на статыстыцы і дасьледваньнях. Давер да такіх прагнозаў невялікі, бо ніхто ня можа прадбачыць зьменлівасьць супраціву зьменлівым абставінам. Але тэндэнцыя існуе і ўплывае на паніжэньне. Ёсьць два падыходы ў ацэнцы працэсаў і зьяваў: сацыяльна-навуковы і рэлігійна-духоўны. Апошні да першага па сваёй сутнасьці выступае як тэорыя да практыкі. Можна было, напрыклад, правесьці скрупулёзныя дасьледваньні ва ўсіх сфэрах жыцьця з выкладкамі па эканоміцы, палітыцы, адукацыі, юрыспрудэнцыі ды культуры, сельскай гаспадарцы, медыцыны ды інфармацыі і фундамэнтальна паказаць, што камуністычная тэорыя, камунізм абавязкова прыводзяць да дэградацыі і краху грамадзтва. Тое ж можна абазначыць адной фразай, як гэта здарылася на допыце аднаго верніка-хрысьціяніна ў КГБ: "Камуністычны сьвет, які вы будуеце,-- сказаў ён, -- ня будзе справядлівым, бо самы вы -- несправядлівыя".

Па-народнаму, гэта значыць глядзець у корань. Салодкія ідэалы, сьветлыя планы выгаднага ўладкаваньня жыцьця для ўсіх людзей, прамоўленыя ў вуснах мярзотнікаў рэальна ніколі не ажыцьцёвяцца. Будучыня ў абяцаньнях ідэйных бязбожнікаў можа скончыцца чартоўшчынай і распадам маралі.

Гэта ня правіла, але небясьпечнае, "як правіла". Таму што вядомы і адваротны бок мэдалю, які паказвае, што адной з жорсткіх формаў дыктатуры ёсьць тэакратыя і таму царква абавязкова мусіць быць аддзелена ад дзяржавы. Як напісана, "Богу Богава, каралю каралёва". Але ўсё ж больш справядлівая ёсьць тая ўлада, што жыве па справядлівых законах і той чалавек, які стараецца жыць па запаведзях. Рэлігію нельга адлучаць ад маралі й культуры.

Ня трэба ніякіх выкладак па эканоміцы, гандлю, цане на нафту, новых тэхналёгіях, калі жанчыны трацяць сорам, калі ўзаконены заганы і збачэнствы, калі разбураецца сям'я, бацькі гвалцяць дзяцей, улада робіцца сродкам нажывы, хлусьня і нянавісьць -- нормай паводзін. Гэта прыкметы цывілізацыйнай катастрофы. Чалавецтва такое ўжо перажывала, і ня вельмі даўно.

Зразумела, што яшчэ далёка не напоўнена чаша (як, скажам, некалі ў Рыме), але яна напаўняецца. Напаўненьне яе стала ідэалёгіяй бязбожнага чалавека, задаволенага сваім розумам і свабодай.

У кантэксьце выклікаў і пераменаў, бадай, ці ні ў найгоршым стане на сёньняшні дзень знаходзімся мы, беларусы. Божай воляй нам удалося пасьпець у апошні вагон і здабыць незалежнасьць краіны, ня маючы сілы зьмяніць уладу. Безуладдзе

сыграла фатальную ролю, стала прычынай захопу дзяржавы антынацыянальнымі групамі пры падтрымцы Расеі. Беларусь трапіла пад уплыў "скопішча зла". Разбурэньні для нацыі, якія ўжо прынесла гэтая цемра і "скопішча зла", ні з чым немагчыма параўнаць. Найцяжэйшае тое, што за гады ўнутраннай акупацыі мэтанакіравана вынішчана існаваньне і самаузьнікненьне нацыянальнай палітычнай эліты, нацыянальных розумаў і палітычных дзеячоў. Адначасна масава аббалваненыя антынацыянальнай прапагандай шырокія сацыяльныя нізы. У такіх ўмовах грамадзкі дагавор паміж элітай (якой ужо, практычна, не існуе) і адчужанымі масамі ня можа адбыцца. Узьнікае становішча цывілізацыйнай дэградацыі, якое трэба пераадолець, нягледзячы ні на што.

Існуе аднак таямніца гэтага народа, якую, магчыма, ня ведае ён сам, але аўтар напісанага здагадваецца.

Беларусь жыве і будзе жыць. Гэта ўжо стане вольны народ і вольная нацыя.

22 верасьня 2018 г. Зянон Пазьняк

ВЯРТАЙМАСЯ!

Выказваецца шмат цікавых меркаваньняў, часта супярэчлівых і нават памылковых. Але ўсё гэта не бяда і не прычына для разчараваньня, бо нашыя людзі трапілі (дакладней, іх загналі) у такое становішча, калі, любячы сваю Бацькаўшчыну Беларусь, яны вымушаны нанова адкрываць самых сябе, і нават нанова вывучаць сваю родную мову. Няхай нас гэта не бянтэжыць. Вывучайма сябе. І ня трэба саромецца сваёй датыхчасовай моўнай няведы, бо найперш ня трэба саромецца сваёй любові да Радзімы, ведаючы, што такіх людзей шмат, і ўсе мы вернемся да роднай Беларусі. Наш кліч павінен быць такі: “Вяртаймася!”

Некалі, у 1960-70 гадах сярод казахскай інтэлігенцыі, адарванай ад роднай мовы русіфікацыяй у гарадах, узьнік такі ж покліч: “Вяртаймася!” Гарадзкія сыны казахаў пачалі вывучаць сваю ж мову, вяртацца ў свой народ.

У гэтыя гады, у задушлівы час брэжнеўшчыны, адзначалі ў Менску ў залі тэатра імя Янкі Купалы юбілей нашай знакамітай опэрнай артысткі Ларысы Пампееўны Александроўскай. Выступаюць госьці з усяго СССР. І вось выходзіць на сцэну малады казах і вітае артыстку... на казахскай мове. Доўга гаворыць. Поўная цішыня. А потым казах і кажа па-руску, што калі ён ехаў сюды, яму сябры наказалі: “Гавары на сваёй мове і цябе зразумеюць...”

Памятаю, што гэтае “і цябе зразумеюць” ударыла тады, як токам, і ўся паўнюсенькая афіцыйная заля савецкага мастацкага “істэблішмэнту” узарвалася апладысмэнтамі, устала і ўчыніла авацыю стоячы. Вось такая дзівосная амбівалентнасьць выявілася тады нечакана ў Менску. (Што датычыць Казахстана, то сорак адсоткаў казахаў у выніку русіфікацыі тады ўжо ня ведалі сваёй мовы.

Потым, у 1986 годзе, маладыя казахскія патрыёты зажадалі, каб першым сакратаром ЦК кампартыі Казахстана быў казах, а не расеяц, прысланы з Масквы (як звычайна вялося). Моладзь вышла на вуліцы Алма-Аты, мірна пайшлі да будынка ЦК (ніхто зь іх не выступаў супраць камунізму, ніхто не хуліганіў). І тут неспадзявана на іх накінуліся ўнутранныя войскі рэжыму і КГБ (ўлічыце, што гэта Азія), студэнтаў пабілі, пасеклі сапёрнымі рыдлёўкамі, пакалечылі, тры асобы былі забітыя (гэта па афіцыйных зьвестках на самай справе забітых было шмат), сотні людзей кінулі ў турму.

Вельмі важна было ведаць прыроду расейскага камунізму. Маладыя казахі тады, відаць, яшчэ цалкам таго ня ведалі. Але калі разумець усё глыбей, тады ня будзем зьдзіўляцца, чаму пры адным успамінаньні аб нашай Беларускай мове пачынаюць заходзіцца пенай з роту расейская гэбісцкая агентура і расейскія імпэрскія “дэмакраты”. Будзьма патрыётамі сваёй Радзімы. Вяртаймася да нашых нацыянальных каштоўнасьцяў, без якіх мы ня зможам існаваць як нацыя і культурны народ. Гэта перш за ўсё – нашая вялікая Беларуская мова; гэта наша вялікая гісторыя, наша старажытная шляхецкая дэмакратыя, наша цывілізацыя ад мора да мора, нашыя сымвалы гэтай цывілізацыі – “Пагоня” і Сьцяг; наша воля, наша беларуская незалежнасьць, якую мы здабылі праз 200 гадоў змаганьня. Гэтыя каштоўнасьці ёсьць наш нацыянальны грунт. Тут мусіць быць адзінства, незалежна ад падзелаў. Калі па нацыянальнай аснове адзінства няма, то няма й салідарнасьці, а значыць няма сілы і складана нешта зьмяніць. Спрэчкі пры разыходжаньні па сутнасных пытаньнях нацыі бессэнсоўныя, бо тое ўжо ня ёсьць спрэчкі прыяцеляў і не дыскусіі сваіх. Асабліва калі ўлічыць, што за такімі пытаньнямі заўсёды назіраюць і ўмешваюцца і Лубянка, і Крэмль, і Масква.

Патрыятызм правяраецца тады, калі ў палітычных праціўнікаў ёсьць агульныя нацыянальныя каштоўнасьці, якія яны здольныя абараняць разам, калі каштоўнасьці пад пагрозай. Калі такіх агульных нацыянальных каштоўнасьцяў не існуе, то няма і патрыятызму і ніякага адзінства. Ёсьць змаганьне паміж сабой (часам нават коштам нацыянальнай здрады).

Прыклады. У 90-х гадах у Балтыйскіх краінах і камуністы, і антыкамуністычныя народныя франты стаялі на пазыцыях незалежнасьці і прыярытэту нацыянальнай культуры. Гэтыя нацыі лёгка перамаглі, здабылі незалежнасьць і ўсталявалі нацыянальную дэмакратычную ўладу.

У гэты ж час камуністычная ўлада БССР (нашчадкі энкавэдзісцкай партызанкі) былі яра варожыя беларускай незалежнасьці, беларускай мове і культуры. Яны глядзелі на Маскву і падпарадкоўваліся Крамлю. Не існавала каштоўнасьцяў, на якіх можна было пабудаваць адзінства паміж Беларускім Народным Фронтам і камуністычнай уладай БССР супраць Масквы. Каштоўнасьці былі супроцьлеглыя. Камуністычная ўлада БССР адмаўляла Беларускую нацыянальную ідэю, стаяла на баку Масквы за захаваньне СССР. Беларускі Народны Фронт грунтаваўся на Нацыянальнай ідэі, стаяў на пазыцыі нацыянальнай незалежнасьці, дэмакратыі і выступаў супраць захаваньня СССР. Прайграўшы Народнаму

Фронту барацьбу за незалежнасьць, сэрвільная камуністычная намэнклятура БССР захавала (пры падтрымцы Масквы) уладу над Беларусяй. Гэты стан чужой антынацыянальнай улады на Беларусі ўжо стаў пэрманэнтным. Нават у туркмэнбашы было нейкае сваё азіяцкае скручанае разуменьне каштоўнасьці туркменцкай нацыі. У гэтых жа цёмных шклоўскіх нашчадкаў НКВД няма нічога, акрамя паталёгіі ўлады і нянавісьці.

Беларускае адзінства магчыма толькі на Нацыянальнай ідэі, на беларускай культуры, на беларускай мове. Прытым нават тады, калі беларусы на ёй не размаўляюць (зь вядомых прычын), але паважаюць яе і ведаюць, што яна ёсьць іхняя мова, што яна ёсьць свая.

Вяртаймася!

Ня трэба баяцца памылак у мове і разважаньнях, бо задача – навучыцца, успомніць сябе, вярнуцца ў будучыню, якую хочуць для нас зачыніць. А тыя грамадзяне Беларусі, што не беларусы па паходжаньню, не глядзіце на Маскву, не прымайце гэтае збочанае статус-кво, што стварылі тут непрыяцелі Беларусі. Дапамагайце беларусам адрадзіцца і ў мове, і ў свабодзе (не перашкаджайце хаця б), бо гэта стане агульнай нашай свабодай. Шлях да яе – праз Беларускае Адраджэньне. Вяртаймася!

Для нас, для беларусаў, нацыянальная мова, як і для бальшыні эўрапейскіх нацый, ёсьць ключ да нацыянальнага адраджэньня, нацыянальнай каштоўнасьцю нумар адзін у існаваньні народа. Гэта ёсьць увогуле аксіёма, пацьверджаная эўрапейскай гісторыяй. Нішчыцелі мовы тым часам апраўдваюцца, што мова, маўляў, на іх думку, ня мае значэньня, нацыя, маўляў, можа існаваць і бяз мовы, і прыводзяць звычайна два выключэньні – Швайцарыю (якая ўвогуле ня нацыя, а дзяржава) і шматпакутную Ірляндыю (якая ў барацьбе з ангельцамі скансалідавалася на каталіцызме). Нават габрэяў прыводзяць у прыклад. Праўда, зусім няўдала, бо габрэям дапамог нацыянальна адрадзіцца магутны нацыянальны рух – сіянізм (нават іўрыт адрадзілі, які ўжо быў амаль мёртвым).

Бездапаможныя “аргуманты” нішчыцеляў мовы ня трэба ўвогуле прымаць пад увагу. Не марнуйма словы і час. Ня будуць беларусы ў сваіх ідэях і змаганьні ні кітайцамі, ні японцамі, ні ірлянцамі, ні габрэямі. Мы можам быць толькі самымі сабой – эўрапейскімі беларусамі, творцамі і нашчадкамі вялікай усходне-эўрапейскай культуры. Вяртаймася!

20 студзеня 2014 г.

ШТО АДБЫВАЕЦЦА І ШТО МОЖА БЫЦЬ

Лічу, што разуменьне таго, што стаіць за гэтымі пытаньнямі, вельмі важным. Яно дае магчымасьць ставіць задачы дзеля будучыні.

СЬВЕТ

Сьвет павольна ўступае ў зацяжны сістэмны крызіс: фінансавы, эканамічны, энэргетычны, ідэйна-палітычны. Называюць розныя лакальныя прычыны крызісу (які пачаўся ў 2008 годзе) – ад правалу амэрыканскай іпатэкі да выемкі даляравай масы з банкаў ЗША і канцэнтрацыі яе ў іншым месцы (пра што кіраўнік фэдэральнай фінансавай сістэмы ЗША некалі сказаў, што "яны памыліліся").

Але агульная прычына крызісу (на мой погляд) -- перанасычэньне сусьветнага рынку таварамі, стагнацыя таварных дачыненьняў і адсутнасьць новых віду тавараў (як гэта адбылося, напрыклад, у 1930-40-х гг.). І толькі сусьветная вайна, а потым (галоўнае) зьяўленьне і разьвіцьцё новай хімічнай вытворчасьці (і адпаведна -- новых відаў тавараў) вывела чалавецтва зь вялікай дэпрэсіі і эканамічнага крызісу.

На сёньняшні дзень такога новага віду тавараў яшчэ няма, але, відаць, ўжо на падыходзе, бо вельмі вялікую ролю ў эканоміцы сталі адыгрываць інавацыі і тэхналёгіі. Гэта відавочны шлях да прадухіленьня будучага глабальнага энэргетычнага крызісу і новы мэтад вырашэньня энэргетычных праблем, якія цесна павязаныя з палітыкай і падзеламі ў сьвеце.

Асноўнымі крыніцамі сусьветнай энэргіі зьяўляюцца нафта і газ. Знаходжаньне новых крыніц энэргіі і новых тэхналёгіяў здабычы нафты і газу прывядзе, напэўна, да рэзкага зьніжэньня цаны на прыродную нафту, і можа мець катастрафічныя вынікі для краінаў, якія пабудавалі сваю эканоміку на здабычы нафты і газу. Гэта найперш -- краіны Блізкага Усходу, Паўночнай Афрыкі і арабскага сьвету, а таксама Расея, Іран, Туркменістан і інш.

Вынікам рэзкай перамены можа стаць зьбядненьне краінаў-экспарцёраў нафты і, магчыма, нават разбурэньне гэтых дзяржаў, што можа выклікаць лакальныя войны (нават з ужываньнем ядзернай зброі).

Цалкам магчымым стане, напрыклад, ваенны канфлікт паміж шыіцкім Іранам і суніцкай Саудаўскай Арабіяй, альбо

вайна Ірана з Ізраілем (пры інсьпірацыі Расеі), а таксама новыя ваенныя агрэсіі Расеі.

Ніводная з краін, што маюць рэсурсна прывязаныя эканомікі і існуюць з прадажы нафты і газу ня здолее хутка перабудавацца на прадуктыўнае стварэньне інавацыяў і тэхналёгіяў, бо гэта вымагае часу, высокага разьвіцьця фундамэнтальнай навукі, наяўнасьці інтэлектуальнай і тэхнічнай эліты і карэннай перабудовы вытворчасьці.

Для гэтых краін час працуе супраць іх, бо няўхільна разьвіваецца здабыча нафты і газу са сланцавых радовішчаў. Новыя тэхналёгіі ўжо дазваляюць прамысловую здабычу нафты са сланцаў, і яна ўжо пачалася ў Амэрыцы, нягледзячы на экалагічную шкоднасьць для людзей і прыроды. Запасы сланцаў нямераныя ў ЗША, у Польшчы і іншых краінах. Ізраіль увесь разьмешчаны на залежах сланцаў.

Вядома, справа тут ня простая. Пакуль што на гэтым полі мэтанакіравана (хоць і з пабочнымі выдаткамі) працуюць толькі Злучаныя Штаты. На сёньня сэнс сланцавай здабычы нафты ў ЗША ёсьць толькі тады, калі сусьветная цана яе будзе вышэй за 60-65 даляраў. З другога боку, нізкая цана на імпартуемую нафту выгадная амэрыканскай эканоміцы -- яна тады ажывае (што мы зараз і бачым).

У гэтай сытуацыі краіны-экспарцёры нафты ўжо нясуць страты, але баяцца зьмяншаць здабычу і павялічваць цану нафты, каб ня страціць рынкі. Тым больш, што пасьля адмены санкцыяў на рынак зноў выходзіць Іран (другая краіна пасьля Саудаўскай Арабіі па здабычы нафты ў сьвеце). Скептыкі (і канкурэнты) нэгатыўна адносяцца да сланцавай пэрспэктывы на рынку нафты (занадта дорага і экалагічна шкодна). Але навука і тэхналёгіі не стаяць на месцы і праца тут робіцца. Спакуса вялікая.

Новая энэргетычная рэвалюцыя, калі яна завершыцца посьпехам, будзе выгадная, найперш, Ізраілю і ЗША, бо навука, эканоміка і вытворчасьць гэтых краін разьвіваюцца на ўзроўні 21-га стагоддзя і пастаўлены на галоўны рэсурс -- на інтэлект чалавека (адпаведна, на інавацыі і тэхналёгіі). Гэтага няма ў арабскіх краінах, разбагацелых на нафтадалярах. Зьбядненьне арабскіх краін паспрыяе дамінацыі Ізраілю ў рэгіёне.

Энэргетычная рэвалюцыя будзе адбывацца балесна для людзей і народаў таксама з прычыны агульнага ідэйна-палітычнага крызісу лібэральнай дэмакратыі. «Эміграцыйнае нашэсьце» на Эўропу павялічыцца. Тым часам у Эўропе на грунце некантралюемага індывідуалізму, гіпертрафіраваных паняцьцяў пра свабоду і ўсеагульнай выбарнай сістэмы адбываецца падмена высокіх каштоўнасьцяў існаваньня

фальшывымі і прымітыўнымі патрэбнасьцямі (выхад на паверхню жыцьця нізкіх сацыяльных і амаральных асоб), назіраецца карпаратыўнае зрошчваньне бізнэсу з палітыкай і пераасэнсаваньне палітычнай дзейнасьці, якая разглядаецца як прыватная ўласнасьць. Заўважаны паўсюдны рост карупцыі, цывілізацыйных супярэчнасьцяў і перакосаў у сацыяльных ацэнках людзей.

У выніку лібэральнай заідэалагізацыі і арыентацыі на прымітыўныя і нізкія інтарэсы дэмакратычнае грамадзтва траціць адчуваньне здаровага сэнсу, губляе маральны, гуманітарны, а ўрэшце і прававы кантроль над самым сабой (над інстытутамі сям'і, выхаваньня дзяцей, свабоды слова, сацыяльных дачыненьняў і г.д.).

Усё гэта, плюс прагматычная спэцыялізацыя і сьціраванасьць навукі на разьвіцьцё тэхнічнага прагрэсу, звузіла яе гуманітарную сфэру і абнізіла ўзровень эліты грамадзтва, адчыніла магчымасьці для маргіналізацыі думаньня аднабока адукаваных людзей, да распаўсюджваньня псэўданавукі, якая зрошчваецца з афёрным бізнэсам, робіцца часткай масавай культуры і крайне адмоўна ўплывае на сьведамасьць, уяўленьні пра сьвет і жыцьцё сярэднестатыстычных пластоў насельніцтва.

Прыкладаў адсталых уяўленьняў жыхароў "інфармацыйнай цывілізацыі" (на самай справе "дэзінфармацыйнай") -- безьліч. За апошні час найбольш уражвае афёра 2012 года, пушчаная ў сьвет журналістамі, пра канец сьвета ў 2012 годзе па календары гістарычнага народа майя. Маса сярэднестатычных людзей паверыла гэтаму глупству. На Захадзе сярод часткі насельніцтва быў псіхоз. Распрадавалі маёмасьць, уцякалі ў горы і т. п. Словам, -- жывое сярэднявечча.

Навука звычайна ня ўмешваецца і не камэнтуе ўсялякую масавую міфалагічную фантастыку, таблоідныя «прароцтвы» ды плёткі, таму што безнадзейна. Маса не валодае здаровым сэнсам і навуковым поглядам на сьвет (гэта не закладваецца ў сучаснай заходняй прагматычнай школе). Маса жыве міфалагічнай сьвядомасьцю і ўяўленьнямі пра схаваныя (сакрэтныя) таямніцы ды гатовыя веды, пра якія раптам можна даведацца (пачуць), не трацячы высілкаў на працу і адукацыю.

Тым часам маргіналізм, псэўданавука і гуманітарная абмежаванасьць асобы далёка не бяскрыўдная зьява, але шкодная для грамадзтва, асабліва для такога грамадзтва, якое йдзе па шляху навукова-тэхнічнага прагрэсу. Урэшце можа стацца, што гэты прагрэс ня будзе каму рэалізоўваць і ажыцьцяўляць. Іронія яшчэ ў тым (а можа і не іронія, а

трагедыя), што гуманітарная навука (якую ня любяць бізнэс і ўлада) аргумэнтавана даказвае, што навукова-тэхнічны "прагрэс" і цывілізацыя такога прагрэсу -- гэта ёсьць тупіковая галіна разьвіцьця. Але выхаду і іншага шляху пакуль што ніхто ня бачыць. Ёсьць шмат матэрыялістаў і талковых людзей, што сьвята вераць у гэты шлях і абстрактнае разьвіцьцё чалавецтва па дарозе навукова-тэхнічнага прагрэсу. І толькі рэальныя крызісы грамадзтва вяртаюць накірунак думак у канкрэтную рэчаіснасьць, да чалавека як меры ўсяго, да нацыі як асновы дзяржавы, да культуры як сфэры сучаснасьці і меры будучыні. Вяртаюць, але ня кожнага.

ДАЛЁКІ ПОГЛЯД

Гэтая тэма ня мае непасрэднага дачыненьня да таго, пра што я пішу, і як бы ні на што не ўплывае. Але я мяркую, што абавязкова варта яе тут пазначыць, разважаючы пра існаваньне чалавека. Тэма ўсё ж даволі распаўсюджана ў грамадзтве, у якім людзі ўсё больш і больш адчуваюць тупіковасьць планетарнага разьвіцьця і шукаюць выйсьця. Разважаньні адцягненыя і агульныя. Таму без канкрэтызацыі назаву толькі некаторыя аспэкты ў гэтай тэме.

Візію далёкай будучыні чалавецтва, асэнсаванай у ідэалёгіі, гістарычна ажыцьцяўлялі тры сістэмныя падыходы думаньня і тры арганізаваныя сілы грамадзтва (чалавецтва) -- гэта Хрысьціянства, нямецкі нацыянал-сацыялізм і расейскі камунізм-бальшавізм. І нацызм, і камунізм у ідэёва-эсхаталагічным плане ўяўлялі сабой левы (лявацкі) сурагат цёмнай сацыяльнай рэлігіі, замешанай на антыхрысьціянстве. Фактычна, у 20-м стагоддзі адбыўся зьнішчальны паход супраць хрысьціянскай эсхаталагічнай візіі чалавецтва. Гэтая гісторыя дае прастор для духоўных разважаньняў, якія могуць удасканаліць веды, але яны ўжо не ўплываюць на рэальнае грамадзкае жыцьцё.

Сучасная дэмакратычная (рынкава-спажывецкая) цывілізацыя будуе сваё бачаньне пэрспэктывы чалавецтва на двух падыходах, якія вынікаюць з прагрэсу: на цывілізацыйнай і экалагічнай катастрофе і на выхадзе чалавецтва ў космас, на перасяленьні яго на другія планеты.

Першы падыход цалкам рэалістычны, бо ў гісторыі Зямлі і чалавецтва ўжо былі і цывілізацыйныя, і экалагічныя катастрофы, якія прыводзілі да кардынальных зьменаў у прыродзе і ў грамадзтве. Але гэта ніякі ня вынік разьвіцьця, а толькі прадбачаньне краху цывілізацыі ў выніку бесталковага існаваньня. Улічыць трэба палітычныя падзелы ў сьвеце,

агрэсіўнасьць асобных краінаў і наяўнасьць зброі планетарнага зьнішчэньня.

Другі падыход і намеры касьмічнага перасяленьня людзей на іншыя планеты, практычна, роўны нулю і ў рэальнасьці немагчымы. І зьвязана гэта не з неабходнасьцю авалоданьня новай магутнай і лёгка здабываемай энэргіяй, не з вырашэньнем праблемы кіраваньня гравітацыяй, магнітным полем, атмасфэрным ціскам, здабыцьцём кіслароду, вады, глебы і г. д., а з магчымасьцю кіраваньня прасторай і часам, бо час зямны (час зямной цывілізацыі) і час касьмічны -- несумяшчальныя па маштабу і па існаваньні ў прасторы.

Гэтая розьніца вырастае з павелічэньнем хуткасьці (якая для фізічнага цела ня можа быць большай за хуткасьць сьвятла). Нават калі б дзе-небудзь і былі б у космасе адначасна дзьве падобныя планеты Зямля, насельнікі іх рэальна ніколі не маглі б сустрэцца ў фізічным плане, бо працягласьць арганічнага жыцьця планеты (не кажу ўжо пра разумную цывілізацыю і пра працягласьць жыцьця чалавека) у параўнаньні з прасторай і часам космасу -- гэта адно імгненьне. Верагоднасьць зьяўленьня яшчэ адной разумнай цывілізацыі, тым больш двух і ў аднам часе (які фізічна непераадольны) настолькі малая, што цікава толькі для матэматычных аблічэньняў. Будаваць жа меркаваньні на верагоднасьці кшталту ў мінус 725-й ступені няма сэнсу, бо яе ня будзе.

Чалавек у фізічным плане і ў фізічным сьвеце у прынцыпе ня можа даляцець да іншых галактык і нават асвоіць тую, дзе ён знаходзіцца. У навуцы гэта вядома (пра тое пісаў, напрыклад, яшчэ 70-х гг. мінулага стагоддзя савецкі астраном акадэмік Т. А. Агекян).

Лагічны аналіз фактаў і якасьцяў фізічнага космасу ў дачыненьні да эвалюцыйнага разьвіцьця арганічнай матэрыі (ўлічваючы і разьвіцьцё разумнай цывілізацыі) прыводзіць да даволі добра даказваемай думкі, што ў сістэме фізічнага сусьвету (космасу) эвалюцыі розуму як касьмічнай зьявы не адбывавецца (немагчымае па прыродзе самога фізічнага космасу). Гэта зьява касьмічна (фізічна) лакальная, якая мае свой пачатак і канец. Адным з аргумэнтаў тых, хто прытрымліваюцца такога погляду, ёсьць пустата, цішыня і мёртвае грабавое маўчаньне Космасу, які існуе вечна, мільярды сьвятло-гадоў.

Чалавек валодае фізічным целам і жыве ў канечным фізічным сьвеце (свеце Ньютана, Айнштайна-Бора-Гайзэнбэрга), дзе ёсьць межы формаў, колькасьцяў, хуткасьцяў і пераменнага часу. Гэта дало магчымасьць навуцы зразумець і даказаць пра немагчымасьць стварэньня фізічнага Пэрпетуум Мобіле ў

фізічным сьвеце і пра немагчымасьць фізічнага перасяленьня фізічнага чалавецтва ў фізічным космасе. (Хаця, паўтаруся, тэарэтычная верагоднасьць ў мінусовай ступені з трымя нулямі тут застаецца.)

Сэнс вечнага існаваньня чалавецтва, пераадоленьне фізічнай прасторы і часу, магчыма (верагодна) ня ў зьнешнім, а ва ўнутранным вектары разьвіцьця. Калі дапусьціць існаваньне побач з фізічным іншага вымярэньня і іншага сьвету, то перайсьці з фізічнага сьвету ў іншае вымярэньне і іншы сьвет тэарэтычна магчыма толькі пазбавіўшыся ад фізічнага цела (гэта значыць, праз сьмерць), калі лічыць пры гэтым, што паралельна з фізічным целам чалавек мае іншую духоўную сутнасьць (гэта значыць душу), якая можа існаваць у іншым вымярэньні, прасторы і часе.

Калі гэта дапусьціць, тады трэба адчыніць хрысьціянскае Эвангельле і чытаць далей. Там усё напісана. Тады стане зразумела, што дзеля жыцьця ў вечным космасе мала валодаць ведамі і быць адукаваным, трэба быць маральна абавязаным, жыць па сумленьню, па справядлівасьці і любові. Калі параўнаць лапідарна, то гэта -- як працаваць на атамнай электрастанцыі: мала ведаць, трэба выконваць і быць адказным. Калі п'янь і безадказнасьць -- тады Чарнобыльская катастрофа.

З высокім разьвіцьцём навукова-тэхнічнага прагрэсу (на чым стаіць цяперашняя цывілізацыя) і з выхадам на касьмічныя тэхналёгіі шматкроць ўзрастаюць патрабаваньні ня толькі да інтэлектуальных, але найперш да маральных якасьцяў чалавека. У Хрысьціянстве гэты тэзіс ёсьць галоўным. Аналагічны падыход (хоць і не галоўны, галоўным была ўлада) назіраўся і ў «сатанінскіх» нэацывілізацыйных ідэалагічных рэжымах. Ў гітлерцаў рабілася ніцшэанская стаўка на новую асобу «звышчалавека» (нямецкі «Лебэнсборн» пачынаў ужо нават генетычную сэлекцыю людзей дзеля вырошчваньня «звышчалавека»). Яшчэ большую увагу надавалі стварэньню новай камуністычнай асобы камуністы ў СССР. Без стварэньня новага камуністычнага чалавека камунізм немагчымы, лічылі яго ідэолагі (Хрушчоў нават «маральны кодэкс будаўніка камунізму» прыдумаў).

Калі зірнуць з гледзішча фармаваньня маральнай асобы на цяперашняе грамадзтва дэмакратыі і прагрэсу (якое апынулася ў палоне левага лібералізму), то мусім канстатаваць тут поўную адсутнасьць агульных маральных ідэалаў (і ідэалаў увогуле як сутнасьці). Ўсё заменена «каштоўнасьцямі», зь якіх галоўнымі ёсьць свабода і індывідуалізм («правы чалавека»). Стварылася база для разгортваньня маральнай энтрапаіі і спрыяльныя магчымасьці для самасцьвярджэньня нізкіх людзей.

І вось тут перад чаканьнем новых віткоў тэхнічнага прагрэсу і разважаньнямі пра касьмічны шлях паўстае галоўнае (на маю думку) пытаньне любой эсхаталогіі і разуменьне таго, што азначаюць для чалавека і чалавецтва высокая маральнасьць асобы, добрасьць, адказнасьць, любоў і справядлівасьць. Толькі валодаючы гэтымі якасьцямі чалавек (грамадзтва добрых людзей) можа станоўча ўладарыць над стыхіямі (і, дарэчы, кіраваць прагрэсам, які не прыводзіць да катастрофы).

Трэба канстатаваць, што цывілізацыя прагрэсу (маецца на ўвазе прынцып прагрэсіўнага навукова-тэхнічнага разьвіцьця чалавецтва), якая адыйшла ад веры ў Бога, ня мае пэрспэктыўнай візіі будучыні. Чалавецтва жыве сучаснасьцю. І пра сучаснасьць ёсьць гэтае наша паведамленьне, памятаючы, аднак, што будучыня будзе.

БЕЛАРУСЬ

Улічваючы сусьветныя тэндэнцыі, паглядзім, па якой схеме дзейнічае антыбеларускі рэжым, кіруемы акупацыйнай палітыкай Масквы, і што адбылося з грамадзтвам за 20 гадоў прамаскоўскай унутранай акупацыі, першасная мэта якой -- зрусіфікаваць Беларусь, зьнішчыць этнічныя, духоўныя, культурныя і інтэлектуальныя асновы нацыі.

Тым часам, нягледзячы ні на што, беларуская нацыя жыве. Яна існуе, бо ня можа цемра зьнішчыць сьвятло. Але спынена разьвіцьцё грамадзтва. Моцна разбураныя этнічныя асновы, інтэлектуальны ўзровень пакаленьня апушчаны на цэлы парадак ніжэй і застаўся ў 20-м стагоддзі.

Гэта было дасягнута рэжымам найперш шляхам ліквідацыі нацыянальнай адукацыі на беларускай мове і наступнае -- мэтанакіраваным абніжэньнем узроўню адукацыі, праграмаў навучаньня і выкладаньня з арыентацыяй на ўчарашні дзень індустрыяльнага грамадзтва і адсталыя дачыненьні. Зацьверджана сістэма адукацыі, якая прынцыпова не адпавядае вымогам грамадзтва 21-га стагоддзя. Быў узяты курс на інтэлектуальную адсталасьць, адбылося зьмяншэньне гуманітарных навук і якасьці гуманітарнага навучаньня, што ізноў жа вынікала з дзеяньняў, накіраваных на дэградацыю эліты, бо менавіта гуманітарныя ідэі і веды ствараюць інтэлігенцыю і эліту нацыі. Да гэтага ж працэсу спрычыняецца і паступовая ліквідацыя фундамэнтальнай навукі.

Некаторыя беларусы ў выніку прыстасаваньня да несвабоды, магчыма, ужо нават забыліся, як яшчэ ў пачатку антыбеларускага рэжыму і акупацыйнай палітыкі было забаронена ўжываньне ў назвах словаў «нацыянальны»,

«народны», словаў «Беларусь», «беларускі», звароты «спадарыня» і «спадар», як спальваліся беларускія падручнікі для школаў, зачыняліся беларускія дзіцячыя часопісы і выдавецтвы, беларускае радыё і тэлебачаньне, як нішчылі беларускую мову, як зачынялі беларускія школы, як «амоны» кідаліся на гук беларускай мовы і хапалі людзей, цягнулі ў суд і судзілі за тое, што «нецэнзурна выражался», як кідаліся і рвалі Беларускі сьцяг і білі кулаком ў твар беларускай жанчыне (такога не было ад пачатку нашага народнага існаваньня – у Беларусі быў культ жанчыны, культ маці; нават за саветамі ніколі ні адзін «мент» не ўдарыў жанчыну). Але ў рускіх дзікуноў і ў зрусіфікаваных вырадкаў такой мяжы не было, яны парушылі спрадвечныя табу ў беларускай культуры.

Прыкметы агульнага ўпадку:

а) Пануе катастрафічная палітычная бязграматнасьць і непісьменнасьць насельніцтва (якім лёгка маніпуляваць);

б) Адчуваньне несправядлівасьці не нараджае волі да супраціўленьня;

в) Не зьяўляюцца больш у грамадзтве нацыянальныя мудрацы і аўтарытэты, вялікія паэты і пісьменьнікі -- сумленьне і розум нацыі, якія былі нават за савецкай акупацыяй. Вялікія людзі 60-х адышлі, і засталася пустка. Няма больш такіх асобаў. Не запатрабаваныя. Не вырастаюць;

г) Зьнешняя ацэнка нацыі з боку іншых народаў такая: беларусы ня любяць сваю краіну; не гавораць на сваёй мове.

Усё гэта -- парадыгма вымiраньня і сьмерці. Яна ня ёсьць, аднак, абсалютнай, не зьяўляецца цалкам іманэнтным працэсам. Гэта зьява тыповая, калі інсціраваная зьнешнімі чыньнікамі чужой палітыкі абмежаваньня і прымусу з зададзенымі мэтамі.

Такая акалічнасьць ёсьць найважнейшы чыньнік, які трэба ўлічваць пры любым аналізе. Інакш высновы будуць памылковымі альбо антынацыянальна-прапагандысцкімі (гэта калі чыньнік чужой палітыкі не заўважаецца намерана);

д) У краіне разбурана існаваўшая стагоддзямі пры ВКЛ, пагрунтаваная на законах прыватная ўласнасьць на зямлю. На сёньняшні дзень беларускі чалавек рэальна адлучаны ад зямлі і ад сродкаў вытворчасьці;

е) Беларускае грамадзтва рэальна адлучана ад выбару ўлады і ад кантролю над дзяржаўнай уладай (бо ўся выбарчая сістэма прыватызаваная рэжымам і знаходзіцца пад аднаасобным кантролем дыктатуры). У выніку нацыя адмежавана ад палітыкі і ад уплыву на сваю будучыню, якая праектуецца ў такім выпадку чужымі сіламі і якія, насупеперак рэальным нацыянальным задачам, прапануюць фантомы і каланіяльныя хімеры змаганьня -- тыпу "правоў чалавека" і пытаньня, да каго далучыцца: да Захаду ці Ўсходу.

***(<u>Зацемка да слова</u>**: Якія могуць быць «правы чалавека» пад унутранай акупацыяй, калі чужая палітыка антынацыянальнай ўлады нішчыць нацыю!? Няхай бы хто Гітлеру, прад'явіў свае правы чалавека! І якіх такіх «правоў» дамагліся імітатары палітыкі ад гэтай здрадлівай антынароднай улады за 20 гадоў рэжыму? Не правоў трэба ў ворагаў прасіць, а ліквідаваць антыбеларускі рэжым. Усе сродкі прыдатныя. Былі б змагары.)

ж) У Беларусі мэтанакіравана пакінута неканкурэнтная ў цяпершчыне эканоміка ўчарашняга дня індустрыяльнага грамадзтва, плануемая з дзяржаўнага бюджэту і кантралюемая акупацыйным рэжымам. Энэргетычнае забесьпячэньне эканомікі штучна прывязана толькі да рэсурсаў чужой дзяржавы (Расеі);

з) Спынена разьвіцьцё энэргетыкі на ўнутраных магчымасьцяг краіны (якія здольныя даваць поўнае забесьпячэньне энэргетычных патрэбаў Беларусі і прадаваць энэргію на экспарт). Будуецца атамная электрастанцыя па праекту і на прынцыпах учарашняга дня, на чужым паліве, на чужой абслузе і на чужых крэдытах, палова энэргіі якой будзе забірацца чужой краінай (Расеяй). Пры гэтым АЭС, практычна, для Беларусі непатрэбная, стратная і экалягічна небясьпечная. Гэта тыповы прыклад мафійнага акупацыйнага праекта, нерэнтабельнага і шкоднага будаўніцтва.

(<u>Тут зраблю асаблівую дэгрэсію.</u> Пытаньне: чаму з усіх пляцовак пад разьмяшчэньне АЭС ў Беларусі была выбраная самая горшая і станцыю пачалі будаваць пад Астраўцом у жыцьцёва важным цэнтры і ў сэйсмічнай зоне на стыку геалагічных платформаў (якраз там, дзе сто гадоў таму адбыўся землятрус у 7 балаў)? Чым растлумачыць такі будаўнічы абсурд?

Ведаючы расейцаў, іхняе агрэсіўнае крымінальнае думаньне і крамлёўскую палітыку, можна зрабіць дапушчэньне, што такое рашэньне магло быць накінута маскоўцамі, зыходзячы з пэрспэктывы магчымай вайны. АЭС паміж Менскам і Вільняй – гэта ядзерны аб'ект, кантралюемы Расеяй, які можа быць скарыстаны шалёнай імпэрыяй ў ваенных інтарэсах Крамля (ня кажам ужо пра прывязку яго функцыяваньня да расейскага атамнага монстра і сыравіны)

і) Структура газапровадаў і прадуктапровадаў захоплена пры дапамозе мафійнага рэжыму чужой дзяржавай (Расеяй). Тое ж адносіцца і да ваенных аэрадромаў (куды перакінутыя расейскія ваенныя самалёты), і да расейскіх вайсковых баз. Ні за базы, ні за зямлю пад газапровадамі, ні за карыстаньне сістэмай прадуктапровадаў, ні за транспартны транзыт Расея ня плоціць Беларусі. Краіна нясе велізарныя страты. Пры гэтым прапаганда рэжыму бясконца трубіць, што Расея падтрымлівае Беларусь праз сістэму крэдытаў і зьніжэньня цаны на нафту. Хаця на самой справе ідзе расейскае рабаваньне Беларусі. Дзейнічаюць мафійныя схемы і распродаж нацыянальных багацьцяў краіны;

к) Ліквідавана мяжа Беларусі з Расеяй;

л) Беларусь (насуперак Канстытуцыі, законам і волі народа) уцягнута ў ваенныя дамовы і блокі з Расеяй і ў эканамічныя структуры, нявыгадныя беларускім нацыянальным інтарэсам;

м) Адсутнасьць мяжы з агрэсіўнай краінай, прысутнасьць чужога войска на тэрыторыі Беларусі плюс штучна створаная рэсурсная залежнасьць ад нафты і газу з Расеі сьведчыць, што Беларусь у выніку палітыкі антыбеларускай улады страціла вялікую частку свайго суверэнітэту.

Так у цэлым выглядаюць агульная карціна і вынікі нацыянальнага вынішчэньня за 20 гадоў антыбеларускага акупацыйнага рэжыму.

МАГЧЫМАЕ І ПАТРЭБНАЕ

Погляд на 20-гадовае разбурэньне нацыі, асабліва з улікам таго, што ўсё працягваецца, можа выклікаць у людзей, якія разьбіраюцца ў працэсах, стан глыбокай трывогі. Яна апраўданая. Але яшчэ ня ўсё так кепска, бо ў любых абставінах існуе пляцоўка для змаганьня і магчымасьць перамогі. Такая ёсьць прырода чалавечага грамадзтва.

Тут вельмі важна вызначыць прыярытэты і парадак задач (чарговасьць) барацьбы.

Самыя цяжкія страты, якія панесла нацыя за 20 гадоў рэжыму, гэта абніжэньне адукацыйнага і інтэлектуальнага ўзроўню людзей, заўважнае неаднаўленьне нацыянальнай эліты, культурных і духоўных аўтарытэтаў грамадзтва, палітычная бязграматнасьць, зьніжэньне волі да барацьбы, зьніжэньне патрэбнасьці свабоды, нізкі ўзровень патрыятызму, нацыянальнай сьведамасьці і гонару. Гэта ўсё складнікі, якіх у

грамадзтве ўжо адчувальна не хапае і якія неабходныя для ліквідацыі антынароднага рэжыму і ўсталяваньня нацыянальнай улады. Без ліквідацыі антыбеларускага рэжыму ніякія іншыя праблемы вырашыць немагчыма.

Прыярытэтам ёсьць пазбаўленьне ад антынацыянальнай улады. Дзеля гэтага павінны быць нацыянальная ідэя і людзі ідэі, здольныя арганізавацца для барацьбы.

Наступнае – павінна існаваць актыўнае асяроддзе падтрымкі. Калі яго няма, то трэба яго ствараць. Без асяроддзя падтрымкі эфэктыўнае змаганьне немагчымае. Таму нацыянальная асьвета грамадзтва ёсьць абавязковая ўмова змаганьня. Асьвета мусіць адбывацца ўвесь час, пакуль ні дасьць грамадзкага выніку і ні зьявіцца гатоўнасьць людзей змагацца і падтрымліваць змаганьне за свабоду.

Усе іншыя схемы ва ўмовах антыбеларускага рэжыму будуць альбо абстрактным папулізмам і на справе падпяваньнем рэжыму (напрыклад, хаджэньне на фальшывыя выбары), альбо варожай прапагандай. Наяўнасьць у грамадзтве групаў падтрымкі беларускага Адраджэньня дасьць магчымасьць распачаць рэальнае нацыянальнае змаганьне за вольную Беларусь і свабоду.

Нацыянальная ідэя мусіць мець каардынуючую арганізацыйную структуру. Групы падтрымкі і грамадзтва павінны быць праінфармаваныя пра планы і праекты ўладкаваньня ўлады, працы, культуры і эканомікі ў будучай вольнай Беларусі. Такія планы і праекты мусяць быць падрыхтаваныя.

Парадак пераменаў:

Пасьля ліквідацыі рэжыму Беларусь адразу павінна вярнуць дзеяньне Канстытуцыі 1994 года. Рашэньнем суду адмяняюцца вынікі незаконнага рэфэрэндуму 1995 года, вяртаецца дзяржаўны Беларускі Бел-Чырвона-Белы сьцяг і гэрб “Пагоня”. Узбуджаецца крымінальная справа супраць спраўцаў незаконнага рэфэрэндуму 1995 года (які меў значэньне дзяржаўнага перавароту).

Праводзяцца выбары парляманта па Канстытуцыі і выбарчым законе 1994 г. Рыхтуецца канстытуцыйная рэформа і заканадаўства аб выбарах. Беларусь становіцца парляманцкай рэспублікай. Павялічаны аднапалатны парлямант з новым акруговым партыйна-мажарытарным прадстаўніцтвам і вялікай колькасьцю дэпутатаў (330-340 парлямантароў) фармуе выканаўчую ўладу начале з прэм’ер-міністрам і выбірае прэзыдэнта – галаву дзяржавы з прадстаўнічымі правамі і

некаторымі кантрольнымі функцыямі. (Пазьней, пры аднаўленьні грамадзянскай супольнасьці і стабілізацыі грамадства, магчымы таксама варыянт усеагульных выбараў прэзыдэнта з пашырэньнем некаторых прэзыдэнцкіх правоў і наданьнем яму права абмежаванага вета).

Тлумачэньне. Вяртаньне да шматасабовага парляманту (у БССР у Вярхоўным Савеце па Канстытуцыі было 360 дэпутатаў) выклікана цяперашняй мізэрнасьцю і маралікасьцю палітычнага класу ў Беларусі з прычыны абмежавальнай і рэпрэсіўнай палітыкі антыбеларускага рэжыму. Шматасабовы парлямант – гэта магчымасьць у такім становішчы мець у яго складзе большую колькасьць інтэлектуальных дзеяздольных дэпутатаў плюс больш надзейнае запабяганьне ад уплыву чужой дзяржавы на фармаваньне прадстаўнічай ўлады краіны. Аднапалатны парлямант будзе мець вялікую вагу ў парляманцкай Беларусі, таму перш за ўсё ён мусіць мець шырокае прадстаўніцтва, што павінна па вызначэньні зьмяншаць таксама рызыку памылак у прыняцьці парляманцкіх рашэньняў.

Рыхтуецца тэрытарыяльна-адміністрацыйная рэформа ўлады па беларускім узоры. Ствараецца ўрадавы Камітэт па выхаду краіны з развалу пасьля ўладараньня антынароднага рэжыму.

Адмяняюцца ўсе дэкрэты і законы антыбеларускай улады, якія прыніжалі чалавечую годнасьць (аб так званых “дармаедах”, аб гандлёвых сэртыфікатах індывідуальных прадпрыймальнікаў і т. п.), ліквідуецца інстытут “ідэёлагаў” на прадпрыемствах, пераглядаецца кантрактная сістэма працауладкаваньня, абʼяўляецца амністыя, пераглядаюцца ўсе справы палітвязьняў, рыхтуецца рэформа судовай сістэмы. Вяртаюцца законы 90-х гадоў аб міліцыі і аб рэлігіі, вяртаецца вольны статус Акадэміі Навук. Аднаўляюцца навукова-дасьледчыя гуманітарныя інстытуты, ліквідаваныя рэжымам.

Аднаўляецца свабода друку і слова, спыняецца перасьлед друку па палітычных матывах. Аднаўляецца свабода мітынгаў і дэманстрацыяў.

Зачыняюцца антыбеларускія, антыдзяржаўныя арганізацыі, інспіраваныя агентурай, разьведкай і палітычнай дзейнасьцю чужой дзяржавы.

Распараджэньнем Ураду адмяняецца і спыняецца будаўніцтва Астравецкай атамнай электрастанцыі. Ўзбуджаецца крымінальная справа і сьледзтва па афёры Астравецкай АЭС. Прымаецца новая праграма разьвіцьця энэргетыкі. Разьвіваецца

энэргетыка на ўнутранных рэсурсах (асабліва ветравая, хімічная і гідраэнергетыка малых рэк, зьвязаная з рэанімацыяй прыроды).

Пераглядаюцца ўсе міжнародныя антызаконныя дамовы антыбеларускага рэжыму. Вяртаецца дзяржаўная мяжа, памежны і мытны кантроль з Расеяй (вядома, у выпадку існаваньня расейскай дзяржавы).

Ствараецца нацыянальнае заканадаўства аб уласнасьці на зямлю, якое будзе складацца з двух этапаў.

Першы этап -- прыняцьце заканадаўства аб прыватызацыі зямлі; вызначэньне кандыдатаў на прыватызацыю і падрыхтоўка сялянскіх кадраў (у тым ліку за мяжой) па авалоданьню тэхналёгіямі і гаспадараньнем на зямлі. Права на прыватызацыю зямлі набываюць грамадзяне Беларусі – тыя, хто абрабляе і абрабляў зямлю, хто працуе і працаваў (чые дзяды і бацькі працавалі) на зямлі. Ствараюцца ўмовы для дзейнасьці сямейных фермаў. На пачатковых этапах часова (на пэўны тэрмін) ўводзяцца мінімальныя падаткі (альбо зусім адмяняюцца) на сельгаспрадукцыю.

Другі этап -- стварэньне заканадаўства па арганізацыі рынка зямлі (купля і продаж толькі для грамадзянаў Беларусі і арэнда, магчымая для замежных аграспэцыялістаў). Будуць дазволены розныя формы ўласнасьці на зямлю.

У сістэме вышэйшай школы ствараецца механізм, які будзе забясьпечваць фармаваньне інтэлектуальнай і гуманітарнай эліты нацыі. Ствараецца нацыянальны гуманітарны ўнівэрсітэт, а таксама шэраг ліцэяў і калегіюмаў на высокім беларускім узроўні адукацыі.

Рыхтуецца адукацыйная праграма і сістэма нацыянальнай адукацыі на ўзроўні патрабаваньняў 21-га стагоддзя.

Аднаўляюцца зачыненыя беларускія школы ў сельскай мясцовасьці. Вяртаецца беларуская школа і адукацыя ва ўсёй краіне.

Рэарганізуецца і пашыраецца сістэма дашкольнага дагляду і здаровага дашкольнага выхаваньня дзяцей па правілах гуманізму і нацыянальнай выхаваўчай культуры.

На базе Міністэрства аховы здароўя і Міністэрства адукацыі ствараецца Патранажная служба маладой сям'і ў выглядзе Інстытута Маладой сям'і, які рыхтуе патранажных сясьцёр і дабрадзеяў маладой сям'і. Патранажная служба (пры згодзе сям'і) мэтадалагічна дапамагае маладым сем'ям у

праблемах здароўя і сямейнага выхаваньня дзяцей дашкольнага ўзросту.

Заўвага: Маладая сям'я – гэта тая сям'я (незалежна ад узросту бацькоў), дзе ёсьць дзеці да сямігадовага ўзросту.

Растлумачэньне: Патранажныя сёстры і дабрадзеі маладой сям'і, згодна правілаў, вызначаных інструкцыяй, дапамагаюць парадамі і падтрымкай у вырашэньні праблемаў здароўя, догляду і выхаваньня дзяцей.

Пэрыяд разьвіцьця чалавека да 7-гадовага ўзросту ёсьць важным у разьвіцьці фізіялагічных, пачуцьцёвых (мэнтальных), інтэлектуальных і моўных здольнасьцяў асобы. Мова ў гэты раньні пэрыяд фармаваньня розуму чалавека ёсьць генетычна абумоўленым інтэлектуальным рэсурсам. Парадыгма інтэлекту і мовы фармуецца ў гэты пэрыяд. Для аптымальнага фармаваньня інтэлекту вельмі важна, каб дзіця пачынала разьвівацца ў той мове, на якой спрадвеку размаўлялі яго продкі (гэта значыць на яго нацыянальнай мове). Авалоданьне іншымі мовамі – гэта ўжо другаснае пытаньне. Такі падыход належыцца да ўсіх грамадзянаў Беларусі з ўлікам асаблівасьцяў культуры сям'і.

Тым часам беларуская нацыя ў выніку акупацыяў і разбуральных дзеяньняў акупантаў над чалавечай асобай атрымала ў спадчыну дэструктыўны чужы груз грамадзкіх наступстваў, пераадолець якія неабходна ўсяму грамадзтву, пачынаючы ад нараджэньня чалавека на сьвет. Тут патрэбная грамадзкая ўзаемадапамога, частку якой павінна забясьпечыць патранажная служба маладой сям'і.

Падрыхтоўка кадраў і навучаньне:

Кваліфікацыя і падрыхтоўка кадраў адбываецца па двух профільных накірунках. Першы накірунак – у аснове курс медсястры з профільным вывучэньнем асноваў медыцыны, беларускай мовы, пэдагогікі і псіхалогіі. Другі накірунак – курс настаўніка малодшых класаў з профільным вывучэньнем асноваў пэдагогікі, беларускай мовы, медыцыны і псіхалогіі.

Падрыхтаваныя кадры могуць працаваць у патранажнай, медыцынскай і школьна-адукацыйнай сістэме, а таксама сумяшчаць гэтыя працы.

Прымаецца закон аб крымінальнай адказнасьці за збочанае разбэшчваньне дзяцей і моладзі пад выглядам палавой асьветы і адукацыі.

Вяртаецца беларускае радыё і тэлебачаньне. Вяртаюцца офісы, сядзібы і маёмасьць творчым саюзам.

Робяцца захады па манэтарным умацаваньні існуючых беларускіх грошай. Падрыхтоўваецца рэформа грашовай сістэмы і ўвядзеньне нацыянальнай валюты – беларускага талера. Праводзяцца сістэмныя і мэтадычныя захады па павелічэньні залатога запасу Беларусі. Арганізоўваецца канцэсійная здабыча золата за мяжой і дасьледваньні ў Беларусі.

Праводзіцца рэформа войска і ўзброеных сіл, якія разглядаюцца як важная гарантыя суверэнітэту краіны. Кантрактная сістэма ў войску для афіцэраў і прапаршчыкаў. Войска фармуецца па ўсеагульным прызыўным прынцыпе. Ствараецца войска рэзэрвы. Фармуюцца ваенізаваныя аддзелы грамадзянскай абароны і альтэрнатыўная служба дзеля асобных грамадзян. Закладваецца нацыянальная ваенна-прамысловая вытворчасьць. Ствараецца навукова-дасьледчы інстытут абароннай вытворчасьці.

Ствараецца камбінаваная прыватна-дзяржаўная сістэма медыцыны. Арганізуецца дзяржаўны фонд медыцыны. Уводзіцца сістэма прагрэсіўнай аплаты работнікаў дзяржаўнай аховы здароўя. Ўводзіцца класнасьць медсёстраў (і медбратоў) у залежнасьці ад стажу і кваліфікацыі. Ўсё гэта павінна павысіць узровень, прэстыжнасьць дзяржаўнай медыцыны, падвышэньню кваліфікацыі кадраў.

Медыцына, адукацыя, абарона краіны ёсьць дзяржаўная справа. Будуць існаваць таксама прыватныя навучальныя ўстановы з асобным статусам і пад асобным дзяржаўным законам, а таксама прыватная медыцынская практыка і шпіталі.

Прымаецца закон аб прыярытэце і ахове сям’і, шлюбу (саюзу мужчыны і жанчыны), мацярынства, аб абароне сям’і ад пасягальніцтва чыноўнікаў і ўмешваньня ў сямейныя справы з боку ідэалёгіі і арганізацыяў. Пацьвярджаецца выключнае права бацькоў на выхаваньне дзяцей. Ніхто ня мае права супраць волі сям'і ўмешвацца ў сямейныя справы людзей, калі яны ня носяць антызаконнага зьместу. Кантакты школы і сям'і ў навучаньні дзяцей маюць пэдагагічны характар. За крымінальныя і антыграмадзкія паводзіны дзяцей нясуць адказнасьць бацькі. Пазбаўленьне бацькоўства адбываецца толькі калі бацькі адмаўляюцца ад догляду за дзецьмі і тое пагражае жыцьцю і здароўю дзіцяці. Наўмыснае калецтва і пашкоджаньне здароўя дзіцяці бацькамі цягне за сабой крымінальную адказнасьць. Бацькі павінны клапаціцца пра сваіх дзяцей. Дзеці павінны клапаціцца пра сваіх бацькоў, супрацоўнічаць у гэтым з органамі сацыяльнага забесьпячэньня і медыцыны. Дзяржава спрыяе ўмацаваньню сям'і праз сістэму льгот, выплат, узнагарод, маральнай падтрымкі ўзорных сем'яў

Прымаецца закон аб абароне прыроды чалавека. Прапаганда збочаных адносін, накіраваная на разбэшчваньне і супраць натуральнай прыроды чалавека, караецца па закону.

Прымаецца закон аб адказнасьці за дзеяньні і прапаганду сацыяльнай, нацыянальнай, расавай і палавой нянавісьці. Дзеяньні і прапаганда нянавісьці супраць іншых нацыяў, расаў, групаў насельніцтва, супраць мужчыны ці жанчыны караюцца па закону.

Адбываецца паэтапны працэс раздзяржаўленьня эканомікі. Першы этап на вызначаны тэрмін – 50 на 50 (палова прыватная, палова дзяржаўная). Прымаецца сістэма процідзеяньня стварэньню алігархічнага капіталу і сацыяльнай касты алігархаў.

Ствараецца нацыянальная праграма па адраджэньні і разьвіцьці беларускай вёскі. Спыняецца зьнішчэньне паселішчаў пад відам стварэньня так званых “агра-гарадкоў”.

Лясы, насельнікі лясоў, лясная флора і фаўна, прыродныя вадаёмы, рэкі і насельнікі рэк і вадаёмаў, нетры зямлі, паветранная прастора – зьяўляюцца дзяржаўнай уласнасьцю і не падлягаюць прыватызацыі. Грамадзяне Беларусі могуць вольна карыстацца лясамі, вадаёмамі, прыродным асяроддзем у межах прынятага заканадаўства.

У адміністрацыйна-тэрытарыяльнай рэформе прадугледжана рэанімацыя сацыяльна-урбаністычных функцыяў мястэчак, аднаўленьне сістэмы мясцовых дарог, стварэньне сродкаў камунікацыяў і сувязі. Ніхто ня будзе мець права зганяць чалавека з абжытага месца.

Прапануецца кардынальная рэформа самакіраваньня з адпаведнай сістэмай падаткаў і фармаваньня бюджэту. Дзеля аптымальнага функцыяваньня сістэмы самакіраваньня, дзеля зьмяншэньня цэнтралізацыі, адміністрацыйнай і бюджэтнай нагрузкі прапануецца скараціць колькасьць раёнаў у двая (пакінуць 60 паветаў, дзе будзе 270 старостваў) і стварыць 16 ваяводзтваў (вобласьцяў) плюс асобная адміністрацыйная адзінка – сталічнае места Менск.

У гэтай сістэме даходна-расходны бюджэт фармуюць цэнтральныяворганы, паветы і гарады. Ваяводзтва, староства і гарадзкі раён фармуюць толькі расходныя бюджэты.

Ствараецца праграма, навукова-дасьледчы інстытут і міжведамасная вытворчая арганізацыя па аднаўленьні і рэанімацыі беларускіх рэк, вадаёмаў і прыроднага асяроддзя.

Вяртаецца чарнобыльскае заканадаўства 90-х гадоў, льготы ліквідатарам, забясьпячэньне і падтрымка людзей ў зонах малой радыяцыі. Спыняецца сельгасвытворчасьць на радыяцыйна забруджаных землях, ўведзеная антыбеларускім рэжымам. Праводзіцца комплекснае дасьледваньне радыяцыйна забруджаных тэрыторыяў, інфармацыя даводзіцца да насельніцтва.

Па Канстытуцыі дзяржаўная мова – беларуская. Руская мова ёсьць мова міжнацыянальных зносінаў. Кожны дзяржаўны служачы павінен будзе ведаць дзьве мовы (беларускую і рускую). Ад гэтага будзе залежыць класнасьць чыноўніка (адпаведна – прафэсійная прыгоднасьць і зарплата). Кожны беларус, што гаворыць па-руску, будзе адчуваць сябе камфортна ў дачыненьнях з дзяржаўнымі ўстановамі, паколькі ня будзе ўзьнікаць моўных праблемаў. Установы працуюць на дзяржаўнай беларускай мове, але інфармацыя і камунікацыя (пісьмовая і вусная) будзе на той мове, на якой патрабуе чалавек. Такі падыход будзе ўвесь час. Ніякія тэрміны не ўстанаўліваюцца, пакуль рэальна ня зьменіцца моўнае становішча ў карысьць беларушчыны.

Тым часам дзяржаўная палітыка, школа, ВНУ, радыё, тэлебачаньне, кіно, мастацкая літаратура, увесь дзяржаўны апарат улады будуць накіраваны на адраджэньне беларускай мовы. Зь цягам новых пакаленьняў беларуская мова стане сацыяльна прэстыжнай і сацыяльна неабходнай. І ўсё само сабой вернецца ў беларускае нацыянальнае рэчышча, нікому пры гэтым у рэальных дачыненьнях ня робячы перашкоды.

Ствараецца Інстытут Нацыянальнай памяці, які падрыхтоўвае і праводзіць люстрацыю. Люструюцца асобы, што супрацоўнічалі з КГБ антыбеларускага рэжыму і палітычнымі арганізацыямі чужой дзяржавы, на шкоду Беларусі. Пры дабраахвотным публічным прызнаньні санкцыі супраць асобы не ўжываюцца. Пры адсутнасьці дабраахвотнага публічнага прызнаньня спіс люстрацыі публікуе ІНП, а на асобу накладваецца карантын альбо поўная забарона на працу ў адпаведных установах.

<u>Заўвага:</u> Выяўленьне злачынства да люстрацыі не адносіцца. Злачыннымі парушэньнямі займаецца пракуратура і ворганы расьследваньня.

Ствараецца Служба Бясьпекі Беларусі на правах Міністэрства, падпарадкаваная парляманту.

Ствараецца Беларускае Бюро Рассьледваньняў, падпарадкаванае парляманту, якое займецца рассьледваньнем злачынстваў камуністычнага і антыбеларускага рэжымаў.

Дзяржаўныя прыярытэты цягам пакаленьня (пэрыяд – дваццаць гадоў) мусяць быць такія:

1. адукацыя, асьвета; фундамэнтальная навука, інфармацыйныя тэхналёгіі;
2. абарона, войска, абарончая прамысловасьць;
3. медыцына;
4. культура;
5. Прадпрыймальніцтва, сельская гаспадарка, вёска.

Эканоміка, фінансы, прамысловасьць, транспарт, праца, будаўніцтва, гандаль, сацыяльнае забесьпячэньне, экспарт, падатковае заканадаўства і т. п. – гэта тое асноўнае, чым займаецца кожная дзяржаўная ўлада. Гэта пастаянная матэрыя яе дзейнасьці.

Тым часам пяць прыярытэтаў, выдзеленых мной і разьмеркаваных па важнасьці, -- гэта тое абавязковае і неабходнае, якое будзе патрэбнае беларусам дзеля няўхільнага адраджэньня нацыі, улучэньня яе ў патрэбы сучаснасьці і стварэньне гарантыяў трываласьці існаваньня.

Асабліва важныя першыя два пункты – адукацыя-асьвета... і абарона-войска... На гэтыя галіны мусіць вядзяляцца максімальнае фінансаваньне з бюджэту. Час будзе вымагаць ад нас зьвяртаць вялікую ўвагу на абарону і яшчэ большую на адукацыю. Потым гэтыя прыярытэты могуць зьменшыцца, але не зьмяніцца. І гэта на даўжэйшы пэрыяд.

Наша геапалітычная пазыцыя мусіць палягаць на стварэньні Балта-Чарнаморскай супольнасьці (у аснове Беларусь, Украіна) і адраджэньні Ўсходняй Эўропы на базе былога Вялікага Княства Літоўскага і новых прыхільных краін.

Каланіяльная распрацоўка ворагаў Беларусі (маўляў, да каго далучацца: да Эўразіі ці да Заходняй Эўропы) ня будзе ні ўжывацца, ні разглядацца, ні паўтарацца, але ўспрымацца як антыбеларуская прапаганда.

Беларусь выходзіць з ваенных блокаў і дамоваў з Расеяй і супрацоўнічае з НАТО (у пэрспэктыве ўступае ў альянс).

Беларусам трэба цьвёрда разумець і ў геапалітыцы заходзіць з таго, што пакуль існуе Расея-імпэрыя і ў сітуацыі, якая склалася тут даўно, ніякіх буферных, і тым больш нэўтральных, краінаў паміж Расеяй і Заходняй Эўропай існаваць не павінна (і ў рэальнасьці ня будзе). Наша (фронтаўская) заява ў 90-х гадах пра нэўтралітэт краіны мела чыста тактычны характар, каб запабегчы ўцягваньню Беларусі ў ваенныя дамовы з Расеяй. Пра гэта мы потым напісалі і тое адразу разумелі ўсе, хто ў гэтым разьбіраўся.

Цяпер, калі па здрадзе рэжыму, Беларусь уцягваюць ў расейскія ваенныя інтарэсы, пытаньне нэўтралітэту стала неактуальным, але можа яшчэ выкарыстоўвацца як сродак дыпламатыі. Польшча і Прыбалтыка, тое зразумеўшы, адразу далучыліся да НАТО. Такі шлях у пэрспэктыве чакае і Беларусь. Але ён, ізноў жа, нічога сур'ёзна не гарантуе пакуль існуе Расейская імпэрыя.

І вось тут вельмі важнае. Беларусь (у першую чаргу), потым Украіна, Прыбалтыка, Малдова, Грузія аб'ектыўна (з разьліку самазахаваньня) павінны быць зацікаўлены ў ліквідацыі расейскай імпэрыі і дэзынтэграцыі Расеі. Гэта для іх пытаньне жыцьця альбо сьмерці, свабоды альбо несвабоды. І гэта павінна стаць часткай працы іхняй дыпламатыі, разьведкі і міжнароднай палітыкі. Альянс ад Балтыкі да Чорнага мора наканаваны ня толькі дыверсіфікацыяй рынку энэргарэсурсаў, але натуральнай геапалітыкай выжываньня.

Беларусь мусіць супрацоўнічаць з Эўразьвязам (краінамі Эўразьвязу), але не павінна імкнуцца стаць краінай Эўразьвязу з прычыны ідэалагічнай нецярпімасьці, левізны і агрэсіўнай бязбожнасьці гэтага ўтварэньня (абсурднай адмовы ад Хрысьціянства), адсутнасьці ідэалаў, фальшывасьці палітычных пастулатаў і збочанасьці ідэалёгіі, якую яны хочуць накінуць іншым краінам і прыняцьце якой зьяўляецца ўмовай прысутнасьці ў іхнай супольнасьці.

Увогуле Эўразьвяз – гэта праект цывілізацыйна дэструктыўны, які, зыходзячы з памылковых уяўленьняў, прывёў у Эўропу палітычна нематываваную масавую эміграцыю з сваіх былых калоній – дэзынтэграваную Азію і Афрыку, адчыніў дзьверы ўсходняму тэрарызму, абнізіў духоўны і культурны ўзровень Эўропы; гэта саюз бюракратыі, які перажывае сістэмны крызіс, і распад яго верагодны.

Неакрэсьленымі застаюцца дачыненьні з Расеяй, бо невядома, ці будзе ў бліжэйшы час існаваць такая дзяржава. Магчыма, будзе, і дачыненьні зь ёй стануць найбольш праблемнымі і небясьпечнымі з прычыны найперш той палітыкі і таго становішча, якое пакіне пасьля сябе антыбеларускі рэжым.

Але ў выпадку агрэсіўнай пазыцыі Масквы ўсе пэрспэктывы для Расеі ў Беларусі зачыняцца.

Няўхільная рэформа энэргетыкі з апорай на мясцовыя крыніцы энэргіі і шырокая дыверсіфікацыя рэсурсаў стане для Беларусі першаснай жыцьцёвай неабходнасьцю. Мы маем таксама шмат іншых рычагоў, каб спыніць расейскі нафта-газавы шантаж. Але тут нам будзе патрэбна міжнародная падтрымка і моцнае беларускае войска, бо калі Маскве захочацца “крымнашу” ў Беларусі, то каб яна таго асьцерагалася.

Рэчаіснасьць сёньняшняга дня вымагае ад беларусаў рэальнай (схаванай ад рэжыму) псіхалагічнай, **арганізацыйнай і збройнай падрыхтоўкі** да абароны Беларусі і рэальнай дапамогі ваярам Украіны. Успрымайма змаганьне ўкраінцаў з маскоўскім агрэсарам як наша змаганьне, бо так яно і ёсьць. Чым хутчэй будуць выкінуты маскоўцы з Украіны, тым бліжэй будзе тут наша воля і беларуская наша перамога.

20 траўня 2015 г.

Post Scryptum. Тэзісы апошняга разьдзелу артыкула – гэта ёсьць папярэдні накід на падставе даўніх напрацовак Ценявога Кабінэту дэпутацкай Апазыцыі БНФ (дзеля цяперашняга яго працягу). Тэкст друкуецца пакуль што на ўзроўні намераў і ідэй, бо вымагае азнаямленьня зацікаўленых людзей, абмеркаваньня і прапаноў.

На жаль, наяўнасьць антыбеларускага рэжыму і рэпрэсіяў не дазваляе адкрыта абмяркоўваць шмат якія праблемы (асабліва пэрсанальныя). Усё чакае свайго часу, які будзе.

PPS. Ідэі гэтага тэксту былі пакладзеныя ў распрацоўку Народнай Праграмы Вольная Беларусь, якая была створана калектывам палітыкаў і інтэлектуалаў і надрукавана ў 2017 годзе.

«ПАРАЗА ЧАЛАВЕЦТВА»

У 2008 годзе ў Ірляндыі адбыўся рэфэрэндум аб Лізбонскім трактаце (гэта дакумант, прапанаваны замест Канстытуцыі Эўразьвязу з адмаўленьнем ад Бога і Хрысьціянства). Лібэральныя эўрачыноўнікі паціралі ручкі. Яны лічылі, што Эўропа ўжо ў мяшку. Але Ірляндыя прагаласавала супраць. У Эўразьвязе – разгубленасьць і шок, крах эўрапалітыкі.

Толькі маніпулятарам не прывыкаць. Вырашылі націснуць на Ірляндыю і змусіць ірляндцаў правесьці паўторны рэфэрэндум. Тактыка запалохваньня і пагроз межавалася з абяцаньнямі паважаць ірляндцкія звычаі, сям'ю, сямейныя каштоўнасьці, выхаваньне дзяцей, нацыянальныя традыцыі; паабяцалі, што Эўразьвяз ня будзе ўмешвацца ў прыватнае і сямейнае жыцьцё ірляндцаў, у гадаваньне і адукацыю дзяцей і г. д. Паабяцалі грошай, гандлёвыя прэфэрэнцыі, крэдыты і інш.

Ірляндцы кляўнулі і паплаціліся. Па ступені ілжывасьці эўралібэралы саступаюць толькі расейскім імпэрцам (па подласьці – нікому). Паўторны ірляндцкі рэфэрэндум па Лізбонскім трактаце адбыўся ў 2009 годзе. Прагаласавалі (ці зманіпулявалі) за трактат. Пасьля чаго ўсе наступныя гады з боку Эўразьвязу адбываўся пасьлядоўны і змасаваны наступ дэвіанцкай палітыкі на ірляндзкае каталіцкае грамадзтва. Ніхто і не зьбіраўся шанаваць ірляндзкую сям'ю, права на выхаваньне дзяцей і, тым больш, ірляндзкі Касьцёл.

Мэнтальны крах кансумэнцкага (спажывецкага) ірляндзкага грамадзтва, якое стала лепш матэрыяльна забясьпечаным, адбываўся так хутка, што нават цяжка было паверыць у рэальнасьць пераменаў у гэтай каталіцкай краіне, якая яшчэ нядаўна так змагалася за сваю незалежнасьць. Тое ж і ў Паўночнай Ірляндыі.

Вось тыповы выпадак перамен. У сакавіку 2015 года ўласьнік пякарні ў Паўночнай Ірляндыі верны каталік адмовіўся выпякаць торт педэрасту, які замовіў надпіс на торце ў падтрымку аднаполых «шлюбаў», бо аднаполае сужыцельства не легалізаванае ў Паўночнай Ірляндыі. Пазыцыя пекара законная. Тым ня менш дэвіянт падаў у суд на пекара, і суд несправядліва засудзіў яго на 500 фунтаў штрафу за «дыскрымінацыю» педэрастаў. Тут жа выступае іншы скрыты дэвіант ва ўрадзе і кажа, што гэта «добры вынік для роўнасьці». Мы бачым, што там суд, фактычна, такі самы, як і ў Лукашэнкі, толькі з іншай падкладкай. Але справа ня ў гэтым.

Уражвае, як хутка можа разбурыцца культура, якое крохкае яе існаваньне. Хаця здаўна вядома, якія стараньні, якія высілкі павінна рабіць грамадзтва і дзяржава дзеля падтрыманьня культуры, здароўя і жыцьцядзейнасьці чалавецтва. У сярэдзіне XIX стагоддзя Брытанская імпэрыя, якая мэтадычна нішчыла ірляндцаў, вывезла прадукты харчаваньня з вострава і выклікала штучны неўраджай бульбы, асноўнай сельскагаспадарчай культуры ірляндцаў. Пачаўся жахлівы голад. Памерла каля двух мільёнаў ірляндцаў. (У рускіх бальшавікоў, што пры саветах зрабілі галадамор ва Украіне, былі дасьведчаныя папярэднікі.) Каля чатырох мільёнаў ірляндцаў эміґравалі ў Амэрыку і Аўстралію. З васьмі мільёнаў насельніцтва Ірляндыі ў 1845 годзе на выспе (пасьля галадамору) засталося крыху больш двух мільёнаў людзей. (Заўважу, што па сёньняшні дзень Ірляндыя не аднавіла былую колькасьць насельніцтва. Цяпер на выспе жыве чатыры з паловай мільёны ірляндцаў.)

Дэмаграфічная катастрофа ірляндцаў у XIX стагоддзі паставіла пад сумненьне далейшае існаваньне гэтага народа, тым больш, што брытанскія каляністатары разбуральна нішчылі ірлянцкую мову. (Тут заўважу, што пасьля нашай дэмаграфічнай катастрофы ў сярэдзіне 17-га стагоддзя, калі маскавіты ў часы «Патопу» вымардавалі палову насельніцтва Вялікага Княства Літоўскага (Беларусі), мы, фактычна, ня можам падняцца як нацыя ва ўвесь рост па сёньняшні дзень.)

І ўсё ж здарыўся амаль цуд. Ірлянцы выстаялі, аб'ядналіся, перамаглі і стварылі вольную Ірляндзкую незалежную дзяржаву. Аб'яднаў ірляндцаў, дапамог змагацца і выстаяць – каталіцызм, ірляндцкі Касьцёл. Калі б ні Касьцёл, які адыграў нацыятворную ролю, альбо калі б ірляндцы былі б адной канфэсіі з ангельцамі, то чалавецтва ўжо, напэўна, нават забылася пра існаваньне такога народа, як ірляндцы. Усе былі б ангельцамі.

Практычна, да самага канца XX стагоддзя ірляндзкі Касьцёл трымаў і жывіў адзінства, культуру і чалавечнасьць ірляндзкай нацыі, пакуль ні распаўсюдзілася па Эўропе левалібэральная ерась, ні запаланіла Эўразьвяз. Ерась пачала нішчыць і кампрамэтаваць хрысьціянскі Касьцёл, прапагандуючы ўсёдазволенасьць і свабоду вычварэнцтва, сцьвярджаючы права людзей на паскудзтва і раўняючы цноту з брыдотай, абгаворваючы дзе толькі магчыма заганныя паводзіны каталіцкіх ксяндзоў. Спажывецтва, задавальненьні і грошы зрабілі тое, што стагоддзямі ня здолелі зрабіць ангельскія каланізатары.

23-га траўня 2015 года Эўразьвяз дамогся правядзеньня ў Ірляндыі чарговага рэфэрэндуму. На гэты раз – пра зацьвярджэньне законам дэвіантнага сужыцельства асобаў аднаго полу на правах шлюбу (так званы «гомасэксуальны шлюб»). Ірляндзкі народ, ачмураны ў большасьці лібэральнай гёбэльсаўшчынай, на гэты раз прагаласаваў за прапанову збачэнцаў.

Лібэральныя сродкі інфармацыі ў Эўропе зьмясьцілі фотарэпартажы, на якіх шчасьлівы ірляндзкі народ віватуе і радуецца перамозе гомасэксуалістаў. А на фоне вясёлага шчасьлівага натоўпу крыўляецца, круціцца, узьвіваецца і пераможна трыумфуе дэвіянцкая асоба жаночага полу з незьнікальнай пячаткай распусты на твары і абліччам ведзьмы, разьняволенай і свабоднай. («Крымнаш», відаць, крычала тая ведзьма.) Вельмі сымвалічная фатаграфія.

Прадстаўнік Ватыкану назваў падзею ў Ірляндыі «паразай чалавецтва». Перапоўненая нянавісьцю ад зласьлівага шчасьця дэпутатка-фэміністка ў Варшаве з задавальненьнем назвала тое «паразай Касьцёла».

Маюць рацыю і Ватыкан, і яго ворагі. Толькі найбольшую паразу тут пацярпеў ірляндзкі народ. Яна для яго горшая за галадамор. Ад яе ён можа ўжо не падняцца. Нават калі разваліцца Эўразьвяз. Толькі ці разумеюць яны тое?

У артыкуле «Скрынка Пандоры» я ўжо адзначаў, што з усіх таталітарных ідэалёгіяў, якія вырасьлі з маргіналізму, леваліберэралізм ёсьць самай небясьпечнай для існаваньня чалавецтва, бо нішчыць адначасна і грамадзтва, і асобу знутры. Разбэшчанасьць левалібэралізму направе, практычна, не падлягае.

У чарговы раз хачу сказаць пра асэнсаваную разумную неабходнасьць міжнароднага процідзеяньня левалібэралізму. Калі такога разумнага міжнароднага руху ня ўдасца арганізаваць, то чалавецтва ўрэшце (Эўропа, прынамсі) дачакаецца новых гунаў і новых манголаў, якія зьмятуць усё, не разьбіраючыся, на сваім шляху. Гэты сцэнар, на жаль, найбольш верагодны. Мне здаецца нават, што ён пачынаецца.

Беларусам, украінцам грузінам – ўвогуле ўсім народам Усходняй Эўропы, якія змагаюцца з расейскай агрэсіяй і з расейскай імпэрскай палітыкай, -- трэба ўжо цяпер правільна выбудоўваць дачыненьні з Эўразьвязам, спыняць усялякія спробы Захаду экспартаваць сюды антычалавечае паскудства пад выглядам «правоў чалавека», «дэмакратыі», «свабоды» і т. п. (бо на справе гэта толькі нажыўкі, Траянскі конь, каб уехаць да нас са сваімі хваробамі, што называюцца ў іх «каштоўнасьцямі»).

Сумны лёс і цывілізацыйная параза народа Ірляндыі хай будзе для ўсіх людзей добрай волі паважнай засьцярогай і папярэджаньнем пра неабходнасьць абароны суверэнітэту краіны, нацыі, Веры ў Бога, Хрысьціянства, сям'і, дзяцей, мовы, традыцыяў, гісторыі, культуры і ўсяго таго, што мы называем Беларускім сьвятлом у душы.

19 чэрвеня 2015 г.

Post scriptum

Далей прапаную

некалькі тэмаў, датычных да зьместу вышэйпададзенага тэксту.

Маргіналізм і вычварэнцтва

Людзі, якія жывуць духоўнымі інтарэсамі і маюць духоўны вопыт, разумеюць і бачаць тактыку і кансалідаваныя праявы зла. Звычайна на індывідуальным узроўні зло праяўляецца нясьведама і стыхійна, але па фіксуемых правілах і заканамернасьцях.

З узростам, ад назіраньня за тым, як растуць дзеці і зьмяняюцца людзі, прыходзіць мудрасьць, і кожны чалавек сам арыентуецца ў дачыненьнях дабра і зла.

Арганізаваная тэхналёгія зла як усьвядомленая існасьць вынікае ў грамадзтве, як правіла, з агрэсіўнага маргіналізму, вылучаецца актыўнай пасіянарнасьцю і надзвычайнай салідарнасьцю ў дачыненьнях, асабліва калі маргінальная група разьвівае свой сьветапогляд у ідэалёгію зьмяненьня чалавецтва. Ідэалёгія зьмяненьня сьвету будуецца на маргінальнай нянавісьці і зьнішчэньні перашкод, бо вынікае з комплексу незаўважанай, ігнараванай меншасьці. Таму агрэсіўны маргіналізм заўсёды левы (разбуральны, нязгодны). У прынцыпе, любыя праявы агрэсіўнага маргіналізму ёсьць патэнцыяльна небясьпечныя для грамадзтва (нават калі гэта разбуральныя праявы прыхільнікаў абароны жывёл, ідэйнага вегетарыянства, паганства ці рэанімацыі гістарычнай манархіі і таму падобныя зьявы ідэйнай ускраіны). Маргіналізм – гэта заўсёды псэўданавука.

У сусьветным грамадзтве, якое перажывае крызісы, можа стварыцца такое становішча і ўзьнікнуць такія абставіны, калі нейкая агрэсіўная маргінальная група набывае ўплыў, пачынае

шырэй самасцьвярджацца, у тым ліку і ўдзелам ва ўладзе і ў грамадзянскай супольнасьці, часам абапіраючыся на ідэалёгію. Дэмакратыя адчыняе такія магчымасьці. Трэба разумець парадокс, што таталітарызм і ўсе віды фашызма вынікаюць якраз з дэмакратыі, якая аслабляе дзяржаўную ўладу (гэтыя дзяржаваразбуральныя якасьці дэмакратыі аналітычна адзначыў яшчэ Арыстоцель). У гісторыі дастаткова прыкладаў, калі краіны у выніку складаных абставінаў ня здолелі выйсьці з крызісу дэмакратыі і страцілі сваю дзяржаўнасьць. Найбліжэйшы прыклад – наша гісторыя (Вялікае Княства Літоўскае і Рэч Паспалітая). У дэмакратычнай сістэме ўсе праявы агрэсіўнага маргіналізму могуць быць небясьпечнымі для людзей, незалежна ад таго, моцная ці слабая дэмакратыя ў дзяржаве.

Успомнім 90-я гады, так званае «Белае брацтва», створанае на Ўкраіне гэбоўскай агентурай Марыяй Цвігун і палкоўнікам КГБ Юрыем Крываногавым. Як дэпутату парлямента мне прышлося ўдзельнічаць у барацьбе супраць гэтай пошасьці, якая пашыралася і ў Беларусі. «Белае брацтва» загубіла лёсы мноства маладых людзей. Замбуючая гэбоўская тэхналёгія была мацнейшай за «крымнаш». Некаторыя маладзёны (псіхічныя рабы і зомбі «Белага брацтва») потым амаль не паддаваліся рэабілітацыі. Удар па псіхіцы быў такі моцны, што рабіў іх мэнтальнымі калекамі (людзі аказаліся псіхічна вырванымі з рэальнай рэчаіснасьці жыцьця). І калі б гэтую каманду ні арыштавалі ў Кіеве і ні пасадзілі ў турму, то шкоды было б яшчэ больш. Яны б залезьлі і ва ўладу. (Дарэчы, Цвігун з Данецка. Зьнешне яе часам можна пераблытаць зь Юліяй Цімашэнка. Пасьля турмы дзейнічае ў Маскве, выступае пад імем Вікторыя Прэабражэнская, падтрымлівае «русскій мір», «навароссію», Пуціна і Януковіча.)

Найбольш катастрафічныя вынікі прарыву агрэсіўных маргіналаў і маргінальных ідэй былі ў XX стагоддзі. Тут найперш – камунізм (бальшавізм) і нацыянал-сацыялізм (нацызм, фашызм). Гэтых «неадэкватных» і маргінальных «паляпшальнікаў чалавецтва» напачатку ніхто сур'ёзна не ўспрымаў, а скончылася ўсё Сусьветнай вайной, газавымі печамі, генацыдам, ГУЛАГам, Курапатамі і дзясяткамі мільёнаў загубленых жыцьцяў.

Гнасеалогія гэтых зьяў выяўлена на раньнім маргінальным этапе як калектыўная закамплексаванасьць сацыяльнай непаўнавартаснасьцю, і выхад зь яе – праз нянавісьць да ўяўных ворагаў і вінавайцаў калектыўнага комплексу (камунізм), альбо калектыўная закамплексаванасьць нацыянальным прыніжэньнем і выхад зь яго праз нянавісьць да ўяўных ворагаў і праз уяўнае ўзвышэньне над усім сьветам.

У аснове агрэсіі маргіналізму заўсёды ляжыць адчуваньне (комплекс) калектыўнага прыніжэньня і комплекс узвышэньня (як альтэрнатыва выхаду з комплексу), узьнікае вобраз ворага-вінавайцы і імпэратыўнае адчуваньне нянавісьці.

Маргінальны сьветапогляд заўсёды ўспрымае сам сябе носьбітам абсалютнай ісьціны. Увесь астатні сьвет, адпаведна на іх думку, альбо не дарос да маргінальнай сьведамасьці, альбо памыляецца, заблудзіў, блукае ў цемнаце. Жаданьне выправіць і палепшыць чалавецтва згодна сваіх уяўленьняў заўсёды дрэмле ў агрэсіўным маргіналізме. Уласна якраз гэтым і выклікана яго агрэсіўнасьць.

Адэпты такога становішча (скажам, сярод ідэйных вегатарыянцаў) лічаць усіх астатніх людзей, якія ўжываюць мяса, пажыральнікамі трупаў, недаразьвітымі суб'ектамі, якія не разумеюць, што робяць.

Прадстаўнікі агрэсіўнай («ідэйнай») галіны аматараў аховы жывёл тое ж самае думаюць пра мясаедаў, толькі ўжо як пра забойцаў жывёл. Некаторыя зь іх, паляпшаючы людзкі род, абліваюць жанчын у норкавых футрах, чырвонай фарбай, кіслатой, ці нават мачой, помсьцячы за «забойства» жывёл (хаця прычым тут носьбіты футры). Пры гэтым яны часта ня супраць паесьці смажанай цяляціны, альбо гускі зь яблыкамі і пашпацыраваць у скураных туфлях (вядома ж бо гума і ўсялякі там «поліхлорвініл» для ног ня здарава). Ды-й фарбай абліваюць толькі жанчын, бо, зразумела, ад мужчыны можна і па пысе схапіць.

Вядома, ні агрэсіўныя вегетарыянцы, ні агрэсіўныя ахоўнікі жывёл, ні розныя там паганцы, друіды, крывічы, пасьлядоўнікі Ярылы ды Пяруна і т. п. ніколі сьвет пад сябе ня зьменяць, бо ідэёвая і салідарная сацыяльная база ў іх вельмі вузкая і не закранае масавай нянавісьці. Гэта вечны маргіналізм. Другая справа – сацыяльная нянавісьць бедных да багатых, экспрапрыяцыя багацьця ды спадзяваньні на камунізм, дзе ўсім усё будзе.

Альбо ілюзія, што, калі немцы будуць існаваць па ўсім сьвеце, калі яны будуць звышлюдзьмі і іншых непаўнавартасных людзей ня будзе. І так добра стане ў гэтым адзіным нямецкім дасканалым сьвеце дасканалых звышлюдзей.

Маргіналізм такога сацыяльнага і нацыянальнага накірунку ад пачатку быў небясьпечны, бо прадугледжваў шырокую грамадзкую базу, і ў выпадку зьбегу абставінаў мог выйсьці з маргінальнай абалонкі, здабыць уладу над грамадзтвам і пачаць яго прыстасоўваць пад свае ўяўленьні.

Пэўны замах на раскол чалавецтва мае маргіналізм жаночага кшталту (агрэсіўныя накірункі фэмінізму), заснаваны на палавой нянавісьці. Але ў рэальнасьці дрэйф гэтай галіны, наканавана кіруецца ў апэндыкс, у левае вычварэнства, у злучэньне з дэвіянцтвам. Уважлівы аналіз зьявы палавога сацыяльнага вычварэнства (улічваючы маральна-этычныя і праўныя перамены ў дэмакратычным сьвеце) прыводзіць нас да высновы аб вялікай і рэальнай небясьпецы для цывілізацыі, калі не задзейнічаць адпаведныя меры. Тэарытычна тут выводзіцца магчымасьць усталяваньня сістэмы біафашызму, якога яшчэ ня ведаў сьвет. Зачаткі яго пункцірам можна заўважыць ужо сёньня. (У гісторыі тэрор вычварэнцаў выразна праявіўся ўжо ў эпоху Французкай рэвалюцыі і ў час бальшавіцкай рэвалюцыі ў Расеі.)

Пра гэта, практычна, ніхто ня піша, і я мяркую, можа нават ня думае пад уплывам памылковых уяўленьняў, навязаных лібэральнай прапагандай. Прапаганда грунтуецца на фальшывых сцьвярджэньнях, што гомасэксуалізм – гэта не збачэнства, не хвароба, не загана і не распуста, а прыродная зьява. Кожны год, маўляў, у грамадзтве нараджаецца пэўны адсотак людзей, схільных да гомасэксуальных сувязяў. А таму гэта, маўляў, нармальна.

Апошнія дасьледваньні Інстытута Гэллапа, праведзеныя па ўсёй Амэрыцы (красавік 2015, 50 штатаў, больш 80 тысяч асоб) паказалі, што амаль 0,5% амэрыканцаў залічваюць сябе да людзей, якія знаходзяцца ў аднаполым партнёрстве. Іншыя дасьледваньні гэтага Інстытута падвышаюць агульную цяперашнюю колькасьць дэвіянтаў ЗША да 3% насельніцтва. Дакладных лічбаў ніхто не называе, бо сюды падключана прапаганда гомасэксуалізма. Але зразумела адно – колькасьць іх у Амэрыцы павялічваецца і ня толькі на паперы.

Тым часам калі ў чалавека інстынкт працягу роду збочаны на неадэкватныя паводзіны, то гэта ня толькі ня ёсьць нармальна, але і супярэчыць прыродзе. Вымоўна тое, што ў розных месцах і ў залежнасьці ад асяроддзя (цяпер гэта добра бачна) адсотак гомасэскуалістаў у амэрыканскім грамадзтве павялічваецца ў шмат разоў. Чым больш збачэнцаў навокал, тым больш вырастае іх агульная колькасьць. Збочаная распуста множыцца ад наяўнасьці распуснага асяроддзя, а не ад нараджэньня. Фактычна (і гэта пацьвярджаецца логікай, рэчаіснасьцю і падтрымліваецца гісторыяй) гомасэксуалістамі (асабліва пры гомафашысцкай уладзе, якая ў прынцыпе магчымая) можа стаць большасьць распуснага грамадзтва.

У спэцыяльных дасьледваньнях на прыкладах паказана і апісана, якім чынам можа ўзьнікнуць неадэкватная палавая

арыентацыя ў падлеткаў у час гарманальнага пасьпяваньня (і нараджэньне з дэфэктам тут ні пры чым). Прытым неадэкватнасьць можа праявіцца па-рознаму (нават да неадушаўлённых прадметаў). Вельмі важна тут правільнае выхаваньне дзяцей, здаровая абстаноўка, увага і кантроль бацькоў, прышчапленьне абавязкаў працы, пашырэньне жыцьцёвых інтарэсаў падлетккаў. Гомасэксуалізм і палавая неадэкватнасьць – гэта нэрвова-псіхічная хвароба (палавая функцыя – гэта, перш за ўсё, псіхіка, тут узьнікаюць прабоі і тут яе трэба лячыць). Так лічыць бальшыня псіхіятраў ва ўсім сьвеце. У 1992 годзе у выніку беспрэцэдэнтнага палітычнага ціску лібэральнага лобі СААЗ прагаласавала за выключэньне педэрасьціі з сьпісу псіхіятрычных дыягназаў (што само па сабе абсурдна, такія пытаньні не вырашаюцца галасаваньнем дзеячоў і не зьяўляюцца законам для навукі). Праз пяць гадоў пасьля абсурднага рашэньня СААЗ Амэрыканская Псіхіятрычная Асацыяцыя са свайго боку зноў пацьвердзіла хваробу гомасэксуалізма як зьяву псіхічнага расстройства (70% псіхіятраў). Але гэта ўжо нічога не вырашае. Рашэньне СААЗ забараняе псіхіятрам і нэўрапатолагам лячыць педэрасьцію. Гомасэксуалізм вольна крочыць па планэце.

Тактыка дэвіянтаў

Усё стала адбывацца вельмі хутка і на нашых вачах. Легалізацыя збочанай распусты ў заходніх дэмакратычных краінах паказала зьяву, у якую некаторым цяжка паверыць, але фактам ёсьць тое, што адбываецца вельмі ўпорыстае, пасьлядоўнае і салідарнае заваяваньне дэмакартычнага сьвету агрэсіўным вычварэнствам. Справа ідзе зусім не аб абароне правоў дэвіянтаў (ім насуперак прыроды дадзены ўжо ўсе правы), справа йдзе аб зьмяненьні балансу ў сьвеце на карысьць зла і аб ліквідацыі маральнай і жыцьцёвай прасторы хрысьціянскай цывілізацыі. Прытым адбываецца ўсё гэта ўсьвядомлена, з разуменьнем працэсаў і сутнасьці барацьбы. Гомасэксуалізм пераўвасобіўся ў ідэалёгію. Фармальная прыналежнасьць да жаночага полу сярод гэтай групы збачэнцаў ператвараецца таксама ў палавую ідэалёгію, якая змагаецца з супроцьлеглым полам за … ліквідацыю пола і паняцьця полаў, сям'і, бацькоўства і мацярынства. (Некаторыя краіны Эўразьвязу ўжо нават антысямейныя законы прынялі, забаранілі маму называць мамай, а тату татам.) У паняцьцевай сістэме збачэнцаў прысутнічае асэнсаваны сатанізм (гэта значыць нянавісьць да чалавечага і чалавецтва), на падставе

неабмежаванай волі індывідыюма і поўнай свабоды ад абавязкаў і ад якога-небудзь парадку альбо табу.

У мяне складваецца ўражаньне, што ў цяперашнім сьвеце нават адукаваныя людзі, якія падвер態аныя левай прапагандзе, не разумеюць, што адчыняецца перад імі і з чым маюць справу.

Маргінальная група дэвіантаў на планеце невялікая, нават мізэрная, але пашыраецца ўвесь час і распаўсюджана па ўсім заходнім сьвеце. Створана ўражаньне цераз сродкі масавай інфармацыі, праз палітычную і грамадзкую практыку, што быццам бы іх поўна, што яны ўсюды і што іхныя клопаты і праблемы ёсьць галоўным зьместам дэмакратыі, датычаць усяго грамадзтва і кожнага чалавека. Практычна, не адбываецца ніводнага палітычнага сходу, ніводнай прэсавай канфэрэнцыі (ці «он-лайну»), каб ня выскачыў які-небудзь журналіст-педэраст і ня выгукнуў пытаньне эпохі: «А як вы адносіцеся да гомасэксуалістаў?»

Маргінальны сьветапогляд дэвіантаў і салідарная ідэалёгія гэтай групы маргіналаў фармуецца на тых жа псіхічных падставах і паталёгіі, што і пазыцыя агрэсіўных вегетарыянцаў, фашыстаў-камуністаў, паганцаў, чакальнікаў «канца сьвету» і г. д. Гэта значыць на падсьведамым пачуцьці прыніжанасьці, непаўнавартаснасьці, нянавісьці і помсты ўсяму сьвету.

Формула «хто быў нікім, той стане ўсім» (словы камуністычнага гімну) у камуністычным зьмесьце – гэта формула рэвалюцыі, насільля і гвалту, дарога «з гразі ў князі», калі дно мусіла б стаць верхам (усё ўжо пацьверджана гісторыяй).

Тым часам дакладна гэтая ж самая формула можа мець эвангельскі зьмест, калі падразумявае дарогу эвалюцыі, духоўнага ўдасканаленьня, жыцьця па запаведзях і ў выніку – дасягненьне справядлівасьці індывідуальнага духа (мэнтальнасьці).

Дарога зла традыцыйна выкарыстоўвае падмену паняцьцяў, часта ў ідэнтычных фармулёўках, і, што сымптаматычна, – гэтая падмена заўсёды напоўнена антыхрысьціянскім зьместам на базе рафінаванага рэлятывізму, але ў канцовым выніку – наўпроставым адмаўленьнем Бога.

З маргіналізму любой масьці, зь ерасяў і сэктаў, зь беднасьці і прыніжанасьці, з пыхлівай непрызнанасьці, з прэтэнзіяў слабасьці і распуснай волі ніколі ня вырасла, не самасьцьвердзілася і ня выйшла нічога добрага.

Дэмакратыя і свабода ствараюць найлепшыя ўмовы для рэалізацыі адрынутага, адкінутага і непрызнанага. Бо натуральны адбор непоўнавартасны ў сьвеце, дзе ўладараць грошы і поўная свабода інфармацыі. Адбор будзе зроблены тымі, хто завалодае гэтымі сродкамі.

Тактыка дэвіантаў якраз і ўлічвае вызначальныя якасьці дэмакратычнага сьвету. Салідарная база ў соцыюме ў іх нешматлікая (ня масавая), але моцная (фактычна, абсалютная), бо заснавана на канкрэтным азначэньні кожнай дэвіанцкай асобы, якія знаходзяцца ва ўсіх сфэрах грамадзтва. Гэта каласальна павялічвае ўплыў малых групаў пры ўзгодненай палітыцы і не патрабуе спэцыяльных сацыяльных сувязяў і знаёмстваў паміж асобамі (салідарнасьць па вызначэньні, як у габрэйскім сьвеце). Стратэгічная задача – павелічэньне колькасьці дэвіантаў і павелічэньне ўплыву. З гэтай мэтай прапагандуецца ідэалёгія роўнасьці з нармальнымі людзьмі. У гэтым сэнсе заходняе грамадзтва, практычна, ужо акалпачанае і разважае ўсьлед за вычварэнцамі пра нібыта натуральны падзел людзей на гомасэксуальных і гетэрасэксуальных. (Адзначу, што гэтая фальшывасьць ёсьць фундамэнтальная разбуральная заваёва вычварэнцаў.)

Дэвіанты цалкам уключаныя ў палітычнае існаваньне і ідэалёгію лева-лібэральных сіл, забясьпечваюць ім пэўны адсотак галасоў на выбарах узамен за далейшыя льготы, магчымасьці і папулярызацыю гомасэксуалістаў. Фактычна, адбылося палітычнае зьліцьцё вычварэнцтва і партыяў левага накірунку. З гэтага часу гомасэксуалісты і лесбы праніклі ва ўладу, займаюць пасады міністраў, амбасадараў і нават прэм'ер-міністраў, уладкоўваюць публічныя так званыя гомасэксуальныя «шлюбы» на вышэйшым урадавым узроўні, пад звон бакалаў і воплескі акалпачанай публікі. (Гэта ўжо не Оруэл зь яго раманам, а нешта за межамі Оруэла.)

Вычварэнцтва на нашых вачах робіцца арганізаванай палітычнай сілай, прысутнасьць яе ва ўладзе заходніх краін павялічваецца з кожным годам. (Нагадаю, што камунізм і фашызм таксама нарадзілася ў Заходняй Эўропе як прадукты крызісу і паразы дэмакратыі.)

Тактыка вычварэнства ва ўсім сьвеце прасочваецца зараз наглядна і рацыянальна. Назаву яе па этапах і пунктах.

1. Пранікненьне ў друк і сродкі масавай інфармацыі.

2. Пранікненьне ў мастацтва, перш за ўсё, у кіно, тэатр, на тэлебачаньне. Стварэньне сцэнароў і сюжэтаў з удзелам гомасэксуалістаў.

3. Стварэньне правакацыяў і скандалаў з мэтай прыцягненьня ўвагі. Нарыклад, напісаньне сюжэту, сцэнара ці п'есы і пастаноўка яе ў тэатры з гомасэксуальнай абразай Хрыста, апосталаў, сьвятых і вядомых гістарычных асобаў.

4. Напісаньне псэўдадасьледваньняў і псэўдаінфармацыі пра вядомых гістарычных асобаў, якіх фальшыва аб'яўляюць

гомасэксуалістамі, спадзеючыся такім чынам атрымаць падтрымку гісторыі.

5. Стварэньне формы знакавых паводзінаў, якія маніфэстуюць прысутнасьць дэвіантаў. Напрыклад, фатаграфіі, рэкляма, плакаты асобаў, якія паказваюць язык. Гэта знак, метка дэвіанта (сымволіка знака -- зьдзек з Боскага парадку, зь нядобрых «гетэрасэксуалаў», асацыяцыя з адпаведным сэксуальным збачэнствам.) З гэтай жа мэтай выцягваюць выпадковыя (на самай справе камічныя) фатаграфіі вядомых асоб, напрыклад, фота Айнштайна, які паказвае язык. Хоць Айнштайн і ня быў збачэнцам.

6. Пранікненьне ў любыя грамадзкія арганізацыі і імкнеьне ачоліць іх.

7. Пранікненьне ў міжнародныя арганізацыі тыпу ЮНІСЕФ, СААЗ, «Міжнародная амністыя» і іншыя (асабліва датычныя да спраў моладзі і дзяцей).

8. Пранікненьне ў палітычныя арганізацыі і ў ворганы ўлады.

9. Пранікненьне ў вытворчыя цэнтры масавай культуры, інфармацыі і мастацтва. (Так быў захоплены, практычна, цалкам амэрыканскі Галівуд, кадравую, фінансавую і творчую палітыку якога вызначае гомасэксуальнае лобі.)

10. Пранікненьне ў бізнэс, ператварэньне гомасэксуальных знакаў, дачыненьняў, адносін і праблем у прадмет бізнэсу і распаўсюджаньне ў якасьці тавараў.

11. Пастаянная маніфэстацыя ўвагі да сэксу і сэксуальных дачыненьняў людзей, асабліва ў збочаных выяўленьнях (гэта выклікае маніякальную псіхічную залежнасьць людзей ад сэксу). Падтрымка ўсіх формаў збочанасьці і вычварэнцтва. Падтрымка легалізацыі наркотыкаў.

12. Стварэньне масавых сусьветных маніфэстацыяў збачэнцаў і дэвіянцкіх асоб у форме карнавалаў і бізнэс-праектаў. Першы карнавал вычварэнцтва як бізнэс-мерапрыемства адбыўся гадоў 15 таму ў Бэрліне і аказаўся выгаднай бізнэс-справай. Міжнародныя масавыя карнавалы пакліканыя акрамя ўсяго ствараць ілюзію, што дэвіантаў вельмі шмат і што яны ўжо – міжнародная сіла.

13. Канцэнтрацыя дэвіантаў у асобных мясцовасьцях і гарадах з мэтай стварэньня асяроддзя дзеля хутчэйшага павелічэньня колькасьці сэксуальна збочаных людзей. Такая мэтанакіраваная канцэнтрацыя, напрыклад, назіраецца ў ЗША ў штаце Каліфорнія, у гарадах Лос Анжэлес, Сан-Францыска, у Фэдэральнай акрузе Калюмбія (Вашынгтон).

14. Пранікненьне ў мэдыцынскую навуку і міжнародныя арганізацыі аховы здароўя (напрыклад, СААЗ). Стварэньне

ўплыву на медыцынскую навуку і на асобаў з арганізацыяў аховы здароўя.

15. Арганізацыя пастаяннай прысутнасьці ў СМІ. Тэма гомасэксуалізму мусіць гучэць увесь час.

16. Стварэньне сеткі маргінальных арганізацыяў дэвіантаў пад рознымі назвамі і тэматыкай.

17. Ажыцьцяўленьне правіла *няўхільнага рэагаваньня* (таксама перанятае з практыкі габрэяў). Правіла заключаецца ў абавязковасьці інфармацыйнай абвінаваўчай рэакцыі на кожны, нават самы дробны, пусьцяковы і нікчэмны факт, які можна расцаніць як непавагу да збачэнцаў. Гэты факт павінен быць раздзьмуты, выклікаць масавае абурэньне і патрабаваньне пакараньня для вінавайцаў (часьцей за ўсё ўяўных).

Напрыклад. У час абстрэлу пазыцыяў Талібана ў Аўганістане амэрыканскія артылерысты напісалі дзеля жарту на ракеце адпаведнае пажаданьне ворагу з называньнем фаласа і пальнулі па Кабулу.

Нейкім чынам гэты жарцік стаў вядомы вычварэнцам у ЗША. Лесбы з адной арганізацыі напісалі скаргу амэрыканскаму камандаваньню, што гэта, маўляў, «гамафобія» і непавага да «геяў» і запатрабавалі прабачэньняў перад педэрастамі. Падняўся вэрхал у жоўтым друку, пачалі выказвацца «палітыкі». У выніку такога «гевалту» на пустым месцы камандваньне «вэрбальна» пакарала салдат, і яны папрасілі прабачэньня ў лесбаў і педэрастаў.

Правіла няўхільнага рэагаваньня – гэта ёсьць *мэтад дрэсіроўкі натоўпу*, які дзейнічае эфэктыўна там, дзе ёсьць дурныя законы і сістэма, здольная іх выконваць. Такіх оруэлаўскіх фактаў цяпер шмат. Дрэсіроўка абываценя з боку збачэнцаў ідзе поўным ходам.

На фота №3 мы бачым такую выдрэсіраваную пару добрапрыстойных ірляндзкіх католікаў (і можа нават гэта той пекар з жонкай, якога ўжо навучылі выпякаць торт педэрастам). Яны адчулі ход гісторыі, зразумелі, як трэба сябе паводзіць і экзальтавана радуюцца перамозе гомасэксуалістаў, распусту якіх будуць аплочваць сваімі падаткамі (Айман дэ Валера, відаць, перавярнуўся ў труне).

Такім чынам, аналізуючы становішча ў Эўропе і ЗША, мы бачым, што адсоткава мізэрная (пакуль што) супольнасьць дэвіантаў, выкарыстоўваючы магчымасьці дэмакратыі, дамаглася непрапарцыянальна каласальных посьпехаў, пераваг і нават перамог у традыцыйна каталіцкіх краінах, зьяўляючыся тым часам закаранелымі ворагамі Хрысьціянства.

Рацыянальная тактыка гэтай салідарна павязанай збочанай групы людзей накіраваная на дамінацыю ў грамадзтве і ўражвае сваімі вынікамі. Прычына гэтага, на мой погляд (тут паўтаруся), закладзена у базавай аснове групы, ва ўлучэньні яе ў левыя партыі і ў прысутнасьці на розных ўзроўнях дэмакратычнага грамадзтва (у тым ліку на ўзроўні інфармацыі і ўлады). Тыя зьмяненьні сацыяльных структур, ідэалогіі, шкалы каштоўнасьцяў, якія адбыліся за апошнія дваццаць гадоў на маіх вачах у Эўропе і ў Амэрыцы, – ўражваюць. Некаторыя ўспрымаюць гэта як пачатак Апакаліпсы.

Некалькі гадоў таму прэзыдэнт Абама (які падтрымлівае збачэнцаў і спрыяе гомасэксуалістам) адмяніў забарону гомасэксуалістам на службу ў войску (практычна, пачалася прапаганда педэрасьціі ў амэрыканскай арміі). Ў войску адбыліся рэзкія перамены і зьявіліся праблемы, якія ніхто зь генэралаў ня ведае як вырашыць, калі не адмяніць гомасэксуальны закон.

* * *

Тут я вымушаны закрануць вельмі важную тэму, якую я апісаў яшчэ год таму, але адмовіўся публікаваць, зыходзячы з пэўных тактычных меркаваньняў. Цяпер пра гэта нам, беларусам, і жыхарам Усходняй Эўропы трэба ўжо казаць, бо канца вайны Масквы з Украінай ня бачна. Да таго ж, ведаючы Эўропу, можна дапусьціць, што Эўразьвяз ціха здасьць Украіну і ціха падтрымае Маскву. Як кажуць «мы гэта ўжо праходзілі».

Другую Сусьветную вайну разьвязалі левыя сілы, якія (кожная па-свойму) карысталіся ідэалёгіяй сацыялізму. Ні адна ні другая левая сіла не адлюстроўвала сфэру дабра. Вайна пачалася паміж антычалавечымі групамі зла за валоданьне сьветам (плянэтай). Людзі добрай волі і іншыя краіны былі вымушана ўцягнуты ў сусьветную бойню.

Сытуацыя, якая выявілася ў 2014 годзе пасьля агрэсіі Расеі на Ўкраіну, паўтарае схему падзелаў, аналагічна як было тое перад Другой Сусьветнай вайной. З аднаго боку імпэрская гэбісцкая Расея з замбаваным насельніцтвам і фашысцкай ідэалогіяй «русский мир», з другога – дэмакратычны Захад (Эўразьвяз і ЗША), апанаваны левалібэральнай палітычнай і ідэалагічнай (у пэрспэктыве біяфашысцкай) ерасьсю.

Ні адна пазыцыя рэальна не адлюстроўвае сілы дабра. Фашысцкая пазыцыя «русского мира» – гэта тыповая агрэсіўная схема міжнародных дачыненьняў тыпу мінулавечнага нямецкага «нацызму» з звужанай грамадзка-сацыяльнай базай (рэальна не планетарнага маштабу, але якую рускія імпэрыялісты імкнуцца штучна пашырыць).

Левалібэральны Захад – гэта схема міжнароднага эканамічна-палітычнага суіснаваньня з агрэсіўнай пазыцыяй экспансіі леваліберальнай ідэалогіі антычалавечых антыкаштоўнасьцяў, якая абапіраецца на дэвіанцкую базу ўсяго сьвету і спрыяе яе легалізацыі. Прывяду толькі адзін факт з тысячаў. У 2013 годзе Дзяржсакратар Джон Керы выступіў перад супрацоўнікамі Дзярждэпартамэнту ЗША і сказаў пра асаблівую ролю Дзярждэпа ў падтрымцы гомасэксуалізма ва ўсім сьвеце, назваў гэты накірунак «самым сэрцам» палітыкі ЗША і галоўным пунктам высілкаў Адміністрацыі Абамы ў міжнароднай палітыцы». Керы спаслаўся пры гэтым на Абаму, якога працытываў. Абама: "барацьба за спыненьне дыскрымінацыі ў дачыненьні да лесбіянак, геяў, бісэксуалаў і транссэксуалаў зьяўляецца глабальнай праблемай і той, якая займае цэнтральнае месца ў прыхільнасці Злучаных Штатаў ў справе падтрымкі правоў чалавека."

http://www.state.gov/secretary/remarks/2013/06/210411.htm

Адкрыта і зразумела. У ідэалогіі «Правы чалавека» цэнтральным месцам ёсьць інтарэсы лесбаў і педэрастаў. У палітыцы прэзыдэнта Абамы – гэта «сэрца палітыкі».

Канфлікт Расеі з Захадам, які пачаўся нападам на Ўкраіну, абумоўлены імпэрскімі інтарэсамі Расеі. Але на узроўні масавых мэнтальных дачыненьняў людзей, як ў Расеі, так і на Захадзе, галоўным разыходжаньнем і галоўным выбарам у канфлікце ёсьць якраз маральная і цывілізацыйная праблема – праблема штучнага стварэньня дамінацыі лесбаў і педэрастаў над грамадзтвам, палітычным экспартам збачэнства па ўсім сьвеце і ўсяго, што з гэтага вынікае. Гэтая праблема ня ёсьць толькі тэмай прапаганды. Тут чалавечы выбар сьвету, у якім людзі хацелі б жыць, выбар, які робіцца незалежна ад прапаганды (хоць прапаганда і існуе).

У гэтым жа накірунку (накірунку выбару сьвета) ўплывае на расейскія масы і руская гёбельс-прапаганда. Галоўнае абзываньне ўкраінскіх ваяроў і лаянка з боку расейцаў ў Данбасе – гэта «піндосы» і «педэрасты». Маўляў рускія ваююць за «руский мир» супраць «хахлоў-піндосаў». Ў «рускім сьвеце» – такія ацэнкі Захаду, НАТО і ўкраінцаў ёсьць массавым паняцьцем.

Падтрымка Пуціну і расейскай агрэсіі на Захадзе даволі заўважная і вынікае зь некалькіх прычынаў: дзеяньняў рускай агентуры, ўплыву рускай гёбельс-прапаганды, подкупу заходніх палітыкаў рускімі грашыма. Акрамя таго ў палітыцы некаторых правых партыяў Захаду падтрымка Пуціну выводзіцца з масавай сьвядомасьці заходніх людзей (тое, пра што мы тут гаворым) – з

непрыняцьця палітычна-біялагічнага збачэнскага маразму левалібэралаў зь іх «правамі гомасэксуалістаў», разбурэньнем сям'і і разбэшчваньнем дзяцей. Такіх людзей на Захадзе ёсьць яшчэ больш паловы, і амаль палова з гэтай паловы схільная пдтрымліваць Пуціна і Расею ў яе агрэсіі супраць Украіны і лібэральнага Захаду. Мы маем на ўвазе не «ліпэнаўцаў» (іх Масква купіла за 9 мільёнаў даляраў), а звычайных заходніх абывацеляў, якія захавалі чалавечае аблічча і маральную годнасьць хрысьціянскіх людзей (пры поўным палітычным інфантылізме, што да ацэнкі Расеі). Дастаткова паглядзець камэнтары некаторых заходніх (амэрыканскіх) «сайтаў» і там (нават адкінуўшы палову тэкстаў на троляў) мы знойдзем мноства выказваньняў такога кшталту:

«Каб адбіць гей-прапаганду, што паглынае ўвесь сьвет, патрэбна моцная і зьядналая нацыя! Падтрымліваю і зычу Пуціну ўсяго найлепшага. Калі б я толькі мог чым-небудзь дапамагчы...»

«Жадаю, каб нашыя лідары і наша краіна прынялі тыя ж законы, што і Расея, каб абараніць нашых дзяцей ад хваробы гомасэксуалізма, што распаўсюдзілася па ўсім сьвеце!»

«Дзьве рэчы адыгралі значную ролю ў зьнішчэньні нашай некалі вялікай нацыі… Прапаганда фэмінізма і гомасэксуалізма.»

«Расея мае рацыю: гомасэксуалісты хочуць толькі распускаць свае брудныя рукі на юных і нявінных дзяцей. Яны хочуць зрабіць гомасэксуалістамі ўсё насельніцтва Зямлі, і адзіны спосаб таго дасягнуць – разбэсьціць нявінныя розумы дзяцей. ЗША ужо здаліся, дазволіўшы геям вучыць гомасэксуальным паводзінам у сярэдніх школах, і бойскаўты Амэрыкі сталі рассаднікамі гомасэксуалістаў. Расея мае рацыю, што адносіцца да гомасэксуалізма як да хваробы.»

«Мяркую, што гомасэксуалісты (у ЗША пад кіраўніцтвам Абамы) самы сабе шкодзяць тым, што робяцца занадта агрэсіўнымі. Яны змагаюцца не за свае правы, а за тое, каб заваяваць увесь сьвет і ўсіх зрабіць гомасэксуалістамі. Тады чалавецтва вымра.»

«У Злучаных Штатах бацькі ўжо даўно адмовіліся абараняць сваіх дзяцей. Адбываецца ўсёмагчымае прыніжэньне дзяцей. Людзі ў ЗША вар'яты, яны скора дазволяць займацца сэксам са сваімі сабакамі.»

Тут сэнс ня толькі ў думках, якія выказваюць амэрыканцы, а ў тым, што такіх камэнтароў поўна. Гэта я прыводжу іх для ілюстрацыі становішча (якое ня простае). З другога боку – тут тупіковая рэчаіснасьць. Калі адно палітычнае зло змагаецца з другім палітычным злом, то ў народа няма выбару і людзі бывае выбіраюць, тое, што ім бязвыхадна часткова падыходзіць (альбо больш бясьпечнае), часам не задумваючыся, што з таго можа стацца ў канцы. Так выбіралі некалі нязгодныя людзі ў часы 2-й Сусьветнай вайны паміж Сталінам і Гітлерам. Потым яны амаль усе былі зьнішчаныя пераможцамі (і ня важна, зь якога боку зла).

Але былі і такія, што змагаліся супраць адных і другіх. Такой была пазыцыя у часы 2-й Сусьветнай вайны ў палякаў, украінцаў і ў беларусаў (класіка гэтакіх паводзінаў – дзейнасьць нацыянальнага героя Украіны Стэпана Бэндэры). Такая пазыцыя мусіць быць у нас, беларусаў, і цяпер. Няма ў нас спадзяваньняў на сапраўды ўжо гнілы Захад, ня можам мы ўспрымаць ягоныя разбуральныя лявацкія антыкаштоўнасьці, і няма ў нас супольных справаў на агрэсіўным, імпэрскім і разбуральным рускім Ўсходзе. Наша надзея, наша будучыня і наш рай – тут, на роднай зямлі, ў вольнай Беларусі.

* * *

Калі развcovered разважаць пра цяперашні Эўразьвяз і ўвесь заходні сьвет мэтадам оруэлаўскай логікі (якая тут якраз падыходзіць), то карціна абсурдная. Для мяне відавочна, што калі ў тым грамадзтве ацэнка дэвіантаў ня зьменіцца, то цалкам магчымая ня толькі дамінацыя, але і ўлада, і дзяржава, і грамадзтва збачэнцаў. Садом і Гамора верагодныя. Такім мог бы стаць апошні этап чарговага краху эўрапейскай цывілізацыі.

Выхады з сістэмнага крызісу і нават з цывілізацыйнага краху чалавечая гісторыя даўно знайшла і адпрацавала. Тут два галоўныя падыходы: альбо унутраныя перамены ў сістэме і адраджэньне пэрспэктывы (нармальнасьці), альбо дыктатура, якая жорсткай палітыкай рэпрэсіяў і фізічнага вынішчэньня вяртае грамадзтва на зыходныя пазыцыі і потым (як правіла) сама можа стаць ахвярай гэтага адроджанага грамадзтва з усімі ацэнкамі сваіх «антылюдзкіх» злачынстваў і морду «супраць чалавецтва» і з адпаведным пакараньнем злачынца-дыктатара (які на справе гістарычна ўратаваў сістэму). Ў гісторыі – клясычны прыклад – гэта перамены ў Рымскай імпэрыі. У сучасным сьвеце найбольш вымоўны прыклад – дыктатура Пінацэта ў Чылі.

Завяршаючы гэтую эсхаталагічную ўстаўку, мушу сказаць, што, як на мой погляд, ні першага ні другога выйсьця з

левалібэральнай сістэмы дэмакратыі на сёньняшні дзень не праглядаецца. Адбыліся ўжо занадта істотныя разбурэньні базавых асноў культуры ў сьведамасьці пакаленьняў, што прывяло да нэгатыўнага адбору у папуляцыі цэлых нацыяў і найперш адбілася на эліце. Ў Эўропе ужо даўно не існуе вялікіх мудрых палітыкаў, вялікіх філосафаў, пісьменьнікаў, мудрацоў, уладароў дум чалавечых, нават мастакоў. Наверх ўсплыла драбяза, бюракратыя, прадажнасьць, збочанасьць, дылетанства, геданізм і пустата. Тым ня менш Захад яшчэ валодае вялікім творчым і духоўным патэнцыялам і пра «канец гісторыі» (як мяркуюць некаторыя) гаварыць рана. Сёньня (ды і заўсёды) яшчэ трэба змагацца за добрае, сьветлае, чыстае.

Кончанае грамадзтва (якое не паддаецца ні разьвіцьцю ні рэабілітацыі) – гэта імпэрская Расея. Нэгатыўны генетычны адбор там адбываўся на працягу усёй гісторыі і ў 1917 годзе прывёў да захопу ўлады і поўнай перамогі чэрні, крыміналу, бандытаў і дурняў, якія фізічна вычысьцілі (забілі) усё, што заставалася яшчэ сумленным і адукаваным у расейскім грамадзтве. Далейшае разьвіцьцё насельніцтва расейскага «скопішча зла» магчыма хіба што праз дэзінтэграцыю імпэрыі (да чаго ў Расеі ніхто не гатовы). Цяпер гэтая цёмная хворая імпэрыя, апраўдваючы агрэсію, хоча выставіць сябе выратавальніцай чалавецтва.

Абсурд ідэалогіі «правоў чалавека» і падзей на Захадзе асабліва вымоўны з таго гледзішча, што пытаньне з дэвіянтамі ў цэлым магло быць вырашана ў грамадзтве значна лягчэй, чым, скажам, з алкаголікамі (хаця хвароба алкагалізму лічыцца невылечнай) ці з іншымі хваробамі «сораму» (сіфіліс і т.п.). Выключэньне педэрасьціі з сфэры медыцынскіх дыягназаў лабіяванымі чыноўнікамі СААЗ прывяло да таго, што медыцынскія дасьледваньні ў гэтай галіне амаль не праводзяцца, а лячэньне забараняецца (супярэчыць законy). Чаму так сталася, мы ўжо ведаем. У лёсы гэтых людзей умяшалася палітыка. Левалібэральная чэрнь выкарыстала дэвіянтаў у палітычных інтарэсах, выпусьціўшы джына з бутэлькі як прыладу ў змаганьні з Хрысьціянствам і традыцыйным парадкам, напрацаваным чалавецтвам.

Разглядаючы гэтую тэму, трэба разумець, што з палавымі вычварэнцамі, гэтак жа сама, як з бандытамі, тэрарыстамі ці замбаванымі сэктантамі, немагчымыя ніякія рацыянальныя дыскусіі і абмеркаваньні. Гэта бессэнсоўны варыянт паводзінаў. Тут патрэбныя толькі канкрэтныя дзеяньні і прыняцьце адпаведных захадаў.

Для змаганьня з міжнароднай пошасьцю мусіць быць міжнародны рух, аб'яднаньне хрысьціянскіх высілкаў. Такі рух мусіў бы ўзьнікнуць даўно, але цяпер, пасьля катастрофы ў Ірляндыі, гэта стала ўжо неабходнасьцю. Наступнай ахвярай намечана Польшча. На працягу шэрагу гадоў я назіраю як паступова крок за крокам праштурхоўваюцца брудныя пляны супраць гэтай каталіцкай краіны. За апошнія некалькі гадоў (асабліва пасьля гібелі прэзыдэнта Леха Качынскага і польскай нацыянальнай палітычнай эліты ў 2010 годзе) польскае грамадзтва пачало паддавацца наступу дэвіантаў і збочанай палітыкі Эўразьвязу. Нават моладзь апусьціла рукі. Ў 2012 годзе група палякаў вышла ў Вроцлаве на дэманстрацыю з плякатамі кшталту: «Педэраст – гэта гучыць ганарова», «Я ганаруся, што ёсьць мамай гея», «Я ганаруся, што ёсьць мамай лесбы». Такая вось польская рэальнасьць.

Першае патрабаваньне – павінна быць спынена прапаганда, рэкляма і папулярызацыя гомасэксуалізму, дэвіянцтва, і дэвіянцкіх дачыненьняў у Эўропе і Амэрыцы.

Другое – мусіць быць адменена рашэньне СААЗ 1992 года і распачаты сур'ёзныя медыцынскія дасьледваньні і лячэньне гомасэксуальных адхіленьняў псіхікі і арганізма чалавека.

Гэтыя пытаньні трэба будзе ставіць таксама перад заходнімі прадстаўнікамі Эўразьвязу, якія часам прыяжджаюць ў Беларусь, каб спаткацца з адміністрацыяй узурпатара ўлады і з апазыцыяй, якую яны ўтрымліваюць. Грубае парушэньне правоў хрысьціянаў у Эўразвязе (як з тым ірляндзкім пекарам) і навязваньне там для бальшыні нармальных людзей збочаных уяўленьняў дэвіянтаў і сэксуальна хворых асоб ня можа ня выклікаць непакою тут у нас, у яшчэ адносна здаровай частцы Эўропы (якую нішчыць прарасейскі антыбеларускі рэжым). Практычна, мы ня маем яшчэ ніякай сілы і спосабу, каб уздзейнічаць у гэтым на палітыку і ўлады моцных краінаў Эўропы, але мы маем там аднадумцаў у грамадзтве, і іх трэба падтрымаць.

Мусіць быць спынены экспарт збачэнстваў і вычварэнскіх дачыненьняў з боку Эўразьвязу ў іншыя краіны і тым больш фінансаваньне гомасэксуалізму за мяжой.

Іншыя краіны мусілі б прыняць прэвентыўныя законы, запабягаючыя распаўсюджаньню дэвіянцкай распусты і заганных адносін.

У пэрспэктыве мусіць быць перагледжана ўсё заканадаўства ў краінах Эўразьвязу адносна гомасэксуальных

адносінаў на падставе агульначалавечай нормы, якая сьведчыць, што легалізацыя палавога збачэнства гомасэксуалізма ня мае ніякіх адносінаў да дэмакратыі і правоў чалавека.

Людзям добрай волі ў Эўропе трэба брацца за працу. Змаганьне здаровых людзей і здаровых сіл дасьць здаровыя вынікі.

26. 06. 2015 г.

КРАЯВІД ПЕРАД НІЗІНАЙ

(Пасьляслоўе да арт. «Параза чалавецтва»)

Як і 20, і 30 гадоў таму, перад нашым народам і перад сьветам стаяць, практычна, тыя ж самыя праблемы дабра і справядлівасьці, брыдоты і несвабоды, радасьці супольнага нацыянальнага жыцьця і змаганьня з акупацыяй. Праблемы стаяць, але амаль зьнікла іх разуменьне патрэбаў для нацыі і чалавецтва. Гэта вельмі дзіўная, невядомая раней рэчаіснасьць. У аснове яе – іншы чалавек.

На Захадзе ён быў і раней, чалавек-індывідуаліст, законапаслухмяны, індывідуальна актыўны, але без ідэалаў і без духоўнага жыцьця, чалавек, ня здольны ахвяравацца сабой і сваім дзеля Айчыны. У нас жа ён пасіўна вырас, абыякавы да ўсяго, пры антынацыянальным, фактычна, савецкім рэжыме, які заняў ужо цэлае пакаленьне часу.

26-га чэрвеня 2015 года, праз месяц пасьля паразы Ірляндыі, адбылася эпахальная перамога палавых дэвіянтаў у Злучаных Штатах Амэрыкі. Гэта знакавая падзея ўпадку, вынікі яе яшчэ наперадзе.

Вярхоўны суд ЗША, шляхам сваістага прачытаньня Канстытуцыі, прысвоіў сабе права (як сцьвярджаюць юрысты) вырашаць пытаньні, якія належаць да юрысдыкцыі і кампетэнцыі штатаў. Суд прызнаў права дэвіянтаў аднаго полу заключаць між сабой так званыя "гомасэксуальныя шлюбы" дзеля задавальненьня неадэкватнай палавой рэакцыі (неадэкватнага сэксу). Гэтакі "шлюб", пасьля рашэньня суда, прыроўніваецца да натуральнага шлюбу людзей, тых людзей рознага полу, якія ствараюць сям'ю і патомства, забясьпечваюць дэмаграфічнае разьвіцьцё чалавецтва. Гомасэксуальны аднаполы "шлюб" будзе мець усе правы, беніфіты, льготы, сацыяльнае забесьпячэньне і г. д. Мне часам здаецца, што амэрыканцы яшчэ не разумеюць, што яны нарабілі. Дэвіанты атрымалі шырокае поле для агрэсіі, наступу і дрэсіроўкі насельніцтва.

(Тут яшчэ некалькі ўдакладненьняў. З усіх галінаў улады ў ЗША суд мае ці не найбольшую вагу. Вярхоўны суд на сёньняшні дзень часам выглядае такім палітычным міні-парлямантам. Рашэньне аб гомасэксуалістах прымалі дзевяць суддзяў – чатыры лібэралы і пяць кансэрватараў. Напярэдадні рашэньня ішла вялікая барацьба вакол ды наўкола суда. У выніку вырашыла ўсё тое, што адзін кансэрватар-каталік (старшыня суду) перайшоў на пазыцыю лібэралаў і прагаласаваў за гомасэксуалістаў. Ўсё гэта падаецца левалібэральным лобі як

сьведчаньне і трыумф дэмакратыі і свабоды. Дадам, што суддзі Вярхоўнага суду прызначаюцца Прэзыдэнтам і зацьвярджаюцца Сэнатам. Новы суддзя ў Вярхоўны суд прызначаецца кожныя 22 месяцы. Прэзыдэнт Абама назваў рашэньне Вярхоўнага суда аб гомасэксуалістах «вялікім крокам па дарозе роўнасьці і вялікай перамогай Амэрыкі».

Перавышэньне паўнамоцтваў Вярхоўным судом у прыняцьці рашэньня аб гомасэксуалістах абурыла многіх палітыкаў і кангрэсмэнаў, якія не першы раз адзначаюць неапраўданую перавагу судоў над усімі галінамі ўлады ЗША. Адзін зь іх (кангрэсмэн Хакабі) выказаўся дакладна і канкрэтна: « Адзіным зыходам, які можа стацца яшчэ горшым за гэтае зласьлівае рашэньне, была б здача ўлады Прэзыдэнта і Кангрэса (двух роўнавялікіх галін улады) перад аблiччам гэтага бескантрольнага акта неканстытуцыйнай юрыдычнай тыраніі».

У Амэрыцы ёсьць шмат праблемаў і супярэчнасьцяў, але я не даю тут нічаму ніякіх ацэнак. Амэрыканскія праблемы вырашаюць амэрыканцы. Хоць мы разумеем, што часта амэрыканскія падзеі ўплываюць і б'юць па ўсім сьвеце.)

Усялякае непрызнаньне збочанага шлюбу, усялякая крытыка яго можа быць цяпер расцэнена як дыскрымінацыя збачэнцаў і парушэньне закона. Будуць позвы ў суд за самыя бяскрыўдныя словы непрызнаньня ці іроніі ў бок гомасэксуальна спараных асоб. (Трэба ведаць Амэрыку і сутнасьць вычварэнства.) Дзеці з нармальных сем'яў пойдуць у школу і панясуць туды нармальнае ўяўленьне пра тату, маму і сям'ю. Яны будуць падвержаны нападкам, абсьмейваньню, абструкцыі, даведаюцца, што іхныя бацькі – адсталыя ідыёты. У сям'ю прыйдзе прадстаўнік ювэнальнай юстыцыі ці ЮНІСЭФ, каб "пераканацца", што ў нармальнай сям'і "ненармальная абстаноўка" і падрыхтаваць рашэньне аб адабраньні дзяцей. (Дарэчы, такую мэтодыку расправы зь людзьмі пасьлядоўна выкарыстоўвае антыбеларускі рэпрэсіўны рэжым у Беларусі супраць сацыяльна актыўных асоб, патрыётаў і іншадумцаў. Рэпрэсіўная ўлада апэратыўна ацаніла перавагі лібэральнага заканадаўчага збачэнства ў сваёй унутранай сацыяльнай палітыцы.)

Такое ж становішча можа ўзьнікнуць у каталіцкіх і рэлігійных школах. Іхныя каштоўнасьці па закону будуць прызнаныя дыскрымінацыйнымі. Адпаведна, гэтыя школы будуць пазбаўлены дзяржаўных субсідый і паступова будуць ліквідаваныя, бо выжыць без дзяржаўнай падтрымкі ня змогуць.

Аналагічная сытуацыя можа стацца з касьцёлам, з праваслаўнай і некаторымі пратэстанцкімі цэрквамі, якія ў Амэрыцы вызваленыя ад падаткаў. Хрысьціянская ідэалёгія

адносна шлюбу будзе ўжо супярэчыць закону. Адпаведна Касьцёл і традыцыйныя цэрквы будуць пазбаўлены вызваленьня ад падаткаў (такі закон), а пры факце адмовы сьвятара "вянчаць" перад алтаром педэрастаў, супраць сьвятара будзе ўзбуджана судовая справа. Гэта ўжо ня надпіс на ірляндзкім торце (дзе, дарэчы, пекар закону не парушыў) – сьвятара пасадзяць.

Можна прадбачыць, якімі стануць вынікі гэтага фантастычнага рашэньня Вярхоўнага суда. Некаторыя штаты (напрыклад, Тэхас) ужо заявілі, што ня будуць выконваць рашэньня Вярхоўнага суду, бо яно перавысіла яго паўнамоцтвы. Але гэта толькі словы. Выконваць будуць.

Значная частка раскольных пратэстанцкіх цэркваў, розныя сэкты і іншыя некананічныя ўтварэньні ўжо праз пару дзён пасьля рашэньня Вярхоўнага суда сабраліся на сходы і пастанавілі асьвячаць гомасэксуальныя "шлюбы" ў сваіх цэрквах. Найбольш радыкальна дзейнічае тут Епіскапальная царква ЗША (ерытычны адломак Англіканскай царквы). Яшчэ ў 2003 годзе там выбралі на епіскапа адкрытага педэраста, а ў 2010 годзе (таксама на епіскапа) выбралі кабету -- адкрытую лесбу. У Амэрыцы шмат аналягічных царкоўных квазіхрысьціянскіх утварэньняў, якія практыкуюць ерась і з задавальненьнем успрынялі рашэньне Вярхоўнага суда.

Зразумела, што змасаванай атакі дэвіантаў тут цяпер не атрымаецца (іх яшчэ ня шмат), але выбарачная мэтадычная атака на Хрысьціянства, маючы ў руках антыхрысьціянскі закон, будзе разгортвацца ўвесь час.

Ужо 27 чэрвеня адбыліся парады вычварэнцаў у розных частках плянэты. Па Нью-Ёрку лёталі афраамэрыканцы і масава раздавалі гомасэксуальныя сьцяжкі (тыпу, як раздаюць сьцяжкі "калярадаў" у Маскве і на акупаваных тэрыторыях). Белы Дом – рэзыдэнцыя Прэзыдэнта ЗША і, фактычна, сакральны сымвал Амэрыкі, асьветлены (па загаду Абамы) гомасэксуальнымі колерамі вясёлкі (як сказалі б цяпер – гэта такі ідэалагічны «мэсідж»). У друку шмат лібэралістычных артыкулаў, дзе пішацца, як цяпер будзе добра ў Амэрыцы. Адна газэта, на поўным сур'ёзе напісала, што надта добра таксама будзе «шлюбаразводным адвакатам. Уяўляеце колькі ў пэрспэктыве ім прыбавіцца працы?» (Ізноў жа, трэба ведаць Амэрыку. У грамадзтве матэрыяльнае пануе над гуманітарным – усё вымяраецца грашыма.)

Хрысьціянства і нармальныя людзі перад абліччам прынятага судовага рашэньня засталіся юрыдычна безабароннымі. Зразумела, што дэвіянты пастараюцца тое скарыстаць, і, дзе магчыма, нішчыць і руйнаваць усё добрае, што яшчэ засталося і існуе ў Амэрыцы. Вернікі і законапаслухмяныя

людзі будуць паступова ссунутыя на ўзбочыну грамадзтва. Шмат, відаць, будзе залежыць ад новых выбараў прэзыдэнта ЗША. Калі зноў стане стаўленік левых, якія цяпер несусьветна крыклівыя, то становішча яшчэ больш абвострыцца.

Наступны этап, які рыхтуецца, – гэта легалізацыя педафіліі (такія спробы ўжо былі ў Эўропе; гл. "Скрынка пандоры"), а таксама інцэсту (тут пакуль што існуе толькі прапаганда).

Усялякія маргінальныя атакі лібэральных прафанаў, дэвіантаў і невукаў на філалогію, тэрміналогію, тапаніміку, лексіку, гісторыю, мастацтва, сацыяльную этыку, сям'ю і т. п. успрымаюцца вучонымі, спэцыялістамі, адукаванымі людзьмі як дзікунскія выхадкі дурняў і неадукаваных асобаў і не камэнтуюцца. Гэта правільна – навука не камэнтуе невуцтва. Але ацэнка зьявы павінна быць. (Дэвіянты патрабуюць, напрыклад, выкінуць з мовы словы «бацька», «маці», «сям'я», словы, якія заканчваюцца на «ман» у ангельскай і нямецкай мовах і т. п. выказваюць іншыя шызоідныя меркаваньні, якія амаль сто гадоў таму ўжо дэманстравалі бальшавікі.) Відаць, бальшавізм, бальшавіцкая цемра ў Расеі і нацызм ў Нямеччыне некаторых вучоных нічаму не навучылі. А тым часам «дзікунскія выхадкі» паступова ператвараюцца ў законы дэмакратычных краін і прафаны тлумачаць адукаваным вучоным, што гэта трыумф дэмакратыі.

Цяпер левалібэралы з дэвіантамі распачалі напад на амэрыканскую гісторыю пэрыяду Грамадзянскай вайны. Патрабуюць выдаленьня з амэрыканскіх музэяў сымволікі, імёнаў і партрэтаў асобаў, якія прадстаўлялі Канфэдэратыўныя Штаты Амэрыкі, дамагаюцца перайменаваньня вуліц, названых імёнамі гэтых вядомых людзей. Пачалася кампанія ачарненьня канфэдэратыўных патрыётаў амэрыканскай гісторыі (Робэрта Лі, Джэфэрсона Дэвіса і інш.), а таксама героя часоў змаганьня за незалежнасьць Аляксандра Гамільтона.

Як паведамляюць ў друку, дыскрэдытыцыя асобы Гамільтона (ягоны партрэт, дарэчы, на дзесяцідаляравай купюры Амэрыкі) з боку адкрытых лявацкіх троляў зьвязаны з планамі левых зьмясьціць на амэрыканскіх грашах партрэт гомасэксуальнай асобы (і абавязкова жанчыны-лесбы). Рыхтуюць месца. Сымвалічнае значэньне такога дзеяньня зразумелае. Гэта вельмі важны акт. Стратэгія дэвіантаў па перарабленьні сьвету па сваёй падобнасьці йдзе і вырашаецца крок за крокам з галасам, вэрхалам і падтрымкай з боку «карысных ідыётаў», і на вачах усяго грамадзтва, якое ў большасьці так і не разумее, што гэта робіцца.

Але людзі, якія жывуць духоўным жыцьцём, разумеюць, што адбываецца ў сьвеце. Зрэшты, для тых, хто здольны бачыць, усё зразумела само сабой: калі па рэлігійнай тэрміналёгіі, то йдзе паскарэньне і насіленьне працэсу прышэсьця Антыхрыста (падрыхтоўка абставінаў). Калі бяз містыкі – паскараецца рух спаўзаньня ў катастрофу.

Я нездарма ўспомніў у пачатку артыкула пра "новага" чалавека. Ён ужо ёсьць. Ён існуе. Безь яго працэсы духоўнага развалу чалавецтва і дэградацыі асобы проста не адбыліся б, дрэнь ня мела б падтрымкі. Галоўныя каштоўнасьці гэтага чалавека – грошы, задавальненьні і "пафігізм" (жаргон; гэта значыць паталагічная абыякавасьць да ўсяго, што не датычыць індывідуальнага эга).

Часам важныя, на мой погляд, тэксты, я рассылаю знаёмым беларусам. Як правіла, яны прысылаюць мне свае меркаваньні. Гэта істотна. "Паразу чалавецтва" я разаслаў па адрасах дзесьці каля 70-ці асобаў. Унікальны выпадак: адазваўся … толькі адзін беларус зь Нью-Ёрку, праваслаўны вернік, трое дзетак яго выхаваныя ў хрысьціянскай сям'і, пайшлі ў амэрыканскую школу -- і ён ужо страціў іх. Лявацкая школа ім так прамыла мазгі, што яны (яшчэ дзеці-падлеткі) крычаць за любоў да гомасэксуалістаў ды за свабоду адносінаў і выступаюць супраць бацькоў. (Я, праўда, лічу, што ў гэтым канкрэтным выпадку ёсьць і недагляд бацькоў.)

Савецкая школа выхоўвала паўлікаў марозавых, амэрыканская – мэнтальных калек без абавязкаў (як кажуць, свабода ёсьць, а абавязкаў няма).

Можна абазначыць тры прычыны замбаванага маўчаньня людзей на паўсюднае шэсьце сатанізму ў сьвеце:

1. "Новы чалавек", пазбаўлены духоўнай існасьці і маральнага вопыту, не разумее, што адбываецца. Калі што і разумее, то перамагае "пафігізм". (Гэта той тып асобы, для якой відавочная ісьціна даходзіць праз 20 гадоў існаваньня. І, як правіла, позна, бо збочаны лібэралізм ня менш небясьпечнае зло, чым рускі імпэрыялізм.)

2. Нармальны чалавек у выніку лібэральнай дрэсіроўкі баіцца падаць голас пратэсту, каб не наразіць сябе на агрэсію і непрыемнасьці з боку дэвіантаў. (Гэта вельмі распаўсюджаны псіхалагічны стэрэатып паводзінаў.)

3. «Новы чалавек» знаходзіцца пад уплывам лева-лібэральных ідэй, лічыць усе формы легалізацыі збачэнства праяўленьнем свабоды і правам чалавечай асобы -- правам на ўсё.

Два гады таму я размаўляў з адным пажылым амэрыканскім беларусам пра разбуральныя працэсы і

руйнаваньне маральных асноў у грамадзтве ЗША. А ў канцы ён мне раптам кажа: "Ведаеш, я не хацеў бы жыць у такім сьвеце. Мы перажылі вайну, рускі генацыд, але тады варта было жыць. Цяпер – не." Мяне ўразілі гэтыя словы. Наколькі тут дакладнае адчуваньне сутнасьці таго, што насоўваецца на чалавецтва.

Аднаполае дэвіянцтва – гэта ёсьць тупіковая збочанасьць асобы, якая ўзьнікае як гарманальна-псіхічнае адхіленьне і пашыраецца як распуста і вычварэнства. Калі б на гэтым акрэсьленьні ўсё спынялася (як было да гэтага часу), то такая зьява не стала б цяпер праблемай чалавечага грамадзтва.

Але самае галоўнае ў тым, што **дэвіянцтва злучылася зь левалібэральнай палітыкай, ператварылася ў ідэалогію, якая грунтуецца на нянавісьці і нецярпімасьці да ўсяго астатняга сьвету, які дэвіянты хацелі б перарабіць па свайму вобразу, сутнасьці і падабенству.** Пра гэта шмат хто зь іх кажа і адкрыта піша, і дзеля таго робіць сваю справу.

Тым часам пад уплывам лібэралістычнай і ўвогуле лявацкай (разбуральнай) прапаганды людзі трацяць здаровы сэнс і рэалістычнае ўспрыняцьце жыцьця. Здаецца, што рэальна ўжо вельмі мала людзей бачаць рэчаіснасьць такой, якой яна ёсьць на самай справе. Тэлебачаньне, левалібэральная інфармацыя і прапаганда перакруцілі мазгі і засланілі розум. Некаторыя наіўна думаюць, што збачэнства – гэта, маўляў, лакальная зьява, дэвіянтаў няшмат, вялікай шкоды ня робяць, хай яны там сабе жывуць як хочуць.

Каб жа гэта было так! Такія «талеранты-дабракі» не ўсьведамляюць зьместу левалібэральнай ідэалогіі дэвіянтаў, паводле якой ім мала толькі «жыць як хочуць», ім трэба каб усе жылі так як яны.

Адбылася ін'екцыя сьлепаты, і для многіх людзей сьвятло патухла. Па сутнасьці поглядаў і мадэлі паводзінаў дэвіянцкі левалібэралізм найбліжэй стаіць да мэнтальнасьці і дачыненьняў камунізму. Гэтая зьва, якая вышла з падполья, ужо ня будзе стаяць на месцы. І найгорай тое, што ініцыятыва, агрэсія, атакуючая тактыка і ўлада ў дэмакратыі тут поўнасьцю на баку дэвіянтаў. Хрысьціянскі і ўвесь нармальны сьвет амаль не супраціўляецца наступу, не праяўляе ні энэргіі, ні ініцыятывы. Ён пасіўна супрацьстаіць і вяла рэагуе там, дзе ўжо патрэбна аб'яднаньне высілкаў у барацьбе са злом.

Беларусь вось ужо 20 гадоў церпіць страшэнны, ганебны, цяжкі час сваёй гісторыі. Цягнецца антыбеларускі рэжым і акупацыйная палітыка. Зьнішчаюць нацыянальную культуру, мову, гісторыю, кнігі і друк, школу і розум, усё чыстае, добрае, беларускае, сьветлае. Поўны параліч волі да супраціўленьня. Дзесяць тысяч паломнікаў перад касьцёлам у Будславе.

Падышлі «міліцаі» рэжыму (ОМОН) схапілі і арыштавалі двух беларусаў, бацьку і сына, за надпіс «Беларусь» на іхным адзеньні. І ніхто не ўступіўся. Вось у гэтым сутнасьць. Дзесяць тысяч. І ніхто не ўступіўся.

І цяпер можа ўзьнікнуць пытаньне. Навошта аўтар удзяляе столькі ўвагі нейкім гомасэксуалістам, якія існуюць там недзе ў сьвеце, калі ў нас цяпер такая нацыянальная бяда, іншыя праблемы, іншыя задачы. Пытаньне рытарычнае і адказ вядомы. Тое цёмнае, што пачынаецца ў сьвеце, можа прыйсьці і да нас. І мы, беларусы, павінны разумець і ведаць тое, што можа прыйсці, каб не прыйшло.

Чым раней пачнецца асэнсаванае міжнароднае змаганьне зь леваліберальным сатанізмам і яго дэвіянцтвам, тым больш шанец, што будзе спынены вялікі развал і цывілізацыйнае разбурэньне хрысьціянскага грамадзтва. Тут цяжкая задача і вялікая справа, дзеля якой варта ахвяравацца розумам і часам, бо лёс кожнай нацыі, кожнай культуры, кожнага народа залежны ад выніку гэтага сусьветнага змаганьня.

30 чэрвеня, 5 ліпеня 2015 г.

КРЫМІНАЛ І ЛЕВАЯ ПРАПАГАНДА

За класіфікацыяй "левых" (лявацтва) стаіць пратэст, рэвалюцыя, халява, сацыялізм, камунізм, фашызм, нацыянал-сацыялізм (нацызм), калектывізм, падзел грамадзкага дабра на ўсіх па-роўну, экстрэмізм, тэрарызм, садомія, амаль ўсе маргінальныя ідэялёгіі і суполкі, сацыяльная агрэсія, групавая нянавісьць.

Станоўчых якасьцяў левізны я не знаходжу ні ў гісторыі, ні ў сучаснасьці. Левізна -- разбуральная сіла, якая правакуе перамены і разьвіцьцё грамадзтва там, дзе яна не перамагае, і выклікае глыбокую дэградацыю грамадзтва і вынішчэньне людзей там, дзе яна дасягае сістэмнай улады і татальнага ўплыву.

Ідэйна-сацыяльнае зьяўленьне левізны пачынаецца ад рымскага люмпэна. Псіхалогія левізны -- гэта праяўленьне сацыяльна-прыгнечанага духа, салідарнага ў нянавісьці супраць парадку, які ўзаконьвае статус-кво нізоў і вярхоў у сацыяльнай сістэме цывілізацыі.

У апошнія дзесяцігоддзі мы назіраем ўзмацненьне агрэсіі левалібэральнага лявацтва на асноўныя каштоўнасьці і традыцыі культуры грамадзтва. Сярод левых атак на сям'ю, рэлігію, маральнасьць, упарадкаваныя дачыненьні палоў (мужчыны і жанчыны), нараджальнасьць дзяцей актыўнае месца займае прапаганда аб забароне сьмяротнага пакараньня злачынцаў супраць чалавечнасьці і чалавецтва. У аснове гэтай фальшывый прапаганды ляжыць імкненьне захаваць жыцьцё цёмным сілам, пачварам грамадзтва, сьмяртэльна небясьпечных для супольнасьці людзей і людзкіх дачыненьняў.

Прапаганда дэмагагічна падаецца як клопат пра жыцьцё асобы (рэальна -- крымінальнай асобы), бо (як яны кажуць) ніхто ня мае права пазбаўляць жыцьця іншага чалавека (у дадзеным выпадку жыцьця забойцы-злачынцы). Прытым адпетыя бязбожнікі могуць яшчэ і на запаведзь спасылацца, маўляў, напісана "не забівай".

Тым часам сьмяротнае пакараньне за асабліва небясьпечныя злачынствы было, ёсьць і будзе. Таму што грамадзтва мае на гэта права дзеля абароны сябе ў крытычных абставінах (гэтак жа як у крытычных абставінах кожны чалавек у мэтах абароны мае права забіць нападніка, не нясучы

адказнасьці за забойства забойцы). Літаральна днямі (пачатак жніўня 2018 г.) урад Індыі ўвёў сьмяротнае пакараньне за пірацтва ў Індыйскім акіяне. Сітуацыя з пірацкім разбоем склалася настолькі крытычная, што неабходнымі сталі жорсткія меры. Калі становішча выправіцца (а яно выправіцца), сьмерць за пірацтва адменяць.

Аналагічная сітуацыя была ў Тайландзе -- некалі асноўнай наркакраіне Паўднёва-Усходняй Азіі, дзе рэй вяла наркамафія. Катастрафічнае становішча краіны выратавала ўвядзеньне сьмяротнага пакараньня за прывоз і распаўсюд наркотыкаў і рашучыя дзеяньні ўлады. На сёньняшні дзень сьмяротнае пакараньне за наркотыкі ў Тайландзе застаецца, але судамі, практычна, не выкарыстоўваецца ў сувязі са зьменай абстаноўкі.

Нядаўна (ліпень 2018 г.) у Японіі прысудзілі да сьмерці злачынцаў, што распылілі сьмяротны газ у такійскім мэтро. Загінула шмат людзей. Выпадак расцэньваецца як злачынства супроць людзкасьці.

І так будзе ўвесь час. Такая сутнасьць чалавецтва (і канвергентнага духу чалавецтва). Дабро і зло тут існуюць разам і адначасна, нават нярэдка ў вымярэньні адной душы. Уся сутнасьць экзыстэнцыяльнага (сацыяльнага) і духоўнага існаваньня людзей -- не дапусьціць над сабой улады, перавагі і дыктату зла.

У дасудовых дачыненьнях (паўтаруся) права на абарону свайго жыцьця і забойства забойцы ніхто не аспрэчвае. Усё тое адлюстравана ў кодэксах права.

І цяпер пра дэмагогію бязбожнікаў. Сьмяротнае пакараньне -- гэта ёсьць сацыяльны вынік парушэньня запаведзі "не забівай".

Калі чалавек парушыў запаведзь і забіў, то ўзьнікае пытаньне: што зь ім рабіць. І вырашае гэтае пытаньне грамадзтва, грамадзкая ўлада, дзяржава, суд. Рашэньне можа быць розным (ад сьмерці да памілаваньня). Грамадзтва, дзяржава, улада, яе судовыя інстытуты вырашаюць, якая наступіць кара за парушэньне закона (і, фактычна, за парушэньне запаведзі). Падкрэсьліваю: ні запаведзь, ні закон не абараняе забойцу, які парушыў запаведзь і закон. Запаведзь "не забівай" да пакараньня забойцы не адносіцца, калі іншае не прадугледжана законам.

Хрысьціянскі касьцёл як інстытуцыя, якая дбае аб духоўных дачыненьнях, стаіць на пазыцыях веры і хрысьціянскай дактрыны, кіруецца тут тэзісам Хрыста аддаваць каралю каралёва, а Богу -- Божае. На справе гэта азначае, што пытаньне

пакараньня за злачынства вызначае сьвецкая ўлада. Хрысьціянскі касьцёл стаіць на пазыцыях літасьці да кожнай душы, але не вызначае яе лёс. Тое вынікае з сутнасьці хрысьціянскай веры, вучэньня Касьцёла і апалогіяў айцоў хрысьціянства. Трэба адзначыць, што на практыцы ўсё выглядае больш складана, бо практыка канкрэтная. Яна ўскладняецца з прычыны пэрманэнтнага змаганьня пасьлядоўнікаў сьвецкіх дактрын супраць Хрысьціянства (якое ў левай Эўропе ўжо амаль што ліквідавана), і наступнае -- з прычыны ўцягненьня Касьцёла ў палітычныя дачыненьні, у супроцьстаяньне палітычных ідэалёгіяў.

У рознай ступені так было заўсёды. Гэта той вірус, які разбурае любы касьцёл і любую веру. Найбольш наглядны прыклад -- праваслаўны касьцёл (царква) ў Расеі.

Руская Праваслаўная царква (РПЦ), Маскоўскі Патрыярхат якой аднавіў Сталін у 1943 годзе, даўно ператварылася ў аддзел НКВД. Барацьба з Папскім Прастолам вядзецца стагоддзямі рознымі сіламі. У XIX стагоддзі змаганьне з Рымам ачольвалі масоны і сацыялісты. У XX-м стагоддзі -- камуністы і КГБ (яны нават арганізавалі спробу забойства Папы Яна Паўла II). У XXI-м стагоддзі схаванае змаганьне з Ватыканам узялі на сябе леваліберэралы і традыцыйна маскоўская Лубянка. Якраз тут дастасавана тактыка гібрыднага наступу і ўнутранай рэвізіі ватыканскай герархіі. Вынікам такой тактыкі стала нечуваная ў гісторыі адстаўка Папы-традыцыяналіста Бенедыкта XVI-га і выбраньне Папы-лібэрала з Паўднёвай Амэрыкі, які вясёлы, усьмешлівы, адкрыта займаецца папулізмам, рэагуе на леваліберальныя дактрыны. Гэты Папа (ва ўгоду лібэралам) ўжо, фактычна, дыстансаваўся ад неабходнай ацэнкі вывертаў садомскага збачэнства людзей, а нядаўна афіцыйна заявіў, што ні пры якіх абставінах нельга пазбаўляць чалавека жыцьця. Папа вырашыў не аддаваць каралю каралёва. Тым часам рэчаіснасьць прымусіць тое рабіць датычна злачынцаў і ўладу, і супольнасьць. Левыя разбуральнікі грамадзтва, магчыма, нават будуць цытаваць Папу і яго абстрактную фармулёўку чалавека наогул. Але тут ужо праблемы Папы, а не грамадзтва.

Пазьбегнуць сьмяротнага пакараньня бяз шкоды для грамадзтва і справядлівасьці шмат дзе ў сьвеце немагчыма (ва ўнівэрсальным, прынцыповым сэнсе – немагчыма наогул). Розны ўзровень разьвіцьця, розныя абставіны, розны вынік дастасаваньня кары. Але ў кожным выпадку правасуддзе мусіць быць на баку нявіннай ахвяры, а не на баку злачынцы. На гэтым пабудаваная праўная сістэма.

Акрамя таго суды павінны мець ўсю законна зацьверджаную лінейку прымяненьня кары і пакараньняў і

законную волю выбару, а не ўпірацца ў абмежавальную вешку перад, скажам, сэрыйным тэрарыстам які мэтанакіравана забіў 86 чалавек, зь іх палову дзяцей.

Тое, што надумана (і бяздумна) паўтараюць розныя прапагандысты аб забароне сьмяротнага пакараньня для злачынцаў, сцьвярджаецца імі на фальшывай падставе з пазыцыі нібыта чалавекалюбства. Але рэальна гэтае "чалавекалюбства" не дзеля справядлівасьці, не дзеля ахвяры, а дзеля забойцы. Яно нішто іншае, як ідэалягічны лявацкі выверт, накіраваны на абніжэньне каштоўнасьці чалавечага жыцьця, на апраўданьне зла. Ведаем мы гэтых лявацкіх "гуманістаў", камуністаў, нацыстаў, лібэрастаў, тэрарыстаў, нібыта занепакоеных лёсам людзей і ўсяго чалавецтва. Бачылі ўжо, што з гэтага атрымліваецца.

Трэба ўлічыць, што рэвалюцыянеры і рэвалюцыі (а яны, як правіла, левыя) выкарыстоўваюць крымінальнікаў як ударную рэпрэсіўную сілу. Пры дасягненьні ўлады крымінальнікаў таксама паступова зьнішчалі. Нават тады, калі самы крымінальнікі ачольвалі ўладу. Класічны прыклад – бальшавіцкая Расея, карная сітэма якой складалася ў асноўным з крымінальнікаў, а крымінальны аўтарытэт Коба (Сталін) стаў абсалютным дыктатарам ва ўладзе. Тым ня менш ўжо ў 30-я гады ў час генацыду і вялікага тэрору, Сталін пусьціў у «расход» кадры чэкістаў першых набораў, якія выканалі сваю крывавую справу, – жорсткіх і неадукаваных крымінальнікаў, а заадно расстраляў і «карысных ідыётаў-інтэлігентаў», якія апраўдвалі карную сістэму. (Потым была іншая хваля забойства забойцаў. І гэтак далей па левай тэхналёгіі.)

У любым выпадку захаваньне жыцьця закарэнелым бандзюганам, як і само існаваньне гэтай катэгорыі людзей, аб'ектыўна выгадна левым рэвалюцыянерам, і на пэўным этапе – левай уладзе. Імкненьне зьберагчы жыцьцё злачынцам супраць людзкасьці вылілася ў фальшывы тэзіс аб адмене для іх сьмяротнага пакараньня.

Левы чыньнік вельмі сур'ёзны ў палітыцы, каб яго недацэньваць. Ён шматаблічны, агрэсіўны, антымаральны і імкнецца да крайніх формаў. Задача ягонай ідэалёгіі і справы – разбурыць грамадзтва, зьнішчыць усталяваны парадак, у імя нібыта шчасьця чалавецтва забраць уладу і сьцьвердзіць парадак крымінальных каштоўнасьцяў (пад выглядам свабоды, роўнасьці, камунізму, зьнішчэньня класаў, дэфектных народаў, стварэньня «уйбэрмэнша, савецкага чалавека, палавой свабоды, правоў чалавека (замест рэлігіі), правоў жанчын, дзяцей, жывёл і г. д. – рафінаваная сістэма разбурэньня культуры.

Пытаньне ў Беларусі. Тут фіксуюцца жудасныя злачынствы. Але зыходзячы з палітычных абставінаў, магчымы мараторый на сьмяротнае пакараньне хаця б на адзін год. (Асабліва цяпер, калі Расея ўзмацніла падрыхтоўку да гібрыднай вайны супраць Беларусі.) У краінах з дыктатарскім рэжымам, дзе ня дзейнічаюць законы, сьмяротная кара, як правіла, выкарыстоўваецца для зьвядзеньня палітычных рахункаў. Тут няма незалежнага суда. Усё вырашае "правіцель". Асабліва тое стала відавочна пасьля тэракту ў менскім мэтро ў красавіку 2011 года, калі пад ціскам "правіцеля" пакаралі сьмерцю двух падстаўных маладзёнаў, віну якіх дакладна не даказалі. Тым часам аналіз паказвае, што выбух, магчыма, арганізавала асяроддзе "правіцеля" і зь яго згоды.

У вольнай Беларусі, дзе будуць дзейнічаць законы і вернецца справядлівасьць, сьмяротнае пакараньне застанецца. Мусіць застацца. Паўлічэнкі і рэальныя арганізатары тэракту ў мэтро ня будуць гуляць па трупах. Рэпрэсіўныя правіцелі ня выйдуць сухімі з мутнай вады. Але для гэтага павінна быць гарантавана незалежнасьць суду, дэмакратычная ўлада, спэцыяльны суд прысяжных і спэцыяльная судовая працэдура, якая прадугледжвае адтэрміноўку выкананьня прысуду. Тым часам палажэньне аб няўхільнасьці пакараньня будзе выконвацца. Самае важнае ў гэтай сістэме -- выключыць памылкі суду.

У будучай Беларусі добра б было, каб стварылася грамадзтва, дзе зьніклі б антылюдзкія макабарычныя злачынствы, ня стала б небясьпечных для людзкасьці выпадкаў і зьнікла б прычына сьмяротнага пакараньня злачынцаў. У прынцыпе, такое магчыма. Неабходна сацыяльна, матэрыяльна і маральна ўдасканальваць вольнае грамадзтва. Станоўчая практыка, якая існуе ў некаторых краінах, паказвае прыклад, дае надзеі.

9 – 27 жніўня 2018 г.

МОВА НЯНАВІСЬЦІ – МОВА ЛЕВАЙ ІДЭАЛЁГІІ

Дрэнна, што ідэалёгія нянавісьці (крыніцай і лідарам якой зьяўляецца Расея) абвальна распаўсюдзілася зараз па ўсім сьвеце, становіцца вырашальным чыньнікам у грамадзка-палітычных ацэнках і дачыненьнях.

Гэтую зьяву, я мяркую, трэба схематычна акрэсьліць, бо, знаходзячыся паміж лева-лібэральным Захадам і лева-гэбоўскай Расеяй нашаму грамадзтву цяжка будзе пазьбегнуць яе паталагічных праяваў.

Нянавісьць у ідэйна-палітычных дачыненьнях накаплівалася паступова, але раптоўная і ўсімі заўважаная ўспышка яе адбылася ў другой палове 2016 – пачатку 2017 г.г. Усё працягваецца. Нянавісьць тут – гэта рэакцыя лева-лібэральнага палітычнага асяроддзя (якое знаходзіцца ў крызісе) на паразы ў Эўропе і Амэрыцы (Вугоршчына, Польшча, Брэкзіт, прэзыдэнцтва Трампа)

Каласальны ўдар па лявацтву адбыўся ў ЗША. Амэрыка, асабліва за часы Абамы, была ўжо, практычна, у камуна-лібэральным мяшку, заставалася толькі завязаць. Працоўная Амэрыка (найбольш правінцыя), адчаяўшыся, не хадзіла нават галасаваць (што, вядома, для Амэрыкі абсурд).

Але тут знайшоўся багаты, брутальны, бесцырымонны і агрэсіўны геній, які адшукаў дарогу да амэрыканцаў і паламаў усе пляны лева-глабалісцкай палітыкі, стаў прэзыдэнтам ЗША.

Вось тут і пачалося. Расейскае “Гёбэльс-ТВ”, усе тыя “кісялёвы”, уся тая прапагандысцкая “вата” – дзіцячы сад у параўнаньні з той нянавісьцю і з тым вар’яцкім шаленствам, якое раскруцілі левакі супраць Трампа. Гэта ня жарты. Тут акрамя ідэалогіі барацьба гігантаў. За Трампам стаіць прамысловы капітал. За кланам Клінтанаў, Сораса і інш. – капітал фінансавы.

На шчасьце геній бізнэсу Трамп (які перажыў дзевяць банкруцтваў) аказаўся стойкім і агрэсіўным палітбайцом. Ён ня толькі ў тых умовах спраўджвае сваю праграму, ды трымае ўдар, але тут жа адказвае ўдарам на ўдар, якія часта дасягаюць мэты.

Трамп, як і абяцаў, спыніў “кармушкі” за кошт Амэрыкі (якія падпісаў Абама), адмовіўся ад удзелу ў так званым гандлёвым “Транс-Ціхаакіянскім Партнёрстве” і асабліва ад так званага “Парыжскага пагадненьня па клімаце”. (Там амаль за ўсё

плаціла Амэрыка. Кітай, напрыклад, які выдае амаль трэць забруджаньня плянэты, плаціць 24 мільёны даляраў, Расея – 18 млн, а ЗША за 13% занечышчэньня – тры мільярды). Апошнім часам Трамп прыняў моцнае палітычнае рашэньне, годнае стылю такіх выдатных прэзыдэнтаў як Г. Трумэн і Р. Рэйган, – прызнаў Ерусалім сталіцай Ізраіля. (Людзі, якія не разумеюць, што адбываецца на Блізкім усходзе, – лямантуюць. Але гэта праміне.)

Першы год для Трампа стаў пасьпяховым. Скарацілася беспрацоўе, зьменшала інфляцыя, павялічылася колькасьць рабочых месцаў, прынята, што з 2019 года перастане дзейнічаць “Абама-кэр”, істотна абніжаны падаткі. Гэта стымулюе эканоміку, працу і інвэстыцыі. За 2017 год амэрыканская біржа павялічылася на 500 пунктаў. Амэрыканцы кажуць, што такога тэмпу не было яшчэ за ўсю гісторыю Амэрыкі.

Па маіх назіраньнях Дональд Трамп, калі толькі ня зробіць якой фатальнай памылкі, альбо калі (ня дай Бог!) яго не заб’юць левыя экстрэмісты, абяцае стаць адным зь лепшых прэзыдэнтаў Амэрыкі.

Мне асабліва падабаецца, што Трамп пачаў рабіць тое, што насьпела і чаго не рашаўся рабіць ніхто з амэрыканскіх прэзыдэнтаў – вычышчаць гнілое журналісцкае левае кубло. У рэальнасьці бальшыня зь іх даўно ніякай справядлівй свабоды слова не прытрымліваецца, служыць палітычным групам ды карпарацыям і пакланяецца мамоне. Прэзыдэнцкая кампанія Трампа тое добра паказала. 95% амэрыканскага друку травіла Трампа і хваліла Клінтан. Ну якая тут “свабода слова” ў дэмакратычнай краіне, калі сродкі масавай інфармацыі гуляюць у адны вароты, калі ў выбарчай кампаніі амаль увесь друк падтрымлівае аднаго кандыдата і нішчыць яго апанэнта. Прычына зразумелая. Тут выгадны лявацкі экстрэмізм. “Вы ніякія не журналісты, – казаў Трамп ім у твар, – вы палітычная апазыцыя”.

Цяпер у Амэрыцы рыхтуецца закон аб адказнасьці за хлусьню і непраўдзівую інфармацыю ў СМІ. Ня думаю, што гэта добрая прапанова. Чыноўнікаў лепш не дапускаць да сродкаў масавай інфармацыі. Але нешта ўжо трэба рабіць, каб спыніць вал нянавісьці, дэзінфармацыі, выдумак і “фэйкаў”.

Новае, што зьявілася ў лявацкай нянавісьці пасьля перамогі і посьпехаў Трампа – гэта поўная безагляднасьць і катэгарычнае нежаданьне ўступаць у любыя дыскусіі і размовы з людзьмі іншых не лявацкіх поглядаў (тых, што за Трампа). Сумняваюся ці калі нешта падобнае ў амэрыканскім грамадзтве было. Апанэнты адмаўляюцца апрыоры, па вызначэньні, ад

дыялогу. Гэта скрыты стан грамадзянскай вайны.

Вышукваюцца ўсё новыя сфэры і групы электаральнай апрацоўкі і прыкладаньня левай крытыкі і адмаўленьня. Ужо даўно забыліся на "бедных і прыгнечаных" (якія не апраўдалі надзей), на нелегалаў, на "вэлфаршчыкаў" і гультаёў, нават на гомасэксуалістаў забыліся (адышлі на другі план). Ухапіліся за прыгожую палову чалавецтва – за жанчын. Тэзісы аб "прыгнёце" жаночага полу, аб малай аплаце ўжо не спрацоўваюць. Аб згвалтаваньні – таксама (крымінал і адзінкавыя выпадкі). Прыдумалі "сэксуальныя дамаганьні" мужчын да жанчын, якія прыраўніваюцца да гвалту. Ініцыятарам, як звычайна, выступіў Галівуд.

Пачалася сапраўдная траўля мужчын. Зьявілася шмат «пакрыўджаных лёсам» жанчын, якія сьведчаць, як начальнік быццам бы некалі дакрануўся да яе, калена, ці да таліі, ці прапанаваў выпіць кавы разам зь ім у гасьцінічным нумары і гэтую псіхалягічную траўму яна гадамі «ня можа забыць».

Ужо "паляцелі галовы" у некаторых вядомых людзей. Нехта зволіўся з працы, некага адправілі ў адстаўку, нехта нават пакаяўся за неабдуманы чмок у аголеную ключыцу, якую яму падставілі. Усё гэта на цяперашняй стадыі крыху нагадвае гістарычнае "паляваньне на ведзьмаў".

Трэба, аднак, разумець, што ў амэрыканскім грамадзтве такія электаральныя канцэрты левакоў звыклая зьява. Бывае па два-тры ў год. Зусім нядаўна левыя экстрэмісты бударажылі ўсю Амэрыку, патрабуючы зьнесьці ўсе помнікі ўдзельнікам Грамадзянскай вайны ў ЗША на баку Канфэдэрацыі на той падставе, што яны абаранялі рабства. Некалькі помнікаў нават разьбілі. Вэрхал і пустазвонства ўзьнялі такое, што здавалася вось-вось і ў Амэрыцы пачнецца рэвалюцыя.

Неўзабаве тая пена раптам зьнікла, як і пачалася. Ужо і забыліся. Цяпер узяліся за сэксуальныя інстынкты мужчын. Электаральны канцэрт у самым разгары. Як і ў прыкладзе з Клінтанам і Левінскай, здаровага сэнсу хапіла толькі французскім жанчынам, якія напісалі адозву сэнс яе такі: – спыніцеся, бесталковыя. Мужчыны мусяць дамагацца жанчын, інакш жыцьцё спыніцца. На што, між іншым, нейкая італьянская актрыса, што пабудавала сваю кар'еру ў выніку "сэксуальных дамаганьняў", адпарыравала французскім жанчынам ў фэміністычным стылі: вось, маўляў, гэтая адозва – вынік брыдкага жанчынаненавісьніцтва.

Калі на гэта глядзець сур'ёзна – тут лявацкая сацыяльная парнойя, масавае замарачэньне розуму. Калі глянуць з гумарам – дык палітычная камэдыя.

Але гумару тут мала (калі ламаюцца лёсы людзей). Трэба глядзець сур'ёзна, бо вынікам гэтых лявацкіх электаральных замарочак ёсьць татальнае пашырэньне нянавісьці ў грамадзтве і экспарт яе на ўвесь сьвет. Тут мушу спыніцца на анталагічным зьмесьце такой зьявы. У гісторыі чалавецтва лявацтва, левыя ідэі, ёсьць аснова ідэалёгіі абсалютнага зла. Яна ўзьнікла параўнальна нядаўна разам з ростам эўрапейскай народнай (так зв. «буржуазнай») дэмакратыі. Гнасеалагічныя карані гэтай ідэалёгіі як сьветапогляду бяруць пачатак ад рымскага люмпэну, лёзунг якога быў сфармуляваны ў фразе: "хлеба і відовішчаў". Гэта масавая псіхалогія пагрунтаваная на паразітнай упэўненасьці, што іншыя людзі павінны іх утрымліваць з-за іх беднасьці і адсутнасьці сродкаў існаваньня. Беднасьць, адсутнасьць маёмасьці, заганы, і гультайства ўспрымаліся як сацыяльны статус. Гэты статус спараджаў зайздрасьць і нянавісьць да пасьпяховых маёмных людзей.

Пазьней з разьвіцьцём вытворчых дачыненьняў і жудаснай эксплуатацыі псіхалогія чэрні, беднаты, пралетарыяту («галодных і рабоў») была асэнсавана сацыяльнымі рамантыкамі (якія марылі аб удасканальваньні чалавецтва), як грунт справядлівага пераўтварэньня грамадзтва. У марксізме люмпэнская псіхалогія набыла форму ідэалогіі і эканамічнае абгрунтаваньне, выглядала прывабна і справядліва.

Падсумоўваючы псіхалагічны статус і гістарычны працэс станаўленьня левай ідэалогіі трэба адзначыць некалькі базавых прынцыпаў лявацтва. Менавіта: у недасканаласьці грамадзтва і ў беднасьці людзей вінаватыя іншыя катэгорыі людзей. Гэта перш за ўсё багатыя. Могуць быць жыды, дзяржаўныя чыноўнікі і т.п. Каб удасканаліць грамадзтва трэба адабраць усё ад багатых, жыдоў, чыноўнікаў і справядліва падзяліць. Дзяржава павінна забясьпечваць кожнага чалавека.

Тэзісы мае ўтрыраваныя. Але на гэтым, фактычна, базаваліся самыя антычалавечыя левыя сістэмы – расейскі камунізм і нямецкі фашызм. Асновай такой ідэалогіі, якая абавязкова прадугледжвала вінаватых (ворагаў грамадзтва) зьяўляецца нянавісьць. Лявацтва імкнецца перарабіць і ўдасканаліць чалавецтва, зьнішчыць яго ворагаў свабоды, стварае рэвалюцыі і сацыяльны паразітызм. Лявацтва гуртуе, як правіла, больш нізкі, матэрыяльны ўзровень людзей, звычайна бяз веры ў Бога, здольных, аднак, да сацыяльнай рамантыкі, салідарнасьці і вечнага змаганьня.

Неад'емным атрыбутам лявацтва зьяўляецца яго актыўнасьць і агрэсіўнасьць. Гэта трансцэндэнтнае ідэйна-сацыяльнае зло, салідарнае між сабой, здольнае да мімікрыі і

самаразьвіцьця. Калісьці заснавальнікі камунізму напісалі ў сваім маніфэсце: “Прывід блукае па Эўропе, прывід камунізму”. Пасьля паразы камунізму прывід мімікрыраваў у леваліберaлізм і пасяліўся ў Амэрыцы, забіраючы крэпасьць за крэпасьцю, бастыён за бастыёнам.

Вось зьвесткі. Ва ўнівэрсітэтах ЗША колькасьць левай прафэсуры (пэдагогаў-марксістаў) у 44 разы больш, чым пэдагогаў традыцыйных дзяржаўніцкіх і маральных поглядаў (рэспубліканцаў). Прапорцыя 44:1. Ідзе адкрытая левая індактрынацыя студэнтаў і маладога пакаленьня. Гэтая моладзь сьведама ўжо ня ў стане весьці дыялог з апанэнтамі. Мяжою стала нянавісьць. Канфлікт вакол Трампа ёсьць у пэўнай ступені канфлікт пакаленьняў. І што адзначаюць назіральнікі: новае пакаленьне, разбэшчанае левай прафэсурай, ужо ня лучыць, не яднае Амэрыка, не гуртуюць амэрыканскія ідэалы і абавязкі перад радзімай. Пачалося гэта з 80-х гадоў. Актыўнасьць лявацтва была ськівана на захоп сістэмы адукацыі, інфармацыі і маскультуры. Першым быў захоплены Галівуд, потым унівэрсітэты і ў значнай ступені сродкі масавай інфармацыі. Амэрыка зьмяняецца на вачах. І вось зьявіўся чалавек, які заявіў, што будзе Амэрыку ратаваць. Як кажуць, дай Божа. Вельмі добрая краіна, якая стала паратункам для мільёнаў людзей, для цэлага ваеннага пакаленьня беларускіх адраджэнцаў і для шмат каго яшчэ перасьледаваных і забіваных. Дзякуй, Амэрыка.

Праблема абмежаваньня нянавісьці ("мовы нянавісьці") паўстала цяпер, практычна, ва ўсім сьвеце. Яна ўжо стала прадметам абмеркаваньня сярод палітыкаў Эўразьвязу. Там занепакоены пашырэньнем зьявы.

Сама па сабе нянавісьць -- гэта фэнамэн унутранага стану чалавека. Каб праявіцца, нянавісьці патрэбны аб'ект ці канкрэтызацыя на зьяве, якая мае аб'ектную аснову.

Шмат дзе ў канстытуцыях краінаў сьвету існуюць палажэньні аб забароне пэўных відаў нянавісьці, як правіла, расавай, нацыянальнай (расізм, ксэнафобія), часам рэлігійнай і т. п. Разбуральная дзейнасьць левых экстрэмістаў, якія падтрымліваюць любы маргіналізм, любыя грамадзкія мяншыні і стараюцца часм навязаць бальшыні людзей іхныя сумніўныя погляды, -- гэтая дзейнасьць спараджае новыя віды грамадзкай нянавісьці, накіраваныя на раскол грамадзтва (хаця ў аснове такіх паводзінаў левых закладзены найперш электаральны інтэрас).

Ужо даўно насьпела неабходнасьць (мы адлюстравалі тое ў Народнай Праграме "Вольная Беларусь") аб канстытуцыйнай і

крымінальнай кадэфікацыі палавой нянавісьці, аб яе забароне і адказнасьці за яе распаўсюджаньне. Складанасьць, аднак, у тым, што новыя зьявы ў дэмакратычным сьвеце, -- разбуральная дзейнасьць левых, дыктат мяншыняў, маргіналізацыя сьветапоглядаў, агрэсіўнасьць псэўданавукі, павелічэньне дэзінфармацыі, пашырэньне новых відаў нянавісьці і мовы нянавісьці -- усё гэта працэс і вынік сістэмнага крызісу сусьветнай дэмакратыі.

Мы зь Беларусі ня зможам радыкальна паўплываць на ход працэсу, маючы свае неверагодна цяжкія нацыянальныя і палітычныя праблемы. Але веданьне сітуацыі і пэрспэктывы ў сьвеце магло б дапамагчы нам ужо сёньня зьберагчы нашыя базавыя маральныя каштоўнасьці і духоўныя здабыткі людзей, бо лёс сьвету у тым ліку і ўсходняй Эўропы (гэта значыць Беларусі і Украіны) шмат залежны ад таго, якой будзе Амэрыка. Мы бачым, што ўся гэтая лукашысцкая псэўдаапазыцыя, малалікая і няздольная, усе гэтыя малалікія і малабеларускія квазі-дэмакратычныя СМІ перажоўваюць амэрыканскую камэдыю з падачы левых органаў інфармацыі, абмяркоўваюць паляваньне на мужчын, як нешта патрэбнае і нават гадзяць на Трампа ў сваіх выбарачных камэнтарах, не разумеючы, што пішуць.

Але дзякуй Богу ёсьць іншыя беларусы. А далей паглядзім, што будзе на ўсходзе. Будзьма да ўсяго гатовыя. Слава Айчыне! Жыве Беларусь!

17.01.2018

ДА ПЫТАНЬНЯ ПРА ЗЛАЧЫНСТВА І ПАКАРАНЬНЕ

Кара за сьмерць

У канцы 2011 года ў Менску адбываўся судовы працэс над спраўцамі выбуху ў Менскім мэтро, які прагрымеў 11 красавіка 2011 года. Загінулі 15 чалавек, 385 паранена. Гэтае вялікае няшчасьце не было належным чынам адзначана рэжымам акупацыйнай улады. Нават прозьвішчы загінулых сьцерліся ў грамадзтве. Затое ва ўсіх на слыху прозьвішчы спраўцаў забойства. Такі перакошаны інтэрас зьвязаны з дрэнным вядзеньнем суда, з сумненьнем грамадзтва ў самастойнасьці забойцаў і, галоўнае, -- з падазрэньнем, што тэракт арганізавалі самы рэжымныя ўлады пры дапамозе Масквы і нават зь ведама Лукашэнкі.

Сумніўныя дзеяньні сьледзтва і суда ў гэтай справе выклікалі россып людзкіх эмоцый і меркаваньняў часам разумных і аргумэнтаваных, часам безадказных, непрадуманых і павярхоўных (некаторыя нават пачалі шкадаваць тэрарыстаў). Шумна ўзбудзілася лібэральная Эўропа са сваімі збочанымі паняцьцямі аб забароне сьмяротнага пакараньня. Урадавая эўралібэралы ўсіх масьцяў ўбачалі нагоду пагаварыць пра каштоўнасьць жыцьця забойцаў і адмену сьмяротный кары. Нешта мы ня чулі ў іх такога ажыятажу і шкадаваньня, калі 11 красавіка зь менскага мэтро выносілі акрываўленых людзей, прыгожых, прыгожа апранутых маладых жанчын з адарванымі канечнасьцямі, ці калі праз дзьве гадзіны пасьля выбуху Лукашэнка спусьціўся з сваім пазашлюбным дзіцем ў мэтро аглядаць непакрытая трупы.

Загадкавасьць тэракту ў мэтро, незавершанасьць сьледзтва тэндэнцыйнасьць, сьпешка і павярхоўнасьць суду -- відавочныя. Пасьпешнасьць вынясеньня вышэйшай меры пакараньня (нібы па заказу) таксама відаць. Уплыў узурпатара на

сьледзтва і суд таксама зафіксаваны. Але хто стаіць за гэтым выбухам – невядома. Матывцыя тэракту таксама невядомая. Усё гэта вельмі нетыпова. Прысуд, аднак, застаецца ў сіле пры ўсёй рацыі грамадзкасьці і апанэнтаў. Ёсьць адпаведныя законы і працэдуры, за якія суд і рэжым будуць фармальна трымацца. Шмат хто мяркуе, што судом створана заведамая і, хутчэй за ўсё, матываваная памылка. Механізму, каб яе спыніць ці хаця б затармазіць, не існуе (акрамя памілаваньня асуджаных, вышэйшай службовай асобай, што вельмі суб'ектыўна і ніяк не рэгламэнтавана).

Тут мы назіраем першы выпадак выкарыстаньня антыбеларускім рэжымам сьмяротнага пакараньня праз суд дзеля схаваньня (як я мяркую) праваленых палітычных планаў.

Гэта ўскосна пацьвердзілася ў сярэдзіне сакавіка 2012 года, калі прысуд быў выкананы. Адзін са злачынцаў (напарнік тэрарыста, які ведаў, садзейнічаў злачынству і не паведаміў уладам пра яго падрыхтоўку) на судзе адмовіўся ад часткі паказаньняў і сцьвярджаў пра хлусьню ў абвінавачваньні. Пасьля прысуду ён напісаў ўзурпатару прашэньне аб памілаваньні. Гэтае прашэньне, складзенае негалоўнай злачыннай асобай, зрабілася нібы тэстам на прыналежнасьць улады рэжыму да выбуху у мэтро. Шмат хто меркаваў, што асуджанаму заменяць «вышку» на «пажыцьцёўку». Гэтага вымагала і сытуацыя з шматлікамі невядомымі. Тут магла б быць адтэрміноўка прысуду. Ды ці мала што магло б быць у такім дзіўным і нетыпавым выпадку. Шмат залежыла ад суду і ўлады.

Але спадзяваньні былі марнымі. Узурпатар нічога не зьмяніў. Прысуд выканалі імгненна. Фактычна быў зьнішчаны чалавек, які мог бы стаць сьведкам пры перакваліфікацыі справы, калі б адчыніліся новыя абставіны (а яны адчыніліся б). Усе зразумелі, што антыбеларуская ўлада хавае канцы ў ваду. І шмат каго тое шакавала.

Зрэшты, за 18 гадоў цемры некаторыя людзі так і не зразумелі, што за мярзотны тыпаж кіруе краінай. Адправіўшы на сьмерць сумнiўнага тэрарыста (Кавалёва), якому цалкам аргумэнтавана мог зьмяніць пакараньне, захаваўшы жыцьцё, узурпатар пасьля экзэкуцыі выказаў жаль і спачуваньне яго маці ў сувязі з расстрэлам сына. Вы чулі калі-небудзь такое? Вось гэта і ёсьць яго крымінальны «кайф» адчуваньня ўлады – паводзіны з асаблівым садызмам.Адначасна пачаўся новы этап лібэральнага ляманту аб адмене сьмяротнай кары і абароне

жыцьця злачынцаў. Для лібэралістаў зноў узьнікла нагода пашумець супраць сьмяротнага пакараньня забойцаў людзей, блытаючы і валячы ўсё ў адну кучу. Таму адразу ставім кропкі над «і».

Прысуд менскім тэрарыстам зададзены зьверху, судова павярхоўны, фармальны, пасьпешны, і ўсебакова не абгрунтаваны. Не раскрытая матывацыя забойства. Хуткае выкананьне такога прысуду выглядае на заказное палітычнае забойства сьведак арганізацыі тэракту. У будучыні пры выяўленьні сапраўдных акалічнасьцяў тэракту ў Менскім мэтро арганізатары массавага забойства людзей павінны быць пакараныя сьмерцю згодна закона і па рашэньні суда, а сьледчыя, суддзі і пракурор, што адправілі двух злачынцаў на расстрэл, не высьветліўшы ўсіх акалічнасьцяў злачынства, павінны будуць пайсьці пад суд, як саўдзельнікі ў злачынстве. Ужо аднаго гэтага дастаткова, каб спыніць ўсялякія размовы пра мараторый на сьмяротнае пакараньне. Судзіць іх будзе не Гаага (яна «насудзіць»), а мы, беларусы. Вышка забойцам народа павінна быць забясьпечана.

На гэтым тэму выбуху ў Менскім мэтро мы пакінем і пагаворым пра пытаньні агульнага кшталту, на якіх цяпер паразітуе пэўная катэгорыя «сучасных», як яны сябе называюць, людзей.

* * *

У мяне склалася ўражаньне, што і планаваньне выбуху 19-га сьнежня ў тлуме людзей у час мітынгу на Цэнтральнай плошчы Менска (пра што 11 сьнежня 2010 года прагаварыўся сп. Макей), і пераарыентацыя дэманстрантаў на плошчу Незалежнасьці, і напад на Ул. Някляева, і біцьцё вокан у Доме ўраду, і пабіцьцё людзей 19-га сьнежня на плошчы Незалежнасьці, і выбух у мэтро 11 красавіка – усё гэта фрагмэнты аднаго антыбеларускага палітычнага плану. Нешта ўдалося, нешта – не, нешта правалілася (як выбух у мэтро) і выклікала нечаканы эфэкт для рэжыму. Больш глыбокае раскрыцьцё арганізацыі тэракту ў менскім мэтро магло б даць ключ для выяўленьня зьместу ўсіх апошніх падзей і ўсёй гэтай антыбеларускай палітыкі.

Менскі працэс, як ўжо адзначана, даў нагоду узьняць голас прыхільнікам адмены сьмяротай кары. Сытуацыя няпростая, бо ўзьнікла палітычная патрэба ў мараторыі

(інструмэнт сьмяротнага пакараньня ў руках антынароднага рэжыму – небясьпечная зброя). Выказваньні, аднак, часьцей за ўсё гучэлі безадказныя і паўтараліся непрыймальным спосабам – шкадаваньнем злачынцаў. Ёрніцтва ў гэтай сур’ёзнай справе часам не мела мяжы. “Ці чалавечае жыцьцё каштоўней за жаданьне помсьціць?” – лёгка пытаецца ў чытачоў адно выданьне. Падмена адкрыта подлая. Аказваецца справа тут не ў справядлівасьці, не ў абавязковам, няўхільным і адэкватным пакараньні зла, а ў помсьце. І такі ўзровень “паняцьцяў” шмат дзе.

Зыходзіць трэба, аднак, з рэальнай сытуацыі, з правоў асобы і грамадзяніна, бясьпекі грамадзтва і ролі дзяржавы ў забесьпячэньні гэтых каштоўнасьцяў. Цалкам пазбавіцца ад крымінальных забойстваў у грамадзтве, немагчыма. Гэта абумоўлена канвергентнай прыродай чалавека (зьмяшаньнем розных магчамасьцяў дабра і зла). Пакараньні сьмерцю былі, ёсьць і будуць. Гэтак жа, як пэрыядычна ўзьнікаюць і будуць узьнікаць злачынствы супроць чалавецтва. Грамадзтва будзе змушана абараняцца. У пэўных абставінах спыніць сістэмныя антычалавечыя злачынствы можа толькі сьмяротнае пакараньне. І яно будзе ўведзена і скарыстана. Вопыт тут велізарны.

Цалкам пазьбегнуць кары сьмерці і зьнішчэньня злачынцаў (як некаторыя хочуць) бяз шкоды для грамадзтва і пацярпелых асобаў – не атрымаецца ў прынцыпе. Лагічна тым часам дамагацца жорсткай кадэфікацыі і працэсуальнай рэгламэнтацыі гэтай меры, стварэньня спэцыяльных судоў, прыняцьця адпаведных законаў і выпрацаванай працэдуры, якая прадугледжвала б унікненьне ад судовых памылак.

Пра пажыцьцёвае зьняволеньне замест сьмяротнай кары ўжо было патлумачана. Яно можа практыкавацца там, дзе гарантавана няўхільнасьць пакараньня і кантроль за выкананьнем. Ня кожная краіна можа тое забясьпечыць.

У зьвязцы “злачынства і пакараньне” існуе толькі адно забойства – забойства нявінных людзей бандытам. Сьмяротнае пакараньне забойцы па суду ня ёсьць парушэньнем Запаведзі, але сцьвярджэньнем яе праз пакараньне таго, хто яе парушыў.

Патрабаваньне кары сьмерці за забойства людзей вынікае з усьведамленьня ўнікальнай каштоўнасьці чалавечага жыцьця, загубленага злачынцам. Ужо ня раз адзначалася, што ў

мала цывілізаваных народаў спрэс была кара сьмерці за шмат што, толькі, як правіла, не за забойства чалавека. З ростам каштоўнасьці асобы ў грамадзтве ўзрасло і пакараньне.

Да апошняга часу ў сутыкненьні калізіі “злачынства і пакараньне” існаваў катэгарычны імпэратыў справядлівасьці. Грамадзтва шкадавала і спачувала забітым пакутнікам, асуджала забойцаў і патрабавала справядлівай кары (справядлівасьці). На гэтым грунтавалася права. Грамадзтва было на баку невінаватых і пацярпелых і не падтрымлівала злачынцаў.

З цягам лібэральных экспэрымэнтаў у праўнай сфэры за аплшнія 50 гадоў (што па сутнасьці зьяўляецца праявай глыбінных працэсаў маніфэстацыі зла) адбываецца зьмяшаньне паняцьцяў ня толькі ў юрыспрудэнцыі, але і ў галовах людзей, якія па-свойму ўспрымаюць лібэральную ўсёдазволенасьць.

Ня буду апісваць у гэтым сэнсе абсурды заходняй (і асабліва амэрыканскай) судовай сістэмы. У Беларусі пра гэта мала ведаюць, а калі пачуюць, то не павераць (не ўкладзецца ў галаве). Сутнасьць маіх разваг у тым, што ў будучай вольнай Беларусі ў судовай тэорыі і практыцы мы павінны будзем пакінуць усё добрае, што было ў нас, узяць лепшае з таго, што на Захадзе, але пазьбегнуць праўнага маразму кшталту, калі бандыт судзіць пацярпелага, а грамадзтва абараняе жыцьцё ворага чалавецтва.

* * *

Асобнай рэмаркай адзначу цяперашнюю пазыцыю хрысьціянскай рэлігіі. Рэдукцыя поглядаў асобных дзеячоў Царквы перад агрэсіяй зла і вымогамі сучаснага сьвету відавочная. Адной з прыкметаў рэдукцыі некаторыя лічаць таксама заклікі да адмены сьмяротнага пакараньня злачынцы. Але папрокі царкве тут былі б перабольшаньнем. Такая пазыцыя ў Хрысьціянства была заўсёды, іншае ніколі не артыкулявалася, нават у часы Інквізыцыі, калі Касьцёл, засланіўшыся сьвецкай уладай, быў ініцыятарам шматлікіх судовых пакараньняў на сьмерць (і зусім не за забойствы).

Нельга блытаць прычыны і вынікі і імкнуцца рабіць тое, чаго рабіць ня трэба. Гадоў 30-40 таму ў Амэрыцы лібэральны псэўдагуманізм і шкадаваньне злачынцаў даходзілі да таго, што

ў некаторых штатах бандытаў і злодзеяў “ачалавечвалі” тым, што адпускалі іх з турмы на суботу і нядзелю дадому, да жонак і дзяцей (маўляў, усе ж яны людзі). За гэты час тыя “людзі” пасьпявалі ня толькі аддубасіць жонак, але яшчэ і ўкрасьці, і таго-сяго зарэзаць, пасьля чаго спакойна вярталіся ў турму, дзе іх напачатку ніхто не шукаў. Зразумела, што тут ня трэба было рабіць ніякіх праўных экспэрымэнтаў, акрамя як мець нармальныя мазгі ў галаве, не засьмечаныя памылковымі ўяўленьнямі.

Мне прыходзілася чытаць пра адну веручую фрау, якая ўвесь час малілася за ўратаваньне душы Адольфа Гітлера. Маліцца за душы грэшнікаў не супярэчыць Хрысьціянству. Тут выяўляецца метафізічнае ўяўленьне і веліч Хрысьціянскай рэлігіі. Але той, хто паспрабаваў бы знайсьці форму і перавесьці гэтыя адносіны ў соцыюм, у грамадзтва (прасіць дараваньня Гітлеру, напрыклад, ці адмовіцца ад Нюрнберга), той трапіў бы пад суд, ня гледзячы на ўсю ўяўную аргумэнтацыю яго меркаваньняў. Так што: Богу -- Богава, каралю -- каралёва.

Аб значэньні слоў

Усялякая ідэя, калі яна накіравана ў грамадзтва і ўспрынята ім, мусіць мець механізм ажыцьцяўленьня, а механізм -- валодаць праўнай працэдурай (ці традыцыяй, калі права не існуе). Запаведзь “не забівай” мусіла мець механізм закона, які прадугледжвае кару. Без кары зло робіцца нормай, і запаведзь ня мае сэнсу. Калі кара неадэкватная (заніжаная), ацэнка ўзроўню злачынства таксама зьніжаецца, стрымліваючы фактар зьмяншаецца. Адпаведна зьмяншаецца і каштоўнасьць чалавечага жыцьця.

Гэта ёсьць заканамернасьці, якія абавязкова маюць канкрэтнае выяўленьне. На жаль, шмат хто ня хоча таго ўспрыняць. Кажучы папулярна, не ўяўляе, як тэорыя канкрэтызуецца ў практыцы.

У гэтым шэрагу стаіць ерась (кажучы мовай гісторыі) аб тым, што судовая кара за злачынства забойства чалавека ёсьць таксама забойства. Тут – падмена паняцьцяў, якая абапіраецца на фармальную логіку і нясьпеласьць маральных каштоўнасьцяў асобы. Гэтае сцьвярджэньне дызарыентуе людзей. Вынікам такой папраўкі ў сьвядомасьці (калі яна замацавалася ў асяроддзі) стане ўраўніваньне злачынства і пакараньня. Гэта

адчыніць і спрастае дарогу злу. Такім чынам робіцца першы крок, які змушае грамадзтва шкадаваць і нават не караць забойцаў на падставе інфантыльнага разуменьня дабра.

Вось тыповы выпадак, які адбыўся ў сярэдзіне сьнежня 2011 года ў фламандзкім горадзе Люціху (Льеж). Забойца (арабскі тэрарыст) закідаў гранатамі людзей на прыпынку аўтобуса ў цэнтры горада і страляў па іх з аўтамата. Трох забіў, дзясяткі цяжка параніў. Злачынцу злавілі. Аказалася, што раней у яго ў доме знайшлі цэлы склад зброі і амуніцыі (9800 адзінак). Як і належыць, яго судзілі і пасадзілі на некалькі гадоў у турму. Але потым, праз год, вырашылі, што ён жа чалавек добры, небясьпекі для грамадзтва не ўяўляе і – выпусьцілі на волю.

Першым чынам "добры чалавек" забіў суседку, а потым пайшоў кідаць гранаты ў людзей. Такія "судовыя " вынікі ў гэтым левым сьвеце не выключныя і ня рэдкія. Гэта на Захадзе – звычайны маразм.

Падмена паняцьцяў ў лібэральным грамадзтве вынікае не з судовых памылак, не з хібаў аналізу, не з павярхоўных ацэнак фактаў. Тут выяўленьне сьветапогляднай тэндэнцыі легалізацыі зла.

У грамадзтве, дзе ўжо легалізавалі збачэнствы і садомію, адбываецца сацыяльнае афармленьне такой легалізацыі пад выглядам "правоў чалавека". Прызнаецца права "дрэні" нароўні з дабром, што вядзе да панаваньня зла. У Расеі, напрыклад, права "дрэні" сцьвярджаецца зараз праз папулярызацыю злачыннага сьвету. Гэты накірунак мас-культуры вядзе да дэкляраваньня права на крымінальнае злачынства як чарговага "права чалавека". Нешта падобнае ў Расеі ўжо было. Крымінальную ідэалёгію сцьвердзілі і рэалізавалі бальшавікі як дзяржаўную палітыку, вынішчыўшы пры гэтым лепшых людзей.

Ахова чалавечага жыцьця вынікае з духу Эвангельля. Але нідзе не гаворыцца там аб адмене кары сьмерцю за забойства. Стары Запавет у гэтым сэнсе не адменены, але сцьверджаны. У Новы Запавет прыўнесена міласэрдзе Боскае і ахвяра Хрыста за збаўленьне людзей, але кажацца, што ніводнае слова, ні адна літара ня зьнікне з Закону і спраўдзіцца ўсё.

Пазыцыя людзей, якія выступаюць у абарону жыцьця злачыннага забойцы і называюць пакараньне сьмерцю за забойства забойствам, павярхоўная і ў прынцыпе – не рэальная. Якая кара магла быць для Саддама Хусэйна – гвалтаўніка і забойцы тысячаў людзей, які трымаў у руках дзеля гэтага найстрашнейшую зброю – абсалютную ўладу? Пажыцьцёвае зьняволеньне?! Але непакараньне яго сьмерцю прывяло б да яшчэ большых забойстваў – зь яго зрабілі б бандыцкі сьцяг фанатыкаў, тэрарыстаў і галаварэзаў. Яны (і ня толькі яны) трымалі б яго за "героя", зрабілі б "сьвятога пакутніка", як камуністы зрабілі гэта з бандыта Чэгевары. Хіба мала ў гісторыі такіх крывавых "сьвятых", асьвечаных антычалавечымі рэжымамі пры дапамозе ідэалогіі і прапаганды?

Цяпер – Бін Ладэн. Тут была, фактычна, вайна з Амэрыкай, і яго зьнішчылі ў выніку ваеннай апэрацыі. Але калі б Бін Ладэна ўзялі жывым, то што павінен быў бы прызначыць суд, якое пакараньне? Пажыцьцёўку? Дзякуй Богу, амэрыканцы яшчэ не развучыліся цьвяроза думаць і не зрабілі памылкі (нават маючы дэмакратычную адміністрацыю, якая схільная да адмены сьмяротнай кары).

Ёсьць людзі, што абараняюць жыцьцё крымінальных забойцаў зусім не ад памылак у логіцы, з-за недасьведчанасьці, безадказнасьці ці недахопу ведаў. Тут, паўтаруся, пазыцыя (найчасьцей несьвядомая) патураньня злу, уляганьне фальшывым тлумачэньням, згодніцтва з фальшывым гуманізмам з прычыны адсутнасьці справядлівых маральных каштоўнасьцяў у сьведамасьці гэтых людзей.

* * *

Існуе цесная карэляцыя паміж тымі, хто супраць сьмяротнай кары і шкадуе злачыннае жыцьцё забойцаў і тымі, якія выступаюць за аборты (за права на аборты, за законнае замацаваньне права на аборты і т. п.). Фактычна, гэта адны і тыя ж людзі. На першы погляд, тут парадокс: адны і тыя ж адначасна выступаюць за захаваньне жыцьця крымінальнага забойцы і за забойства яшчэ не народжанага чалавека.

Але парадокс тут толькі на першы погляд, калі не прымаць пад увагу сэнс і паводзіны зла, яго барацьбу з дабром (на справе – з родам чалавечым). У першым выпадку дэмагагічна спасылаюцца на права ўсіх людзей (а значыць і забойцы) на жыцьцё. У другім – спасылаюцца на права жанчыны

самой вырашаць: нараджаць, ці не (гэта значыць, даць жыцьцё ненароджанаму, ці ня даць). Тым часам ***нараджэньне чалавека ня ёсьць права жанчыны, але выключны яе абавязак, ускладзены на яе Богам і прыродай. Права нарадзіцца мае дзіця, што ў жываце маці. Жанчына паклікана ажыцьцявіць, выканаць яго права.*** І гэта ёсьць унівэрсальнае права жыцьця. Бязбожныя прапагандысты абортаў тут ужо да рэлігіі не зьвяртаюцца (бо там сказана: “не забівай”).

Філасофія і рэлігія даюць адказ, калі пачынаецца чалавек. Самая старажытная мудрасьць – кітайская – асэнсавала гэта шмат тысячаў гадоў таму: чалавек пачынаецца ў момант зачацьця (тады, калі пляменьнік злучаецца з яйкаклеткай). У гэты час даецца праграма (душа) новаму жыцьцю, якое пачынае разьвівацца.

У Бібліі канкрэтна кажацца пра чалавека ва ўлоньні маці. Ужо там, ва ўлоньні, жыве душа. Ненароджаныя людзі, выкінутыя пасьля аборту ў сьмецьце, каналізацыю, нечыстоты – гэта адрынутыя душы, якіх пазбавілі жыцьця ў целе, змарнавалі іхняе існаваньне.

Вядома, для некаторых лепш бы, каб гэтага нічога ня ведаць, ня чуць, ня верыць і думаць, што Бога няма. Тады можна звольніцца ад сумленьня і нічым не праймацца. Але ці звальняе гэта чалавека ад адказнасьці перад Богам? Тут нават прырода карае за парушэньне яе законаў.

Пры праўным афармленьні такога стану рэчаў у сацыяльна-прававым полі, у сфэры заканадаўства ўзьнікаюць выключэньні, калі спыненьне нараджэньня дзіцяці можа быць дазволена законам. Напрыклад, цяжарнасьць пасьля згвалтаваньня, дыягностыка нараджэньня скалечанага ва ўлоньні маці немаўляці, страшныя хваробы зь якімі чалавек ня можа выжыць і існаваць. Заканадаўцам тут трэба сто разоў падумаць, перш чым сфармуляваць заканадаўчае рашэньне. Яно мусіла б быць прынята дзеля захаваньня гонару, годнасьці і здароўя жанчыны і, улічваючы прыярытэт таго, хто павінен нарадзіцца.

З пункту гледжаньня рэлігіі, нараджацца павінна ўсё, што зачата. Выключэньні ў сацыяльным заканадаўстве часта зьвязаны (сьведама ці ня сьведама) з нежаданьнем грамадзтва (альбо ўлады) альбо з няздольнасьцю грамадзтва стварыць сістэму сацыяльных інстытутаў, якія апекаваліся б такімі

нежаданымі і нездаровымі дзецьмі. Чым забіваць, лепш нарадзіць. Згвалтаванай асобе і з фізіялагічнага, і з рэлігійнага боку ў пераважнасьці выпадкаў больш правільна нарадзіць і аддаць дзіця ў прытулак, у кляштар ці дзіцячы дом (такія інстытуты павінны быць у грамадзтве). Аднак, фармальна, зыходзячы з сацыяльнай логікі і ўлічваючы псіхалогію кабеты, тут павінна быць пакінута ёй права выбару. Згвалтаваньне ёсьць найвялікшае злачынства супраць жанчыны – растаптаньне яе чалавечага гонару, ўраза псіхікі і здароўя. І калі яна ня зможа пераступіць праз зьнявагу і нарадзіць, закон павінен даваць ёй магчымасьць выбару. Гэта значыць пакінуць ёй Божы суд і не судзіць чалавечым там, дзе зьява вышэй чалавечага разуменьня.

Тое ж самае адносіцца да скалечаных дзяцей, інвлідаў ад нараджэньня. Раней (ды і цяпер у асобных мясьцінах) імі апекаваліся ў асноўным кляштары. У Беларусі сістэма дзіцячых дамоў была створана яшчэ за саветамі. Яна дзейнічала бедна, але даволі спраўна. Тым больш, што беларусы, якіх напаткала няшчасьце і ў якіх зьявіліся дзеці-калекі, не імкнуліся аддаць іх у “дзет-дом”, як правіла, гадавалі самы. Хіба што догляд быў немагчымым і пагражаў жыцьцю дзіцяці.

У 90-х гадах Беларускі Народны Фронт праз свае арганізацыі апекаваўся такімі прытулкамі і дзецьмі (дастаўляў лекі, сродкі, медыцынскае абсталяваньне). Мне прыходзілася разам зь іншымі франтаўцамі неаднаразова бываць у такіх установах у Менску, Салігорску і іншых месцах.

Увогуле, пытаньне гарантаванага захаваньня пачатага жыцьця ня ёсьць вялікай сацыяльнай праблемай. Сістэму захаваньня можа стварыць нават небагатая краіна – усё залежыць ад грамадзкіх установак, ад рэлігійнасьці і маральнасьці людзей.

Трэба ўлічыць, што ў бальшыні краінаў сьвету (асабліва ў Азіі і Афрыцы, і там, дзе дзяржаўныя законы пагрунтаваныя на рэлігійных палажэньнях) пытаньня аб абортах, фактычна, не існуе. Яно ўзьнікае як праблема на піку барацьбы з рэлігіяй у вольным хрысьціянскім сьвеце. Лібэралізм у культуры (сацыяльны лібэралізм, лібэральны сацыялізм і г. д.) зьяўляецца цяпер той ідэалягічна сфармаванай атэістычнай сілай, якая змагаецца з Хрысьціянствам шляхам падмены каштоўнасьцяў (гэтак жа, як і камунізм). Ідэалягічная база Хрысьціянства – гэта дзесяць Божых Запаведзяў і вера ў Ісуса Хрыста. Ідэйная база

лібэралізму – гэта рэлятывізм, свабода асобы і расплывістыя паняцьці правоў чалавека.

Мэтода лібэральнай падмены паняцьцяў і слоў прыводзіць (і ўжо прывяла) да абсурдных, фантасмагарычных зьяў, якія адлюстраваныя ў ня менш фантасмагарычных законах. Заходняе грамадзтва дызарыентаванае прымітыўнай і агрэсіўнай лібэральнай прапагандай. У выніку людзі там ужо пачынаюць блытацца і неадэкватна ацэньваць элемэнтарныя рэчы і зьявы, засвоеныя вопытам і традыцыямі чалавецтва (адносіны да жывёлаў, разуменьне псіхалогіі дзяцей, значэньне сям'і, роля жанчыны ў жыцьці грамадзтва, значэньне шлюбу і г. д.). Увядзеньне ў заканадаўства нясьпелых паняцьцяў аб маралі і правах з думкай пра волю і нібыта свабоду асобы (насуперак Божым Запаведзям) прыводзіць на практыцы да жудаснага расчалавечваньня асобы і грамадзтва, да выпадкаў, у якія чалавеку беларускай культуры цяжка паверыць.

* * *

Патрабаваньне адмены сьмяротнага пакараньня для крымінальных забойцаў падаецца лібэральнымі палітыкамі як клопат пра жыцьцё чалавека ўвогуле. Тое, што гэты тэзіс фальшывы, відаць адразу. Асабліва калі параўнаць яго з пазыцыяй гэтых жа людзей у прапагандзе абортаў – забойства ненароджаных.

Пераклікаецца такая пазыцыя таксама з адносінамі да эўтаназіі (яшчэ адна прыдумка лібэральнага розуму) з ідэяй кланаваньня жывых істотаў (і чалавека) і іншымі прыёмамі ўмяшаньня ў жыцьцё, якія ў лібэральным сьвеце, рана ці позна, становяцца таварам, сродкам для зарабляньня грошай. Праз бізнэс адбываецца легалізацыя зла. Чалавечая заганы, паскудства, брыдота, завязаныя на вострыя перажываньні, на адрэналін, палавыя (сэксуальныя) фантазіі – ўсё гэта стала прадавацца і купляцца, стварыла агрэсіўны рынак дрэні, якая пампуе грошы і запаўняе масавую сьвядомасьць людзей.

Усе гэтыя нібыта гуманістычныя маніпуляцыі са здароўем, маральлю і жыцьцём чалавека прыводзяць да глыбокай дызарыентацыі людзей і зыходзяць з адной ідэалёгіі, сутнасьць якой (калі сфармуляваць коратка) – ліквідацыя хрысьціянскага

сьвету (хрысьціянскай цывілізацыі) і рэстаўрацыя зла, таго зла, якое хрыстовая цывілізацыя загнала ў падпольле. Першая штучная сацыяльна-палітычная структура такой рэстаўрацыі – Аб’яднаная Эўропа (Эўразьвяз). Будаўніцтва (і адначасна распад) гэтай структуры адбываюцца на нашых вачах. Зразумела, што ў канцовым выніку тое грамадзтва, той народ захавае ідэнтычнасьць і цэласьць сваёй культуры, які пазьбегне лібэральнай дызарыентацыі каштоўнасьцяў.

У нас, беларусаў, паміж Сцылай і Харыбдай, пытаньне яшчэ больш складанае. Але прынцып выжываньня той жа – пазьбегнуць дызарыентацыі, зьберагчы духоўную і нацыянальную ідэнтычнасьць, культурнае адзінства нацыі.

26 сьнежня 2011 г.; 22 сакавіка 2012 г.

СКРЫНКА ПАНДОРЫ

Мне запомніліся словы з аднаго апокрыфа, якія я ў маладосьці прачытаў, цікавячыся эсхаталогіяй: “І адчыняцца новыя віды грахоў”. Уявіць, што гэта абазначае і што настане, было немагчыма, пакуль я ўжо ў другой палове жыцьця па волі лёсу ні апынуўся на Захадзе і ня ўбачыў тое, пра што, відаць, пісалася ў апокрыфе.

Зьдзіўляла ня тое, што распаўсюджанасьць адхіленьняў, ненармальнасьці і садоміі існуе ў гэтых грамадзтвах, але тое, што палавыя збачэнствы і дэвіантныя адносіны (якія ў бальшыні сваёй небясьпечныя для іншых людзей) тут легалізаваныя, афіцыяналеныя і знаходзяцца ўжо пад аховай дзяржавы (зацьверджаныя заканадаўствам). Больш таго, у асобных галінах дачыненьняў (напрыклад, прыём на працу) дэвіантам, фактычна, прыярытэт, а збочанае сужыцьцё такіх суб’ектаў аднаго полу афіцыйна прызнана нормай, названа нават “сям’ёй”, і ім прызначаны сацыяльныя льготы і “правы”.

Сьвятары некаторых тупіковых цэркваў “вянчаюць” гэты антыпрыродны, антысацыяльны, неадэкватны “саюз” у выглядзе царкоўнага шлюбу. Прытым уся гэтая маральна апушчаная публіка ўжо робіцца агрэсіўнай, імкнецца павучаць нармальных людзей.

Тут зразумела, што грамадзтва (якое ўступіла ў стадыю маральнага рэгрэсу) ня мае будучыні. Адбываецца глыбіннае і штодзённае разбурэньне культуры на ўсіх узроўнях быцьця. Садомія – толькі частка гэтага працэсу.

Дасьледваньні чалавечага грамадзтва на першапачатковых стадыях разьвіцьця (напрыклад, неандэртальцаў) даюць рацыянальны адказ пра мэханізм, які выклікаў разьвіцьцё культуры і вычляненьне чалавека з прыроднага (стыхійнага) існаваньня. Гэты мэханізм ёсьць самаабмежаваньне, стрымліваньне сябе дзеля супольных (паляўнічых) мэтаў, паляўнічай магіі, спробы адкласьці прадукт харчаваньня на будучыню і т. п. Там, дзе пачынаецца ўсьвядомленае абмежаваньне сваёй прыроднай стыхіі дзеля дасягненьня пэўнай мэты, якая ўжо стане прадуктам волі і рук індывідума, там ужо пачынаецца культура і вылучэньне індывіда з прыроды.

Грамадзка-псіхалагічная культура чалавека ад самага пачатку трымаецца на сістэме пэўных абмежавальных правілаў і табу (успрынятых у межах традыцыі і ў межах сьведамага асэнсаваньня). Калі ліквідаваць табу і абмежаваньні, культура

пачынае разбурацца, бо пустаты не ўзьнікне, на месца правіла культуры прыходзіць дзікасьць (стыхія). Для чалавека вельмі важна зь дзяцінства ведаць, што такое добра, а што дрэнна.

Лявацкая ідэалёгія, дзе б яна ні праяўлялася (у мастацтве, літаратуры, творчасьці, палітыцы) якраз і накіравана на “рэвалюцыйнае” зьнішчэньне ўсялякіх табу. Эпатаж робіцца стылем паводзінаў, пранікае ў моду, у палітыку, у мастацтва і штодзённае жыцьцё. Узьнікае асяроддзе, здольнае да легалізацыі чалавечых заганаў.

Магчымасьць прызнаньня права на зло і прыняцьце збачэнства за норму закладзена ў сістэмных недахопах дэмакратыі, у прыватнасьці, у выбарчай сістэме, калі ў пагоні за галасамі кандыдат сьведама йдзе на ўсхваленьне і падтрымку маргінальных групаў.

Істотнай прычынай таксама (бадай што найважнейшай) зьяўляецца тут лявацкае разуменьне катэгорыі свабоды ў дачыненьні да аднабока ўспрынятых “правоў чалавека”, якія падаюцца тут як паняцьці абсалютнага прыярытэту асобы, якая абапіраецца на свабоду, якая ў сваю чаргу зьяўляецца абсалютным правам чалавека. У выніку ўсё, што зробіць, створыць, наробіць свабодны чалавек, зьяўляецца яго правам. Зафіксаваныя нават выпадкі ў Нью-Ёрку (якія трапілі ў друк), калі група зладзеяў, якіх злавілі ў краме ў час крадзяжу, крычалі паліцыі, якая іх затрымала, што тут расавая дыскрымінацыя і што паліцыя парушае іх чалавечыя правы.

Падтрыманьню права дрэннага, збочанага, малога, прымітыўнага спрыяе таксама лявацкая лібэральная праграма мультыкультуралізму (прыярытэт нацыянальным мяншыням) і лібэральная этычная формула паліткарэктнасьці (неназываньне рэчаў сваімі імёнамі дзеля грамадзкага спакою). Усё гэта ўводзіцца ў заканадаўства. У выніку сацыяльна-культурнае жыцьцё на Захадзе ў краінах, дзе запанавалі левалібэральныя ўлады і паняцьці, усё больш перапаўняецца абсурдам сацыяльна-праўных і этычных дачыненьняў. Уражаньне, што здаровая частка грамадзтва разгубілася і ня ведае, што з гэтым усім рабіць, паводзіць сябе па тыповай канфармісцкай схеме ціхай капітуляцыі перад агрэсіўнай маргінальнай дурнотай і распаразаным злом.

Рэальна людзі адчуваюць ужо сілу гэтага зла. І сіла яго ня толькі ў падтрымцы лібэральнай дзяржавы. Назіраецца сістэмная салідарная праца маргінальнага сьвету па захопе ключавых пазыцыяў і радыкальнага перайначаньня каштоўнасьцяў хрысьціянскай цывілізацыі.

Найбольш адчувальны прарыў маргіналізму і дэманстрацыі збачэнства адбыўся ў выніку пранікненьня дэвіянтных пазыцыяў у бізнэс. Створаны велізарны рынак чалавечых заганаў, распусты і проста брыдоты. Дэвіянтныя дачыненьні знайшлі там сваё месца, адпаведна зьявілася лобі заганнасьці ва ўладзе, сродках масавай інфармацыі і маскультуры. У рэальным жыцьці людзей з паталягічнымі палавымі адхіленьнямі яшчэ ня шмат. Але ў заходніх СМІ, мастацтве, інфармацыі, паведамленьнях і г. д. падтрымліваецца як бы пастаянная прысутнасьць такой зьявы ў грамадзтве, штучна павялічваецца яе ўдзельная вага. Рэкляма і прапаганда, на жаль, дае вынікі.

Бадай што найбольш гнюснай, цынічнай і бессаромнай масавай зьявай у лібэральным грамадзтве ёсьць так званыя “парады каханьня”. Гэта бізнэсовае мерапрыемства – адкрытая рэкляма і наўпроставая дэманстрацыя д’ябальшчыны – цёмнай збочанай маргінальнай масы, салідарнай на грунце палавых інстынктаў. Дэвіянтаў зьбіраюць са ўсяго сьвету сотні тысячаў у адно месца, каб прадэманстраваць іх вялікую прысутнасьць.

Адначасна гэта дэманстрацыя матэрыяльнасьці (рэальнага напаўненьня) лібэральнай ідэалёгіі. Лабісты гэтай “ідэалёгіі” ў медыцыне, філасофіі, публіцыстыцы, міжнародных арганізацыях стварылі масу псэўданавуковых міфаў, каб апраўдаць легальнае існаваньне і грамадзкае разьвіцьцё дэвіянтных групаў. Ідэалагічная сутнасьць усіх гэтых лабісцкіх дзеяньняў, “дасьледваньняў” і апісаньняў ёсьць антыхрысьціянства. Дарэчы, сымволіка і вобраз д’ябла ў гэтага роду асобаў найбольш папулярныя.

Хачу падкрэсьліць, што ацэньваць збачэнства па старых мерках як цёмнае падполье, якое хаваецца, ужо нельга. Яго цяпер ня толькі выцягнулі наверх, але аформілі ў прыдуманую ідэалёгію, якая мае свае разбуральныя мэты.

Зафіксавана некалькі дзясяткаў палавых збачэнстваў. Усе яны небясьпечныя для псіхікі, здароўя, маральнасьці асобы і ў цэлым – жыцьця іншых людзей, бо бальшыня адхіленьняў патрабуе партнёра. Пры легалізацыі гэтай псіха-фізічнай сацыяльнай хваробы (і тым больш пры падтрымцы лібэральнай дзяржавы) зло пачынае няўхільна распаўсюджвацца. Асобныя збачэнствы настолькі небясьпечныя для грамадзтва, што прыводзяць да цяжкіх крымінальных злачынстваў, якія шмат дзе караюцца сьмерцю.

Трэба ўлічыць, што калі маргінальная дэвіянтная група легалізуецца і павялічваецца ў колькасьці, яе паводзіны

зьмяняюцца на больш дэманстратыўныя і агрэсіўныя. У групы ўзьнікае імкненьне павялічваць сваё кола дачыненьняў. Вядомыя выпадкі, калі гомасэксуалісты прыдумвалі этап пасьвячэньня ў пэдэрасты і гвалцілі малалетак. Потым міліцыя фіксавала нематываванае самагубства падлеткаў. Гвалт малалетак – адна з прычын павелічэньня колькасьці пэдэрастаў у грамадзтве. Дасьледчыкі, якія аналізавалі люмпэнізацыю лібэральнага грамадзтва (Віталь Зайка, напрыклад) адзначалі поўную немагчымасьць праводзіць зьмястоўную рацыянальную дыскусію з лобі гэтай групы людзей. Іхны мэтад перакананьня апанэнта – гэта мэтад зграі, якая ня слухае і ня чуе, і мае толькі адну задачу: любымі спосабамі калектыўным чынам задушыць апанэнта, псіхічна яго дэмаралізаваць, абазваць, наклеіць ярлыкі і г. д. Хрысьціянства ў іх абзываецца “фашызмам”, сям’я – адсталасьцю і т. п.

Дарэчы, тут (у такога роду захаваньні) тыповыя паводзіны люмпэнізаванага лявацтва, яскрава прадэманстраваныя яшчэ савецкай уладай у СССР, асабліва ў часы Пралеткульта, станаўленьня “камсамоліі” і пэрыяду генацыду 30-х гадоў.

Калі б уявіць, што такая сьветапоглядная група сканцэнтравала б у сваіх руках усю ўладу (а гэта ў прынцыпе магчыма, камунізм і фашызм таксама разьвіліся з маргінальных зьяў), то вынікі для людзей былі б цяжкія. Маргіналізм, які выплывае на паверхню і дасягае ўлады, расьце з аднаго антыхрысьціянскага кораня. Левы лібэралізм цалкам укладваецца ў гэтую гнасеалагічную схему і мае ў сабе ўсе прыкметы нецярпімасьці і таталітарнай ідэалёгіі.

Інтарэсы дэвіантных групаў і ідэалёгіі левага лібэралізму супадаюць. Асновай унутранага жыцьця і паводзінаў чалавека яны лічаць палавы інстынкт, імкненьне да палавога акту (сэксу). Ідэалы тут адсутнічаюць. На гэтай падставе адбываецца катастрафічнае і прыніжальнае пераасэнсаваньне ролі жанчыны ў грамадзтве. Вобраз жанчыны-маці і тэма сям’і тут не гучаць. Жанчына трактуецца найперш як аб’ект сэксу. Прыдуманая і адпаведная сэксуальная тэрміналогія для ацэнкі жанчыны. Яна вольная, самастойная і незалежная, можа сама выбіраць сэкс-партнёраў і г. д. (пра шлюб гаворка не вядзецца). На такой пазыцыі канцэнтруюцца і заходнія фэміністкі, якія прыўнесьлі сюды яшчэ элемент палавой нянавісьці да мужчыны і жаданьне дамінацыі сэксуальна вольнай жанчыны.

Тут паўтару некалькі аксіём. Чалавек трыадзіны: Чалавек-мужчына, чалавек-жанчына і чалавек-дзіця. Мараль (гнасэалёгія маралі) утвараецца ў выніку ўзаемадачыненьняў мужчыны і жанчыны. Гэтыя дачыненьні стаяць над ўсімі падзеламі ў грамадзтве і ствараюць гармонію працягу роду, якая рэалізуецца

ў сям'і. Якая б ні была тая гармонія – аўтарытарная, функцыянальная, матрыярхальная, патрыярхальная – яна заўсёды была адзінствам людзей, базавалася на прыродных повязях адзінай існасьці чалавека ў працягу роду.

Лева-сацыялістычны маргіналізм прыўнёс сапраўды сатанінскае разбуральнае паняцьце ў гэтыя базавыя дачыненьні людзей. Левакі пачалі разглядаць і прапагандаваць чалавечы пол як ідэалёгію. Аля вядома, што там дзе ідэалёгія, -- там барацьба (рывалізацыя) і як спадарожны вынік барацьбы – нянавісьць між людзьмі. Так зьявілася маргінальная ідэалёгія «гендэр», заснаваная на палавым падзеле і (у рэальнасьці) на палавой нянавісьці. Дэклярацыйны зьмест гендэрных паняцьцяў адносны. Разбуральная сутнасьць -- відавочная. І ўсё яно карэлюецца зь іншымі лева-лібэральнымі замахамі на адзінства чалавечай супольнасьці.

Увесь гэты камплект перакручаных паняцьцяў цалкам імпартаваны ў мас-культуру, эстраду, тэлебачаньне, кіно, дзе ерась вытварае ўсё, што хоча, дзе вядомыя гістарычныя асобы, вялікія людзі (нават Ісус Хрыстос і апосталы) пагалоўна паказваюцца як пэдэрасты і сэксуалісты, дзе кабеты страляюць з мушкетаў, сякуць мячамі, махаюць кулакамі і лупяць “праклятых мужчын”, а першыя пакутнікі-хрысьціяне прадстаўленыя як злыя агрэсіўныя варвары, якія нішчылі «сьветлае» антычнае грамадзтва.

Нядаўна фэміністкі ў Эўрапарляманце патрабавалі, каб ўся сусьветная літаратура, дзе мужчына моцны, мужны і змагарны, а жанчына жаноцкая і клапатлівая, каб уся старая літаратура была забароненая. Патрабуюць таксама забараніць ўсю існуючую дзіцячую літаратуру, бо яна парушае правы гомасэксуалістаў. Таму дэвіанты пішуць сваю дзіцячую «літаратуру, дзе няма «таты» і «мамы», дзяўчынак і хлопчыкаў, дзе ўсе сярэдняга роду і г. д. (Заўважу, што палавая дэзыарыентацыя асобы – гэта стан для прышчапленьня гомасэксуалізму і разьвіцьця іншых адкіленьняў ў тым ліку імпатэнцаі ў мужчын.)

Усё гэта ўжо вядома і ўсе нармальныя людзі пасьміхаюцца ды лічаць, што гэта кур'ёз. Але гэта не кур'ёз. Гэта збочаная, атрутная, поўная маргінальнай нянавісьці да здаровага чалавецтва рэальнасьць. У некаторых краінах, калі ўлічыць існуючую там інфармацыйную, заканадаўчую і псіхалагічную абстаноўку, так званыя «сэкс-меншынствы» ўжо не мяншынствы, а псіхалагічная бальшыня. Якраз нармальныя людзі ператвараюцца цяпер там у выдрэсіраваныя мяншынствы, цішэйшыя за траву. Сацыялагічныя дасьледваньні ў Нарвэгіі,

напрыклад (няхай сабе і з ўдзелам дэвіантаў) паказваюць, што калі сытуацыя будзе разьвівацца нязьменна, як цяпер, то да 2050 года Нарвэгія на дзевяноста адсоткаў насельніцтва будзе складацца з рознага роду гомасэксуалістаў. Гэта, выглядае, праўда, сацыялагічнай прапагандай, фалсіфікатам, але тэндэнцыя, абазначэньне таго, да чаго імкнецца лібэральная публіка, наглядна відаць Аналагічная сытуацыя ў іншых заходніх краінах Эўразьвязу. Садом і Гамора – гэта не біблейская міфалогія, як думаюць левакі, а біблейская рэчаіснасьць, якую самы лявацкія блытанікі цяпер у рэальнасьці ствараюць.

Грамадзтва (заходняе і ня толькі заходняе) павінна б прызнацца, што яго ўжо асядлалі, і ніхто з гэтым нічога ня можа і ня хоча рабіць, бо тут бізнэс, які прыносіць барышы, зь якога кормяцца нават заканадаўцы, але які нішчыць душу маладога пакаленьня.

Дарэчы, у лібэральнай “сэксуалізаванай” ідэалёгіі страчана месца для дзіцяці ў сям'і. Бо сям'я дэвіантам не патрэбная. Ідзе зьнішчэньне сям'і. Гэтым на Захадзе займаецца так званая «ювенальная юстыцыя» і вытворныя ад яе розныя структуры сацыяльнай апекі, якія шмат дзе ператварыліся ў карумпаваныя крымінальна-бюракратычныя структуры, з некантралюемымі паўнамоцтвамі, што разглядаюць дзяцей як тавар і працуюць на рынак такога тавару. Ювэнальная юстыцыя як плод лібэралізму пабудавана на заганнай канцэпцыі правоў дзіцяці (хаця зразумела было, што суб'ектам права зьяўляюцца бацькі, а не дзеці).

Ювенальнае заканадаўства дае магчымасьць лёгка адбіраць дзяцей ад бацькоў (на заўсёды) па прыдуманых пустых і абсурдных абвінавачаньнях і без бацькоўскай згоды і веданьня перадаваць дзяцей ў прытулкі ці так званым «прыёмным» асобам (тым жа дэвіантам). У скандынаўскіх краінах, напрыклад, і для «прыёмных асобаў», і для сацыяльных выкрадальнікаў дзяцей гэта надзвычай выгадная матэрыяльная справа. Лібэральная дзяржава дае на такое разбурэньне сям'і вялікія грошы. Прыёмная асоба, атрымаўшы дзіця, можа ўжо нават не працаваць. Грошай хопіць.

Трэба яшчэ ўлічваць, што ў гэтых краінах цярпіма адносяцца да пэдафіліі (месцамі яна амаль што легалізавана), таму прыёмныя асобы лёгка абменьваюцца вопытам гомосэксуалізацыі чужых дзяцей (і дзецьмі таксама), а дэвіянты ў парлямантах заклікаюць да суцэльнай гомасэксуалізацыі чалавецтва. Гэта своеасаблівыя «жыраноўскія», але іх тут успрымаюць сур'ёзна, бо вынікі іхных выказваньняў ёсьць рэальнай палітыкай.

Бацькі ў нармальных сем'ях, практычна, ня маюць ўжо ніякіх правоў на сваіх дзяцей перад структурамі сацыяльнай апекі, перад ювэнальнай юстыцыяй і лібэральнай дзяржавай. Дзеці, фактычна, разглядаюцца як тавар, які зьяўляецца ўласнасьцю дзяржавы. У чатырох скандынаўскіх краінах (з насельніцтвам ад чатырох да васьмі мільёнаў) кожны год адбіраюць ад бацькоў і перадаюць прыёмным асобам 6-8 тысяч дзяцей. Статыстыка: за пэрыяд лібэральнай нэасацыялізацыі дзяцей ў Швэцыі адабрана ад бацькоў 300 тысяч дзяцей, у Нарвэгіі – 250 тысяч, у Фінляндыі 200 тысяч (столькі ж у Даніі). Фактычна, скрадзена цэлае пакаленьне, разгромлена маса сем'яў. Ёсьць пратэсты, дэманстрацыі бацькоў, але яны даюць мала вынікаў, бо нічога не зьмяняецца сістэмна і па сутнасьці.

Больш канструктыўныя пратэсты там, дзе яшчэ цепліцца хрысьціянская вера. У Нямеччыне, напрыклад, разгортваецца супраціўленьне эвангельскіх хрысьціян супраць «дзяржаўнага навучаньня». Яны ня хочуць, каб іхных дзяцей вучылі сэксуальнай усёдазволенасьці і лявацкай ідэалогіі. Нямецкія сем'і ствараюць свае сямейныя школы і навучаюць дзяцей дома. Улады жорстка перасьледуюць гэтых людзей. Хапаюць іхных дзяцей і вывозяць ў невядомым накірунку, накладаюць на бацькоў велізарныя штрафы, заводзяць на іх судовыя справы, натраўліваюць паліцыю. Некаторыя нямецкія сем'і спрабавалі схавацца ў Францыі. Але дарэмна. Францыя ўжо даўно бязбожная краіна. (Дадам, што ў Нямеччыне Касьцёл абкладзены велізарнымі падаткамі. Тысячы касьцёлаў пазачыняныя, касьцельныя будынкі прыстасоўваюць пад іншыя мэты.)

Літаральна некалькі гадоў таму колькасна вялікія нямецкія сем'і (дзе шмат дзяцей) пачалі ўцякаць ад перасьледу ў Амэрыку. Там яны знаходзяць абарону. Амэрыка некалі (ў свае лепшыя часы) зрабіла вельмі разумную справу – не ратыфікавала Канвенцыю ААН аб правах дзіцяці (надзвычай недасканалы і сумніўны дакумант, дарэчы, базавая аснова для разбурэньня сям'і). Але амэрыканскія левыя, што заселі ў судах, імкнуцца дэпартаваць немцаў. У канфлікт умяшаўся нават прэзыдэнт Амэрыкі Абама (прытым на баку лібэралаў, за дэпартацыю ўцекачоў). Барацьба за дзяцей працягваецца ўжо ў ЗША.

Справа ў тым, што ў 1938 годзе Адольф Гітлер ліквідаваў усе льготы дамашняга навучаньня. Усе нямецкія дзеці па яго распараджэньні павінны былі ўступаць у Гітлерюгенд і вучыцца толькі ў дзяржаўнай (фашысцкай) школе. Гэты закон аб дзяржаўнай адукацыі дзейнічае ў Нямеччыне цяпер і лібэральныя левакі ўхапіліся за яго ў сваіх інтарэсах.

Майкл Фаррыс заснавальнік амэрыканскай адвакацкай арганізацыі па абароне правоў бацькоў (HSLDA) у сувязі з гэтым зазначыў, што «Нямеччына зьяўляецца ўдзельнікам шматлікіх дагавораў аб правах чалавека , якія прызнаюць права бацькоў, каб іх дзеці маглі атрымліваць адукацыю ў адпаведнасьці з рэлігійнымі перакананьнямі бацькоў. Права на хатняе навучаньне зьяўляецца адным з правоў чалавека. Нямеччына груба парушае гэтыя правы нямецкай сям'і» (ў дужках заўважу, што лібэральнай Нямеччыне начхаць, што там кажа ім амэрыканец пра правы чалавека, Гітлер важнейшы). Ў лібэральных школах Эўропы ідзе адкрытае сэксуальнае разбэшчваньне дзяцей пад выглядам сумніўнага сэксуальнага навучаньня (якое, дарэчы, дзецям непатрэбнае, яно прыходзіць з узростам). Асабліва небясьпечнае штурханьне дзяцей да мастурбацыі – асновы пазьнейшай эратычнай неадэкватнасьці, дэградацыі і псіхічных комплексаў. Гэта ў поўным сэнсе легалізаванае злачынства перад чалавечай асобай.

Зараз у лібэральнай лявацкай хроніцы падзей, у інфармацыі поўна агрэсіўных выказваньняў (як правіла дэпутатаў парлямантаў) аб легалізацыі інцэста. Прытам прапануецца тых, хто будзе супраць інцэста («інцэстафобаў») заканадаўча строга караць (ужо і ярлык прыгатаваны). (Я ўжо казаў пра агрэсіўную маргінальную нецярпімасьць левакоў як псіхалагічную аснову фашызма.)

У лявацкіх парлямантах (прытым нават у ЗША) дыскутуюць праблему легалізацыі і заканадаўчай абароненасьці нэкрафілі, заафіліі, пэдафіліі (хаця пэдафілію ўжо ўскосным чынам амаль што легалізавалі праз агульныя расьцягнутыя фармулёўкі)

У XXI стагоддзі ня толькі маргіналізм, але ўсё планетарнае зло атрымала магутную тэхналагічную магчымасьць глабальнай кансалідацыі (чаго раней не было) і маніфэстацыі пра сваё існаваньне. Гэтая зброя – Інтэрнэт. Менавіта цяпер адчынілася скрынка Пандоры, і пачвары сталі распаўзацца па ўсёй Зямлі.

Апошнім часам у краінах былой савецкай зоны (Украіна, Расея і інш.) прынятыя патрэбныя законы, якія абмяжоўваюць пашырэньне дэвіянтных групаў і забараняюць прапаганду гомасэксуалізма. Наўрад ці зьявіцца такі закон у падрэжымнай Беларусі. Ды калі б і зьявіўся, толку было б мала, бо сам рэжым амаральны.

Зразумела, што для здаровага грамадзтва патрэбныя здаровыя законы, якія б абаранялі маральнае здароўе людзей. Канцэпцыі такіх законаў трэба ствараць цяпер, не чакаючы канца рэжыму, які можа зацягнуцца, і не чакаючы наступу садоміі з Захаду і Усходу.   Відавочна, што ў законе павінна быць адлюстравана неабходнасьць стрымліваньня, абмежаваньня, прадухіленьня і пакараньня за злачынствы супраць прыроды чалавека і традыцыяў маралі, прынятай у грамадзтве.

Патрабаваньне: усе палажэньні мусяць быць канкрэтна названыя і сфармуляваныя. Не павінна быць агульных фармулёвак.

Дэфініцыі мусяць быць дакладнымі, у якіх выключаны магчымасьці падвойнага ці шырокага прачытаньня.

У гэты ж закон трэба ўключыць адназначнае палажэньне (артыкул) аб забароне ўсялякай папулярызацыі, рэкламы, агітацыі і прапаганды гомасэксуалізма, лезбійства, пэдафіліі, садызму і г. д. (пералічыць канкрэтна збачэнствы, небясьпечныя і шкодныя для людзей).

Лабізм збачэнстваў хутка пашыраецца. Выяўляецца цёмная стратэгія па захопу ключавых пазыцыяў. Беларуская дэмакратычная ўлада не павінна будзе прымаць пад увагу ніякія тэндэнцыйныя экспэртызы медыцынскіх і навуковых арганізацыяў у лібэральным сьвеце, якія прымаюць рашэньні шляхам галасаваньня (САЗ і інш.). Навука ня робіцца шляхам падняцьця рук. Галасуе толькі парлямант.

У законе аб дэвіантах і збачэнстве мусіць быць адзначана, што сама дэвіацыя не зьяўляецца злачынствам, але толькі дзеяньні, якія прынесьлі шкоду людзям і грамадзтву на аснове дэвіацыі.

Дэвіянт сам па сабе таксама не зьяўляецца злачынцам, але як асоба са збочанымі палавымі схільнасьцямі ён належыць да патэнцыяльнай групы рызыкі злачынства. Першая частка дэфініцыі прадухіляе спакусу для міліцыі і службы бясьпекі выкарыстаць такога чалавека шляхам запалохваньня ў якасьці агента.

Другая частка павінна ўплываць на допуск да працы і прафэсіі. Пэдафілам і пэдэрастам, напрыклад, павінна быць заканадаўча забаронена працаваць у школе, дзіцячых садках, летніках моладзі, скаўцкіх групах і г. д. – усюды, дзе ёсьць непаўналетнія дзеці.

Улік дэвіянтных асоб будзе весьціся, але закон мусіў бы забараняць разгалошаньне зьвестак; перасьлед толькі за дэвіянцтва мусіць быць забаронены і караны. Закон не павінен выключаць такіх асобаў з грамадзтва, але рэглямэнтаваць іх паводзіны так, каб прадухіліць небясьпеку для іншых людзей і

парушэньне чалавечага права на маральнае здароўе. Гэта значыць першым чынам павінна быць забаронена прапаганда, папулярызацыя, рэклама і навязваньне інфармацыі пра асобаў з палавымі адхіленьнямі і паталогіяй.

У юрыдычнае азначэньне павінна быць ўведзена таксама кваліфікацыя такога злачынства (якое ўзьнікла на лібэральным Захадзе) як прапаганда і распаўсюджваньне палавой нянавісьці (нянавісьць па палавой прыкмеце да папуляцыі іншага полу; тут асобны від агрэсіўнай мізантропіі). Гэтае адхіленьне павінна ацэньвацца ў беларускім дэмакратычным заканадаўстве гэтак жа, як прапаганда ксэнафобіі, міжнацыянальнай нянавісьці і розьні.

Увогуле абарона права нармальных людзей на маральнае і псіхічнае здароўе ад агрэсіі збочанасьці і паскудзства павінна разглядацца як асноўнае права чалавека, як міжнародная праблема, народжаная “дэвіянтнай” левалібэральнай уладай на Захадзе.

Трэба асабліва адзначыць, што ўсе шматтысячныя пратэсты нармальных людзей на Захадзе супраць збочанасьці левай улады і выступленьні за нармальнасьць жыцьця абсалютна там не прымаюцца пад увагу, быццам гэта і ня людзі вышлі на вуліцы. Чатырыста тысяч асобаў зьбіраюцца з пратэстам супраць ненармальнасьці пад сьценамі парляманту (Іспанія), а ён усяроўна галасуе за гомасэксуальныя саюзы і за «правы» дэвіянтаў. Ну, дакладна, як антыбеларускі рэжым Лукашэнкі ў Менску: нуль увагі, толькі што АМОНа няма і палкамі не малоцяць па галовах жанчын. Праўда, каб у Менску выйшла чатырыста тысячаў, то ад рэжыма засталася б толькі пара (разам з АМОН-ам), а ў левай Эўропе – хоць бы што. І народ цывілізаваны, не кідае ні цэглай, ні кменем”.

Агрэсія дэвіянтаў, якія адчулі падтрымку левалібэральных уладаў, нарастае з кожным днём. За сорак апошніх гадоў маральнага маразму адхіленьні ад нормы занялі, фактычна, зыходныя пазыцыі ў заходняй літаратуры і сродках масавай інфармацыі, у заходнім мастацтве (якое ператварылася ў клааку), у маскультуры і кіно (у Галівудзе, які ўжо амаль поўнасьцю пад кантролем збачэнцаў, створаная нават так званая «гомасэксуальная мафія»), уплыў дэвіянцтва распаўсюджаны на цэлыя сэгменты бізнэсу, адчувальны ў шэрагу міжнародных арганізацыяў.

Капітуляцыя народаў перад паскудзтвам зьдзіўляе і нават шакуе. Адзін пажылы амэрыканскі беларус сказаў мне, гледзячы на ўсё, што адбываецца: «Ведаеш, я не хацеў бы жыць у такім

сьвеце». Выказваньне прадчувальна прарочае, бо ў сьвеце, які можа стацца, нармальным людзям ня будзе куды падзецца.

І ўсё ж, у чым прычына, што ў культурных, але бязбожных асобаў аказаўся слабы імунітэт на ненармальнасьць і палавую паталогію людзкіх дачыненьняў? На мой погляд прычынай тут ёсьць унутраннае (можа нават падсьведамае) імкненьне многіх людзей мець права на распусту. Жывучы ва ўстаноўленай добрай традыцыі, людзі падпарадкоўваліся прынятым нормам маралі, законам, і здароваму сэнсу, прымаючы ўсё як разумнае і належнае, хоць у думках (шмат хто) і ў жаданьнях сваіх былі не пазбаўленыя спакус і распусных фантазій. Калі яны ажыцьцяўлялі свае распусныя жаданьні, то разумелі, што гэта адыход ад прынятых маральных паводзінаў. Нягледзячы на такія адступленьні (колькі б іх не было), ў грамадзтве захоўвалася маральна-ацэначная норма паводзінаў, якая ўплывала на духоўнае здароўе грамадзтва і на выхаваньне маладых грамадзян.

Левалібэралізм таемнае жаданьне распусты аб'явіў правам чалавека, пастулатам яго свабоды, адмяніў маральнае табу. Нічога дзіўнага, што такая пазыцыя знайшла прыхільнікаў.

У 2001 годзе рэспэктабельная нью-ёрская штодзённая газэта «Новое русское слово» *(НРС, -- 2001, 12 сакавіка)* падводзіла вынікі мінулага стагоддзя і пісала пра ўступленьне ў трэцяе тысячагоддзе. Цытуецца адыёзная фігура расейскага палавога разбэшчваньня людзей акадэмік Расейскай Акадэміі адукацыі Ігар Кон, які сказаў, што «галоўным дасягненьнем мінулага стагоддзя» ёсьць (працытую нават па-расейску) «отодвигание репродуктивной функции секса на последний план. Теперь человечество, занимаясь сексом, думает не о детях, а об удовольствии».

У асобаў тыпу Кона сваё збочанае разуменьне жыцьця. Але самае сумнае ў тым, што ў вызначэньні тэндэнцыі рэгрэсу (для Кона – прагрэсу) расейскі «растлитель» не памыліўся. Якраз у гэтым накірунку і скочваецца дэградацыя сацыяльна-палавых дачыненьняў людзей. Кожнаму гэта бачна няўзброеным вокам.

Газэта цытуе яшчэ аднаго гэтакага ж -- маскоўскага прафэсара з МГУ, які тут жа сцьвярджае, што расейскія жанчыны адстаюць у разьвіцьці ад «замежных сяброўак», бо аж «шэсьць адсоткаў масквічак ва ўзросьце да 35 гадоў застаюцца дзяўчынамі. А, напрыклад, у Стакгольме такіх у шэсьць разоў менш», -- паведамляе прафэсар. Распуснасьць, нячыстасьць маладых жанчын – гэта для яго добра.

Такія прафэсары за часы камунізму былі членамі КПСС, славілі Леніна і пісалі супраць гнілога Захаду. Пасьля ліквідацыі КПСС сталі пісаць «за» гнілы Захад. Але ў сутнасьці нічога не зьмянілася, бо агульны антыхрысьціянскі, антычалавечы накірунак застаўся. Для такіх асобаў быццам і цывілізацыі не было, і двух тысячагоддзяў Хрысьціянства, і духоўнага разьвіцьця культуры і вопыту чалавецтва. У іх іншае жыцьцё, іншыя задачы. Ізноў жа гэта ня толькі выверты, але і вынік дуалізму чалавечай прыроды, глыбока закарэненай ў ёй магчымасьці дабра і зла. Лявацкая разумовая агрэсія і лібэральная ідэалогія даюць выхад якраз схільнасьцям і інстынктам, накіраваным на разбурэньне маральнай асобы, створанай хрысьціянскай культурай.

Франтальная левая атака на хрысьціянскага чалавека пачалася з самага пачатку XX-га стагоддзя са зьяўленьнем у палітыцы камуністычнай дактрыны і трывала, практычна, ўсё стагоддзе. Пры гэтым на Захадзе назіралася тэндэнцыя легалізаваць ня толькі гомасэксуалістаў, але і пэдафілаў.

На пачатку 2000-х выявілася, напрыклад, што лявацкі эўрадэпутат у Эўрапарляманце ад партыі «зялёных» Даніэль Кон-Бендзіт у 70-х гадах быў пэдафілам і сам тады пра тое напісаў у сваёй кнізе. Ён так напісаў, бо не баяўся. Тады ўжо ў Эўропе спрабавалі адносіцца да пэдафілаў амаль што цярпіма («правы» ж чалавека).

У друку прыводзяцца факты *(НРС, -- 2001, 12 сакавіка),* калі ў 1977 годзе ў шэрагу выданьняў сацыялістычнай арыентацыі была надрукаваная пэтыцыя ў абарону трох арыштаваных пэдафілаў. Яе падпісалі левыя французкія грамадзкія дзеячы, філосафы, літаратары: Луі Арагон, Андрэ Глюксман, Жак Дэрыда, Жан-Поль Сартр, Ален Роб-Грыйе, Сымона дэ Бавуар... (Гэта якраз тыя імёны, якія можна было называць у СССР.)

Легалізаваць пэдафілаў левакам тады не ўдалося. Але з пэдэрастамі яны проста селі на галаву чалавецтву.

Людзі, відаць, яшчэ недаацэньваюць небясьпекі, якая згушчаецца над грамадзтвам. Заходжу ў кнігарню ў Варшаве. Цэлая палічка «тамоў» нейкай мадам рускага паходжаньня. Піша пра ўсіх вядомых людзей чалавецтва, пачынаючы ад фараонаў, з «указаньнямі» на іх разнабаковае дэвіянцтва. Па гэтых апісаньнях, дык нармальных людзей ў гісторыі ўвогуле не было. Усе то пэдалы, то садысты, то пэдафілы, то нэкрафілы, то скаталожцы і г. д. Фальшыўкі, але маскультура патрабуе смажанага. Тут такі бізнэс, дзе грошы ня пахнуць... Але пра што

пішацца, што фальсіфікуецца, што прапагандуецца, на якую тэму. І стараюцца гэтыя выдумкі ўціснуць у гісторыю для падтрыманьня і апраўданьня легальнага існаваньня дэвіянтаў.

Ведаю толькі адзін выпадак, калі вядомы латышскі сэксолаг і гіпнолаг, аўтар шматлікіх кніг Яніс Заліціс, відаць, абурыўся лухтой і аргумэнтавана прафэсійна даказаў, што Пётр Чайкоўскі ня быў гомасэксуалістам, як пастаянна пішуць розныя выдумшчыкі ды іншыя ерэтыкі Спарты і Лесбаса дзеля падтрыманьня сваіх адхіленьняў.

Агрэсія дэвіянтаў і нахабства павялічваецца з кожным годам у краінах, дзе такога ніхто ня мог уявіць. У самалёце бяру лібэральную польскую газэту (за 24 ліпеня 2013 г.). Некалькі матэрыялаў пра гомасэксуалістаў (няма больш важных пытаньняў). Словы вынесеныя ў загаловак: «Мы ў XXI стагоддзі і мусім ахоўваць усе меншасьці». «Палітыка супрацьдзеяньня неталеранцыі павінна быць цалкавітай». Лібэральная журналістка нападае на міністра, чаму той не ахоўвае «сэксменшасьці». Міністар апраўдваецца і ... просіць прабачэньня, калі дзе быў няўважлівы да збочаных. Чаму ў школах ня вучаць пра гомасэксуалістаў? -- насядае журналістка. Міністар жаласна апраўдваецца. Чаму ў падручніках для школаў няма пра «сэксменшасьці» і г. д. (Дэвіянты рвуцца ў школы.) Ляйтматыў газэтнай агрэсіі, каб дамагчыся, што за выказваньні супраць гомасэксуалістаў трэба караць, лічыць гэта злачынствам і ўключыць у карны кодэкс. Трэба, маўляў ураўняць правы нацыянальных мяншыняў і гомасэксуалістаў і г. д. (У Іспаніі левы парлямант пару гадоў таму побач з правамі чалавека прызнаў правы шымпанзэ.) Міністар блытаецца, палохаецца, кажа што будзе старацца... Гэта неверагодна ў каталіцкай Польшчы, але факт.

Тут мушу ізноў у каторы раз падкрэсьліць, што небясьпека ідэалагічнага таталітарызму і масавых вынішчэньняў людзей (на гэтай аснове) вырастае з маргіналізму. У адрозненьне ад сэкты ці гета (якія самаіізалююцца ад грамадзтва) маргінальная ідэйная група накіравана на перабудову грамадзтва і на зьмяненьне (паляпшэньне) чалавецтва, мэтадамі вядомымі толькі ёй. Пры гэтым выяўляецца псіхалагічны комплекс зашчэмленага непрызнаньня, які пераходзіць у помсту, агрэсію і нянавісьць. Калі такая група нейкім чынам прабіваецца і захоплівае ўладу – вынікам будзе таталітарны рэжым, рэпрэсіі і сацыяльная катастрофа.

У Эўропе XVIII-XIX стагоддзяў было поўна ўсялякіх маргінальных групаў, рэвалюцыянераў, містыкаў, масонаў ды іншых паляпшальнікаў грамадзтва. Рэальна ў выніку

неверагоднага зьбегу абставінаў да ўлады прабілася толькі адна – камуністы (бальшавікі). Вынік вядомы.

У 30-х гадах XX-га стагоддзя, таксама пры неверагодным зьбегу абставінаў, у Нямеччыне да ўлады прывялі (афармленую ў партыю) маргінальную групоўку (якая б ніколі не загарнула ўлады дэмакратычным шляхам). Вынік таксама вядомы.

Да гэтай жа катэгорыі маргіналаў належылі «чырвоныя кхмеры» ў Камбоджы (вынік жахлівы), Талібан на Усходзе і некаторыя іншыя групоўкі, якія яшчэ не праявіліся.

На сёньняшні дзень найбольш агрэсіўнай, пасьпяховай і разгалінаванай маргінальнай групай, якая мае стратэгію і тактыку змаганьня, падтрымку з боку бізнэсу і распусна думаючых людзей ёсьць шырокая катэгорыя дэвіантаў (сярод якіх верхаводзяць лесбы і гомасэксуалісты). Катэгорыя пашыраецца і ня толькі на Захадзе, дзякуючы прапагандзе па тэлебачаньні, доступу ў школы, выступам псэўда-спэцыялістаў і псэўдавучоных. Дэвіацыя расьце колькасна. Уплыў агрэсіі дэвіантаў на ўсе сфэры жыцьця лібэральнага сьвету (акрамя каталіцызму, зь якім яны змагаюцца) заўважны і непрапарцыянальны, прысутнасьць ў СМІ і прапагандзе – гіпертрафаваная. Яны (яшчэ пакуль колькасна нязначныя) пасьпелі ўжо падпарадкаваць свайму ўплыву пэўныя ключавыя пазыцыі ў грамадзтве, акрамя ўлады. Але гэта можа стацца справай не такога ўжо і далёкага часу.

Відаць, што грамадзтва ў цэлым і шмат якія людзі абсалютна не разумеюць, што іх можа чакаць, бо яны яшчэ ніколі не былі пад уладай Садома й Гаморы. Калі б такое сталася, то чырвоны ды карычневы фашызм пэўна мог бы здавацца ім раем перад фашызмам садомскім, бо сама Апраметная, Пекла і цемра ідуць за ім.

Дарэчы, каб убачыць ужо цяпер, што гэта такое можна паглядзець відэазапіс, зроблены у час нападу тысячаў паўголых збачэнцаў (пэдэрастаў і лесбаў) на каталіцкі храм у Аргентыне. (Інтэрнэт-адрас на <ютубе> : http://www.youtube.com/watch?v=ZKVTj0TUnHk). Маладыя каталікі сталі сьцяной перад касьцёлам і гаварылі малітву, а ашалелыя збачэнцы з перакошанымі ад нянавісьці тварамі, нападалі на іх плявалі ў твар, пэцкалі іхныя абліччы і адзеньне фарбай, пісалі лёзунгі «Хрыстос – гей», кідаліся прадметамі, завывалі і ўлюлюкалі, дэманстравалі лесбійскія палавыя акты, Трэба бачыць гэтую аўтэнтычную сатанінскую вакханалію, каб уявіць магчымы правобраз будучыні. Але яна ўжо існуе паміж людзей і адкрыта дэманструе сваю грэблівасьць і нянавісьць да чалавецтва.

Нянавісьць да чалавецтва ёсьць галоўнай рысай дэвіанцкай псіхалогіі і дэвіанцкіх паводзінаў. Прытым трэба

ўлічваць злую псіхіку маргіналізму. Калі іх толькі малая група, -- гэта адзін тып паводзінаў (часам цалкам адэкватны). Калі збачэнцаў цэлы натоўп – гэта іншы тып агрэсіўнага захаваньня (можна бачыць на відэа) і прырода сатанізму адчыняецца сама сабой.

Эфэктам колькасьці (прынцыпам зграі, шабашу) карыстаюцца цяпер палавыя дэвіанты ва ўсім сьвеце і зьбіраюцца сусьветным натоўпам ў адпаведных месцах. Пад касьцёл ў Аргентыне зьехаліся збачэнцы з усёй Аргентыны і Лацінскай Амэрыкі. Складваецца ўражаньне вялікай масы і цёмнай сілы. У масе выяўляецца адэкватная сатанінская прырода зьявы (на відэа можна ўбачыць нават вальпургіевае вогнішча, кружэньні вакол яго і завываньні).

Дастаткова каму-небудзь зь вядомых людзей у лібэральным сьвеце выказацца крытычна пра легалізацыю збочанасьці, як адразу ўзьнікае і пачынае выконвацца мэтодыка зграі -- сусьветны вэрхал збачэнцаў. Выступоўцу супроць ненармальнасьці пачынаюць атакаваць адпаведна настроеныя ўзбуджаныя журналісты, выскокваюць на трыбуну пэдэрасты ў парлямантах, ў Эўраструктурах, ў сродках масавай інфармацыі, ў розных лібэральных арганізацыях. Аргумэнтаў апанэнта ніхто ня слухае, стаіць гучны галас пакрыўджаных, абураных і агрэсіўных, ствараецца ўражаньне шырокай грамадзкай думкі. А на самай справе – гэта вынік маргінальнай салідарнасьці -- традыцыйнай тактыкі зла, пранікненьня яго ў грамадзкія, уладныя, інфармацыйныя і іншыя ключавыя структуры, выкарыстаньня іх і стварэньня неадэкватнай масавай грамадзкай рэакцыі на фоне пасіўнасьці і канфармізму насельніцтва, якое лічыць, што легалізацыя збачэнцаў не пагражае іхным сацыяльным інтарэсам, то і праймацца няма чаго.

Але праймацца ёсьць чым. Як кажацца, ужо няўзброеным вокам відаць, што ідзе дрэсіроўка грамадзтва. Нармальныя людзі шмат дзе на Захадзе ўжо заікнуцца баяцца пра гомасэксуалістаў ды агрэсію дэвіантаў, каб не пасыпаўся на іх ліберальны «гевалт».

Таталірызацыю маргіналізма чалавецтва (зь вялікімі стратамі) перажывала ня раз. Часта людзі (асабліва на Захадзе) забываюцца пра гісторыю і не разумеюць, што такое ўлада, калі яна пераймае форму маргінальнай ідэалогіі. Хоць такое было і зусім нядаўна. Дэмакратыя ператвараецца ў тыранію і вельмі невялікая колькасьць асобаў (а то і адна асоба) пачынаюць самаісна вырашаць парадак жыцьця (альбо лёсы і жыцьці людзей). Гэтакае пераўтварэньне можа адбывацца, напрыклад, праз падмену сутнасьці дэмакратыі прыдуманымі «дэмакратычнымі каштоўнасьцямі», куды звальваюць разам з

прынцыпамі дэмакратыі ўсялякія ідэалагічныя выверты і сацыяльныя адхіленьні. Тым часам ***дэмакратыя – гэта не каштоўнасьці, а форма ўлады.*** Каштоўнасьці -- сфэра ідэалогіі і культуры.

Тое, што прапаганда гомасэксуалізму зьяўляецца ня толькі ўнутранай, але і зьнешняй палітыкай лібэралізму – гэта відавочны факт. Фонды і арганізацыі Захаду дапамагаюць стварэньню гомасэксуальных суполак у іншых, яшчэ маральна здаровых краінах, даюць суполкам грошы, патрабуюць выпускаць (і аплочваюць) часопісы гамасэксуальнага накірунку (напрыклад, у Менску), патрабуюць рабіць "парады", даюць грошы на рэкляму і г. д. – усё пад выглядам дапамогі "дэмакратыі". Дэвіянты, зьбіўшыся ў арганізацыі, ўжо ўмешваюцца ў палітыку іншых краінаў, імкнуцца арганізаваць байкоты, дэманстрацыі нянавісьці, кампаніі нападак і г.д. Назіраецца павелічэньне дэвіянтнай агрэсіі разам з павелічэньнем колькасьці збочаных людзей. Таксама назіраецца тэндэнцыя стварэньня на Зямлі лакальных зонаў, дзе б збачэнцы ўяўлялі большасьць насельніцтва (у гісторыі чалавецтва такое ўжо было ў паганскай цывілізацыі).

Нядаўна (жнівень 2013) прэзыдэнт ЗША Абама зрабіў фэнамэнальную заяву ў эфіры тэлеканала NBC. Ён ў завуаляванай форме выступіў супраць расейскага закона аб забароне прапаганды гомасэксуалізма і заявіў, што ЗША ня сьцерпяць парушэньняў правоў гомасэксуалістаў на Алімпійскіх гульнях у Сочы.

Нават цяжка паверыць, што такое было сказана. Справа ня ў тым, што на тэрыторыі Расеі дзейнічаюць законы Расеі, а не ЗША. У пуцінскай Расеі шмат беззаконьня, ў турму садзяць людзей па палітычных матывах, забіваюць праваабаронцаў і журналістаў, забіваюць нязгодных сьвятароў, пашыраюцца фашыстоўскія арганізацыі – ўсё гэта для палітыкаў тыпу Абамы, аказваецца, не істотна, а вось збочанасьць, ненармальнасьць, адкіды прыроды – гэта галоўнае, гэта добра, тут робяцца заявы на вышэйшым узроўні.

На парадку дня сапраўды стаіць задача міжнароднага змаганьня супраць збачэнскай нянавісьці да чалавецтва (супраць мізантропіі маргіналаў, ўзьнятых на шчыт). Ўзьнікае **задача барацьбы за маральную нармальнасьць грамадства, за права на нармальнасьць, супраць засьмечваньня жыцьця дэвіянтнымі адносінамі ды яшчэ і аплатай збачэнства за кошт нармальных людзей.** На мой погляд, неабходнасьць такога міжнароднага антылібэральнага руху выяўляецца ўсё больш і часьцей. Народы мусяць бараніць хрысьціянскія (і

ўвогуле рэлігійныя) каштоўнасьці, традыцыі і маральнае здароўе сваіх грамадзян, асабліва зразумеўшы, што з такой лявацкай ідэалёгіяй няма ніякай будучыні, акрамя катасрофы. Легалізацыя дэвіянцтва рэалізуецца, як ўсьвядомленае глабальнае зло, якое адкрыла ахілесавую пяту бязбожнага чалавека (распусныя ўяўленьні аб сэксуальнай свабодзе) і вядзе яго да гуманітарнага выраджэньня.

Мяркую, што мусіць быць створаная **дэклярацыя аб абароне прыроды чалавека** і прынятая на міжнародным узроўні як каштоўнасная арыентацыя для распрацовак нацыянальнага заканадаўства. Перш за ўсё яе павінны б прыняць рэсурсныя краіны і палажэньне аб ахове прыроды чалавека уключыць у сваю палітыку і патрабаваньні іх выконваць найперш ў тых краінах, дзе пошасьць легалізавана. Адпаведна павінна быць распрацавана сістэма санкцый і абмежаваньняў па аналагічнай схеме, па якой лібэралізм распаўсюджвае свае антыкаштоўнасьці.

Трэба ўлічыць, што легалізацыя амаральшчыны, сацыяльнага дна, адхіленьняў ад нармальнасьці і ўцэлым чалавечага зла – гэта сістэмная зьява ў леваліібэральным сьвеце. Яна зыходзіць з разбуральнай псіхалогіі левізны, якая заўсёды расчышчала дарогу, бязбожніцтву, сатанізму, разбурэньню асноў і культурных табу. Левізна інтэрнацыянальная і касмапалітычная. Сумяшчэньне лявацтва з маёмнай алігархіяй – гэта выверт сучаснай лібэральнай сістэмы, дзе ўжо выбудаваны цэлы ланцуг разбурэньня нацыяў, культуры і паразітнага абагачэньня. Легалізацыя палавога дэвіянцтва, свабода абортаў, адмена сьмяротнага пакараньня для паталагічных забойцаў і злачынцаў супраць чалавецтва, антыхрысьціянства, дэградацыя сям'і і разбурэньне маральнай сістэмы выхаваньня дзяцей, катастрафічнае разбурэньне мастацтва, праз ліквідацыю эстэтыкі і г. д. -- ўсё гэта сістэмна павязана адзінай стратэгіяй зла, ўсё гэта вынік левалібэральнай палітыкі (у якой зацікаўлена алігархія, бо лягчэй эксплуатаваць натоўп), усё гэта вынік лявацкага сьветапогляду і рэлятывісцкага разуменьня жыцьця.

У апошні час ў некаторых заходніх краінах назіраецца пэўнае працьверазеньне ў грамадзтве і адварочваньне ад палітыкі левакоў, перастаюць таксама зьвяртаць увагу на піяр і правакацыі збачэнцаў (яны праста шмат каму ужо надакучылі сваім ненатуральным вэрхалам і прысутнасьцю ў мэдыях). Але гэта ніякі не паварот да нармальнасьці, толькі спад цікавасьці да вычварэнскай моды. Усе зыходныя пазыцыі засталіся, якія пагражаюць прарасьці новым сацыльным вычварэнствам.

Само па сабе гэтае цёмнае наваджэньне, гэтае зьмярканьне Захаду не міне, ня зьнікне і ня пройдзе. Мусіць быць здаровая ініцыятыва. Ініцыятыва зьверху, зьнізу і з вонку, якая прымусіць лібэральны Эўразьвяз паважаць дэмакратыю (а не антыкаштоўнасьці дэмакратыі), шанаваць нацыянальныя традыцыі і культуру народаў, прыроду і правы нармальнага чалавека, здаровае разьвіцьцё грамадзтва. Мусіць адбыцца санацыя Эўропы ад левалібэральнай дэвіантнай чумы. Пакуль гэта яшчэ магчыма коштам здаровых рэсурсаў эўрапейскага грамадзтва і шляхам выкарыстаньня здаровых асноваў дэмакратыі.

Тое, пра што я тут пішу, ня ёсьць перабольшаньнем. Тут няма завышанай ацэнкі зьявы і, тым больш, няма ніякага эмацыйнага ўспрыняцьця. Дастаткова элемэнтарнага рацыянальна-лагічнага аналізу з апорай на факты да на сацыялогію і гісторыю нашай цывілізацыі, каб ўсё выразна ўбачыць што адбываецца, як бы дзіўна яно не выглядала. Настаў час абараняць культурнае здароўе народаў, гуманітарныя і маральныя каштоўнасьці хрысьціянскіх краін. І гэта не фраза. Ўсё ужо зразумела. Патрэбныя дзеяньні. Яны павінны пачацца.

Для нас, беларусаў, якраз вельмі важна, каб была нармальная Эўропа, Эўропа хрысьціянаў, Эўропа сяброў, а не збачэнцаў, не мянялаў, якія гэтак жа, як цяпер антынароднаму рэжыму, будуць ставіць потым беларускай дэмакратыі свае збочаныя ўмовы. (Мы бачым, што робіцца ва Ўсходняй Эўропе.)

На Захадзе ёсьць вялікія станоўчыя і незадзейнічаныя сілы. Прыдзе час, і яны прачнуцца.

Ліпень-сьнежань 2013 г., студзень 2015 г.

КАГЭБЭ

Думаючы пра вольную Беларусь, паўстае пытаньне, што рабіць з КГБ? Такое ж пытаньне ўзьнікала ў пачатку 90-х, калі ўжо разумелі, што ўпадзе і КПСС, і Савецкі Саюз. Тады казалі, што КГБ не рэфармуецца, яго трэба ліквідаваць. У Расеі, калі разваліўся СССР і спынілі дзейнасьць КПСС, КГБ, аднак, не ліквідавалі, але нібыта “рэфармавалі”. Потым аказалася, што ўсё засталося, узмацнела, і нават стала неўзабаве ўладай у Расейскай Федэрацыі.

У Беларусі ўвогуле нічога не парушылі з КГБ, бо рэальна ўлада засталася савецкай. Зьніклі толькі камуністычныя структуры і шыльдачка КПСС-КПБ. З пачаткам лукашызму і ўсталяваньнем антыбеларускага рэжыму КГБ стаў асноўным чыньнікам улады гэтага рэжыму.

Пра гэбізм. Этапы арганізацыі.

Гэбізм як сістэма ўлады небясьпечная як для Беларусі, так і для Расеі. Пры гэбізме адбываецца глыбокая дэградацыя грамадзтва ва ўсіх аспэктах яго існаваньня, што ў выніку прыводзіць да няздольнасьці самаарганізавацца і адэкватна адказваць на цывілізацыйныя запатрабаваньні разьвіцьця.

У Беларусі форма гэбізму найцяжэйшая, бо цаляе ў істоту нацыянальна-культурнага існаваньня народа. І ў Расеі, і ў Беларусі дзейнасьць улады гэбізму выклікае гуманітарную катастрофу. Але ў Беларусі гэта ёсьць толькі форма катастрофы культурна-нацыянальнай, канцовым вынікам якой можа стаць нацыянальная і этнічная сьмерць.

Узаемадачыненьні паміж двума рэжымамі пабудаваныя на каляніяльным прынцыпе, што выяўлена і ў характары ўлады: карпаратыўны рэжым у Маскве (дзе дырыжоры за плячыма ўлады) і аўтарытарны ў Менску (якім лягчэй маніпуляваць з Крамля).

Каб убачыць сутнасьць і гнасеалогію гэбізму, зірнем у гісторыю ўтварэньня гэтай улады, у аснове якой КГБ.

Гэбэ бярэ пачатак са сьнежня 1917 года, калі пры бальшавіцкім самазваным урадзе была створана ВЧК (Всероссийская Чрезвычайная Комиссия). ВЧК атрымала надзвычайныя паўнамоцтвы расстрэльваць на месцы без суда “непрыяцельскіх агентаў, спэкулянтаў (г. зн. гандляроў), грамілаў, хуліганаў (sic!), супрацьрэвалюцыйных агітатараў, нямецкіх шпіёнаў” і г. д., практычна, усіх людзей. Банда ВЧК гэтым і займалася. Такое называлася ў бальшавікоў “правом

непосредственной ликвидации”. Летам 1919 года (згодна дэкрэту бальшавіцкага ўраду) такая мэтодыка забойства названа яшчэ “правом непосредственного расстрела” і “изъятием из общей подсудности”. Згодна крытыкі тагачасных бальшавіцкіх кіраўнікоў Р. Пятроўскага і Л. Каменева ВЧК уяўляла сабой “произвол организации, напичканой преступниками, садистами и разложившимися элементами люмпен-пролетариата”.

У сьнежні 1918 года была выдадзена ленінская пастанова ЦК РКП(б) аб забароне любой крытыкі ў дачыненьні да “дзейнасьці” ВЧК.

ВЧК забіла сотні тысяч людзей і ў 1922 годзеператворана ў ГПУ (“Государственное политическое ўправление”) пры НКВД РСФСР.

Дзейнасьць ГПУ і НКВД у 1920-1930-1940-х гадах дастаткова падрабязна апісана ў літаратуры і дакумантах. Гэта тэрор, генацыд, мільёны загубленых жыцьцяў, зьнішчэньне цэлых сацыяльных групаў і пластоў насельніцтва, ліквідацыя цэлых народаў, высяленьне (вываз) цэлых нацый з айчыннай зямлі і засяленьне іх тэрыторыі рускімі.

Па ўзроўню злачынства, маштабу, жорсткасьці і арганізаванасьці генацыду, які тварылі расейскія бальшавікі, гэта была выключная па антычалавечнасьці і сатанізму зьява ў гісторыі чалавецтва.

У 1954 годзе, праз год пасьля сьмерці Сталіна, бальшавіцкая спэцслужба была названа КГБ (Комитет Государственной Безопасности). У 1959 годзе Прэзыдыюм ЦК КПСС зацьвердзіў “Положение о Комитете Государственной безопасности”. Гэтаму дакуманту надалі максымальны ўзровень сакрэтнасьці.

Згодна таго Палажэньня (якое дзейнічала да канца СССР), КГБ быў аб’яўлены “палітычным ворганам”, які ажыцьцяўляў мерапрыемствы ЦК КПСС і ўраду СССР. Пры гэтым непасрэднае кіраўніцтва і кантроль над КГБ ажыцьцяўляў ЦК КПСС. Гэта была яго запісаная прэрагатыва. Саўміну былі пакінутыя трэцеразрадныя функцыі, прытым нават у гэтым кожны дробязны крок Саўміна павінен быў быць узгоднены з ЦК КПСС.

У “Палажэньні” запісана, што “Камітэт дзяржбясьпекі працуе пад непасрэдным кіраўніцтвам і кантролем Цэнтральнага Камітэта КПСС”. Фактычнае кіраўніцтва КГБ ажыцьцяўлялася вышэйшымі ворганамі кампартыі: ЦК КПСС і Палітбюро. КГБ, фактычна, быў выведзены з-пад кантролю савецкага ўраду. Прытым Палітбюро кіравала КГБ напрасткі праз старшыню КГБ і

яго намесьнікаў. ЦК КПСС меў права накласьці забарону на публікацыю загадаў старшыні КГБ. Нягледзячы на тое, што гэта супярэчыла Канстытуцыі і Палажэньню аб пракурорскім наглядзе, такое рабілася. Акрамя таго кагэбістам забаранялася зьбіраць кампрамэтуючыя матэрыялы на прадстаўнікоў кіроўнай камуністычнай партыйнай намэнклятуры. Структуры КГБ на месцах (вобласьць, раён, горад) падпарадкоўваліся толькі мясцовым партыйным камітэтамі і непасрэдна па субардынацыі – КГБ. Органы мясцовай ўлады ў разьлік ня браліся.

КПСС-КГБ – адзіны ворган нелегітымнай улады

З усяго вышэй сказанага (і галоўнае – з практыкі функцыянаваньня СССР) вынікае вельмі важная выснова для разуменьня сучаснасьці і наступных падзей. КПСС і КГБ – гэта быў адзіны ворган камуністычнай улады, камуністычнай дыктатуры і камуністычнай палітыкі ў СССР. Кіраўнікі КГБ часта пераходзілі на кіруючыя пасады ў КПСС і зноў вярталіся назад у кіраўніцтва КГБ. Уся кіруючая партыйная намэнклятура, пачынаючы ад загадчыкаў аддзелаў ЦК і абкамаў КПСС, мелі адначасна афіцэрскія званьні КГБ (якія з цягам часу падвышаліся). Тлумачылася гэта засьцярогамі на выпадак вайны, але ў рэальнасьці вынікала з адзінай структуры КПСС-КГБ, дзе КПСС мела кантрольныя функцыі, а КГБ – выканаўчыя. Ідэалёгіяй КГБ быў камунізм. Кожны гэбіст мусіў быць камуністам. Такая структура, заснаваная на адзінстве кантрольна-палітычнай і карна-рэпрэсіўнай функцыяў у адным воргане дазволіла ажыцьцяўляць татальны і абсалютны кантроль над грамадзтвам. Функцыі дзяржаўнай улады ажыцьцяўляліся праз савецкія ворганы ўлады, якія таксама ствараліся і цалкам кантраляваліся КПСС-КГБ.

Сіла і небясьпека КГБ заключалася перш за ўсё ў яго неабмежаваных паўнамоцтвах, у таемным, схаваным спосабе дзейнасьці і ў фактычным вывядзеньні з-пад сфэры закону плюс санкцыянаванае права на палітычныя забойствы (на што на сёньняшні дзень, здаецца, ужо ня мае дазволу ні адна спэцслужба і ні адна разьведка ў цывілізаваным сьвеце).

Трэба яшчэ дадаць, што КГБ ніколі ня быў абцяжараны ніякай маральлю, ніякімі гуманістычнымі каштоўнасьцямі і, фактычна, ніякай адказнасьцю за любыя свае дзеяньні. Дзеяньні гэтай арганізацыі ў сэнсе гуманітарнай ацэнкі (асабліва ў 1920-1940 гг.) мелі выразна сатанінскі характар, якія цяжка было асэнсаваць на ўзроўні нармальнай чалавечай сьвядомасьці.

У савецкім грамадзтве КГБ прысутнічаў ўсюды, дзе прысутнічала КПСС, гэта значыць татальна. На ўсіх

прадпрыемствах і ўстановах былі так званыя “першыя аддзелы” плюс сэксоты і агентура. (Сексот – значыць “секретный сотрудник”.) Інфільтрацыя грамадзтва агентурай і стукачамі дасягала фантастычных памераў. КГБ быў першасным чыньнікам страху ў савецкім грамадзтве.

Функцыянальная структура гэтага воргана даволі складаная, разгалінаваная і ўсеабдымная. Найбольш шчыльна КПСС-КГБ кантраляваў сродкі масавай інфармацыі, сістэму адукацыі і грамадзкія інстытуты ўплыву на людзей, найперш Рускую праваслаўную царкву, якая ад пачатку (ад стварэньня Сталіным Маскоўскага Патрыярхату ў 1943 г.) была створана як фактычны аадзел КПСС-КГБ.

Небясьпека КГБ

Найбольшую небясьпеку для людзей у СССР уяўлялі наступныя накірункі рэпрэсіяў КГБ:

-- барацьба з антысавецкімі элемэнтамі (**Трэцьцяе упраўленьне**. **Асобы аддзел**);

--барацьба з ідэалягічнымі дыверсіямі, антысавецкімі і рэлігійна-сэктанцкімі элемэнтамі (**Пятае ўпраўленьне**);

-- апэратыўна-пошукавая праца – вонкавае назіраньне (**Сёмае ўпраўленьне**);

-- перахоп і пэрлюстрацыя карэспандэнцыі (**Шосты аддзел**);

-- праслухоўваньне размоваў (**Дванаццаты аддзел**);

-- тайныя апэрацыі, дэзынфармацыя, “актыўныя мерапрыемствы” (**Пятае галоўнае ўпраўленьне – служба “А”**).

Але галоўнай задачай КПСС-КГБ у Беларусі, задачай, якая была схавана за ўсімі аддзеламі і фармулёўкамі, -- гэта была барацьба зь беларускімі нацыянальнымі ідэямі і нацыянальнымі каштоўнасьцямі, якія камуністы зашыфравалі пад агульную фармулёўку “беларускага буржуазнага нацыяналізму”. У гэтай барацьбе і быў галоўны сэнс прысутнасьці КПСС-КГБ у Беларусі. У гэтым была тут галоўная місія расейскай рэпрэсіўнай сістэмы.

У дзеяньнях, якія я пералічыў, КПСС-КГБ быў поўнасьцю выведзены з-пад закона. КГБ мог самаісна, без санкцыі пракурора, кантраляваць паштовыя адпраўленьні людзей, праслухоўваць тэлефонныя размовы, рабіць арышты, затрыманьні, трымаць пад стражай асоб па падазрэньні і г. д.

Антыпраўным (і ў рэальнасьці антычалавечным) актам КПСС-КГБ зьяўляецца вярбоўка агентуры, якая ажыцьцяўляецца, як правіла, праз шантаж, запалохваньне, пагрозы і выкананьне пагроз. Падпалкоўнік КГБ Канстанцін

Прэабражэнскі ўспамінае, што *“Ад вярбоўкі часьцей за ўсё адмаўляліся дзеячы мастацтва, пісьменьнікі і, як ні дзіўна, ваенныя. Выпадкаў жа такога адмаўленьня ад журналістаў я ня ведаю ніводнага”.* (Константин Преображенский. КГБ в русской эмиграции. – New York, Liberty, 2006, с.135).

Асабліва ўзмацнела гэбоўскае праституяваньне журналістаў у такіх краінах, як Расея і Беларусь, пасьля распаду СССР і ўстанаўленьня ўлады гэбізму. Журналісты -- гэта ёсьць найбольш інфільтраваная агентурай група грамадзтва пасьля Рускай праваслаўнай царквы.

Маскоўская Патрыярхія – аддзел КГБ

Што датычыцца РПЦ, то яе духоўна-адміністрацыйная самастойнасьць была ліквідавана яшчэ царызмам і падпарадкавана самадзяржаўю ў XVIII стагоддзі за рускім царом Пятром I (Шалёным). РПЦ кіравалі чыноўнікі (Сінод), прызначаныя самадзяржаўем. Праваслаўе ў Расеі выконвала паліцэйска-асімілятарскія русіфікацыйныя функцыі. Повязі яе з імпэрскай палітыкай і з царскай тайнай паліцыяй былі відавочнымі. Гэта аблегчыла бальшавікам іхныя рэпрэсіі супраць РПЦ і фізічнае вынішчэньне сьвятароў.

Аднак у 1943 годзе, у разгар вайны, Сталін аднаўляе Маскоўскую Патрыярхію і ставіць яе на службу КПСС-КГБ. Кіруючыя асобы Патрыярхіі былі ня толькі вышэйшымі афіцэрамі КГБ, але і членамі кампартыі. Арганізацыя Маскоўскай Патрыярхіі была пабудавана па прынцыпу сазлучаных сасудаў з КГБ. Падпалкоўнік КГБ К. Прэабражэнскі піша ў сувязі з гэтым, што *“нікому ж ня прыйдзе ў галаву выяўляць агентаў КГБ у нашым МЗС, дзе ўсе агенты.”* (Тамсама, с. 39). Тое ж пацьвярджае і генэрал КГБ А. Калугін.

Сістэма “сасудаў” РПЦ-КГБ працавала (і працуе цяпер) наступным чынам. Кіраўніцтва і ўвесь клір (епіскапы) Патрыярхату былі ўнесены ў намэнклятуру ЦК КПСС-КГБ (з усімі прывілеямі), а таму іх зацьвярджаў ідэалягічны аддзел ЦК. Дакуманты для важных кадравых прызначэньняў (любога кшталту) абавязкова падаваў КГБ. Даведку аб будучым епіскапе рыхтаваў Пяты аддзел і “разьведка” (калі кандыдат бываў за мяжой). Кожная з даведак заканчвалася фразай: “Супрацоўнічае з такога году...” Калі такой фразы не было, кандыдатуру не зацьвярджалі. Усе епіскапы РПЦ супрацоўнічалі (і супрацоўнічаюць цяпер) з КГБ. (Дадам, і бальшыня сьвятароў.)

Але хіратоніяй справа не заканчвалася. Трэба было атрымаць рэгістрацыю ў якасьці епіскапа ў Савеце па справах

рэлігіяў, які ўзначальваў, як правіла, вышэйшы афіцэр КГБ. Толькі пасьля канфедыцыйнай размовы з гэтым афіцэрам магчымая была рэгістрацыя. Па сёньняшні дзень усе япіскапы РПЦ застаюцца ў агентурнай сетцы. Трэба ведаць, што храмы ў цяперашняй Расеі, -- гэта дзяржаўная ўласнасьць. Патрыярхат толькі атрымаў іх у бестэрміновае карыстаньне. Патрыярхат ня можа існаваць без дзяржаўнай падтрымкі нават цяпер, бо сапраўдных вернікаў у Расеі каля 2% (Глеб Якунін). Па іншых зьвестках – 1%. Астатнія ходзяць у царкву па аказіі ды вялікіх сьвятах.

Экзархат РПЦ у Менску выстараўся сабе магчымасьць гандляваць цыгарэтамі, гарэлкай ды іншымі таварамі. Але і гэта мала ратуе становішча (ня кажам ужо пра маральнасьць такога занятку). Гэбісцкі рэжым, аднак, ня можа пакінуць без падтрымкі “нашу православную организацию” (А. Лукашэнка).

Згодна гісторыі пранікненьня ў Беларусь, РПЦ зьяўляецца тут юрыдычна нелегальнай, чужой царквой (права быць ў Беларусі ў яе няма), але не менш важнай ёсць палітычная праблема РПЦ -- яе роля ў якасьці аддзелу КПСС-КГБ, палітычнай улады, якая праводзіла генацыд народаў, што былі пад акупацыяй СССР. Не сумняваюся, што ў вольнай Беларусі “православная организация” КГБ будзе ліквідаваная, уся яе агентура выяўленая. Будзе забясьпечана магчымасьць вяртаньня на Бацькаўшчыну для Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай царквы.

У Савецкім Саюзе “сазлучанымі сасудамі” з КПСС-КГБ былі шмат якія арганізацыі і ведамствы. Гэтае палажэньне захавалася і цяпер у Расеі і Беларусі.

Ведаючы, што сабой уяўляў у Савецкім Саюзе двухгаловы Левіафан КПСС-КГБ, можна глыбей зразумець характар распаду СССР і страты абрэвіятуры КПСС, і ўвогуле больш уважліва зірнуць на натуральны працэс ператварэньня двухгаловага Левіафана ў двухгаловага арла.

Гаворачы пра камунізм як будучыню чалавецтва, камуністы (перш за ўсё КГБ) рыхтаваліся да розных паваротаў фартуны. Пачалося накапленьне і хаваньне сродкаў. У 1970 годзе КГБ таемна адчыніў (прыўлашчыў) свой банк у Аўстрыі (Вена. Райффайзэн банк). Банк існуе і сёньня, і ніхто там не шукае “золата партыі”, бо ніхто, акрамя КГБ, ня ведае, дзе яно асела.

Гэбізм – абсалютная ўлада спэцслужбаў

Рэстаўрацыя ўлады КГБ без КПСС пачалася зь Беларусі і завяршылася дасягненьнем мэты ўжо ў 1994 годзе. Існаваў

нават праект экспансіі ў Маскву з боку антыбеларускага рэжыму (Лукашэнка на поўным сур'ёзе зьбіраўся залезьці на крамлёўскі трон). Але генэральны плян КГБ быў іншым. На працягу 90-х гадоў КГБ стварыў сваё акружэньне вакол Ельцына і ўзяў пад шчыльны кантроль яго ўладу, расейскі бізнэс, фінансавыя плыні, сродкі масавай інфармацыі і крымінальны сьвет Расеі. У канцы 1999 года генэралы КГБ выправадзілі Ельцына з Крамля. Кіраўніцтва перайшло да навасьпечанага прэм'ер-міністра, нікому невядомага правінцыйнага функцыянера КГБ, афіцэра сярэдняга зьвяна Ўладзімера Пуціна, якога адразу пачалі рыхтаваць да выбарчай кампаніі на прэзыдэнта Расеі.Увесь далейшы сцэнар прыходу КГБ да абсалютнай улады ў Расеі быў ужо зразумелы да самых малых дэталяў. Тут узьнікала небясьпека ня толькі для Беларусі, але і для ўсяго сьвету, бо відавочна было, якая пачнецца палітыка.

Наша партыйная задача (КХП-БНФ) была папярэдзіць заходні сьвет (ягоны ўзровень нам ужо быў вядомы) і заручыцца пэўнай кансалідацыяй на выпадак небясьпекі для незалежнасьці Беларусі. Асобныя групы КХП-БНФ паехалі ў Парыж, Чэхію, Бэльгію. Я езьдзіў у Латвію і Польшчу. Усюды былі спатканьні на парляманцкім і ўрадавым узроўні. Потым у Вашынгтоне, куды я паехаў, было дамоўлена аб правядзеньні міжнароднай палітычнай канфэрэнцыі (якую мы ўжо рыхтавалі) на тэму аб небясьпецы гэбізму ва Ўсходняй Эўропе. Канфэрэнцыя мусіла быць у Вашынгтоне. Падрыхтоўка ішла поўным ходам, і раптам, без тлумачэньня прычын, была абарвана амэрыканскім бокам.

Прычыны сталі зразумелыя потым, пасьля выбараў у Расеі, калі да Пуціна ланцужком пацягнуліся заходнія лідары (Тоні Блэр і ўсе астатнія), каб выказаць сваю павагу і віншаваньні новаму гэбоўскаму прэзыдэнту РФ.

Мы лішні раз пераканаліся, што філісьцерства і чэмбэрленаўшчына ў заходняй палітыцы незьнішчальныя і што дачыненьні Эўропы зь Беларусяй будуць ня простыя.

Гэбізм – гэта абсалютная ўлада КГБ над грамадзтвам і краінай, дзе КГБ зьяўляецца адначасна і групай улады, і супэрпартыяй на дзяржаўным бюджэце з тайнай агентурай, палітыкай і кантролем над людзьмі. У чыстым выглядзе такой сістэмы не было ніколі нідзе. (Сістэма гітлераўскай Нямеччыны пераклікалася з сістэмай сталінізма і структурай КПСС-КГБ).

Сучасны гэбізм ня мае дэфінітыўна выпрацаванай ідэалёгіі і гатовы ўжываць нават ідэалягічныя сурагаты, каб схаваць рэальны сэнс сваёй дзейнасьці (які і ёсьць яго ідэалёгіяй). Гэты сэнс – узбагачэньне палітычных групаў улады шляхам

прыватызацыі дзяржавы, ўлады і эксплуатацыі чалавечых, эканамічных і прыродных рэсурсаў краіны. Палітыка гэбізму – рускі імпэрыялізм. Галоўны прынцып палітыкі – русіфікацыя.Як у Расеі, так і ў Беларусі, улада гэбізму антынародная і прыводзіць да дэградацыі грамадзтва. Толькі ў Беларусі яна яшчэ ёсьць таксама выяўленьнем расейскай імпэрскай агрэсіўнасьці і праводзіць палітыку пасьлядоўнага антыбеларусізму ва ўсіх сфэрах культурна-нацыянальнага жыцьця.

Асаблівы накірунак гэбісцкага разбурэньня ў Беларусі (і за мяжой) – гэта зьнішчэньне беларускай грамадзянскай супольнасьці і элімінацыя актыўных стваральных асобаў гэтай супольнасьці. Па вялікаму кошту, вядзецца вайна супраць беларускага народа і ўсяго беларускага.

Выпрацаваны цэлы шэраг прыёмаў разбурэньня нацыянальнага грамадзтва і ўплыву на актыўных асобаў. Шырока распаўсюджаная практыка (перанятая НКВД яшчэ ад расейскай жандармэрыі) стварэньня падстаўных партый і палітычна-культурніцкіх арганізацый агентурай КГБ. У 90-х гадах, акрамя Фронта і БСДГ (якую стварыў Фронт), усе партыі ў Беларусі былі створаны пры ўдзеле агентуры.

Удзел гэтых партыяў у псэўдаапазыцыі – абгрунтаваная зьява.

Пасьля расколу БНФ пад уплыў агентуры масава патрапіла актыўная моладзь. Агентурай гэбэ былі створаныя цэлыя маладзёвыя арганізацыі (найбольш вядомая – “Зубр”), дзе практыкавалася эклектыка і псэўдакаштоўнасьці.

Шырока распаўсюджаны і распрацаваны гэбоўскі прыём пранікненьня, інфільтрацыі, ачольваньня і захопу ўжо існуючых арганізацыяў, альбо новых, ствараемых структур. Эфэкт ад гэтай разбуральнай працы ў грамадзкіх, культурніцкіх, рэлігійных і іншых непалітычных арганізацыях часам уражвае сваёй выніковасьцю і шакуе пры гэтым бездапаможнасьцю звыклых людзей.

НТС (Народно-трудовой союз) – вядомая руская антыбальшавіцкая белагвардзейская арганізацыя на Захадзе – была захоплена агентурай шляхам мэтадычнага пранікненьня ў яе структуры на працягу пэўнага часу іператворана ў прасавецкую структуру.

Моцныя пазыцыі (ідэйныя, матэрыяльныя і арганізацыйныя) займала на Захадзе руская праваслаўная Зарубежная царква. Агентура была бясьсільнай. Але вось абваліўся СССР, адчыніліся памежныя шлюзы, праз якія на Захад масава хлынулі розныя людзі. 16 гадоў спатрэбілася гэбоўскай расейскай агентуры ў сутанах і без сутанаў, каб

раздрабіць Зарубежную царкву знутры, перасварыць, перабраць ключавыя пазыцыі і фармальна (з захаваньнем аўтаноміі) далучыць “незыблемый оплот православия” да Маскоўскага Патрыярхату і РПЦ. У Беларусі за 18 гадоў рэжыму працэс гэбізацыі (інфільтрацыі) асноўных грамадзкіх арганізацыяў даўно завершаны, прытым грамадзтва пра гэта часам нават не здагадваецца. (Цяпер актыўна адбываецца гэбоўская арганізацыйная дзейнасьць у эміграцыі, прытым лапідарнымі і грубымі мэтадамі.)

Каб разумець гэбізм знутры і бачыць вайну, якая вядзецца супраць беларускага грамадзтва, і, там больш ёй супрацьстаяць, трэба валодаць не бытавым узроўнем думаньня, а палітычным, не саўковай сьведамасьцю, а нацыянальнай. На жаль, маем, што маем.

Цяпер гэбісцкая агентура (асабліва на Захадзе) часам нават не хаваецца (гэтаму ёсьць прычыны). Ды і выявіць яе нескладана, дастаткова звычайнага палітычнага вопыту. К. Прэабражэнскі, напрыклад, гаворачы пра гэбісцкія прапагандысцкія (ці дэзінфармацыйныя) кампаніі на Захадзе, якія ажыцьцяўляюцца звычайна праз агентуру шляхам подкупаў журналістаў і цэлых газэт, адзначае як характэрную прыкмету агентурнай работы частую паўтараемасьць адных і тых жа формул і тэзісаў. Гёбельсаўшчына пазнаецца адразу. Тое ж і ва ўнутранным ужытку. Выявіць гаворачага (дыскутуючага) агента можна імгненна па тэставых палажэньнях і фразах, якія ён кажа (павінен казаць). Такіх тэстаў існуе цэлы набор (імі яго ўзброіла кантора). Часам цікава, нават камічна, назіраць, як такога стукача засылаюць праз уцякацтва на Захад, як ён “лажыцца на дно” і на некалькі гадоў зьнікае, апотым ціхенька ўсплывае дзе-небудзь на Белсаце ці радыё Свабода, ці ў якім-небудзь псэўда-беларускім псэўда-офісе “за дэмакратыю”, ці Белдоме ды піша заяву на паступленьне ў Раду БНР і г. д.

Цывілізаваны сьвет ўступае ў інфармацыйную эпоху. Роля і ўплыў прапаганды, інфармацыі і дэзінфармацыі ў гэты час узрастае шматкроць. Гэта зброя, за якую йдзе змаганьне палітычных сіл, ўлады і спэцслужбаў. Той, хто валодае манаполіяй на СМІ, той уплывае на працэсы, той здольны выйграць вайну, нават калі гэта вайна з уласным народам.

Для сярэднестатыстычнага інтэлектуала, які карыстаецца СМІ, магчыма цяжка было б пераварыць, калі б ён даведаўся, што сродкі масавай інфармацыі (акрамя Сеціва) у Беларусі і Расеі знаходзяцца пад кантролем гэбізму. Ня мае значэньня дэмакратычны антураж -- уся справа ў характары праектаў і функцыях, якія яны выконваюць.Выяўляецца гэта не на падставе

нейкіх “звестак”, але найперш на аснове аналізу з улікам палітычнага вопыту, таму што агентурная праца ў СМІ абявязкова праяўляецца праз мэтодыку і паўторы пэўных прапагандысцкіх (дэзінфармацыйных) палажэньняў. Агентура тут ніяк (ў прынцыпе) ня можа закамуфлявацца. Яна абавязкова будзе выяўлена тымі, хто адсочвае і прафэсійна аналізуе такія выкіды ў СМІ. Ёсьць людзі, напрыклад, якія на працягу дваццаці гадоў пастаянна “ўзьнікаюць” ў розных месцах (прытым розныя асобы, у тым ліку вядомыя) і кажуць, пішуць, прамаўляюць аднолькавыя дэзінфармацыйныя нарыхтоўкі пра Беларускі Народны Фронт, Курапаты (сакральныя зьявы беларускага вызвольнага змаганьня), пра Незалежнасьць ды канкрэтныя падзеі. Яны паўтараюць нарыхтоўкі хлусьні (ці яе мадыфікацыі), нават тады, калі даўно вядома, што гэта дэзінфармацыя, прыкідваюцца былымі ўдзельнікамі БНФ, плакальшчыкамі за Беларусь, маралізатарамі, нават даўнімі сябрамі, прыхільнікамі і пацярпелымі ад рэжыму, заклікаюць да адзінства “ўсіх сіл”, ўздымаюцца над полем бітвы і т. п. камуфляж, які не хавае сутнасьць, але толькі падкрэсьлівае мэтодыку.

Захад ня тое што недацэньвае магчымасьці рускага гэбізму, ён яго, як звычайна, не разумее і, больш таго не ў стане разумець. У Расеі створана ўлада спэцслужбаў, дзе ўсёй ўнутранай палітыкай займаецца ФСБ а ўсёй зьнешняй СВР (Служба Внешней Разведкі). У любых дачыненьнях расейцы ня могуць пазьбегнуць кантактаў (не абавязкова ўсьвядомленых) з гэтымі ворганамі з прычыны шырокай інфільтрацыі ў грамадзкія адносіны прадстаўнікоў гэтай арганізацыі і поўнага кантролю КГБ над грамадзтвам. Уплыў рускай агентуры, лабіяваньня, дыпляматыі значна павялічыўся на Захадзе пасьля распаду СССР. Рускі бізнэс на Захадзе цалкам падкантрольны спэцслужбам, але эўрапалітыкам з абмежаваным заходнім думаньнем зразумець такое цяжка (расейцы зь іх проста сьмяюцца). Уплыў гэбізму ў Эўразвязе відаць няўзброеным вокам для ўсіх. Вынікі часам проста ўражваюць. Беспакараны тэрарызм (Літвіненка, Яньдарбі), агентурны кантроль над першымі асобамі улады (Шродэр, Прунскене, Паксас), пранікненьне працягваецца на віду ў грамадзтва, якое там яшчэ менш разумее, што адбываецца, чым грамадзтва ў Беларусі.

Бесаўшчына

Са зьяўленьнем Інтэрнэту ўзьнікла цэлая прапагандысцкая сфэра дзейнасьці для спэцслужбаў. Створаныя старонкі, парталы, рэсурсы, якія на розныя лады вядуць падрыўную працу супраць Беларусі. Значныя гэбоўскія сілы

кінутыя на “бесаўшчыну”. Задача гэбоўскага “беса” (троля -- на заходні лад), які выступае пад псэўданімам, пісаць у камэнтарах, псаваць атмасфэру, гадзіць на ўсё беларускае, на вялікіх людзей Беларусі (на Быкава, Купалу, Каліноўскага, Скарыну...), ахайваць усё, ілгаць, хлусіць, ілгаць і зьневажаць, не нясучы ніякай адказнасьці.

Бесаўшчына – новая зьява ў нашым сацыяльным жыцьці. Зьявілася яна з разьвіцьцём Інтэрнэту. Гэта ананімна легалізаванае зло ў сутнасным (г. зн. прыроджаным) выглядзе. Раней такога не існавала. Бесаўшчына была, але яна не была легалізавана. Інтэрнэт легалізаваў бесаў. Вядзе бесаўшчыну і прафэсійна яе падтрымлівае агентура КГБ. Выступаць у ролі падонкаў ёсьць там самавыяўленьне і платная служба для некаторых асоб.

Што такое “бесаўшчына” ведае кожны, хто карыстаецца Сецівам. Прывяду усё ж характэрны прыклад – нэкралог, на сьмерць Сяргея Вітушкі -- сьціплага, светлага чалавека, які жыў для Беларусі. Ён памёр 1 ліпеня 2012 года. Назаўтра гэбоўскі бес на старонцы (http://sapiens.by/gosdep-brosil-agenta-umirat-v-vilnyuse) зьмясьціў нэкралог на сьмерць Сяргея. **“Госдеп бросил агента умирать в Вильнюсе.** *Сегодня утром в вильнюсской больнице скончался Сергей Витушко. Он был руководителем нелегальной минской организации “Толоки” – одной из первых полуподпольных преступных организаций во времена СССР. Он долго тяжело болел диабетом, и после эмиграции в “цивилизованные страны” потерял зрение и ногу. Под руководством Витушки “Талака” долго занималась преступной и антибелорусской деятельностью на деньги заграничных спонсоров. Ее активисты участвовали в многих несанкционированных мероприятиях, которые неоднократно пресекались правоохранительными органами: оскверняли могилы, поддерживали ультраправые молодежные движения, разрушали памятники советской эпохи.*

Погибший преступник жил в Вильнюсе, работал в “белорусской” школе, приторговывал физиономией на радио и телевидении. Фанатизм Сергея победил здравый рассудок и потеряв зрение он организовывал “слепые экскурсии” для белорусов по временно оккупированной белорусской территории Вильно, а так же продолжал писать “творческие” произведения, о которых знали исключительно спонсоры.”

Для бесаўшчыны не існуе крытэрыяў ні жыцьця, ні сьмерці – нічога чалавечага. У канстытуцыях шмат якіх краінаў (у тым ліку нават у савецкай) адзначана як крымінальнае злачынства прапаганда “нацыянальнай нянавісьці (розьні)”,

“вайны” і іншых антычалавечых зьяваў. Разьвіцьцё электронных магчымасьцяў дзеля пашырэньня нянавісьці і зьяўленьня новых формаў зла вымушае даць ім кваліфікацыю і дэфініцыю у заканадаўстве. Тое чым займаецца КГБ па атручваньні чалавечага асяроддзя ў форме бесаўшчыны не мае ніякіх дачыненьняў да свабоды асобы і правоў чалавека. Гэта ёсьць злачынства супраць экалогіі міжлюдзкага існаваньня. Катэгорыя дакладна асэнсоўваецца і фармулюецца правам. У вольнай Беларусі гэбоўская бесаўшчына перастане існаваць (разам з КГБ).

Пэрспэктывы вырашэньня праблемы

Шкоду, разбурэньне і зло, якія прынёс чалавецтву і нашаму народу КГБ (і працягвае тое рабіць), цяжка апісаць і асэнсаваць. На гэтай рэпрэсіўнай і палітычнай структуры вісяць злачынствы супраць чалавецтва і супраць беларускага народа, нявінная кроў мільёнаў загубленых жыцьцяў, замучаных, закатаваных людзей, сьветачаў нацыі, мастацтва, літаратуры і ўсёй беларускай культуры. Гэта нельга забыць, гэтага нельга дараваць і пакінуць без пакараньня. Цяпер існуе гэбізм, улада нечысьці, і яны думаюць, што так будзе вечна. Але вечна так ня будзе.

Будзе сьветлая вольная Беларусь. Пытаньне часу. У мяне не ўзьнікае сумненьняў, што КГБ мусіць быць расфармаваны і ліквідаваны дазваньня.

Падыход да злачынцаў КГБ, якія нішчылі беларусаў, усё беларускае і зьдзекваліся зь людзей, павінен быць строгі. Судзіць іх мусіць асобны беларускі трыбунал. Зь бюджэту КГБ і з канфіскацыі катэджаў гэбоўскага начальства, пабудаваных на няшчасьці беларусаў, неабходна будзе выплаціць кампэнсацыю ўсім палітвязьням і ўсім несправядліва асуджаным людзям за часы подлай гэбісцкай улады.

Беларусы ўсіх іх памятаюць. Гэбізм мусіць быць асуджаны як антычалавечая зьява. Усялякае адбельваньне гэбізму і ўсхваленьне яго павінна перасьледвацца па закону.

Ня думаю, таксама, што будучая беларуская ўлада стане па-бальшавіцку часаць усіх гэбістаў пад адзін грэбень. Мяркую, што адказнасьць настане толькі пасьля доказу віны, будзе індывідуальны падыход на падставе закона і ўлік прафэсіяналізму, але тое, што ўся гэбоўская структура мусіць быць расфармавана і ліквідавана – тое не выклікае сумненьня.

Наступным крокам пасьля суду мусіла б быць люстрацыя. Люстрацыя патрэбная дзеля справядлівасьці і аздараўленьня грамадзтва. У Беларусі яна будзе неабходна (абавязкова)

найперш, як мэтад пазбаўленьня ад расейскай агентуры ў КГБ і ў нашым грамадзтве (бо пасьля публічнага выяўленьня агентуры яна ўжо не агентура; маса людзей пазбавіцца залежнасьці ад чужой спэцслужбы). У вольнай Беларусі будзе створана новая служба бясьпекі, залежная ад закону, падпарадкаваная ўраду і падсправаздачная парляманту. Яна ня будзе нішчыць грамадзян краіны і перасьледваць іх за думкі і палітычныя погляды, тым больш за беларускую культуру і размову па-беларуску.

На сёньняшні дзень істотна рэальна зразумець, што за сацыяльна-палітычная сістэма і што за тып улады ўтварыўся ў Беларусі і Расеі, якія між імі дачыненьні і залежнасьць, якая мэта гэтае ўлады. Залежнасьць антыбеларускага рэжыму ад Масквы ёсьць мэтанакіраваная і штучна створаная. Яна зьяўляецца адной з прычын таго, што рэжым праводзіць у Беларусі тыповую акупацыйную палітыку, якая рэалізуецца ў хамскай беларусафобнай форме. Масква знайшла адпаведнага сабе сатрапа і будзе старацца падтрымліваць яго пастаянна.

Гісторыя чытае беларусам жорсткую лекцыю аб тым, што можа стацца з грамадзтвам, якое траціць нацыянальны гонар і павагу да самаго сябе – да мовы, культуры, гісторыі. Гэта лекцыя, навука для людзей, якія думалі, што можна жыць толькі матэрыяльнымі інтарэсамі, існаваць індывідуальна, ня дбаючы пра калектыўную справу, дзяржаву, народ, культуру і нацыю.

Мы павінны, мусім асэнсоўваць гэты цяжкі час ужо цяпер, каб наблізіць будучыню, бо нельга нічога зрабіць, калі невядома, што ёсьць, што адбываецца і як з гэтым змагацца.

Час царызму і расейскай акупацыі быў для нас трагічным (пагібель паўстаньняў, вынішчэньне культуры). Час расейскага камунізму і савецкай акупацыі быў для нас апакаліптычным (генацыд, падзел краіны, мільёны забітых, выбіваньне эліты, адабраньне ў сялян зямлі, бязбожжа), цяперашні час цемры, час гэбізму застанецца ў нашай гісторыі (як я мяркую) часам ганьбы, часам ганебным. (Гэта калі вораг нікчэмны, а мы бясьсільныя. Цярпеньне ад нікчэмнасьці ёсьць ганебным.) Гэта страшней нават за апакаліпсіс і сьмерць.

Але час цемры таксама скончыцца. Мы мусім зразумець яго сэнс.

18 студзень 2013 г.

БЕЛАРУСЬ, УКРАІНА, УСХОДНЯЯ ЭЎРОПА – ТЭРЫТОРЫЯ ГЕНАЦЫДУ

У ХХ-м стагоддзі таталітарныя рэжымы Расеі і Нямеччыны забілі дзясяткі мільёнаў людзей мірнага насельніцтва. У Нямеччыне гэта рабілі ў канцэнтрацыйных лягерах сьмерці і часткова ў працоўных лягерах. У Савецкім Саюзе забівалі ў цёмных лясах, у падвалах НКВД, у прыстасаваных пад турмы беларускіх крэпасьцях і замках. Забойствы былі строга засакрэчаныя і да 1988 года пра іх амаль ніхто ня ведаў. Афіцыйна саветы прызналі ГУЛАГ, і гаворка была толькі пра яго. Але ГУЛАГ было сістэмай працоўных лягераў. Пытаньне: дзе дзеліся мільёны людзей, якіх потым не далічыліся народы?

Расейскі камунізм трымаўся на НКВД і на хлусьні. Але ў 80-х гадах хлусьня лопнула, і камунізм абваліўся. Тым часам колькасьць забітых у СССР дакладна не падлічана да гэтага часу. Называюць лічбу ад 5 да 70 мільёнаў чалавек, і нават больш.

Істотна, аднак, іншае. За часы камуна-савецкай акупацыі (да сьмерці Сталіна ў 1953 годзе), і за часы нямецка-фашысцкага нашэсьця Беларусь, і ў цэлым Усходняя Эўропа (акрамя Расеі) была тэрыторыяй найбольш жорсткіх масавых забойстваў і выраблене генацыду з абодвух бакоў. Гэтая тэма пачала, нарэшце, дасьледвацца і на Захадзе. Цімаці Снайдэр (амэрыканскі дасьледчык галакосту) сцьвярджае, што эпіцэнтар масавых забойстваў сярэдзіны ХХ стагоддзя ляжыць у Беларусі, Украіне і Польшчы – на тэрыторыі, якую і Гітлер, і Сталін хацелі расчысьціць ад насельніцтва для рэалізацыі сваіх геапалітычных праектаў.

Крыніца: http://www.learntoquestion.com/resources/database/archives/003384.html

У Расеі падчас 2-й Сусьветнай вайны на акупаваных тэрыторыях ад рук немцаў загінуў кожны дваццаць пяты цывільны жыхар, на Ўкраіне і ў Польшчы – кожны 10-ы; тым часам у Беларусі – кожны пяты. Пасьля вайны савецкія камуністы называлі лічбу – “кожны чацьвёрты”, негалосна дадаўшы сюды тых забітых беларусаў, якіх зьнішчылі самы

перад вайной. Але калі падлічыць беларускія ахвяры, забітыя камуністамі з 1917 года, і скласьці іх з ваеннымі, то атрымліваецца жахлівы лік – каля паловы цывільнага насельніцтва Беларусі. Тое ж самае даводзіць Цімаці Снайдэр, сцьвярджаючы, што *“Нямецкія войскі ў 1941-1944 гадах, морачы голадам савецкіх ваеннапалонных, душачы газам габрэяў, расстрэльваючы мірных жыхароў падчас антыпартызанскіх акцыяў, ператварылі Беларусь у мясцовасьць з найвышэйшай сьмяротнасьцю ў сьвеце*. ***Палова жыхароў Савецкай Беларусі на працягу Другой Сусьветнай вайны былі забітыя ці гвалтам выселеныя; нічога падобнага нельга сказаць ні пра адну іншую эўрапейскую краіну”.***

У гэтай сувязі брытанскі дасьледчык злачынстваў таталітарызму Марк Мазовер (на якога спасылаецца Снайдэр) адзначыў, што калі Эўропа была ў той час “змрочным кантынентам”, то Ўкраіна і Беларусь – “сэрцам змроку”, уяўлялі суцэльны магільнік.

Тым ня менш рускім (у адрозьненьне ад немцаў) удавалася даволі глыбока схаваць сьведчаньні і інфармацыю пра генацыд у Беларусі і на Ўкраіне, прыкрываючыся тэрмінам “сталінскія рэпрэсіі”, ГУЛАГам і разьвенчаным “культам асобы Сталіна”.

У 1988 годзе змову маўчаньня ўзарвала адкрыцьцё Курапатаў пад Менскам. Потым была выяўлена “Бікіўня” пад Кіевам, пачалі друкавацца зьвесткі пра “Галадамор” на Ўкраіне, зьявіліся новыя адкрыцьці ў Беларусі. Мне вядома больш дзясятка расстрэльных месцаў вакол Менска, і нават у цэнтры беларускай сталіцы. Горад-магіла, што стаіць на касьцях і сымвалізуе нашу гісторыю.

Як гэта ўсё сталася, -- застаецца ў памяці пакаленьняў (якая, на жаль, зьнікае). Дасьледуючы Курапаты, Лошыцу і іншыя мясьціны ў Менску, удалося высьветліць шмат уражваючых фактаў. Але найперш я стараўся знайсьці і апытаць сьведкаў, разумеючы, што час няўмольны, і трэба сьпяшаць.

Усе сьведкі адзначалі, што кожную ноч па гарадах і вёсках езьдзілі крытыя машыны-фургоны НКВД (“хапуны”) і забіралі людзей. Сьведка Тацяна Вікенцеўна Матусевіч (1906 году нараджэньня) зь вёскі Зялёны Луг, хата якой стаяла пры дарозе на Курапаты, успамінала, што перад вайной на расстрэл вазілі цэлымі днямі безь перапынку, машына за машынай. У гэта час, сьведчыла Матусевіч, “хапун” НКВД ноччу прыехаў у іхнюю вёску і забралі 25 чалавек. Людзям не было куды дзецца і куды ўцякаць, бо ўсюды езьдзілі фургоны і ўсюды хапалі. Ацалелыя

сьведчылі, што спалі не распранаючыся, чакаючы, што прыедуць забіраць.

Высьветлена, што бальшыня людзей не разумела, чаму іх забіраюць і чаму забіваюць. Літаральна ўсе сьведкі з ваколічных вёсак ля Курапатаў, якія на працягу пяці гадоў (з 1937 па 23 чэрвеня 1941 года) кожны дзень і ноч чулі крыкі і словы людзей, якіх расстрэльвалі, а таксама тыя, хто бачылі працэс расстрэлу, -- літаральна ўсе адзначалі, што перад сьмерцю, перад расстрэльнай ямай усе задавалі сваім катам адны і тыя ж пытаньні: “За што?”, “За што, у чым мая віна?”, “Скажыце, за што?”.

Гэта паказвае на тое, што ***іх расстрэльвалі без суда.*** Ці ў іншым выпадку завозілі ў суд, дзе аб’яўлялі толькі прысуд, судовага разьбіральніцтва не было. Ды й немагчыма было пры тым канвееры сьмерці.

Сьведка Галіна Сьцяпанаўна Жукоўская зь Менску расказала мне, што калі ноччу фургон забраў яе бацькоў, назаўтра яна кінулася ў НКВД даведацца, што зь імі і за што забралі. У калідорах і ў двары НКВД былі тысячы людзей і дзяцей такіх, як яна. Ёй прышлося некалькі сутак стаяць у чарзе да сьледчага, і нават начаваць у гэтай чарзе на падлозе ў калідоры. Сьледчы ўсім адказваў адно і тое ж (нават у сьпісы не глядзеў): “Десять лет без права переписки”. Потым Жукоўская даведалася, што бацькоў расстралялі ў Курапатах. Усё, што казалі сьледчыя, было звычайнай рускай хлусьнёй. Усіх схопленых расстрэльвалі, але сваякам манілі, каб людзі ня ведалі, што адбываецца. І машына сьмерці круцілася далей.

Акрамя таго шырока практыкавалася пазасудовае вынясеньне прысуду, які рабілі так званыя “тройкі” – гэта кампанія з трох партыйных функцыянераў, якіх прызначала камуністычнае кіраўніцтва і надавала ім права выносіць сьмяротныя і іншыя прысуды схопленым людзям.

Шмат якія беларусы не знаходзілі ніякага рацыянальнага вытлумачэньня таму, што адбывалася. Сьведка Надзея Апанасаўна Мікуліч (настаўніца з калякурапацкай вёскі Цна) расказвала мне, што калі НКВД прыехаў у яе вёску Малышэвічы пад Слуцкам, то забралі яе бацькоў і яшчэ мноства сялян і настаўнікаў. Сярод іншых схапілі шасьцідзесяцігадовую жанчыну Марылю Шпак. Яна была непісьменная і абсалютна глухая, жыла адна ў паграбе (склепе) ў страшэннай беднасьці, нават хаты сваёй ня мела. Рускія яе катавалі жорстка і з “творчай” выдумкай: сыпалі ў горла пясок, дамагаліся ад яе нейкіх прызнаньняў. Потым, назьдзекваўшыся ўволю, яны стукнулі яе па галаве і забілі.

Тыя беларусы, што засталіся жыць, не разумелі зьместу такіх паводзінаў з боку энкавэдзістаў. Неразуменьне выяўлялася, як правіла, сярод людзей, якія ўспрымалі савецкую ўладу не як расейскую акупацыю, а як сваю савецкую беларускую ўладу (фармальна яно так выглядала). З гэтай жа прычыны такія людзі схільныя былі верыць камуністычнай прапагандзе пра барацьбу з "ворагамі народа", "дыверсантамі", "трацкістамі" – усім тым выдумкам, што служылі прыкрыцьцём для генацыду беларусаў. Калі нямецкія фашысты забівалі габрэяў, усе габрэі ведалі і разумелі, што іх забіваюць за тое, што яны габрэі. Немцы пра гэта адкрыта казалі. Калі рускія энкавэдзісты забівалі беларусаў, беларусы ня ведалі, чаму, і задавалі пытаньне "за што?". ***Наш народ ня мог усьвядоміць сэнс генацыду, ня мог зразумець, што іх забіваюць за тое, што яны беларусы, бо забойцы нічога не казалі, альбо казалі нешта незразумелае пра "ворагаў народа" ды "шпіёнаў".***

Вынішчэньне людзей у Беларусі расейскімі бальшавікамі было рацыянальна і адміністрацыйна прадумана, адбывалася метадычна і пад строгім кантролем Масквы. На кожны год у Маскве ствараўся плян для кожнай адміністрацыйнай тэрыторыі ў Беларусі на пастаўку адпаведнай колькасьці "ворагаў народа". Гэта не было асаблівай таямніцай, бо амаль у кожным міністэрстве быў створаны Аддзел ГУЛАГа, задача якога заключалася ў тым, каб паставіць заплянаваную колькасьць людзей за калючы дрот на патрэбы эканомікі сацыялізма. Таямніцай была толькі заплянаваная колькасьць забойстваў.

Гэтым плянам валодала выключна Масква і выключна кіраўніцтва НКВД. Пракуроры, сьледчыя і суддзі ў Беларусі, якія недастаткова шмат выносілі сьмяротных прысудаў, самы траплялі пад расстрэл. Канвеер сьмерці працаваў бязьлітасна. Наркома ўнутраных справаў НКВД БССР Аляксея Наседкіна, які кіраваў расстрэламі ў Беларусі ў 1938 г., самога арыштавалі і расстралялі. (Гэта было звычайнае правіла ў сталінскім СССР.) Але перад расстрэлам ён напісаў запіскі ў турме, якія дзіўным чынам захаваліся, і ў 80-х гадах былі надрукаваныя. (дарэчы, у газэце "Навіны БНФ"). Наседкін пісаў, што кожны дзень у адпаведны час павінен быў паведамляць у Маскву па адпаведным тэлефоне колькасьць расстраляных у Беларусі за "справаздачны" дзень з разьмеркаваньнем па раёнах.

Плян на пастаўку "ворагаў народа" на адпаведны квартал, месяц і год спускаўся на кожнага начальніка адміністрацыі (ад вобласьці да сельсавета) і на кожнага кіраўніка партыйнай арганізацыі камуністаў. Сьведкі зь вёскі Цна пад Курапатамі расказвалі мне, што з пастаўкамі ня справіўся аднойчы іхны

старшыня сельсавета Цімох Бацян (трэба было здаваць сваіх людзей, і ён выкручваўся). Энкавэдзісты забралі яго, адвезьлі ў Курапаты на край расстрэльнай ямы і, прыставіўшы наган да горла, крычалі: “Давай врагов народа”. Аналіз матэрыялаў археалагічных раскопак, праведзеных намі ў 1988 г., таксама ўскосна пацьвярджае пазасудовую расправу над людзьмі. Археалагічнымі раскопкамі даказана, што магілы былі раскапаныя ў канцы 40-х гадоў, і асноўная колькасьць чалавечых касьцей была выбраная з магіл.

Тое ж самае пацьвярджаў адзін са сьведкаў. Рускія энкавэдзісты выдатна разумелі, што яны тварылі ў Беларусі, і стараліся замятаць сьляды. Але -- не ўдалося.

Расстрэлы людзей энкавэдзістамі ***ня мелі ніякага праўнага абгрунтаваньня*****.** Адпаведна ***не выконвалася і “праўная” працэдура*****.** У прынцыпе яе немагчыма было прыстасаваць да масавых забойстваў. Таму рабілася толькі бачнасьць некаторых фармальнасьцяў, а па сутнасьці адбываліся забойствы людзей з палітычнымі мэтамі, зьмест якіх ведалі толькі ў Маскве. Выканаўцы расстрэлаў, магчыма, верылі, што выконваюць волю камуністычнай партыі і ліквідоўваюць “ворагаў народа”. Але (як паказвае вопыт сутыкненьняў з такімі людзьмі) яны былі закончанымі забойцамі, дном чалавечай генэрацыі. Тут у масавым маштабе было зламанае асноўнае права людзкасьці – права на жыцьцё, недатыкальнасьць асобы (што, дарэчы, фармальна было запісана нават у “сталінскай” канстытуцыі СССР (арт. 127).

Надзвычай пачварныя формы набыў генацыд беларусаў у гады 2-й Сусьветнай вайны. Масква ськінула на Беларусь ў тыл немцам мноства энкавэдзісцкіх групаў, задача якіх была арганізаваць партызанскія атрады шляхам дэманстратыўнага забойства немцаў каля беларускіх вёсак, з мэтай справакаваць нямецкі тэрор супраць беларускага насельніцтва, каб у выніку яно ўцякала ў лес да партызанаў. Ноччу беларускіх людзей рабавалі і забівалі савецкія партызаны, днём -- нямецкія карнікі.

З партызанска-энкавэдзісцкіх справаздачаў, якія адсылаліся ў Маскву, вынікае. Што толькі 10 адсоткаў ад агульнай колькасьці забітых партызанамі былі немцы. Астатнія – беларускія настаўнікі, інтэлігенцыя, сяляне, служачыя ў нямецкай адміністрацыі і іншыя беларусы.

Летам 1944 года, калі саветы зноў захапілі Беларусь, тысячы беларускіх мужчынаў мабілізавалі на фронт і потым гналі іх у наступ пад нямецкія кулямёты бяз зброі, паставіўшы за плячыма “заградотряды” НКВД. Забітых такім чынам беларусаў сьпісвалі як “загінулых на вайне”.

Паўстае пытаньне, чаму расейскія камуністы зьнішчалі беларускі народ, зь якімі мэтамі і навошта? Карэньні гэтай палітыкі сягаюць у гісторыю нашай цывілізацыі, якая існавала паміж двума экспансіямі: усходняй (мангола-маскоўскай) і заходняй (нямецкай). Барацьба нашых продкаў на два канцы заканамерна павінна была прывесьці да аб'яднаньня агрэсіўнай палітыкі Захаду і Ўсходу. Так яно і сталася ўжо ў канцы XVIII стагоддзя. Далейшы працяг гісторыі – гэта непасрэднае сутыкненьне паміж усходнімі і заходнімі сістэмамі (эканомікамі). Гэта дзьве сусьветныя вайны і вынішчэньне Беларусі (былога Вялікага Княства Літоўскага) з абодвух бакоў.

Гітлераўцы мелі два праекты зьнішчэньня людзей у Беларусі, Украіне, Польшчы, Чэхіі і Славакіі. Першы праект – гэта (як яны плянавалі) – "канчатковае вырашэньне габрэйскага пытаньня" (гэта значыць – ліквідацыя габрэяў); і другі праект – зьнішчэньне і анямечваньне славян. Другі праект падзяляўся на два пляны: "плян голаду" (Hungerplan), згодна якога ў Беларусі, на Ўкраіне і ва ўсёй Усходняй Эўропе ў выніку створанага немцамі голаду павінны б былі памерці 30 мільёнаў чалавек. Пасьля гэтага мусіў бы ўступіць у дзеяньне "Generalplan Ost" – плян каланізацыі Ўсходняй Эўропы, які прадугледжваў фізічнае вынішчэньне 50-ці мільёнаў чалавек.

(Адзначу, што некаторыя дасьледчыкі сумняваюцца ў існаваньні "Генэральнага пляна Ост", -- пытаньне як бы адчыненае, -- але практыка гітлерскага фашызму, гэтак жа як і ленінскага камунізму, гаворыць у карысьць існаваньня такога пляна.)

Аналягічны плян адносна Беларусі і Ўкраіны мелі расейскія камуністы. Але крамлёўцы "перагналі" немцаў і пачалі ажыцьцяўляць сваю палітыку яшчэ ў 30-х гадах. Адносна Ўкраіны быў прыняты плян голаду, у выніку якога вымерлае насельніцтва Ўкраіны зьбіраліся замяніць рускімі. Галадамор 30-х гадоў, арганізаваны бальшавікамі, забраў тры мільёны ўкраінскіх жыцьцяў -- па заходніх (заніжаных) ацэнках. Украінцы падаюць колькасьць ахвяр каля 10 мільёнаў.

Адносна Беларусі, крамлёўцы ўжывалі іншую матрыцу, сфармаваную яшчэ ў XVII ст. рускімі царамі – фізічнае зьнішчэньне насельніцтва, з наступнай русіфікацыяй рэшты жывых беларусаў. Гэтая палітыка прадугледжвала абавязковае вынішчэньне беларускай мовы, культуры, гістарычнай памяці і адукацыі пры наступным засяленьні "вызваленай" тэрыторыі і сацыяльнай сфэры прыбышамі з расейскай Эўразіі. (Дарэчы, антыбеларускі рэжым Лукашэнкі цяпер адкрыта праводзіць такую русіфікацыйную палітыку.)

Так званыя “сталінскія рэпрэсіі”, якія адбываліся ў СССР, па колькасьці ахвяраў былі ў 6-7 разоў большыя ў Беларусі і на Ўкраіне, чым у Расеі, бо вастрыём сваім былі накіраваныя супраць беларускага і ўкраінакага нацыянальнага існаваньня.

Чым небясьпечны цяпер расейскі камунізм (хаця фармальна ён ужо як бы і не існуе)? Небясьпека ў тым, што галоўная рэпрэсіўная сіла расейскага камунізму, якая здзяйсьняла генацыд, зараз знаходзіцца ва ўладзе ў Расеі і праводзіць аналягічную палітыку кантролю над грамадзтвам, якую праводзілі камуністы (у тым ліку і міжнародную палітыку). Вынікам гэтай палітыкі ёсьць унутраная акупацыя Беларусі і падтрымка Расеяй прамаскоўскага пра-кагэбісцкага і антыбеларускага рэжыму Лукашэнкі.

Нешта падобнае, як на Беларусі, рускі гэбізм хоча ўсталяваць на Ўкраіне, на Каўказе і ў іншых месцах сьвету.

Рускі гэбізм – гэта абсалютная ўлада КГБ у Расеі, дзе КГБ(ФСБ) выступае як галоўная палітычная сіла, як супэрпартыя, якая зьяўляецца адначасна дзяржаўнай структурай, што сканцэнтравала ў сваіх руках усю ўладу і кантроль над грамадзтвам. Ідэалёгія і мэтодыка гэтай супэрпартыі ёсьць КАМУНІЗМ (хоць слова гэтае не называецца). Яна рэалізуе культ Сталіна, культ НКВД і савецкую гісторыю, зрабіла гімн СССР дзяржаўным гімнам сваёй улады. У дзеяньнях і ўнутраным разьвіцьці “супэрпартыі” мы назіраем сімбіёз камуністычных і фашысцкіх прынцыпаў, адбываецца фашызацыя яе камуністычнай ідэалёгіі на аснове прэтэнзіяў і інтарэсаў рускага імпэрыялізму.

Небясьпека расейскага таталітарызму застаецца. Сьвет павінен супрацьстаяць гэтай небясьпецы супольнымі сіламі. Грамадзтва Ўсходняй Эўропы мусіць разьвітацца з метастазамі камунізму.

Палітыка масавых зьнішчэньняў людзей, якую праводзіў Савецкі Саюз у 1920-50-х гадах ва Ўсходняй Эўропе (і найперш – у Беларусі і на Ўкраіне), павінна быць прызнана генацыдам супраць народаў і злачынствам супраць чалавецтва.

18 лютага 2010 г.

МЯЖА ЧАЛАВЕЦТВА

Выступ на жнівеньскім 2015 г. Сойме
КХП -- БНФ і БНФ Адраджэньне)

Мы бачым, што рэжым бессаромна разыгрывае бяздарны фарс з сваёй чарговай незаконнай выбарчай кампаніі. Усё адбудзецца як заўсёды. Актыўнае грамадзтва ўжо ў значнай частцы сваёй зразумела бяссэнсоўнасьць ўдзелу ў выбарчых спэктаклях і галасаваць ня пойдзе. Будуць праблемы для рэжыму ўжо нават з масавым прывозам і загонам выбаршчыкаў на ўчасткі. Сёлета рэжым настолькі расперазаны ў сваіх дзеяньнях, што можа хоць на галаву стаць – магымы любы маразм. Але гэта ўжо ня пройдзе незаўважным.

Праблемы пачнуцца пасьля спэктакля. Яны ў эканамічнай і фінансавай сфэры. На мой погляд сытуацыю можна спрагназаваць і быць падрыхтаванымі да падзей. Мяркую, што мы вернемся да гэтай тэмы ў верасьні, калі становішча набудзе больш канкрэтныя абрысы і, магчыма, скрануцца зь мёртвай кропкі ваенныя падзеі ва Украіне.

Цяпер, пакуль часовае зацішша, нам (нашаму грамадзтву) вельмі важна асэнсаваць стандартныя палажэньні цяперашніх дачыненьняў у сьвеце, якія шмат дзе даўно вядомыя, але актуальнасьць вымагае іх паўтарэньня. І для беларускага, і для Заходняга грамадзтва актуальна цяпер асэнсаваць ролю Расеі ў сусьветнай палітыцы і асабліва ў дачыненьні да Беларусі. Гістарычная Беларуска-Расейская вайна, якая доўжыцца стагоддзі, перайшла (як лічаць некаторыя нашыя ворагі) у стадыю дабіваньня Беларусі. Мы так ня лічым, хоць разумеем цяжкі стан у які загнана наша краіна. Змаганьне працягваецца. І у канечным выніку разгромлена будзе Масква. Цяпер трэба больш уважліва прыглядзецца да Расеі. Ворага трэба вывучыць, ведаць і адэкватна яго ўспрымаць.

* * *

Нядаўна, размаўляючы пра варварства і ілжу рускіх у тэлебачаньні супраць украінцаў, я пачуў пытаньне: „А ці зьяўляюцца рускія людзьмі?“ Пытаньне грэблівае, злое і выглядае неадэкватным па сутнасьці.

Гісторыя, аднак, засьведчыла ня раз, што людзі (прытым у вялікіх маштабах) часам у пэўных абставінах губляюць важныя чалавечыя якасьці, якбы «перастаюць быць людзьмі». Гэта адлюстравана ў мове, у лексіцы, тэрміналогіі, юрыспрудэнцыі. У мове зьяўляюцца словы кшталту „нелюдзь“, у ацэначных вызначэньнях – тэрміны, кшталту „антычалавечнасьць“,

„антычалавечыя дзеяньні“, „антычалавечая ідэалогія“, „антычалавечыя погляды“, у юрыспрыдэнцыі – „злачынствы супроць чалавецтва“, у псіхалёгіі здаўна вядомыя такія зьявы, як „мізантропія“, „чалавеканенавісьніцтва“.

Такое разыходжаньне адбываецца з прычыны рознай (дакладней, падвойнай) шкалы ацэнак чалавецтва – анталагічнай і гуманістычнай. Па анталагічнай шкале навукова вызначаецца ўсё аб'ектыўнае, што вылучае чалавецтва ў прыродзе. Па гуманістычнай шкале адзначаецца ўсё фэнамэнальнае, тое, што ўзвышае чалавецтва над астатнім жывым сьветам і лучыць яго ў фэнамэнальным існаваньні.

Галоўная якасьць гэтай шкалы чалавецтва – тварэньне дабра, спрыяньне чалавека чалавеку і чалавецтву. Тут існуюць табу, якія не дазваляюць перакрочыць сфэру дабра і пераступіць мяжу зла.

Катэгорыя чалавечнасьці базуецца якраз на такой шкале, і менавіта разбурэньне гэтай шкалы прыводзіць да ацэнкі такіх разбуральных дзеяньняў як нялюдзкіх, антылюдзкіх і злачынных супраць чалавецтва, а асобы, якія гэтак робяць, набываюць ацэнку „нелюдзяў“.

У рэлігійнай традыцыі культуры „нелюдзь“ як асоба разбураючая чалавека і носьбіт зла набывае пэрсаніфікацыю абсалютнага зла ў вобразах „бесаў“, „троляў“, „дэманаў“ і т. п. – гэта значыць такой эманацыі, якая па прыродзе сваёй антычалавечая і запачаткавана ня можа рабіць дабра, а толькі зло.

Тут адзначу, што рэлігійнае адчуваньне (і створаныя на гэтай аснове сістэмы рэлігіі) таксама адносяцца да фэнамэнальнай шкалы чалавецтва.

Чалавечая гісторыя змаганьня – гэта ня толькі барацьба інтарэсаў ды барацьба за выжываньне. Тут вельмі шмат таго, што мы называем змаганьнем дабра са злом (гэта значыць чалавечага і антычалавечага), якое ўвасабляецца ў розных сістэмах і дачыненьнях.

Найбольш маштабна яно выявілася не ў так званых «рэлігійных войнах», а якраз у антырэлігійных, антыхрысьціянскіх сістэмах, бо зло адмаўляе ўвогуле фэнамэнальнае вымярэньне чалавецтва. Выразныя прыклады такой зьявы ў апошнім стагоддзі – гэта рускі камунізм і нямецкі фашызм (тут, па сутнасьці, адна прырода, толькі ў розным выяўленьні).

Дзеля лепшага разуменьня гэтага прыкладу мушу нагадаць пра аспэкт пакаяньня. Прызнаньне сваіх памылак, сваёй віны і пакаяньне за зробленае зло – гэта ёсьць якасьць, характэрная для хрысьціянскай асобы чалавека. У некаторых сістэмах рэлігіі такіх паводзінаў не існуе, іх нават не разумеюць

(дакладней, разумеюць па-свойму). Прызнаньне сваіх памылак і сваёй віны, пакаяньне і, адпаведна, дараваньне іншым іхных памылак і віны, практычна, поўнасьцю адсутнічала (і адсутнічае) у варварскіх грамадзтвах і цалкам не існуе ў мэнтальнасьці варварскай асобы, тым больш у катэгорыі «нелюдзі».

Тое, што нямецкае грамадзтва пакаялася за злачынствы фашызму, узяло на сябе грахі нацызму, панесла пакараньне і расплацілася за пакуты людзей, сьведчыць пра яго хрысьціянскую якасьць, высокі цывілізацыйны ўзровень і высокасьць фэнамэнальнай шкалы чалавечнасьці.

Зьвяртаючыся да рускага камунізму, мы бачым цалкам адваротную карціну. Тут адбылося частковае раскрыцьцё злачынстваў супраць народаў і супраць чалавецтва і частковае асуджэньне гэтых злачынстваў, але цалкам адсутнічае пакаяньне ў зробленым і рахунак сумленьня.

Там (у Расеі) татальна, масава гэтага нават не разумеюць, і ні адна руская асоба ніколі не паставіла пытаньня пакаяньня перад рускім грамадзтвам. Наадварот, са злачынстваў супраць чалавецтва зроблены прадмет грамадзкага (імпэрскага) гонару і славы.

І цалкам заканамерна, што тое, што ў выніку пакаяньня адкінулі немцы (ідэалёгію нацызма) цяпер пераняло рускае імпэрскае грамадзтва начале з Пуціным. Тут выявілася гнасеаалагічная прырода нялюдзкай зьявы. Гэта ўсё ёсьць факт і рэальнасьць, якую ўсе назіраюць.

Дык як жа да гэтай рэальнасьці адносіцца? І галоўнае: як яе ацэньваць? Як ацэньваць расейскую гісторыю і расейскае грамадзтва?

Калі пацікавіцца, што думаюць пра расейцаў цывілізаваныя народы, то выяўляецца жахлівая карціна рэйгенаўскага «скопішча зла». Нядаўна ў Кітаі зьявілася брашура «Працінаючы поглядам Расею», дзе сабраныя выказваньні кітайцаў пра рускіх. Аб адсутнасьці паняцьця пакаяньня ў рускіх тут сказана вельмі пранікліва і характэрна. Цытата: **«Сораму ў рускіх людзей няма ні кроплі. Самае дзіўнае заключаецца ў тым, што яны ніколі не адчуваюць сораму, што б яны не рабілі. Наадварот яны заўсёды знаходзяць усяму апраўданьне».**

І далей: **«Маральнасьць у рускіх – перакулена: з аднаго боку – усходняя пакорнасьць і рабалюбства, з другога – распуснасьць і распаразанасьць; грубасьць яны прымаюць за геройства, расхлябанасьць і хаос – за дэмакратыю, лакейства – за цноту».**

Зьвернемся да рускай імпэрскай літаратуры. Зазначу, што гэтая літаратура ёсьць люстраное выяўленьне нялюдзкага грамадзтва. Яе асаблівасьць – амбівалентнасьць вобразаў і выказваньняў. Антычалавечнасьць як сутнасьць гэтай літаратуры можа адначасна суседнічаць з крытыкай антычалавечнасьці. Цытата з «Хаджы Мурата» Л. Талстога:

"Садо, у которого останавливался Хаджи-Мурат, уходил с семьей в горы, когда русские подходили к аулу. Вернувшись в свой аул, Садо нашел свою саклю разрушенной: крыша была провалена, и дверь и столбы галерейки сожжены, и внутренность огажена. Сын же его, тот красивый, с блестящими глазами мальчик, который восторженно смотрел на Хаджи-Мурата, был привезен мертвым к мечети на покрытой буркой лошади. Он был проткнут штыком в спину. Благообразная женщина, служившая, во время его посещения, Хаджи-Мурату, теперь, в разорванной на груди рубахе, открывавшей ее старые, обвисшие груди, с распущенными волосами, стояла над сыном и царапала себе в кровь лицо и не переставая выла. Садо с киркой и лопатой ушел с родными копать могилу сыну. Старик дед сидел у стены разваленной сакли и, строгая палочку, тупо смотрел перед собой. Он только что вернулся с своего пчельника. Бывшие там два стожка сена были сожжены; были поломаны и обожжены посаженные стариком и выхоженные абрикосовые и вишневые деревья и, главное, сожжены все ульи с пчелами. Вой женщин слышался во всех домах и на площади, куда были привезены еще два тела. Малые дети ревели вместе с матерями. Ревела и голодная скотина, которой нечего было дать. Взрослые дети не играли, а испуганными глазами смотрели на старших.

Фонтан был загажен, очевидно нарочно, так что воды нельзя было брать из него. Так же была загажена и мечеть, и мулла с муталимами очищал ее.

Старики хозяева собрались на площади и, сидя на корточках, обсуждали свое положение. О ненависти к русским никто и не говорил. Чувство, которое испытывали все чеченцы от мала до велика, было сильнее ненависти. Это была не ненависть, а непризнание этих русских собак людьми и такое отвращение, гадливость и недоумение перед нелепой жестокостью этих существ, что желание истребления их, как желание истребления крыс, ядовитых пауков и волков, было таким же естественным чувством, как чувство самосохранения."

Падмечана дакладна. Рускія варвары, якія праводзілі генацыд паўночнакаўказкіх народаў на працягу амаль усяго 19-га стагоддзя, зрабілі столькі дзікага, чорнага, подлага і антылюдзкага зла гэтым народам, што для іх лічыць рускіх людзьмі было немагчыма. Яны не засьведчылі нічога чалавечага. На пачатку 19-га стагоддзя чачэнцаў і адыгаў (чаркесаў) было больш за два мільёны чалавек. Чаркескае насельніцтва рускія мэтанакіравана і пасьлядоўна вымардавалі амаль усё. Рэшткі разьбегліся па ўсім сьвеце. Чачэнскае насельніцтва пабілі і замардавалі больш за палову. З двух мільёнаў чачэнскіх людзей засталося ў другой палове 19-га стагоддзя каля паўмільёна.

Тое ж назіраецца і ў 1990-х гг., калі пуцінская арда душыла незалежнасьць Ічкерыі. З амаль мільённага насельніцтва Ічкерыі рускія забілі 250 тысяч чалавек плюс пяцьдзесят тысячаў чачэнскіх дзяцей. Прытым рускія генэралы (імёны вядомыя), што тварылі гэтае злачынства супраць чалавецтва, патрабавалі больш сродкаў і войска, каб забіць увесь чачэнскі народ, і такім чынам вырашыць праблему Чачэніі. Ім не ўдалося тое зрабіць не таму, што яны адступіліся, а таму, што гераічныя чачэнцы сваім супрацівам не далі ім тое выканаць.

Пачынаючы ад Чынгіз-хана і ад утварэньня – Арды – Паўночнага ўлуса ў Вялікай Мангольскай імпэрыі (і потым на яго месцы -- Маскоўскай дзяржавы), задачы і мэтады маскоўцаў не зьмяніліся: нападаць, рабаваць, забіваць, выразаць усіх, засяляць выразаныя землі крымінальным насельніцтвам і далей ізноў нападаць, забіваць, рабаваць, ілгаць.

Маскоўская Арда (Расея) зь яе комплексам нелюдзяў была (і застаецца) пастаяннай пагрозай для цывілізацыі і культуры. Былі забітыя і перасталі існаваць цэлыя народы (прытым ня ў выніку вайны, а з прычыны генацыду). Рэшткі некаторых народаў, напрыклад, абхазаў, чачэнцаў, інгушоў, часткова крымскіх татараў, у канцы 20-га стагоддзя пачалі аднаўляцца, адраджаць сваё насельніцтва і культуру. Цяпер іх існаваньню зноў пагражае Расея.

Для ўсходне-эўрапейскай цывілізацыі першым разбуральным ударам у сярэднявеччы з боку Маскоўскай арды было цалкавітае вымардаваньне і зьнішчэньне ў 15-м стагоддзі абшырнай Ноўгарадзкай дзяржавы і ноўгарадзкага народа (ноўгарадзкай вечавай дэмакратыі). Гэта была, дарэчы, вельмі самабытная культура, па мове і традыцыях блізкая да беларускай (канкрэтна, да полацка-крывіцкага арыяла).

У 17-м стагоддзі ў Маскоўскай Ардзе быў распрацаваны грандыёзны і авантурны план разбурэньня і зьнішчэньня

Вялікага Княства Літоўскага. Згодна гэтага плана, беларускія гарады мусілі быць разбураныя, а ўсё насельніцтва забітае. Вайну маскоўцы прайгралі, але пасьпелі выбіць 51 адсотак насельніцтва старажытнай Беларусі (ВКЛ) і, фактычна, забраць пад свой уплыў у 1654 годзе Украіну. Гэта быў фатальны ўдар па Вялікім Княстве, які ня ўкладваецца ў рацыянальнае абгрунтаваньне тагачаснай вайны. У Эўропе такіх войнаў не вялося (ваявалі арміі і войска з войскам, а не з цывільным насельніцтвам). Далейшая гісторыя 18-га, 19-га, 20-га стагоддзяў – гэта быў працяг той варварскай вайны рознымі мэтадамі, але звышзадача заставалася адна і тая ж – разбурэньне і вынішчэньне беларускай культуры ВКЛ і вымардаваньне насельніцтва (адпаведна, фальсіфікацыя гісторыі, хлусьня, імпэрская прапаганда, культываваньне заганаў і нянавісьці і галоўнае – разбурэньне культуры і русіфікацыя краіны).

Калі ўзяць аловак і спакойна падсумаваць, што было з намі пасьля таго, як Расея і немцы падзялілі Рэч Паспалітую і Вялікае Княства Літоўскае, то можна толькі зьдзівіцца, як мы ўвогуле яшчэ існуем, і нават адрадзілі нашу дзяржаўную незалежнасьць. Мільёны беларусаў былі забітыя, зьнішчыны, вывезеныя ў Сібір, у стэп, згноеныя ў расейскіх турмах. Прытым зьнішчалі лепшых адукаваных, таленавітых, працавітых людзей.

Пасьлядоўна, мэтанакіравана ва ўсіх галінах жыцьця, ва ўсіх закаморках існаваньня, ад побыту да культуры, ад эканомікі да палітыкі, з боку Расеі ішлі ў Беларусь нянавісьць, гразь, непрызнаньне, ахайваньне, абплёўваньне і вынішчэньне ўсяго, літаральна ўсяго беларускага. Рэпрэсіі чаргаваліся з генацыдам, рабаўніцтва з адабраньнем маёмасьці, фальсіфікацыя, хлусьня ішлі разам з русіфікацыяй, імпэрскія звычкі – разам з п'янствам і матам, і паўсюдна бесканечная ілжа, агромністая, пачварная, руская. Адтуль не прабілася нічога сьветлага, нічога паважанага, ні каліва (бо яго там не было, а калі дзе ўзьнікала, то яны самы яго зьнішчалі).

Там не было ніколі ні сказана ні напісана, нават не прашаптана ніводнага слова пашаны да іншых народаў, не прабілася ніводнага голасу. А калі хто сумняваўся, яго там ізноў жа ліквідавалі. Успрыняцьце ўсяго сьвету як варожага асяроддзя, імкненьне абгадзіць, абпляваць усе народы і ўвесь сьвет і разбурыць яго вынікае з расейскай мэнтальнасьці і цяпер выразна праявілася ў дачыненьні да Украінскай рэвалюцыі і свабоды. Рускія ва ўвесь голас наперабой крычаць (і друк, і палітыкі, і прадстаўнікі ўлады і, практычна, увесь расейскі соцыум), што вялікі ўкраінскі народ – гэта не народ, што ўкраінцы

ня людзі, а фашысты, што ўкраінскай нацыі няма, што ўкраінскай мовы не існуе (гэтак жа яны ілгалі раней і лгуць цяпер пра Беларусь, пасьлядоўна зьневажаючы нашу нацыю, культуру і наш народ, і ня толькі наш народ – усе народы вакол Расеі, асабліва суседзяў). Яны не называюць іх нават сваімі імёнамі, але прыдуманымі зьняважлівымі клічкамі. Людзі, якія жывуць пад уплывам выхаваньня, і якім цяжка ўкладваецца ў галаве рэчаіснасьць, могуць запярэчыць, што цяперашняе шавіністычнае вар'яцтва і неадэкватнасьць расейскага грамадзтва ўзбуджана рускім тэлебачаньнем, ілжывай гёбэльсаўскага кшталту прапагандай, дзікай інфармацыйнай агрэсіяй. Маўляў, рускае грамадзтва стала ахвярай ілжывай рускай інфармацыйнай палітыкі, а на самой справе грамадзтва нармальнае.

Гэта прымітыўная і кардынальная памылка, абумоўленая фальшывай пазыцыяй, альбо, магчыма, выклікана жаданьнем самазаспакаеньня, замест таго, каб глянуць праўдзе ў вочы. Такой жа дзікай нянавісьцю, неадэкватнасьцю і фанатычнай верай ў хлусьню расейскае грамадзтва характарызавалася заўсёды на працягу ўсёй сваёй гісторыі. Гісторыкі, што чытаюць гістарычныя тэксты, крыніцы і дакумэнты тое добра ведаюць.

З пазьнейшых сьведчаньняў раіў бы пачытаць вядомую, выдадзеную ў 1923 годзе, дасьледчыцкую працу Карнея Чукоўскага **«Поэт и палач»** (раздзелы 3-6). Чытач убачыць, што цяперашняя ўспышка рускага імпэрскага ідыятызму, падтрыманая тэлебачаньнем, нават ня йдзе ў параўнаньне з тым «патрыятычным сіфілісам» (выказваньне А. Герцана), які буяў у Расеі ў XIX стагоддзі, за часы задушэньня паўстаньня Кастуся Каліноўскага ў Беларусі і замахаў на цара Аляксандра 2-га. Той шабаш таксама не ўкладваўся ў галаву іншым людзям. Але ў Расеі варварскае дзікунства было ўвесь час.

Дык што гэта такое ёсьць за «Чудище обло, озорно, огромно, стозевно
и лаяй»? Што гэта за «скопішча зла» і як да яго адносіцца? Яны самы часам бачаць сваю антычалавечую пачварнасьць, называюць яе, але ня робяць з гэтага абсалютна ніякіх пазытыўных высноў.

Некалькі рускіх самакрытычных цытатаў:

М. Ю. Лермонтов: "Прощай, немытая Россия, Страна рабов, страна господ..."

А. С. Пушкин: "О, как груб наш русский язык!"

Л. Н. Толстой: "Московия -- Русь тайги, монгольская, дикая, звериная."

Ф. М. Достоевский: "Народ, который блуждает по Европе и ищет, что можно разрушить, уничтожить только ради

развлечения."М. Н. Булгаков: "Не народ, а скотина, хам, дикая орда душегубов и злодеев."

А. М. Горький: "Наиважнейшею приметою удачи русского народа есть его садистская жестокость."

С. Т. Аксаков: "О, как тяжко жить в России, в этом смердючем центре физического и морального разврата, подлости, вранья и злодейства."

И. С. Тургенев: "Русский есть наибольший и наинаглейший лгун во всем свете."

И. С. Шмелев: "Народ, что ненавидит волю, обожает рабство, любит цепи на своих руках и ногах, грязный физически и морально, готовый в любой момент угнетать все."

Тут ізноў падкрэсьлю: чытаючы гэтыя выказваньні, трэба разумець, што напісаны яны ў большасьці махровымі імпэрцамі, прадстаўнікамі рускай імпэрскай літаратуры. У іншым месцы яны пішуць адваротнае і пра Расею, якую „умом нельзя понять», і пра «русский язык», які нібыта «великий и могучий», і пра «русский народ», які нібыта некалі «всем покажет» і т. п.

Увогуле, амбівалентнасьць – гэта прыкмета нізкай сьвядомасьці і не свабоднага, залежнага духа. Гэта прыкмета закамуфляванага ў падсьвядомасьці нявольніцтва, яго адначасна пратэстнага і сэрвільнага выяўленьня. Літаратура, якая абслугоўвала імпэрыю, выяўляла часта нездаволенасьць імпэрскім насельніцтвам, якое было занадта «скотским» і не адпавядала высокім імпэрскім імкненьням імпэрскіх пісьменьнікаў (якія яны выклалі ў іншых выказваньнях). Сутнасьць, аднак, была тая, якая адпавядала рэчаіснасьці – рускаму імпэрскаму разбою, агрэсіі, жорсткасьці, хамству і дзікасьці імпэрскага насельніцтва Маскоўшчыны.

Рэальнасьць, гісторыя і сукупнасьць фактаў рэальнасьці паказваюць цалкам адназначна, што ў фэнамэнальным сэнсе і ў фэнамэнальнай сістэме каардынат узьнікае пытаньне: а ці ёсьць рускія цывілізаванымі людзьмі? Рэчаіснасьць сьведчыць, што тут тыповыя мэнтальныя варвары з псіхічным імпэратывам стэпавых вандроўнікаў, з навукова-тэхнічным прагрэсам, ракетамі ў космасе і атамнай зброяй ў загашніку. У фэнамэнальным сэнсе яны цалкам выпадаюць з хрысьціянскай цывілізацыі чалавецтва.

Чачэнцы і іншыя народы, якіх рускія вынішчалі на сьмерць, убачылі і зразумелі тое даўно, і адносіны да рускіх як да нелюдзяў склаліся самы сабой. Тут, вядома, трэба ўлічваць яшчэ чыньнік ісламу, рэлігійнае ўспрыняцьце «няверных», але чыньнік генацыду ёсьць вызначальны і рэакцыя адэкватная.

У хрысьціянскай Беларусі, насельніцтва якой маскоўцы мэтанакіравана вынішчалі сотні гадоў і якая цяпер, страціўшы

нават сталіцу, скурчылася, як шагрэневая скура, да шасьці вобласьцяў і дзесяці мільёнаў насельніцтва, у гэтай хрысьціянскай Беларусі ўсьведамленьне сьмяртэльнай пагрозы прыходзіць павольна, альбо не прыходзіць зусім з-за неадэкватнай ацэнкі небясьпекі. І ў гэтым хаваецца нацыянальная сьмерць. Неадэкватнасьць ацэнак Расеі, расейцаў і рускай агрэсіі характэрна ня толькі для Беларусі, але ў рознай ступені і для Украіны, і для Грузіі, і для Малдовы, і асабліва для Заходняга сьвету. Тут ніхто да канца не разумее, зь якой зьявай яны маюць справу, бо па фармальных, зьнешніх прыкметах рускія – нібы эўрапейцы, а па сутнасьці -- варвары і хрысьціянскаму чалавеку тое цяжка ўсьвядоміць. І тым ня менш, зразумець неабходна («понять умом»), каб пазьбегнуць паразы ў аднабаковай вайне супраць чалавецтва, якая доўжыцца сотні гадоў.

9 жніўня 2015 г.

АСАБЛІВАСЬЦІ РУСКАЙ ГІБРЫДНАЙ ВАЙНЫ

Пуцінскі гэбізм ужо два месяцы вядзе вайну супраць Украіны. Гэта тыповая руская вайна, тактыка якой зыходзіць яшчэ ад Арды (адрываньне кавалкаў). Тактыка аформілася як ваенна-дыпляматычная сістэма ўжо ў XVIII стагоддзі за часы нямецка-расейскай царыцы Кацярыны II. Такім мэтадам адбываліся разборы Вялікага Княства Літоўскага і ўсёй Рэчы Паспалітай. Цяперашні захоп Украіны пуцінскай Расеяй робіцца дакладна па той жа разборнай расейска-нямецкай схеме. Аналёгія пуцінска-гітлераўскай мэтодыкі вырастае з аднаго кораня (гэтак жа, як і фашызм нямецкай і рускай мадыфікацыі).

Мэтадалёгія агрэсіі "кавалкавага" тыпу накіраваная (і можа выкарыстоўвацца) перш за ўсё супраць грамадзтваў, павязаных супольнымі кшталтамі (найперш па мове, рэлігіі і радзей па ідэалёгіі і этналёгіі). Супольны кшталт дае магчымасьць агрэсару лёгка праводзіць агрэсію знутры, ствараючы сэпаратысцкія, дыверсійныя, сэктанцкія, канфэдэратыўныя і таму падобныя ўнутраныя групы, арыентаваныя на краіну агрэсара.

Разбор Рэчы Паспалітай – тут ужо клясыка такой агрэсіўнай мэтадалёгіі. Гэтак жа, дарэчы, як і гітлераўскія аншлюсы і анэксіі, якія па фармальных прыкметах паходзяць адтуль жа, з XVIII стагоддзя. Павелічэньне "жыцьцёвай прасторы" (гітлераўскі тэрмін) абапіралася найперш на моўны і этнічны чыньнік. Нямецкая мова ў тыя часы – гэта ўся спадчына прускай і аўстрыйскай імпэрыяў. Тут найперш Аўстрыя, Чэхаславаччына (адпаведна Судэты). Гэтыя тэрыторыі былі забраныя Гітлерам, практычна, без супраціўленьня з выкарыстаньнем шпіёнаў, дыверсантаў, стварэньнем "сэпаратыстаў" плюс ідэалагічных прыхільнікаў фашызму (па аналогіі саветы выкарыстоўвалі камуністаў).

Другі прыём, які адначасна і эфэктыўна практыкавалі ў агрэсіі гітлераўская Нямеччына і савецкая Расея, -- гэта хлусьня, татальная дэзынфармацыя і прапаганда. Прытым заўважу, што калі для немцаў-гітлерцаў хлусьня была рацыянальнай тэхналёгіяй (па прыродзе сваёй немцы ня хлусяць), то для рускіх хлусьня -- гэта арганічная мэнтальная якасьць, над якой нават часам здуменна задумваліся і ламалі галаву рускія пісьменьнікі. ("Отчего врёт русский человек!" -- усклікаў І. Тургенеў.)У першай

палове XX стагоддзя французская каляніяльная імпэрыя была наймацнейшай дзяржавай з магутным і шматлікім войскам, ваеннымі ўмацаваньнямі, эканомікай і г. д. Гітлер захапіў яе хутка і без вялікіх стратаў, бо вайну з Францыяй найперш выйграў Ёзаф Гёбельс. Гэта была інфармацыйная вайна. На Францыю вяшчалі сотні нямецкіх радыёстанцый (на французскай мове). Дэзынфармацыя была настолькі эфэктыўнай і татальнай, што выклікала псіхалагічную паніку ўсёй французскай нацыі, калі Гітлер ударыў на краіну. Грамадзтва было ня ў стане прадумана супраціўляцца, а ўрад і камандаваньне ня змаглі падняць баявы дух арміі, ня здолелі хутка мабілізаваць і адпраўляць патрэбныя вайсковыя часткі насустрач акупантам (чыгунка была паралізавана ўцекачамі). Праз месяц Францыя здалася.

Нагадаю асноўнае правіла гёбэльсаўскай прапаганды, якое цалкам перанята цяпер рускім гэбізмам: **прапаганда зьвернута да масаў, а не да інтэлігенцыі, таму яе ўзровень павінен арыентавацца на самых абмежаваных сярод тых, на каго яна павінна ўзьдзейнічаць**. **Прапаганда не павінна быць аб’ектыўнай, мусіць зьвяртацца да пачуцьцяў, а не да розуму.** Псіхознае ўзьдзеяньне на масы і ўзровень гэбісцка-гёбэльсаўскай прапаганды ў Расеі мы цяпер якраз назіраем.

Я ўжо пісаў, што тэхналёгія пуцінскага захопу Украіны распрацаваная гэбістамі для так званых “брацкіх народаў”. Гэта значыць для тых, дзе ўдалося ўкараніць рускую мову і стварыць фармальна падобнае асяроддзе для масавай засылкі пераапранутых дыверсантаў, спэцслужбаў, рускіх крымінальнікаў, гопнікаў і т. п., дзе можна было разыграць сцэнар грамадзкага канфлікту, сэпаратызму, пратэсту і нават (пераапрануўшы войска) захапіць частку краіны альбо цэлую краіну знутры.

Там, дзе грамадзкага асяроддзя рускай мовы ня створана, там акупантаў і дыверсантаў было б адразу відаць як чужакоў, і “брацкі” сцэнар быў бы немагчымы. У такім (“ня брацкім”) выпадку за часы СССР расейцы выкарыстоўвалі камуністычныя партыі ў іншых краінах, якія яны фінансавалі з Масквы і дапамагалі арганізоўваць. Камуністы, ачмураныя ідэалёгіяй “пралетарыяту” і “інтэрнацыянальным абавязкам”, заўсёды выступалі ў ролі нацыянальных здраднікаў і “пятай калёны”, якая адчыняла дзьверы акупантам. Гэтак была захоплена Прыбалтыка, пазьней, пасьля 2-й Сусьветнай вайны, краіны Цэнтральнай Эўропы, якія былі далучаныя да савецкага “сацыялістычнага лагеру”. (За царамі “брацкі” сцэнар выкарыстоўвалі для абароны “праваслаўя”, якое нібыта недзе

там прыцясьнялі.) Рускі фашызм натуральна разьвіваўся з рускай гісторыі і гэтак жа натуральна злучыўся потым зь нямецкім. У сярэднявеччы самай магутнай дзяржавай ва Ўсходняй Эўропе, якая стрымлівала Арду і Маскву, была наша старажытная краіна Вялікае Княства Літоўскае. Яно ж было і рэлігійным цэнтрам і прыцягальным аб'яднаўчым культурным цэнтрам у гэтай частцы сьвету. Улічваючы стрымліваючы чыньнік ВКЛ, пэрманэнтная агрэсія маскоўскай Арды на захад заканамерна мусіла б прывесьці да маскоўска-нямецкага саюзу супраць ВКЛ (што і сталася). Расейскія цары нават мэнтальна былі гатовыя да такога супрацоўніцтва зь немцамі супраць нас. (У свой час маскоўскі цар Іван IV Жахлівы на сцьвярджэньне замежнікаў, што ён цар "рускі", адказаў, што рускія – гэта халопы, а ён, маскоўскі цар, нямецкага роду.)

Ужо адзначана, што фашызм – гэта ідэалёгія маргінальнай групы, якая захоплівае абсалютную ўладу ў дзяржаве і імкнецца ўплываць на ўвесь сьвет. Фашызм, заснаваны на агрэсіі, на праве сілы і непрызнаньні правоў іншых, акрамя права сваёй групы ўлады. Тыповы фашызм – гэта нацызм (нацыянал-сацыялізм) у Нямеччыне і бальшавізм у Расеі (сацыял-фашызм). Тут фашызм меў толькі розныя ідэалягічныя апоры ў групах грамадзтва, будучы па сутнасьці адной і той жа зьявай.

Перараджэньне рускага сацыял-фашызму ў імпэрскі нацыянал-фашызм адбылося за апошнія 10-15 гадоў на нашых вачах пад эгідай абсалютнай улады савецкага КГБ. КГБ у сымбіёзе з рускай праваслаўнай царквой (РПЦ) стаў той групай фашысцкай улады, якая прышла на зьмену КПСС. Сацыял-фашысцкая ідэалёгія камунізма заменена нацыянал-фашысцкай ідэалёгіяй "русский мир", дзе ідэалагічным чыньнікам агрэсіі зьяўляецца руская мова.

На парцягу ўсяго свайго палітычнага жыцьця я пастаянна зьвяртаю ўвагу на тое, што, пачынаючы з XX стагоддзя, галоўным чыньнікам рускай імпэрскай палітыкі агрэсіі становіцца ўжо не "православие", а руская мова. Бальшавікі, якія былі нацэлены на заваёву ўсяго чалавецтва і пабудову камунізму ва ўсім сьвеце, аб'явілі аб адзінай сусьветнай мове, якой, на іхную думку, павінна была стаць руская мова, хоць адкрыта яны пра тое не казалі, але ўсё дзеля таго рабілі.

"Русский мир" – гэта мадыфікацыя бальшавіцкай імпэрскай ідэалёгіі ў галіне мовы, стварэньне падставаў для агрэсіі, акупацыі і захопу. Руская мова ў імпэрскай палітыцы Расеі зьяўляецца чыньнікам імпэрскай агрэсіі. Найбольш вымоўна такая палітыка відаць цяпер у Беларусі, ва Украіне, у Латвіі і Эстоніі.

На колькі глыбока дэзарганізаваная і разваленая дзяржава Украіна, паказала цяпер вайна і напад Расеі. Украіна прадэманстравала і паказвае небясьпечную няздольнасьць арганізаваць і аказаць супраціўленьне агрэсару. Ганебная здача Крыма ўражвае ня менш, чым бяскроўны ўнутраны захоп Беларусі і адкрытая сістэмнае зьнішчэньне беларускай нацыі пры зьнешнім існаваньні суверэннай дзяржавы. Фатальная эфэктыўнасьць разбуральнай дзейнасьці рускіх спэцслужбаў не паддаецца часам адэкватнаму асэнсаваньню, як не маглі асэнсаваць французы сваё ганебнае паражэньне ў 1940-м годзе і крах перад значна слабейшай арміяй фашысцкай Нямеччыны. Фашызм грозны сваім таталітарызмам, прапагандысцкай хлусьнёй і таемнай вайной разьведкі (унутранай і зьнешняй). Тут відаць **мэтадалёгія фэнамэнальнага сацыяльнага зла, заснаванага на нянавісьці, на прэпараваным інтэлекце і нізкіх інстынктах**. Эўропа нават не ўяўляе, у якой ступені яна знаходзіцца цяпер пад уплывам рускіх спэцслужбаў і агентуры. Гаварыць на Захадзе пра гэта бессэнсоўна. Гэта тое самае, што казаць сьляпому пра захад сонца, альбо абалваненаму рускай прапагандай беларусу пра небясьпеку з Расеі.

Расея (маскоўцы) – гэта цывілізацыйная праблема. І найперш тут праблема для Эўропы, якая няздольная яе вырашыць з прычыны сваёй адкрытай дэмакратыі і эканамічнага прагматызму, які ня ў стане асэнсаваць кансалідуючыю сілу эгалітарнай нянавісьці, бо яна не ўкладваецца ў эўрапейскія матэрыяльныя паняцьці здаровага сэнсу. Сэнс тым часам бывае розны.

У 1968 годзе, калі саветы напалі на савецкую Чэхаславакію, я спытаў аднаго расейскага спэцыяліста, прысланага ў Беларусь будаваць “камунізм”, навошта яны, камуністы, напалі на сацыялістычную краіну? Адказ быў такі: “Зажрались. Трамваи у них бесплатные.” “Умом” Расею зразумець усё ж такі можна, калі ня быць эгацэнтрыстам. **Эгалітарная мэнтальнасьць ёсьць сутнасьцю расейскай масавай псіхалогіі,** якая выяўляецца ў сацыяльных паводзінах і грамадзкіх формах. У гэтым і прырода рускай агрэсіі (яднаньне на нянавісьці да лепшага). У гэтым вечная варожасьць да Захаду, да Амэрыкі, тым больш да тых, што збавіліся ад расейскага акупацыйнага кантролю і сталі жыць лепей.

У гэтым таксама характэрнасьць рускага капіталізма і эканамічнай канкурэнцыі (не ўдасканальваць сваю ватворчасьць, не разьвівацца, а разбурыць канкурэнта, альбо наняць кілера і забіць). У гэтым жа сэнс заснаванага на нянавісьці да багатых

(“адабраць і падзяліць”) бальшавіцкага перавароту ў 1917 годзе. У гэтым сэнс дзеяньняў і псіхозу цяперашняга рускага імпэрскага нацыянал-фашызму. У гэтым цяпер і зьмест рускай эгалітарнай нянавісьці да ўкраінцаў. Тыя, што захацелі нацыянальна разьвівацца, жыць лепш і арыентуюцца на дэмакратычную Эўропу, тыя, згодна рускага паняцьця, ёсьць “фашысты” (дарэчы тут геніальнае прадбачаньне Чэрчыля, што фашысты будуць называць сваіх праціўнікаў “фашыстамі” – ўсё па Гёбэльсу). А вось тыя, што, маўляў, будуць разам з “намі”, рускімі, у нашай маскоўскай гразі, на нашым маскоўскім узроўні (але як «меншыя браты»), тыя -- “украінцы”; “мы любім украінскі народ”, фальшыва кажуць тады рускія фашысты. І тут жа адначасна тыпова фашысцкае імпэрскае сцьвярджэньне: “Украіна – гэта не дзяржава, украінцы – ня нацыя і не народ. Няма ніякіх украінцаў, гэта рускія, якіх перарабілі на ўкраінцаў аўстрыякі, і якія, маўляў, прыдумалі ўкраінскую мову. Няма Украіны, ёсьць Маларасія” і т. п.

Ня варта тут зьдзіўляцца і нават рацыянальна крытыкаваць такія шызоідныя заявы. Трэба ведаць, што эгалітарызм заснаваны не на лёгіцы, а на пачуцьцях, якія ў масавай сьвядомасьці амбівалентныя, бо пакліканы ў любой сытуацыі апраўдваць сваё нізкае “эго” (раўнаньне па нізкім узроўні).

Для беларусаў як людзей эўрапейскай мэнтальнасьці наперадзе можна чакаць адкрытай канфрантацыі з рускім фашызмам (прытым незалежна ад мовы, крытэр будзе антыфашысцкі, антыімпэрскі). І тут беларусы паспытаюць на сабе ўсю вычварную тэрміналёгію, якую чулі ў адрас украінцаў. Стануць яны для маскоўцаў і “нацыстамі”, і “фашыстамі”, і “бульбашамі”, і “русафобамі”, і “польскай гнідай”, і “агентамі Дзярждэпа”, і “халуямі сусьветнай жыда-масонскай закулісы”, якія “предали трудолюбивый белорусский народ”. І гэты “народ”, маўляў, ім трэба прыехаць на танках “спасать”.

Мэтанакіраваны развал Украіны Расеяй пачаўся яшчэ ў 90-х гадах. Тады (пасьля ўнутранага захопу ўлады ў Беларусі) расейская дэзарганізацыя ўкраінскай дзяржавы з апорай на камуністаў пачала набываць сістэмныя формы. У 1999 годзе была зроблена ключавая дыверсія, якая мела фатальныя вынікі для ўкраінскай нацыі. Быў забіты Вячаслаў Чарнавіл. Нацыя засталася без альтэрнатыўнага нацыянальнага лідэра. З 2000-га года пачалася ў Расеі эра абсалютнай улады гэбізму. Украіну напоўнілі масы маскоўскай агентуры, якая займала вызначальныя пазыцыі ў дзяржаўных структурах краіны, спрыяла карупцыі і дэзарганізацыі. За часы ўлады наўпроставага

стаўленьніка Крамля прэзыдэнта Януковіча поўнасьцю была развалена ўкраінская армія, інфільтравана служба бясьпекі, дэзарганізавана міліцыя і сілы ўнутранай бясьпекі (акрамя спэцаддзелаў, якія павінны былі ахоўваць уладу прэзыдэнта).

Сёньняшняя бездапаможнасьць Украіны перад расейскай дыверсійнай вайной тлумачыцца трыма прычынамі. Найперш – дэзарганізацыяй і некіруемасьцю краіны ў выніку шматгадовай антыўкраінскай дзейнасьці рускіх спэцслужбаў разьведкі. Улада ў дзяржаве няздольная, мэханізм яе ўплыву паралізаваны. Любы план антытэрарыстычнай акцыі супраць дыверсантаў тут жа становіцца вядомы гэтым дыверсантам, якія ўжо чакаюць на месцы і захопліваюць у палон украінскіх афіцэраў СБУ альбо забіваюць іх, бяруць у палон украінскія танкавыя калёны, функцыянераў улады і г. д., займаюць горад за горадам сіламі ў некалькі дзясяткаў дыверсантаў. Паўсюдна відаць здрада ва ўкраінскіх структурах, бяздзейнасьць Кіева і актыўнасьць рускай разьведкі. Ініцыятыва знаходзіцца ў руках дыверсантаў.

Адзначу такі вымоўны выпадак, які здарыўся ў апошнія дні красавіка. Расея пачала ўжо рыхтаваць дыверсійныя закалаты ў паўднёвых абласьцях Украіны. З Сімфэропаля ў Адэсу былі сфармаваныя два цягнікі рускіх дыверсантаў і цітушак (па 400 асобаў у цягніку). Саставы спакойна пераехалі мяжу. Аказваецца, што ва ўмовах дыверсійнай вайны ўкраінскія ўлады нават не перапынілі рух пасажырскіх цягнікоў з захопленага Крыма. Больш таго, начальнік Украінскай памежнай службы даў загад прапусьціць гэтыя цягнікі без памежнага кантролю. Гледзячы на ўсё гэта, цалкам верагодна, што 800 ўзброеных гопнікаў ды цітушак пад кіраўніцтвам афіцэраў рускага ГРУ будзе дастаткова, каб захапіць у такіх умовах мільённую Адэсу, пачаць закалаты і бойкі на вуліцах і аб’явіць яе рускім горадам ці “Адэскай рэспублікай”.

Украінцаў шкадуе ўвесь сьвет, але некаторыя, гледзячы на пасіўнасьць кіраўніцтва і не разумеючы прычын, ужо пачынаюць сьмяяцца (не без удзелу рускай прапаганды, вядома).

Другая прычына – слабасьць і няздольнасьць у гэтых умовах часовага кіраўніцтва Украіны. Ёсьць важкія аб’ектыўныя прычыны бездапаможнасьці ўлады, але палітычная логіка бязьлітасная і магчымасьць у будучыні пайсьці пад трыбунал за бяздарную здачу Крыма і за дапушчэньне дыверсантаў на Паўднёвы ўсход Украіны для гэтага кіраўніцтва цалкам мажлівая.

Нарэшце, трэцяя прычына, якая не ляжыць на паверхні, але тлумачыць паводзіны часовага кіраўніцтва Украіны, -- гэта патрабаваньні і ціск Эўразьвязу, які ведае свае інтарэсы і хоча іх захаваць коштам Украіны (тут той жа прынцып: “ніхто ня хоча

паміраць за Гданьск”). Таму, маўляў, ня робім рэзкіх рухаў. Захад, маўляў, пакарае Расею санкцыямі. Санкцыі фашысцкую Расею ня спыняць (калі не ўмяшаецца Амэрыка), а толькі кансалідуюць рускі люмпен на нянавісьці вакол Пуціна, прысьпешаць і інтэнсіфікуюць дыверсійныя дзеяньні супроць Украіны. Але галоўнае -- тут ёсьць чыньнік вызначальнага часу памерам у адзін месяц (прэзыдэнцкія выбары ва Украіне). Санкцыі ж разьлічаны на доўгі пэрыяд, на гады. Для Украіны вельмі важна пасьпяхова правесьці свае выбары.

Бяздарнасьць і карысьлівасьць Захаду тут зь яго “санкцыямі” як заўсёды ўражвае (Захад нават крэдыты Украіне не скасаваў, як некалі змагарнай Польшчы). І ўсё гэта на фоне афіцыйных заяваў прэзыдэнта Абамы, што Амэрыка ні пры якіх умовах не прадугледжвае свой ваенны сцэнар ва Ўкраіне (ня ведаю ці падзякваў яму за гэта Пуцін, але казалі доўга сьмяяўся).

Часовая ўлада Украіны трапіла ў залежнасьць ад гэтай заходняй прагматыкі, нават вымушана душыць свой Правы сэктар, бо таго патрабуе лібэральны Захад, які баіцца ўсялякай нацыянальнай дэмакратычнай незалежнай сілы, арыентаванай на свой народ. У Беларусі гэтую заходнюю нацыянальна разбуральную палітыку мы ўжо перажылі ў канцы 90-х і добра ведаем, што яно такое.

Сітуацыя ва Украіне абавязвае нас, беларусаў, рабіць высновы, ставіць пытаньне як нам дзейнічаць, калі масковец палезе ў нашу краіну. А гэта верагодна. Ён ужо тут, але сьцішыўся. І мы ведаем, у якіх гарнізонах, затаіўшыся ён сядзіць.

Першае правіла, пацьверджанае ўсёй чалавечай гісторыяй і законам: як толькі вораг, варожае войска, дыверсанты, цітушкі, рускія гопнікі са зброяй палезуць на нашу тэрыторыю, **трэба біць адразу па лычу, без папярэджаньня і на паражэньне.** Перамагае толькі той, хто за сябе змагаецца. Трэба ведаць, што нават параза, але з гонарам -- гэта палова будучай перамогі. Параза з ганьбай – гэта вечная параза.

Антыбеларускі рэжым ня стане змагацца з акупантамі Ён стаўленьнік акупантаў. Розныя там словы сатрапа – гэта так, для страсеньня паветра. Усё робіцца наадварот, на шкоду нацыі. Але народ павінен супраціўляцца. Таму ўжо цяпер трэба да таго рыхтавацца ініцыятыўным людзям. Потым – як знойдзеш. Акупанты павінны нарвацца на супраціў і панесьці страты. Моладзь – рыхтуйся!

Другое правіла кардынальнае. Як бы ні выстаўляў сябе сатрап у канфліктнай сытуацыі – абаронцам суверэнітэту ці міратворцам – ён ёсьць халуйскай прычынай усіх нашых нацыянальных бедаў, здраднікам, які нішчыць нашу мову,

культуру, школу і адукацыю, які здаў рускім эканамічным разбойнікам нашу нацыянальную маёмасьць, які адчыніў мяжу расейскім імпэрцам, які прывёў чужынцаў, ворагаў, іхнюю агентуру, самалёты і войскі ў нашу Беларусь. Яго ўлада нелегітымная. Ніякай падтрымкі яму ня можа быць у ваенны час. Затрыманьне, палон, суд альбо сьмерць -- вось яго дарога. Абарона Беларусі – справа ўсяго народа, бо змаганьне будзе са сьмяртэльным ворагам за нашае нацыянальнае існаваньне.

30 красавіка 2014 г.

ПАГРОЗА АГРЭСІІ

Калі прасачыць па гадах рэакцыю нездаволеных людзей на антыбеларускія законы і вывіхі рэжыму, то ўжо дваццаць гадоў чуем абурэньне ў бок антыбеларускай улады з адстоенымі выразамі і ўжываньнем словаў «ідыятызм», «дэбілізм», «абсурд», «дурнота», «тупізм», «цемрашальства» і г. д. Сэнс у гэтым, безумоўна, ёсьць, але ён ня толькі ў гэтым. Маса такіх абураных людзей нязьменна (вось ужо дваццаць гадоў), відаць, перакананая, што ўсё тут ад чалавечай дрэннасьці, хцівасьці, неадукаванасьці і калгаснай «бязмозгласьці». Словам, чуюцца абсалютна апалітычныя бытавыя вызначэньні, якія ў палітычным зьмесьце не адпавядаюць сапраўднасьці і выклікаюць ня меншае зьдзіўленьне, чым той названы «ідыятызм» антыбеларускай улады.

На самой справе дзеяньні гэтай улады палітычна лагічныя, рацыянальныя, спланаваныя, прадуманыя і пасьлядоўныя – накіраваныя на агульную ліквідацыю беларускай нацыі, культуры і ў пэрспэктыве -- дзяржавы.

У сваіх дзеяньнях рэжым знаходзіцца на больш высокім палітычным узроўні, чым раззлаваныя бытавыя крытыканы ягонага быццам бы «ідыятызму» па той простай прычыне, што рэжым лёгка дасягае сваіх палітычных мэтаў, а абураныя ягоныя апанэнты таго нават не разумеюць.

Некаторым людзям увесь час здаецца, што рэжым прымітыўны і неразумны (тым больш, што «Скарына жыў у Піцеры»). Так, прымітыўны тыпаж, але, як кажуць у народзе, «дурны-дурны, а скваркі любіць», траву ня есьць, ілбом грушу не трасе. Прычына такой зьявы простая. Гэтыя крытыкі далёкія ад успрыняцьця нацыянальнай ідэі і ад разуменьня нацыянальнай палітыкі.

У нашым беларускім адраджэнскім друку дастаткова падрабязна і па этапах расьпісана злачынная дзейнасьць антыбеларускага рэжыму па разбурэньні беларускай нацыі і культуры. Адзначу асноўныя разбуральныя пункты гэтай дзейнасьці.

1. Ліквідацыя беларускіх дзяржаўных нацыянальных сімвалаў – Бел-Чырвона-Белага Сьцяга і гэрба «Пагоня».
2. Ліквідацыя (фактычная) дзяржаўнасьці беларускай мовы.
3. Ліквідацыя дэмакратычнай Канстытуцыі.
4. Ліквідацыя выбранага і незалежнага парляманту.
5. Ліквідацыя мяжы з Расеяй.

6. Ліквідацыя нафтавай энергетычнай асновы беларускай гаспадаркі і перавод на расейскі газ.7. Ліiквідацыя беларускамоўнай адукацыі.

8. Ліквідацыя масавай беларускамоўнай электроннай інфармацыі (тэлебачаньне, радыё).

9. Ліквідацыя беларускамоўнага дашкольнага выхаваньня (дзіцячых садкоў).

10. Сістэмная мэтадычная ліквідацыя беларускай школы ў гарадах і мястэчках.

11. Ліквідацыя (закрыцьцё) беларускіх пачатковых васьмігадовых і сярэдніх школ у вёсках.

12. Ліквідацыя бібліятэк у сельскай мясцовасьці і правінцыйных гарадах.

13. Ліквідацыя кнігарняў у сельскай мясцовасьці і ў правінцыі.

14. Ліквідацыя катэдраў беларускай мовы ва ўнівэрсітэтах.

15. Ліквідацыя літфонду Саюза пісьменьнікаў Беларусі.

16. Ліквідацыя беларускіх выдавецтваў для моладзі і юнацтва і беларускіх часопісаў для дзяцей.

17. Ліквідацыя беларускага скаўцкага руху.

18. Сістэмная (паступовая) ліквідацыя беларускай гуманітарнай фундамэнтальнай навукі.

19. Сістэмная (паступовая) ліквідацыя беларускіх музэяў беларускай культуры і літаратуры.

20. Ліквідацыя беларускага анімацыйнага кіно.

21. Ліквідацыя выбарнасьці і вольнага разьвіцьця белароускай акадэмічнай навукі.

22. Ліквідацыя адзінага Саюза пісьменьнікаў Беларусі і маёмасных правоў Саюза пісьменьнікаў (адабраньне нерухомай маёмасьці).

23. Ліквідацыя беларускіх студэнцкіх арганізацыяў.

24. Сістэмная (мэтадычная) ліквідацыя вольнага беларускага бізнэсу і індывідуальнага прадпрыймальніцтва.

25. Ліквідацыя дэмакратычнага выбарчага заканадаўства.

26. Ліквідацыя роўнасьці хрысьціянскіх канфэсій перад Законам і наданьне прыярытэту РПЦ у Беларусі.

27. Ліквідацыя права выбару людзей на ўдзел і няўдзел у выбарах.

28. Ліквідацыя права беларусаў на вольны выбар працы ў дзяржаўных галінах вытворчасьці.

29. Ліквідацыя заканадаўства пра Чарнобыльскую катастрофу і пацярпелых ад Чарнобыля.

30. Ліквідацыя права беларусаў на вольнае карыстаньне з вынікаў сваёй працы (прымусовая праца).

31. Палітычны кантроль над беларусамі шляхам увядзеньня палітычнай сістэмы нагляду ў вытворчасьці і па месцы працы (інстытут рэжымных ідэолагаў і выкарыстаньне кантрактнай схемы абавязкаў).32. Ліквідацыя маёмасных правоў народа шляхам маніпуляцыйнай адмены прыватызацыйных чэкаў «маёмасьць» (абрабаваньне народа).

33. Палітычны кантроль над беларусамі шляхам наданьня неабмежаванай улады КГБ над людзьмі.

34. Палітычны кантроль над судамі шляхам палітычнага падпарадкаваньня судоў вышэйшай выканаўчай уладзе.

35. Палітычны кантроль вышэйшай улады над усёй выканаўчай уладай у краіне шляхам стварэньня сістэмы ўладнай вертыкалі.

36. Здача Маскве кантролю над уладай, мяжой, войскам, сілавымі структурамі шляхам
заключэньня нелігітымных дамоваў, стварэньня псэўдасаюзаў і наддзяржаўных ворганаў; удзел у рускіх ваенных структурах.

37. Здача кіраўніцтва войскам, сілавых і абаронных галін функцыянерам Расеі.

38. Здача газатранспартнай, нафтавай і прадуктовай транзытнай сістэмы камунікацый ва ўласнасьць і ў дармовае карыстаньне Расеі зь вялікімі стратамі для Беларусі.

39. Здача ваенных аб'ектаў, аэрадромаў і базаў у бясплатнае карыстаньне Расеі зь вялікімі стратамі для Беларусі.

40. Сьвядомае стварэньне рабаўніцкай нэакаланіяльнай залежнасьці эканомікі ад палітыкі
Расеі. Баланс убыткаў і стратаў Беларусі ў карысьць Расеі ў некалькі разоў перавышае крэдыты і прэфэрэнцыі з Расеі.

Стварэньне нэакаланіяльнай рабаўнічай сістэмы стала магчымым у выніку правядзеньня антыбеларускай палітыкі ўнутранай акупацыі (апісанай мной у папярэдніх пунктах) шляхам падаўленьня (у выніку нацыянальнай дэфармацыі) волі народа да супраціўленьня і шляхам здрадніцкага прыняцьця кіруючым рэжымам у Беларусі сістэмы рускага палітычнага шантажу як прынцыпу дачыненьняў паміж дзяржавамі.

Палітычны шантаж Расеі супраць Беларусі заснаваны на дзьвюх апорах: на манаполіі на нафту і газ, і на вайсковай пагрозе сілы, узброенай атамнай бомбай.

З усіх краінаў, якія вызваліліся ад імпэрыі ў 1990-х гадах пасьля паўраспаду Савецкага Саюза, Беларусь па сваім эканамічным патэнцыяле, у эканамічным, рэсурсным, ідэйным і палітычным плане мела найбольшыя магчымасьці супрацьстаяць нэакаляніяльнай палітыцы Масквы і хутка

ўключыцца ў агульнасусьветную сістэму дачыненьняў як вольная, заможная і ўплывовая краіна. Не хапала тут толькі аднаго чыньніка, які, аднак, вырашыў усё і зганьбіў краіну перад усім сьветам. Гэты чыньнік – нізкая нацыянальна-ідэалагічнае разьвіцьцё насельніцтва (папулярна – нізкі ўзровень нацыянальнай сьведамасьці грамадзтва).

Масква, маючы вопыт разбурэньня культурных народаў, цудоўна разумее прыярытэт сьведамаснага чыньніка над эканомікай, ідэі – перад матэрыяльным інтэрасам, і першым чынам ударыла па нацыянальных сымвалах, па беларускай мове, школе,культуры і г. д., а ў выніку – загарнула пад сябе беларускую эканоміку, працу і палітыку.

Для ажыцьцяўленьня нэакаляніяльнай ідэі Маскве патрэбна была ў Беларусі адпаведная сістэма кіраваньня, якая гарантавала б ёй пранікненьне ў краіну і татальны ўплыў. Такой сістэмай у грамадзтве зь нізкім ідэйна-нацыянальным узроўнем сьведамасьці зьяўляецца моцная (а дакладней абсалютная) прэзыдэнцкая ўлада, цераз якую Крамлю было найпрасьцей зайсьці ў чужую краіну.

Чатыры гады дэпутацкая Апазыцыя Беларускага Народнага Фронту ў Вярхоўным Савеце змагалася за парляманцкую рэспубліку супраць усталяваньня прэзыдэнцкай улады ў краіне (дарэчы, пры поўным неразуменьні і адстароненасьці мясцовай дэнацыяналізаванай інтэлігенцыі, якая ніяк ня цяміла, пра што спрэчка). Перамагла Масква, гэта значыць, яе каляніяльная адміністрацыя ў Беларусі, прытым нахабна падкідваючы нагамі беларускія законы, разумеючы, што ў тым калгасе, дзе ня бачылі розьніцы паміж лічбамі **1** і **360** (адзін прэзыдэнт і 360 дэпутатаў парляманту) можна было рабіць усё, што заўгодна.

Патлумачу яшчэ: Маскве тады было лягчэй знайсьці, аплаціць і падтрымаць аднаго свайго стаўленьніка, чым цэлы парлямант і сотні дэпутатаў. Масква зацікаўлена ў абсалютнай уладзе такога свайго стаўленьніка ў Беларусі і незацікаўлена ў дэмакратыі. А цяпер ўспомнім тую праклятую нямецкую палітыку Эўразьвязу (зь якой мы змагаліся ад пачатку) ў другой палове 90-х і ў пачатку нулявых гадаоў па далучэньні Беларусі да нібыта «дэмакратычнай» Расеі ў імя «дэмакратыі». (Немцы тут «апазыцыю» нават сваю стварылі за «дэмакратыю» сумесна з КГБ.) Успомніце антынацыянальных клікуш (тыпу С. Алексіевіч), іхны лямант: «если мы не пустим демакратию впереди белорусского языка, мы погибнем». І сапраўды, калі ня пусьцім, – то цемрашалам ад «дэмакратыі» будзе гамон разам з фашызмам і «русским миром.

Палітычнага выканаўцу на ролю сатрапа Масква знайшла заранёў і купіла цалкам, потым, прыгаворваючы, што ён «сукін сын», але, маўляў, «наш сукін сын».

Тыя некалькі дзясяткаў пунктаў, якія я запісаў вышэй, – гэта самыя агульныя палажэньні, па якіх Крэмль выкарыстоўвае рэжым Лукашэнкі ў разбурэньні беларускай нацыі. Калі будзе суд над злачынцамі, то такіх палажэньняў назавецца некалькі сотняў (плюс прыналежнасьць да забойства людзей), якія пацягнуць да крымінальнай і гістарычнай адказнасьці перад народам.

Якая ж канцовая мэта такой рускай палітыкі, рэалізаванай у Беларусі за апошнія дваццаць гадоў? Тут можна перафразаваць яшчэ царскае выказваньне 200-гадовай даўніны: зьнішчыць так, «каб нішто і ніколі, і нікому ўжо не нагадвала пра існаваньне Вялікага Княства Літоўскага». Вялікае Княства цяпер – гэта Беларусь. Маскоўскае пажаданьне застаецца ў сіле, і фразеалогія іхняя тая ж самая, толькі з папраўкай на Беларусь.

Калі канкрэтна (а рускі фашызм цяпер цынічна шчыры), то ў будучыні Беларусі і беларусаў, па планах Крамля, не павінна быць. Шляхам стварэньня адпаведнай сітуацыі карэннае насельніцтва Беларусі (найперш рабочая і інтэлектуальная сіла) павінна быць высмактанае ў Расею. Нязгоднае, бунтарскае, празаходняе, прабеларускае і іншае дзейснае насельніцтва мусіць быць выштурхнута за межы краіны, рассыпана па ўсім сьвеце.

Замена насельніцтва не павінна быць эквівалентнай (інакш можа ўзьнікнуць сэпаратызм). Тэрыторыя Беларусі мусіць стацца ваенным плацдармам Расеі, мілітарным балконам (базай зь ядзернай зброяй), які навісае над Эўропай. Тут жа будуць зьвезеныя і складзеныя ядзерныя і хімічныя адыходы. Сюды ж, у Беларусь, будзе зьсоўвацца састарэлае і крымінальнае насельніцтва з усёй Расеі, каб запабегчы любому эканамічнаму самаразьвіцьцю тэрыторыі і папярэдзіць спакусы для распарушаных па ўсім сьвеце беларусаў вярнуцца на родную зямлю продкаў.

Лукашысцкі рэжым адпрацоўвае на гэты план ужо дваццаць гадоў, а руская агентура пад відам апазыцыі да яго пасьпяхова стварае яму непалітычнае ўспрыняцьце дурня, прымітыва, калгасьніка і т. п., цераз слова паўтараючы, што трэба, маўляў, «свальвать из этой дэбильной страны» і г. д. Дастаткова пачытаць некаторыя іхныя рэсурсы ў Інтэрнэце – і там усё відаць (усё па праграме выштурхоўваньня).

Вось, напрыклад, зусім нядаўна адзін такі важны эканаміст гэтак піша: *«Дармаеды сыдуць у партызаны. Людзі*

раззлаваліся і затаілі камень за пазухай (гэта пра дэкрэт № 3, – з.п.). Краіна немаленькая, лясоў шмат. Прыйдзе падатковая - а муж у партызанах. Колькі яны будуць хадзіць па кватэрах-хатах? Ёсць добрая магчымасць прымаць расейскае грамадзянства. Расея мае патрэбу ў працоўнай сіле, могуць і спрасціць працэдуру прыняцця грамадзянства для беларусаў», - прапаноўвае Леанід Заіка свае варыянты барацьбы з незаконным дэкрэтам.

http://www.charter97.org/be/news/2015/4/15/147726/»

Тут проста «класіка» жанру. Словам, вядомы прыём: можна гаварыць пра што хочаш, і нават вельмі рэвалюцыйна, але між іншым -- пра «добрыя магчымасьці» абязлюдніць і русіфікаваць Беларусь. (прытым гэтак удаваць, нібыта тут не палітыкан, а «эканаміст» выказваецца.) Як кажуць палякі, «д'ябэл ткві в шчэгулах» (чорт выяўляецца ў дробязях).

Расейскую палітыку, якая б яна ні была, ніколі нельга недаацэньваць. Расея – гэта скопішча зла, але ня скопішча дурняў (як па майму вопыту, дык дурняў больш на Захадзе). Расейская імпэрская палітыка грунтуецца на агрэсіі і нянавісьці. Гэта імпэратывы, якія мабілізуюць прыродную волю і базавыя жывёльныя інстынкты, зь якіх вынікае незвычайная жорсткасьць, поўная непавага да чалавечага жыцьця і цалкавітая адсутнасьць маральных абавязкаў. Абвостраная воля стымулюе і абвостраны розум вайны.

Псіхалагічны тып імпэрскага расейца ў стане канфлікту завостраны на тым, каб забіць, зьнішчыць, сцьвердзіць сябе над забітым ворагам (тыпалогія яшчэ мангольскага пэрыяду).

Псіхалагічны тып цывілізаванага заходніка ў стане канфлікту завостраны на тым, каб пазьбегнуць канфлікту (беларус цалкам укладваецца ў гэты тыпаж), адмовіцца ад барацьбы шляхам паразуменьня, кампрамісу, часам любым спосабам, і нават за кошт іншых. І толькі калі вычарпаныя магчымасьці (альбо, што часьцей, калі вораг ужо напаў) – тады дзеяньне.

Гэтыя разважаньні я тут напісаў толькі дзеля таго, каб нагадаць (у тым ліку і самаму сабе), што ў 2008 годзе, калі пачаўся сусьветны крызіс, тады агрэсіўная абвостранасьць розуму крамлёўскіх расейцаў (хоць Пуцін сам па сабе чалавек недалёкі) дазволіла ім дакладна зразумець, што справа, якой яны займаюцца ва ўладзе, коціцца ў бездань, і часу засталося няшмат. Рашэньне было прынята чыста рускае. Напалі на Грузію (патрэбна была малая пераможная вайна, каб умацавацца ва ўладзе). Пачалі рыхтавацца да агрэсіі на Украіну, планаваць уваходжаньне ў Беларусь, у Прыбалтыку, рабіць правакацыі ў Эўразьвязе і рыхтаваць яго падзел, інспіраваць тэракты і г. д.

Эўропа (дакладна згодна свайму псіхатыпу) нібыта не заўважыла расейска-грузінскай вайны. Рэакцыя была вялай, хоць сьвет якраз тады зьмяніўся, былі растаптаны і перакулены існуючыя ппрынцыпы міжнародных дачыненьняў, і гэтая зьмена, фактычна, адбылося ў 2008 годзе. Ялцінскі пасьляваенны парадак зьнік. Але толькі калі Расея захапіла Крым і пайшла вайной на Украіну, толькі тут ужо зьявіліся больш сур'ёзныя ацэнкі. Аднак палітыка тая ж самая – пазьбегнуць барацьбы шляхам размоваў, кампрамісаў і здачай чужых інтарэсаў. І так будзе, відаць, аж пакуль Масква ня стане пад Бэрлінам і Парыжам.

У дачыненьні да Беларусі, наколькі мне вядома з аналізу пабочных крыніц, існуе некалькі варыянтаў новага маскоўскага захопу. Няма сэнсу іх агучваць, бо ўсё можа зьмяніцца. Важна толькі ведаць, чаго больш за ўсё Крэмль баіцца (і тое можа паблытаць усе расейскія планы) -- гэта збройнага супраціўленьня беларусаў у любой форме. Калі будзе збройны беларускі супраціў агрэсіі, Масква можа страціць усё сваё пачынаньне, нават калі гэты супраціў яна задушыць і ліквідуе. Чаму страціць – зразумела. Я пра гэта ўжо ня раз пісаў і казаў.

Менавіта пасьля агрэсіі супраць Грузіі (з 2008 года) Расея пачала канкрэтна рыхтаваць умовы для гібрыднай акупацыі Беларусі. (Мы, фронтаўцы, тады гэта ня раз адзначалі.)

Ужо ў 2009 годзе адбываюцца ў Беларусі вельмі своесаблівыя руска-лукашысцкія вайсковыя вучэньні, дзе рэальна адпрацоўвалася тактыка вайны з «партызанамі», «дыверсантамі» і мірным насельніцтвам. Дакладней, вучыліся, як ваяваць зь беларусамі. І з чаго б гэта тады? Украіна цяпер дала адказ.

У той час на беларускіх аэрадромах разьмясьцілі рускія самалёты, быў прыняты таксама шэраг «абсурдных» («абсурдных» па характарыстыцы апазыцыйнай агентуры, а ў сапраўднасьці антынародных) пастановаў, дэкрэтаў і распараджэньняў. Некаторым дэкрэтам спрабавалі супраціўляцца прафсаюзы, прадпрыймальнікі, гандляры. Ніхто рэальна нічога не разумеў па сутнасьці, хоць год за годам увесь час было адно і тое ж. І нават супраціў такім дэкрэтам арганізоўвала агентура. Сапраўды, усё выглядае, як абсурд. Але ўсё яно выглядае так толькі для прастакоў і для так званых «аналітыкаў». На самой справе тут – тэхналогія. Яна простая, як жэрдка, і даведзеная ў Беларусі амаль да аўтаматызму.

З 2014 года, пасьля рэвалюцыі ва Украіне, антыбеларускі рэжым (фактычна, руская агентура ў Беларусі) інтэнсіўна і пасьлядоўна стаў ствараць умовы, якія забясьпечылі б тут

посьпех маскоўскай гібрыднай акупацыі (калі б узьнікла такая патрэба).

24 красавіка 2014 года быў прыняты дэкрэт аб здачы ўсялякай зброі насельніцтвам Беларусі. Прытым дэкляравалася, што пасьля тэхнічнай экспэртызы і ўзяцьця на ўлік, зброю вернуць уласьнікам. І што вы думаеце? Панесьлі. Паверылі. Адзін шчыры беларус нават ручны кулямёт Дзехцярова прынёс здаваць.

Другім законам з гэтай сэрыі стала забарона фатаграфаваць будынкі, установы, музэі, райвыканкамы, кінатэатры, банкі і г. д. Міліцыя пачала хапаць людзей. А агентура гуляе ў апазыцыю, крычыць «ідыёты», «дурні», «бюракраты» і г. д., хаця зразумела, што тут ня дурні і не ідыёты. Тут дакладная акупацыйная палітыка, якая імкнецца заранёў перашкодзіць магчымым мэтанакіраваным канструктыўным дзеяньнем узбунтаваных супраць рэжыму людзей (калі б такое сталася).

Потым зьявілася распараджэньне пра сьмецьце, якое недобрасумленныя людзі вывозяць у лес. Прынята рашэньне, што ў лясах, ля дарог і ва ўсялякіх сьцішаных месцах разьмесьцяць камэры відэа-назіраньня. Будуць быццам бы назіраць за сьметнікам.

Такое нават камэнтаваць ня хочацца. Узровень прапаршчыкаў, што зьбіраюцца ваяваць з партызанамі, якіх яшчэ няма.

Руская разьведка, якая дзейнічае ў падрэжымнай Беларусі, фактычна, легальна, ажывіла цяпер дзейнасьць усялякіх, наштампаваных ёй, экзатычных антыбеларускіх арганізацыяў моладзі, розных «казакаў», «патрыётаў Расеі», усялякіх «дамоў» ды «родзінаў». Ганяюць нашых дзяцей па лясах ды па выганах, вучаць страляць (як акажацца потым – у сваіх бацькоў). Распаўсюджваюць па беларускіх дарогах расейскія сьцяжкі ды каларадзкія стужкі, плянуюць мотапраезды рускіх фашыстаў па Беларусі і г. д. Падрыхтоўка ідзе поўным ходам. І гэта толькі тое, што бачна з першага погляду.

У апошнія дні асобным нумарам гэтай праграмы праходзіць Дэкрэт №3 аб абкладаньні грашовымі паборамі (падаткамі) беспрацоўных і аб адміністрацыйным арышце тых, хто не працуе і ня будзе мець, чым плаціць за тое, што не працуе. Акупанты падлічылі, што не працуюць і жывуць з уласных, раней зробленых грошай, недзе два адсоткі беларусаў. Гэта разрозьненныя несабраныя ў адну сацыяльную групу людзі. Яны ў прынцыпе незалежныя ад рэжыму, таму трэба ад іх пазбавіцца, бо небясьпечна: іх жа больш чатырохсот тысячаў. Знайшлі спосаб, як іх «законна» абрабаваць. Прытым

самы ж рэжымшчыкі падказваюць выйсьце: ня будзеце плаціць, дык зьязджайце зь Беларусі.

Вельмі пасьлядоўная прадуманая антынародная палітыка. «Прымітывы», «дурні» «зламалі пяць артыкулаў Канстытуцыі», – гавораць пра дэкрэт № 3, каму трэба і каму ня трэба. Ня дурні, не дэбілы і не ідыёты (паўтаруся яшчэ раз), а ворагі Беларусі, з халодным разьлікам, з разуменьнем, што робяць, і з поўнай грэблівасьцю да людзей, якія дваццаць гадоў сьведама нічога не разумеюць. Не разумеюць – і ўсё тут. Зручна не разумець. Подпісы пачалі зьбіраць супраць абсурднага закону. Вядома, зьбіраньне подпісаў, гэта таксама мэтад кансалідацыі людзей. Але становішча складваецца такое, што ўжо ня подпісы, а зброю трэба зьбіраць беларусам, патроны ды стрэльбы, алей ды бензін, ды шкляную тару (танкі прыдзецца здабываць у баі).

Цяпер трэба нам, беларусам, зразумець, што ўжо ня ўдасца не змагацца і быць свабоднымі. Ня ўдасца змагацца і не загінуць.

Бог у вялікай Ласцы сваёй даў беларусам льготу – здабыць Незалежнасьць і шчасьце без крыві. У 1991 годзе, калі вызваляліся ад СССР, у Беларусі не загінуў ні адзін чалавек. Усе ж іншыя народы заплацілі (і плоцяць) жыцьцямі і крывёй.

Але не падзяквалі беларусы Богу. Абплявалі сваіх змагароў і Ласку Яго Гасподнюю кінулі сьвіньням пад ногі, прагнучы хлеба, але не свабоды. Прыпавесьць старая, як сьвет: ня будзе ні волі, ні хлеба.

Цяпер жа, каб вярнуць свабоду, і нават хлеб, прыдзецца заплаціць вялікай, вельмі вялікай крывёй. Альбо рабствам, калі не захочам крывёй плаціць.

Веру, аднак, што жыве і будзе жыць Беларусь.

Слава Украіне і героям, якія ахвяруюцца за свабоду!

19 красавіка 2015 г.

ІМПЭРЫЯ ЗЛА ПАВІННА БЫЦЬ РАЗБУРАНА

(*Выступ на травеньскім 2015 г. Сойме КХП – БНФ і БНФ «Адраджэньне»)*

Падзеі, якія адбываюцца ў Беларусі цягам апошняга году, паказваюць у каторы раз, як важна ствараць і рыхтаваць асяроддзе аднадумцаў у грамадзтве, на якіх можна было б абаперціся разумным і актыўным людзям і змагарам у час перамен.

Наша зьнешне нябачная асьветніцкая праца трывае і дае пэўныя вынікі перш за ўсё таму, што пагрунтавная на нацыянальнай праўдзе і на здаровым сэнсе людзей. Трэба яе разумна працягваць, зьвяртаючы вялікую ўвагу на больш эфэктыўную цяпер інфармацыю на папяровых носьбітах.

Зараз варожая антыбеларуская прапаганда імкнецца заблытаць галовы людзям у разуменьні асноўных пытаньняў беларускага жыцьця, культуры і палітыкі. Зноў выцягваюць у сеціва і эфір розную антыбеларускую гразь (тыпу Алексіевіч) і яны гадзяць на мову, на беларусаў, нацыю і культуру, сьведама скажаюць элемэнтарныя паняцьці, каб пасеяць сумненьні ў галовах слаба адукаваных людзей.

Ў апошні час я мэтанакіравана напісаў каля дзясятка матэр'ялаў па простых і важных пытаньнях палітыкі і агульнавядомых каштоўнасьцях. У цяперашнім сьвеце трэба тое рабіць і распаўсюджваць, каб у беларусаў захаваўся розум, які імкнецца ім адбіць цэлая зграя дурняў, агентуры і так званых СМІ (асабліва расейскіх і прарасейскіх).

Прыярытэтная тэма цяпер – крытыка рускага фашызму, разьвенчваньне міфалогіі і палітыкі імпэрскай Расеі. Час зараз такі, які абавязвае каваць жалеза пакуль яно гарачае. Самы расейцы, дзякуючы агрэсіўнай дзейнасьці Пуціна, дапамаглі у гэтай справе. Яна стала міжнароднай. Зьявіўся шанс, нарэшце, цывілізацыйна закапаць імпэрыю зла, перш чым яна рэальна здохне сама і разваліцца. Але трэба каб найперш яна здохла ў галовах беларускіх людзей (як гэта сталася ва Ўкраіне сярод украінцаў) і тады за будучыню Беларусі можна быць больш пэўнымі. Пра Расею-імпэрыю і імпэрскую супольнасьць мне прыходзілася пісаць даўно, яшчэ ў 70-х гадах у «Самвыдаце».

Цяпер я зноў вяртаюся да гэтай актуальнай тэмы, паўтараю аргумэнты і рвзважаньні.

* * *

Сацыяльна-палітычная чалавечая супольнасьць «імпэрыя» ў адрозьненьне ад нацыянальнай супольнасьці арыентавана не на ўнутраннае разьвіцьцё а на зьнешняе, на экстэнсіўнае зьнешняе пашырэньне, не на абарону і стабільнасьць, а на агрэсію і захоп. Адсюль дэградацыя культурных традыцый і выраджэньне ўласнага імпэрскага этнаса, разбурэньне іншых этнасаў. Існаваньне імпэрыі заўсёды паразітнае за кошт чужых культур, здабыткаў, прыродных і каляніяльных рэсурсаў, працы рабоў, акупаванага насельніцтва і г. д.

Супольнасьць імпэрыя – гэта ня вынік разьвіцьця формаў чалавечага грамадзтва (напррыклад, племя-народ-нацыя), гэта апэндыкс, збочанае адгалінаваньне, якое тармозіць ўнутраннае (іманентнае) стваральнае разьвіцьцё супольнасьці і жыве пакуль існуе дзяржаўная (імпэрская) улада.

Імпэрыя як дзяржава можа існаваць доўга, але гэта не стабільная сістэма і распад яе структурна наканаваны. З распадам імпэрыі-дзяржавы зьнікае і імпэрыя-супольнасьць. Яна ня можа функцыянаваць без імпэрскай дзяржавы, але мэнтальныя якасьці імпэрскай супольнасьці не зьнікаюць імгненна (прыклад, імпэрскі «савок», які застаўся пасьля паўраспаду СССР). Гісторыя пацьвярджае, што разбурэньне этнаса імпэрыяй звычайна прыводзіць да таго, што пасьля зьнікненьня такой дзяржавы-імпэрыі імпэрская мова, у выніку разьвіцьця іншых вызваленых зтнасаў у суверэнныя нацыянальныя супольнасьці, паступова робіцца мёртвай мовай (бо здэградаваў імпэрскі этнас – носьбіт імпэрскай мовы). Тыповыя прыклады – Атаманская імпэрыя, Рымская імпэрыя (лаціна).

Але ў гэтую тыпалогію рэліктавай імпэрыі не ўкладваюцца новыя імпэрыі, скажам, Аўстрыйская, ці каланіяльная Брытанская, бо там з прычыны іншых цывілізацыйных абставін не была створана імпэрская супольнасьць і захаваліся карэнныя этнасы, якія ствырылі нацыі.

Расейская імпэрыя – гэта зьява выразна рэліктавая, нягледзячы на ўсе спробы адысьці ад мангольскай асновы -- Арды. Спробы (у асноўным варварскія) абкультурыць, эўрапэізаваць Расею-Масковію-Арду прывялі да таго, што мы назіраем цяпер мэнтальнага варвара (мангола), апранутага па-эўрапейску, з інтэрнэтам і атамнай бомбай.

Распад імпэрыі наканаваны па вызначэньні. Мы ня ведаем якім кшталтам адбудзецца распад Расеі, але найбольш верагодны – не з-за ўнутраных прычынаў (бо ў Расеі няма пакуль што ніякіх унутраных ідэяў свабоды, ды і не было). Пры такім (зьнешнім) разьвіцьці падзей (зьнешнім – калі дамінуюць зьнешнія сілы) самы прагназуемы вынік – зьнікненьне імпэрцаў-рускіх з карты сьвету і мёртвая руская мова (кшталту часовай лакальнай латыні).

Гэты працэс (як ўзьнікненьне грамадзкіх перадумоў для амярцьвеньня рускай мовы) пачаўся неўзабаве пасьля распаду Савецкага Саюзу і разьвіваецца хуткімі тэмпамі. Зьмены выяўляюцца ў адчувальнай лексічнай дэградацыі і сьціраньні стылістычных характкрыстык рускай мовы на ўсіх узроўнях.

Руская так званая «эліта» ў навуцы, мастацтве, палітыцы на радыё ды тэлебачаньні (не кажу ўжо пра ананімны інтэрнэт) стала размаўляць (часткова ато і поўнасьцю) лексікай нізкіх малакультурных пластоў грамадзтва, крымінальнай лексікай турмы і рускай турэмнай зоны, ўжываючы публічна ненарматыўныя азначэньні і самую брудную лаянку са зьнявагамі сьвятых паняцьцяў, годнасьці жанчыны-маці, з вульгарным называньнем інтымных зьяў, працэсаў распаду ў арганізме, з паўсюдным прыніжэньнем чалавека і ўсяго чыстага, добрага, сьветлага. Цынічна адкінутыя маральныя табу культуры (культура, як вядома, базуецца на табу).

Гніеньне рускага грамадзтва вельмі наглядна фармалізавана ў вульгарызацыі рускай мовы, замены паняцьцевай лексікі жаргонам, неадэкватнымі блатнымі эўфемізмамі, нізкімі ненарматыўнымі азначэньнямі. Некаторыя фразы цяперашніх рускіх культурным людзям, што вывучалі расейскую мову за саветамі, ужо проста незразумелыя, а прагляд рускага тэлебачаньня і відэазапісаў у прысутнасьці жанчын, дзяцей (і проста культурных людзей) робіцца псіхалагічна дыскамфортным і немагчымым.

Сацыяльна-палітычныя прычыны дэградацыі рускай мовы зразумелыя. Да ўлады і да вялікіх грошай у Расеі прышлі людзі са спэцслужбаў, з нізкіх, дрэнна адукаваных і крымінальных пластоў грамадзтва (часьцяком нават бандыты). Яны сталі кіраваць Расеяй і прынесьлі з сабой свой шчарбаты культурны ўзровень, сваю адсталую лексіку і (sic!) сьведамую нянавісьць да маральнасьці і культуры. Расейская нікчэмная эліта лёгка ўспрыняла нізкі узровень і вульгарную мову нуворышаў з «Зоны» і КГБ.

Да зьместу нашай гаворкі важна адзначыць, што ні адна мова, якая вымушана была існаваць пад русіфікацыйным ціскам СССР, не пераняла і не адлюстравала ў сваёй лексіцы і стылю

разбуральныя працэсы, што прагрэсуюць у рускай імпэрскай мове. Брыдота маўленьня і паводзінаў заглынаецца толькі разам з папсаванай рускай мовай, але родная мова (беларуская, украінская, татарская, румынская і г. д.) застаюцца (пакуль што) нашмат больш філалагічна чыстымі. Гэта вельмі важна і сімптаматычна для тыпалагічнага разуменьня як і чаму будзе мярцьвець імпэрская руская мова пасьля распаду імпэрыі і як будуць дамінаваць мовы вольных вызваленых народаў Расеі, якія ўтвораць свае дзяржавы.

Тут дадам, што ад пачатку свайго імпэрскага ўзьнікненьня руская дзяржаўная мова ўжо была напалову мёртвай, бо базавалася на ўжо нежывой старабаўгарскай пісьмовай мове («царкоўна-славянскай», «старaславянскай» і нават «древнерусской» – як называлі яе потым імпэрцы, каб схаваць баўгарскую аснову). Гэтая мова была настолькі непавароткай і кандовай, што ў канцы 18-га стагодзя (калі імпэрыя акрэпла) стала вялікай перашкодай для стварэньня рускай імпэрскай літаратуры, якая нараджалася. На ёй немагчыма было выявіць сучасных таму часу тонкіх пачуцьцяў чалавека, не існавала тэрміналогіі. І, дарэчы, ня дзіўна, што пазьнейшыя расейцы так сталі цаніць паэта расейска-афрыканскага паходжаньня Аляксандра Пушкіна (якога ў той час яны ж пасьпяхова і ўгробілі ва ўзросьце 37 гадоў).

Пушкін стварыў новую рускую літаратурную мову, скарыстаўшы, між іншым, набыткі французкага сінтаксісу і зрабіўшы рускую мову больш гнуткай і лексічна багацейшай. Уплыў французкай мовы на паўмёртвую мову рускай літаратуры быў каласальны і станоўчы. «Низкопоклонство перед Западом» і гувернёры «из Бордо», ўзьненавіджаныя ксэнафобамі імпэрцамі, дарам не мінулі. Аднак пра гэта рускія навукоўцы маўчалі і нідзе не пісалі (а можа ім і «невдомёк»). Тым больш што расейцы зрабілі гэтую імпэрскую мову зброяй агрэсіі і этнічнага разбурэньня народаў. Ale już mija, mija czas, – як пісаў Міцкевіч.

Увогуле самай выратавальнай ідэяй для рускіх ва ўмовах распаду імпэрыі была б цяпер ідэя фэдэралізацыі і сэпаратызму. Гэтая ідэя ў канцовым шляху магла б прывесьці да ўзьнікненьня рускай нацыянальнай сьвядомасьці замест імпэрскай і да стварэньня рускай нацыі і, адпаведна, да стварэньня рускай нацыянальнай дзяржавы там, дзе гэтая сьвядомасьць узьнікне, і да ўтварэньня шэрагу іншых дзяржаваў.

Аднак, такі сцэнар малаверагодны. Больш верагодны гніючы і крывавы распад цёмнай імпэрыі з аддаваньнем захопленых ёй чужых тэрыторыяў мэтрапольным краінам. Украіна ужо цяпер мусіла б думаць аб вяртаньні і інтэграцыі ўкраінскай Кубані, Белгародчыны, часткова Стаўрапальшчыны і

іншых тэрыторыяў ў складзе украінскай дзяржавы. Тое ж самае ў Беларусь будуць вернутыя беларуская Смаленшчына, Браншчына, поўдзень Пскоўшчыны; Фінляндыі вернецца Карэлія, Японіі -- Сахалін і Курыльскія астравы. Чакаецца каласальная дзяржаўная і нацыянальная праца па рэабілітацыі і вяртаньні да цывілізаванага жыцьця гэтых разбураных абрабаваных і загаджаных Расеяй захопленых тэрыторыяў.

Той дзікі агрэсіўны фашызм, які мы назіраем зараз у Расеі – гэта ёсьць выкід, праява існаваньня расейскай імпэрскай супольнасьці. Справа якраз ня ў Пуціне, а ў расейскім грамадзтве. Ня толькі Пуцін уздыбіў у нянавісьці на ўвесь сьвет рускае імпэрскае грамадзтва, але рускае грамадзтва зрабіла і патрабавала такога Пуціна. Адно з другім карэлюецца. Аднак імпэрская супольнасьць ёсьць першасная. Яна злая зь верху да нізу, шалёная, подлая, ненавісная да сьвету, яна заўсёды знаходзіла сваю пачвару для пакланеньня і сумавала па ёй, калі яе не было. Ёй хочацца Сталіна, цара і крыві. І каб усе яе баяліся. Ў гэтым сэнс яе мэнтальнай экзістэнцыі.

Гэта супольнасьць, фактычна, існуе без інтэлігенцыі без духоўнай эліты. (Руская Праваслаўная Царква там яшчэ пры саветах рэальнаператворана ў аддзел КГБ.) Усе цяперашнія расейскія інтэллектуалы, сацыяльныя вярхі і вяршкі (за рэдкім выключэньнем) падтрымалі пуцінскі фашызм, агрэсію супраць Украіны і (што самае паказальнае і жахлівае) падтрымалі неверагодную, подлую, усеагульную хлусьню, па якой з рабскім энтузіязмам і задавальненьнем жыве рускае імпэрскае грамадзтва. Хлусьня ёсьць рэлігіяй рускіх, а хлус на троне – сымвалам рускай веры.

Вельмі невялікая частка расейцаў (недзе значна менш 10-ці адсоткаў) валодае нацыянальным думаньнем і не паддаецца на фашысцкую ідэалогію і хлусьню (нават падтрымлівае справядлівасьць і Украіну). З гэтымі людзьмі ва ўсе часы распраўлялася найперш само імпэрскае грамадзтва. Прыкладаў безьліч ад Пятра Чаадаева ды Радзішчава да маці сямёх дзяцей, што патэлефанавала ва ўкраінскую амбасаду і была арыштавана, аддадзена пад суд.

Імпэрская Расея дакладна была і ёсьць скопішчам зла, прычынай гвалту, нянавісьці і вайны, праблемай для чалавецтва. Маё глыбокае перакананьне – гэтая імпэрыя не павінна існаваць. Тое даўно разумеем мы, беларусы, украінцы, грузіны, прыбалтыйскія народы, але цяпер, калі настаў планетарны час узаемаадносін людзей, гэта ёсьць праблема ўсяго чалавецтва. Як яна будзе вырашана – ня буду ні гадаць, ні прарочыць. Ведаю толькі, што яна будзе вырашана, бо мусіць, павінна быць вырашана. З гэтага трэба й зыходзіць.

Тым часам некаторыя эўрапалітыкі замест таго, каб рэальна і збройна дапамагаць Ўкраіне, заняліся прароцтвамі пра хуткі канец Расеі ў выніку эканамічнага краху. Гэта ўсё вынік разуменьня Расеі заходнім розумам. Расейцы лёгка выжываюць ў такой гразі, антысанітарыі, у такіх жудасных сацыяльных умовых п'янства, хамства, бяспраўя, крымінальнасьці, развалу, распусты, паўгалоднага існаваньня і безвыходнасьці, у якіх ня можа выжываць ні адзін народ. І такое існуе стагоддзямі.

Заходні актор і «алкаш» Дзепардзьё, які прыняў расейскае грамадзянства і, атрымаўшы ад Пуціна ўсё па вышэйшаму рускаму стандарту, праз паўгода рускай «жизни» ледзь ногі вынес з той Расеі. Якія там яшчэ «сацыяльныя пратэсты», калі сказана, што «ва ўсім вінавата Амэрыка»! Вось калі «крымнаш» і «мачыць», хто на Расею прэ, вось тады пакажам, «на пузе проползём» і шапкамі закідаем, і Пуцін герой.

Антынароднае і сусьветнае зло, злачынствы супраць чалавецтва, што натварыла Расея цягам сваёй гісторыі, ніколі не былі ўсьвядомлены ёй і яе грамадзтвам, і яе людзьмі. Не зразуметыя, не адчутыя, фактычна, ніводным расейцам! Ніколі не было ні скрухі ні пакаяньня. Сьпіхвалі масавыя забойствы, генацыд і тэрор то на шалёнага маньяка цара (які быў «грозны» але герой), то на маральнага выродка сіфіліціка Леніна (які «геній чалавецтва»), то на «бальшавізм», «камунізм», «культ асобы», але ніхто ніколі не пакаяўся, за злачынствы, не прышло нават ў галаву. Наадварот, злачынствы падаваліся як «доблесьць» і гераізм», як гістарычная неабходнасьць і выключнасьць «расейскага прызначэньня». У такіх паводзінах і ацэнках няма чалавечага. Гэта сьвет цара Хамурапі, цёмная сфэра зла, дзе каштоўнасьці перакручаныя ў ілжы і перавернутыя з ног на галаву.

Адсутнасьць пакаяньня за злачынствы фашызму (камунізму) галоўная прыкмета, якая адрозьнівае эўраазіятаў расейцаў ад эўрапейцаў немцаў. Гэта сьведчаньне, што рускі фашызм існуе і будзе існаваць ў розных мадыфікацыях, і тварыць злачынствы, пакуль існуе яго базавая форма –- расейская імпэрыя. І таму, перш за ўсё, імпэрыя зла павінна быць разбурана.

Расея даўно навучылася разьвязваць вялікую вайну чужымі рукамі. Імпэрыя тут таксама вельмі жывучая і з часоў Андропава б'е ў адну кропку – у Блізкі ўсход. Пасьля нядаўняга прадуманага рашэньня Крамля аб перадачы Ірану ракет С-300, скора ўсім будзе (можа быць) не да Украіны. (Іран на парозе стварэньня атамнай зброі, якой хоча зьнішчыць Ізраіль, і С-300 гэтаму паспрыяюць.) Рукі Расеі ў вайне супраць Украіны будуць

разьвязаны. Вось вынік прамаруджаньня «чэмбэрленаў» і «дыялогаў» з Пуціным. Пуцін абыгрывае гэтых гаваруноў як падлеткаў. Імпэрыя працягвае тварыць сусьветнае зло.

Але ізноў жа падкрэсьлю думку, якую сцьвярджаю ўвесь час. Рэальна Расейскую імпэрыю пахаваюць Украіна і Беларусь. Мы з часоў ВКЛ восемсот гадоў змагаемся з Масквой-Ардой і за ўвесь гэты час Эўропа нам толькі шкодзіла, то праз Польшчу, то наўпрост. Катастрафічна шкодзіла. У пачатку 1990-х яна выступала супраць незалежнасьці Беларусі і Украіны за захаваньне Савецкага Саюза, а ў канцы 90-х раскалола беларускі нацыянальны рух і гэтым умацавала антыбеларускі рэжым Лукашэнкі. І прадаўжае ўмацоўваць яго цяпер.

І прычыны вядомыя, цягнуцца з глыбокай гісторыі, вынікаюць з цавілізацыйнай розьніцы паміж Заходняй і Ўсходняй Эўропай. У самым галоўным – у чалавечым вымярэньні, ў стварэньні гуманітарных каштоўнасьцяў Ўсходняя Эўропа (што ад Балтыйскага да Чорнага мора) была вышэй за Эўропу Заходнюю. Тым часам па стварэньні, накапленьні і разьмеркаваньні матэрыяльнага багацьця наперадзе Эўропа Заходняя (найперш немцы, французы, ангельцы).

Суперніцтва прывяло нямецкі Захад да супрацоўніцтва з Масквой-Ардой і Усходняя цывілізацыя Эўропы (а гэта мы – Вялікае Княства Літоўскае, найперш Беларусь і Украіна) апынуліся паміж двух агнёў. Ўсходняя Эўропа была разбурана ўжо ў канцы 18-га стагоддзя. І увесь наступны час пасьлядоўна нам не давалі падняцца якраз тыя, хто нас зьнішчаў. І ўсё тое зноў працягваецца. Але ўсяму таму прыдзе канец. Жыве Беларусь! Слава Украіне!

10 траўня 2015 г.

ПАДЗЕІ І ІХ ЗНАЧЭНЬНЕ

(Выступ на ліпеньскім 2015 г. Сойме КХП -- БНФ і БНФ "Адраджэньне")

5 ліпеня адбыўся рэфэрэндум у Грэцыі (2015 г.). Грэкі адкінулі кабальныя прапановы Эўразьвязу і агалілі тым самым шкілет узаемадачыненьняў Грэцыі з Эўрапейскім Зьвязам. Тут вельмі вымоўная ілюстрацыя да таго, чаму нельга Беларусі, пры любой зьмене ўлады, уступаць у Эўразьвяз. Цяпер усё стала бачна нават для тых, хто не хацеў таго бачыць, думаючы любымі шляхамі адкарастацца ад Расеі і ўскочыць з агня ў полымя. Гэтым панікёрам мы зноў можам сказаць: пакіньце і забудзіце гэтыя рабскія, несамастойныя думкі. Забудзьце назаўсёды і вызваляйцеся ад халопства, ад гэтага каланіяльнага думаньня куды вам ісьці – ў які лагер, на ўсход ці на захад! Продкі пераварочваюцца ў трунах! Беларусь павінна быць вольнай, моцнай і незалежнай краінай, адраджаць сябе і адзінства Ўсходная Эўропы ад Балтыкі да Чорнага мора. Такі наш шлях.

Эўразьвяз ня ёсьць вольным саюзам вольных краін. Па сваім характары ён блізкі да СССР і рэальна абмяжоўвае суверэнітэт краінаў-удзельнікаў гэтага саюзу. У аснове Эўразьвязу эканамічныя інтарэсы адной моцнай краіны -- Нямеччыны, якая штучна падтрымлівае вось Бэрлін-Парыж (мы якраз зьяўляемся сьведкамі дэфармацыі восі Бэрлін-Парыж-Масква, створанай пры Пуціне). Прытым немцы падтрымліваюць Парыж не таму, што Францыя таксама эканамічна магутная, а зыходзячы, перш за ўсё, з палітычных меркаваньняў. Французы (як выказаўся адзін крытыкан) -- гэта вядомыя бузацёры, франдзёры і разбуральнікі ў Эўропе з неадэкватным уяўленьнем пра сваю веліч. Разумным немцам з такімі лепш дружыць, спакайней будзе. У гэтым жарце нешта ёсьць..

Важныя пытаньні ў Эўразьвязе найперш абмяркоўваюць, прапаноўваюць і вырашаюць -- Бэрлін і Парыж, Мэркель і Оланд. Яны і ў Маскву едуць раптоўна з Пуціным дамаўляцца ад імя Эўразьвязу, і наконт лёсу Грэцыі яны ўдваіх спатыкаюцца, і накоонт Украіны. Польшча, Італія, Швэцыя і т. п. нават ня ведаюць, пра што яны там дамаўляюцца. Тут рэальнае адлюстраваньне сілы і становішча ў Эўразьвязе. І галоўнае -- на гэтым будуецца, з гэтага зыходзіць эканамічная палітыка ў дачыненьні да іншых удзельнікаў Уніі.

Announcementsтупіўшым краінам выстаўляюцца патрабаваньні аб перабудове іхняй эканомікі і гаспадаркі ў дапасаваньні да Эўразьвязу. Рэальна -- чытай да эканомікі Нямеччыны і часткова

Францыі. Дзеля гэтага новым краінам даюць вялікія шчодрыя крэдыты. Разгледзем станоўчы варыянт. Дапусьцім, нейкай краіне перабудова ўдалася. Жыцьцё палепшылася, набудавалі дарог і мастоў, пайшлі замежныя інвэстыцыі, як грыбы, растуць банкі і супэрмаркеты, рэстараны і крамы. Жыхары едуць на замежныя курорты і г. д.

Толькі раптам мясцовыя пачынаюць заўважаць, што ўсе банкі -- з замежным капіталам (нямецкім ды французкім), што ўсе гіпер-супер крамы -- замежныя (французкія), што рэсурсы апынуліся ў замежных лапах, нацыянальная індустрыя зьнікла (маўляў, учарашні дзень, састарэла), але на вуліцах коціцца ўсё замежнае. Мясцоваму чалавеку добра, але нешта трывожна. Гэтае "трывожна" ёсьць неўсьвядомленае адчуваньне залежнасьці, несамастойнасьці, абмежаванасьці рашэньняў і адсутнасьці выхаду (якога пакуль што ніхто не шукае). Адбываецца пакрокавая страта суверэнітэту.

Усьлед за банкамі і супермаркетамі ідуць і плывуць у краіну эўралібэральныя антыкаштоўнасьці, якія брусэльскія чыноўнікі патрабуюць (і ўрады абавязаныя) укараняць і насаджаць на нацыянальнай тэрыторыі. Гэта забарона сьмяротнага пакараньня для ўсіх відаў, маштабаў і ўзроўняў злачынстваў, гэта вольныя аборты без абмежаваньняў, гэта свабода і прапаганда ўсіх збачэнстваў і вычварэнстваў гомасэксуалізму ды прызнаньне іх за норму і г. д. -- цэлы ланцуг маральнай дэградацыі чалавека. Усе зьмены, перамены аплочваюцца, супраціўленьне -- падкупляецца і г. д.

Свабода чалавека -- гэта ёсьць ідэалёгія Эўразьвязу. Усе гэта прымаюць. Тут усе пагаджаюцца. Тым часам свабода дрэні і ўраўненьне зла з дабром ёсьць асаблівасьцю такой ідэалёгіі. У канцовым выпадку асаблівае і асобнае становіцца галоўным і грамадзтва, якое прыняло такую лявацкую ідэалёгію, будзе зашмаргнута.

На прыкладзе Грэцыі мы бачым іншы выпадак. Перабудова пад Эўразьвяз (пад немцаў) не атрымалася. Грэкам па патрабаваньні брусэльскай бюракратыі прышлося зьнішчыць свае традыцыйныя промыслы і вытворчасьці, сваю традыцыйную гаспадарку. А на новае яны не перайшлі, бо гэта ня іхняе, непрывычнае, не сваё (ды-й «халявы» звалілася шмат). Велізарныя крэдыты, прызначаныя на ломку старой грэцкай гаспадаркі, выклікалі велізарную карупцыю і велізарную "халяву" (дармаўшчыну). Грэкі разбурылі, паводле эўрапатрабаваньняў, усё сваё старое, але ня здолелі зрабіць новае. І цяпер аказваецца, што нават да драхмы вярнуцца адразу яны ня

змогуць, бо калі пераходзілі на эўра, тады зьнішчылі ўсе машыны, што друкавалі і выраблялі драхму.

Нямецкі палітычны абывацель вінаваціць ва ўсім грэкаў, маўляў, халяўшчыкі, і самы вінаватыя. Але крытэр тут вельмі просты. Да Эўразьвязу і да эўра грэкі жылі нядрэнна, і хлеба ў немцаў не прасілі. А вось у Эўразьвязе ні немцам не ўдалося аблапошыць грэкаў, ні грэкам за нямецкія крэдыты не ўдалося падняцца. Словам, грэчаская трагедыя. Але для нас, беларусаў, гэта папераджальная карцінка ня йсьці, куды ня трэба.

* * *

Асаблівая падзея, да якой сьвет адносіцца лёгкадумна, адбылася ў Амэрыцы 26 чэрвеня. Вярхоўны Суд ЗША легалізаваў аднаполае сужыцельства дэвіантаў у якасьці "гомасэксуальнага шлюбу". Сужыцельства збачэнцаў дзеля неадэкватных палавых дачыненьняў будзе лічыцца законным інстытутам шлюбу з усімі сацыяльнымі выплатамі і адносінамі.

Як і параза Ірляндыі, гэтая падзея ў ЗША зьяўляецца знакавай у агульнай сістэме маральнага ўпадку былой хрысьціянскай цывілізацыі. Падзеі ў ЗША звычайна адгукаюцца ва ўсім сьвеце. Агрэсія і пашырэньне дэвіантаў, інтэграцыя іх у грамадзтва і ва ўладу ёсьць цывілізацыйна небясьпечным працэсам, які рухаецца ў канцовым разьвіцьці ў бок біяфашызму.

На Захадзе ў выніку дэзінфармацыі і лібэральнай прапаганды людзі не адчуваюць небясьпекі гэтай зьявы для грамадзтва, сям'і, дзяцей і асобы, паводзяць сябе інфантыльна і лёгкадумна, хаця дэвіянты адкрыта не хаваюць сваіх разбуральных намераў.

Для таго, каб убачыць пачварнасьць і зразумець сэнс зьявы (які ляжыць на паверхні), трэба, відаць, быць чалавекам Усходняй Эўропы. Гледзячы на тое, што адбываецца на Захадзе, ня выключана, што Беларусь (асабліва дэмакратычная Беларусь) сутыкнецца з імпартам брыдоты ў нашу краіну. Тут адных заканадаўчых рашэньняў і жорсткіх захадаў будзе недастаткова. Вычварэнцтва і легалізацыя дэвіянцтва ёсьць часткай агрэсіўнай ідэалёгіі ўсіх левых рухаў, партыяў і арганізацыяў, часткай разбуральнай дактрыны супраць хрысьціянскага сьвету. Таму з гэтай зьявай неабходна запачаткаваць антывычварэнцкае грамадзкае змаганьне, спачатку на лакальным, а потым на міжнародным узроўні.

Нядаўнія падзеі ў Кіеве (парад гомасэксуалістаў), у Польшчы, у краінах Эўразьвязу выразна ілюструюць, што ў ідэалягічнага гомасэксуаліста няма айчыны. На першым месцы ў іх гомасэксуальны інтэрас, які праяўляецца як інтэрас інтэрнацыянальны.

Перш за ўсё па ўсім сьвеце павінна быць забаронена прапаганда, рэкляма і інфармармацыя гомасэксуалізма, педафіліі, парнаграфіі. Прапаганда такіх зьяваў ёсьць грубым парушэньнем правоў чалавека (права на здаровы натуральны вобраз жыцьця), павінна разглядацца як замах на прыроду чалавека, карацца па закону і прыроўнівацца да прапаганды фашызму, камунізму, вайны, расавай, нацыянальнай і палавой нянавісьці.

12 ліпеня 2015 г.

ГЭТА СЛОВА САКРАЛЬНАЕ

АБ НЕКАТОРЫХ АСПЭКТАХ БЕЛАРУСКАГА АДРАДЖЭНЬНЯ І ПАРАЗЫ РУСКАЙ ПАЛІТЫКІ

Даўно заўважана, што нашы адвечныя ворагі на ўсходзе вельмі нэрвова ўспрымаюць усялякае ўспамінаньне пра нашу гістарычную дзяржаўную спадчыну – Вялікае Княства Літоўскае. Некаторыя маскоўцы ведаюць, што рэальна яны нічога ня могуць супрацьпаставіць усяму таму, што зьвязана з ВКЛ і Беларусяй.

Гісторыя Расеі пабудавана на міфалогіі, сьведама прыдуманай яшчэ рускім гісторыкам татарынам Карамзіным па заказу цара. Істотны аспэкт гэтай міфалогіі – адсяканьне Масквы ад гісторыі мангольскай Арды. Створаны міф, які гістарычна мусіў бы набліжаць Маскоўшчыну да Эўропы і падмацоўваць экспансію на Вільню, Кіеў, Полацак ды Смаленск. Міфалогія служыла расейцам дзеля апраўданьня агрэсіі. Але цяпер (калі адрадзіліся незалежныя Беларусь і Украіна) пачаўся крызіс рускай гістарычнай міфалогіі. У пэрспэктыве яе чакае поўны крах. Рэальная гісторыя Масквы-Арды будзе напісана беларусамі і ўкраінцамі, будучымі ўплывовымі краінамі Эўропы, новым цэнтрам усходне-эўрапейскай геапалітычнай сілы. Гісторыя рухаецца так, што маскоўскай імпэрыі на ўсходзе ўжо ня будзе.

У пачатку 90-х гадоў, працуючы ў Канстытуцыйнай камісіі Вярхоўнага Савета над новай беларускай Канстытуцыяй парляманцкай рэспублікі, мы, дэпутаты Народнага Фронту, прапанавалі адлюстраваць ў прэамбуле дзяржаўна-гістарычную пераемнасьць Беларусі ад Вялікага Княства Літоўскага. Гэтае сцьверджаньне мусіла б быць у Канстытуцыі Беларусі як падстава для гістарычных дасьледваньняў, асьветы і адукацыі пакаленьняў, а ў пэрспэктыве – дзеля дапаўненьня поўнага назову краіны і сувязі з гісторыяй ВКЛ. Гэта ўсё было рэальна і магчыма, як і геапалітычнае адраджэньне Ўсходняй Эўропы ад Балтыкі да Чорнага мора (БЧС – Балта-Чарнаморская Супольнасьць).

Ворагі Беларусі першыя зразумелі, наколькі гэта моцная і небясьпечная для іх ідэя. У пачатку 90-х камуністы і каланіяльная намэнклатура ў Вярхоўным Савеце дружна завалілі нашу прэамбулу Канстытуцыі, а Заходняя Эўропа потым, як і ў XVIII стагоддзі, здрадзіла Беларусі і Украіне і падтрымала Расею. Цяпер Эўропа пажынае плады сваёй эгаістычнай палітыкі і, дарэчы, нават у гэтых абставінах, перад абліччам адкрытай агрэсіі Расеі супраць Украіны і пагрозы

вялікай вайны, ня ў стане зрабіць адэкватныя высновы. Палітыка эгаістычнага прагматызму не мяняецца

Дэзінфармацыйная руская гёбельсаўшчына, што ваюе супраць Украіны і Беларусі, ніколі не прапускае геапалітычна-гістарычны аспэкт нашай краіны. Прапаганда, аднак, тут у расейцаў не на вышыні, адбываецца на нізкім узроўні. Спрабуюць выкарыстаць некаторых беларускіх маргіналаў, што па-юнацку марыць пра адраджэньне Вялікай Літвы. Тролінг заўсёды пазнаецца элемэнтарна: ён замешаны на нянавісьці да Беларусі. Маўляў, назву “Беларусь” накінула руская царыца, трэба ад яе адмовіцца, бо Беларусь – гэта Літва, а беларусаў не існуе, гэта выдумка і фантом, беларусы – гэта ліцьвіны. Усё трэба мяняць, адкінуць, каб адчапіцца ад рускіх, ад граматычнага кораня “рус” і г. д. Пра беларусаў выказваюцца непаважліва. Такія разважаньні, вядома, невялікая знаходка для рускай прапагады, але Лубянка не гнушаецца нічым. Па нянавісьці да Беларусі тутжа і выяўляюцца гэтыя агентурныя «патрыёты».

Некалі ў 90-х, ужо ў незалежнай Беларусі, Масква пачала раскручваць такога Шэляговіча, які заяўляў, што палешукі – гэта асобны народ “яцьвягі”, якія некалі непадалёк жылі, што Палесьсе гэта “Етвызь” (і слова прыдумалі), якое павінна мець дзяржаўную аўтаномію. Пачалі нават шукаць яцьвяжскую мову, нават нейкі масковец-вучоны тады аб’явіўся (праўда, потым недзе зьнік), спэц па “яцьвягах” і палешуках. У Шэляговіча зьявіліся маскоўскія грошы, часопіс заснаваў. Потым грошы скончыліся, і Етвызь зьнікла. Шэляговіч перасяліўся ў Расею. Але галоўная прычына ў тым, што Масква знайшла тады Лукашэнку, і патрэба ў яцьвягах адпала.

Гэты, па нацыянальнасьці быў «калгасьнікам» і сказаў Маскве так, як ёй было трэба: “Мы русские со знаком качества”. Да слова сказаць, ён пабываў ужо і напалову ўкраінцам, і беларусам, і крыху габрэем, і “братам” азэрбайджанцаў (і невядома яшчэ, што ён казаў кітайцам). А тут на падходзе “крывічы”, “радзімічы”, “драўляне”, “дрыгвічы”, “паляне”, “дулебы” і ўсялякая «дзяволтва».

Разумнаму чалавеку над гэтакай іроніяй можна пасьмяяцца, але ня надта. Руская лубянская гёбельсаўшчына здольная на ўсё, ня толькі на “ліцьвінаў” ды “яцьвягаў”, але і на “гудасаў”, і на “пэркунасаў”, і на “Магілёўскую рэспубліку”. Тут дадам (гэта не анэкдот), што некалькі гадоў таму Шэляговіч аб'явіўся ў Калінінградзе і там таксама знайшоў «Етвызь». Цяпер ён называе зьніклых яцьвягаў Калінінградзкай вобласьці непасрэднымі прадстаўнікамі «русского мира» і заснавальнікамі старажытнай Русі. Разгортваецца «дзейнасьць». Скора Крэмль

пакажа гэтым немцам дзе быў «русскій мир» ў Прусіі. Мала не здасца. Такія кадры працуюць.

Адзін з прыёмаў цяперашняй рускай фашыстоўскай прапаганды і дэзінфармацыйнай вайны – унесьці “замутненьне” ў сьвядомасьць самаідэнтыфікацыі на ніжэйшых, менш адукаванах пластах грамадзтва ў Беларусі і ва Украіне і стварыць тут часовыя сацыяльныя апоры для акупацыі і гібрыднай вайны. Любая нагода, любая ідэя, нават самая абсурдная (а па правілах гёбельсаўшчыны, тым лепш, калі абсурдная) становіцца прыдатнай для рускай дэзінфармацыі, калі яна накіравана на падважваньне і раскол беларускай і ўкраінскай нацыянальнай ідэнтычнасьці.

Беларускае нацыянальнае Адраджэньне сінтэзавала і абагуліла ў сабе усю нашу дзяржаўную гісторыю, пачынаючы ад Полацка, абапіралася на існаваньне Вялікага Княства Літоўскага, зь якога выводзіла гістарычнае абгрунтаваньне беларускай Незалежнасьці. Тэрмін «Беларусь» («беларускі») як тэрмін нацыянальна-этнічны і новы **стаў унівэрсальным для будучай дзяржавы,** якая базавалася на адзінстве мовы, культуры і гісторыі. Тэрмін «Літва» («ліцьвінскі») ў якасьці этнічнага не распаўсюдзіўся ў нацыянальным значэньні і, адпаведна, ня выліўся ў нацыянальную ідэю. Ліцьвінства – гэтая ідэя гістарычная і павінна быць адлюстравана ў поўнай назве беларускай дзяржавы. Гэта рашэньне будучыні, будучых разумных беларусаў.

Гістарычным фактам ёсьць тое, што існуе беларуская нацыя і незалежная дзяржава «Беларусь» (Рэспубліка Беларусь), якая ўзьнікла ў выніку зьяўленьня Беларускай нацыянальнай ідэі.

Па вялікаму кошту, у вольнай Беларусі, пры разумнай палітыцы будзе ўсё магчыма: і сэнсоўнае пашырэньне назвы краіны (адлюстраваньне гістарызму), і гістарычная пераемнасьць культуры, і нават вяртаньне Вялікага Князя і Караля ў дзяржаўна-палітычную структуру краіны, калі б ў гэтым, напрыклад, была патрэба дзеля нашых нацыянальных інтарэсаў (прыклады такія ў цяперашняй Эўропе ёсьць).

Наша краіна зь вялікім мінулым. Гістарычна наша дзяржава ёсьць Вялікае Княства Літоўскае -- Беларусь. І такое ў пэрспэктыве, зноў паўтаруся, мусіла б быць адлюстравана ў назве дзяржавы. Пра гэта мне даводзілася часта пісаць яшчэ дзесяць гадоў таму. Але каб скампрамэтаваць любую добрую думку, любую няпростую справу, дастаткова часам выпусьціць наперад пару маргіналаў і загадаць Богу маліцца. Яны лоб разаб’юць.

Для тых, хто любіць агульна паразважаць пра этнагенэз і авантуры, заўважу, што Расея гэта ж не Аўстрыйская імпэрыя Габсбургаў, якая ня тое што не прыгнятала захопленыя народы, але падтрымлівала іхную культуру, рэлігію, храмы і народнае існаваньне. Тым часам Расея – гэта была турма народаў, што вырасла з мангольскай Арды, скопішча зла, жорсткая, бесчалавечная азіятчына, дзе не паважалі ні чалавека, ні народ, дзе зьневажалі, глумілі і нішчылі ўсіх і ўсё, нават самых сябе.

Для нашага гістарычнага народа вельмі важна і ганарова, што ва ўмовах асаблівай расейскай акупацыі, татальнай забароны ўсяго, непрызнаньня і вынішчэньня народных вярхоў, ён стварыў нацыю, аб'яднаўся пад новым імем, якое імпэрыя не змагла зьнішчыць. Наша народная дзея ў тых умовах – гэта ня проста моцна. Гэта магутна. Беларусь – гэта добра гучыць. Уся наша нацыянальная гнасеалогія, увесь Полацкі пэрыяд лагічна і этымалагічна зразумелыя кожнаму, ёсьць нашыя. Скарына – наш. І ўсё, што напісана ў старажытнасьці па-старабалгарску і старабеларуску “рускімі літарамі”, – наша. І Каложа – наша, і летапісы нашыя, бо яны нашыя, і Полацкая крывіцкая Русь – наша, а не іншая, і Мэтрыка Вялікага Княства Літоўскага ў мове беларускай – вялікая наша, і Вялікае наша Княства Літоўскае ёсьць наша, бо “наша” (гэтак жа і пісалася), бо там мова, пісьмо, культура, князі, зямля, народ і палітыка – наша. Мы – Вільня – былі кансалідуючым цэнтрам усходняга славянства, які ўсю гісторыю хацела зьнішчыць Масква. Усё тое што было гістарычна злучыла сабой Беларусь.

Падкрэсьлю яшчэ раз – істотна, што гэта быў новы нацыянальна-этнічны **безальтэрнатыўны** тэрмін. Менавіта таму ў ім была закладзена агульная кансалідацыйная база для новай нацыянальнай гісторыі народа. Пэўная абстрактнасьць гэтага тэрміну спрыяла лаяльнаму ўспрыняцьцю новай назвы. За ёй нікога нельга было ўбачыць акрамя сябе (пры адпаведных высілках, вядома). У 1840 годзе маскаўцы зразумелі, які можа быць паварот, спахапіліся і забаранілі назву Беларусь. Але ўжо было позна, **ідэя (нацыянальная ідэя)** выбілася на паверхню і стала жыць.

У атручаным чэраве сьмяротэльнай імпэрыі, дзе ўсё мусіла згінуць і памерці, наш народ стварыў новую беларускую нацыю. Беларуская нацыя стварыла новую вялікую беларускую літаратуру ў беларускай мове і нацыянальны тэатр, нарадзіла сотні пісьменьнікаў і паэтаў. Іх забівалі, нішчылі літаратуру, расстрэльвалі ў Курапатах. Мільёны беларусаў забілі, выселілі, згнаілі ў ГУЛАГу, палілі беларускія кнігі, узрывалі храмы, абкрадалі культуру, абзывалі беларусаў хамамі, быдлам, “врагами” ды мужыкамі, абувалі ў лапці нашу веліч, забаранялі

мову, плявалі ў душу... І нічога не дапамагло варварам пад скіпетрам імпэрыі. Беларусь жыве і будзе жыць. Вось што такое Беларусь! **Яна гістарычна адбылася.** Гэтае слова сакральнае для кожнага беларуса, як і Літва, як Вялікае Княства Літоўскае. **Трэба берагчы тое, што здабылі, тое, што ёсьць і шанаваць тое, што было.**

У змаганьні зь Літвой-Беларусяй маскоўцы гістарычна перахітрылі самы сябе. Мы памятаем і Грунвальд, і Воршу. Мы маем цяпер незалежную беларускую дзяржаву -- насьледніцу Вялікага Княства Літоўскага. Засталася толькі справа за народнай уладай вольнага народа, які вырастае. І тады менавіта гэты народ загоніць апошні цьвік у труну праклятай усходняй імпэрыі. Так будзе, бо так мусіць быць. Уся нашая гісторыя існаваньня складвалася без альтэрнатывы і, фактычна, бяз выбару: альбо мы, альбо яны, альбо здрада – альбо барацьба. Цяпер надыходзіць наш час. Ён ужо пад дзьвярыма.

Але, як заўсёды, шмат што, і галоўнае, і амаль усё -- залежыць ад нас самых.

31 сакавіка; 13 верасьня 2015 г.

АБ КОЛЬКАСЬЦІ ЗАБІТЫХ У КУРАПАТАХ

Людабойства расейскіх камуністаў несувымернае ні з чым у гісторыі чалавецтва. Уражваюць маштабы, матывацыя злачынстваў і колькасьць ахвяр. Але бадай ці ні найбольш здумляе адсутнасьць пакаяньня ў наступных пакаленьняў расейцаў, жаданьне апраўдаць злачынствы папярэднікаў і зьменшыць колькасьць ахвяр.

Курапаты -- гэта помнік расейскага генацыду, які зьяўляецца ўлікай і сьведчыць пра ўлікі злачынства, пацьверджанага афіцыйным сьледзтвам пракуратуры і археалагічным дасьледваньнем вучоных. Знойдзены парэшткі ахвяр масавага забойства. Здабытыя наўпроставыя доказы злачынства супраць чалавецтва. Тут ёсьць юрыдычныя падставы для камуністычнага "нюрнбэрга". Таму непакаянная Масква хацела б, каб Курапаты хоць бы ўмоўна не існавалі. Тады лягчэй сфальшаваць і затаптаць памяць.

Другі накірунак уцяканьня з-пад адказнасьці варты жалю ў сваёй нікчэмнасьці, бо датычыць зьмяншэньня колькасьці расстраляных. Агентура Масквы ня хоча прызнаваць навуковыя вывады аб чвэрці мільёнаў ахвяр. Але адначасна яна гатова ад безвыходнасьці ўчапіцца за юрыдычную факталогію -- 30 тысячаў расстраляных, мяркуючы, магчыма, што гэта зьмяншае адказнасьць. Тым часам гэта ёсьць рэальнае прызнаньне злачынства.

Лубянцы, аднак, відаць, на тое напляваць. Судзіць яе няма каму, а прапагандзе выгадна зьмяншаць колькасьць забітых.

Цяпер па сутнасьці аб юрыдычнай і навуковай ацэнцы колькасьці расстраляных у Курапатах. Мушу сказаць, што гэта ўсё даўно падрабязна дасьледвана, растлумачана і надрукавана ў навуковых ды пэрыядычных грамадзкіх выданьнях, у трох маіх асобных кнігах, выдадзеных у 90-х гадах у Менску і Нью-Ёрку па-беларуску і па-ангельску, а ў 2012 годзе тое ж яшчэ і ў Варшаве. Прытым што цікава, якраз гэтую апошнюю кнігу («Абарона Курапатаў. Народны Мэмарыял») рэжымныя ўлады рэквізавалі на мяжы, абазвалі тэрарыстычна экстрэмісцкай і забаранілі яе ўвоз у Беларусь. У выніку агульнавядомая інфармацыя пра Курапаты стала цяпер цяжка даступнай. Праўда, яна ёсьць у

Сеціве, і хто хоча -- можа ведаць. Тут я паўтару толькі сутнасьць тэмы.

Пра курапацкія магілы мне стала вядома ў пачатку 1970-х. Тады пра тое нельга было нават казаць. (Маглі пабудаваць у тым месцы стадыён ці басэйн і канец ўсёй памяці). Вясной 1988 года праз Курапаты высеклі шырокую просеку паабапал лясной дарогі (па якой некалі заязджалі "хапуны" са сьмертнікамі) і пачалі капаць траншэю пад газапровад. Траншэя праходзіла дакладна па дарозе. Грунтам, што выкідвалі ў адвал, было засыпана больш за сотню курапацкіх магіл па абодва бакі дарогі. На павароце (там, дзе цяпер так званая "Кальварыя-Галгофа") траншэя закранула адну з магільных ямаў. Высыпаліся косткі, чарапы, абутак і т. п. Я сабраў гэтыя знаходкі. Якраз там я знайшоў жаночы туфлік 34-га памеру і агромністы мужчынскі чаравік 49-га памеру (а мо й больш).

(Тут заўважу яшчэ асабістаае. Мяне ўскаланула, што расстралялі жанчынку з такой маленькай ножкай, а мой сябра мастак Хведар Ладуцька, які тады быў са мной, са шкадаваньнем усклікнуў, трымаючы чаравік веліканa: "Гэта ж якога волата застрэліў нейкі пігмей, нейкая паўзучая гразь!")

Трэба было прысьпешыць археалагічныя раскопкі. 5-га траўня 1988 года з групай памочнікаў я заклаў два вялікія шурфы на магілах, пракапаў амаль да паўтара мэтра і... ніякіх знаходак -- чысты пясок, сярод якога была знойдзена толькі адна фаланга чалавечага пальца (што вельмі важна).

У 1987 годзе, апытваючы сьведкаў, я пачуў ад аднаго вяскоўца, што ў канцы 40-х гадоў у Курапацкім лесе стаялі ваенныя, нешта там увесь час капалі, рабілі "манэўры". Тады я не прыдаў гэтаму асаблівага значэньня. Цяпер жа, зьвязаўшы тое з фалангай у пяску, выснова ўзьнікла самая неверагодная -- магіла была раскапаная, парэшткі людзей зьніклі. Каб высьветліць загадку, трэба было ўсю яму раскапаць да 2-3-х мэтраў у глыбіню.

Праўда, распрацоўку магілы мы спынілі, бо спаткалі ў лесе трох падлеткаў, якія капалі сабе зямлянку пад дрэвам і натрапілі на чалавечыя косьці (пра гэта падрабязна -- у артыкуле "Курапаты -- дарога сьмерці"). Глыбіня там была якраз каля двух мэтраў. Хлапчукі аблегчылі нам разьведку. Супастаўленьне дадзеных магілы ў газавай траншэі, пустога грунту ў нашым шурфе і знаходак касьцей у "зямлянцы" умацавалі мяне ў гіпотэзе, што косьці былі выбраныя з магіл. Гэта вызначыла далейшую мэтодыку нашых археалагічных раскопак у ліпені 1988 года. Магілы спачатку раскопваліся папярэчнай траншэяй, а вялікія магілы -- перакрыжаванымі траншэямі на глыбіню да першага пласту расстраляных. Гэта рабілася дзеля дакладнага

вызначэньня вертыкальных профіляў ямы і нагляднага вывучэньня стратыграфіі раскопа (што ў археалогіі вельмі важна).

Мэтодыка сябе апраўдала. У магілах зафіксаваны перакопы дзьвух ямаў. Першасная, як правіла, вялікая. Другая (пазьнейшая) -- меншая і нібы ўстаўленая ў першую яму. Па баках у зазорах паміж першаснай і другой ямах знойдзены шкілеты, косьці і чарапы ўжо з узроўню 40-50 сантымэтраў ад дзённай паверхні. У той час як у цэнтры пласт касьцей у ямах пачынаўся ў межах 1,6 -- 2 мэтры. Некаторыя ямы дасягалі 2,75 мэтра ў глыбіню, і толькі на дне былі чалавечыя косьці. Профіль запаўненьня ямы касьцьмі выглядаў як лейка. Перапад глыбіні заляганьня касьцей па краях і ў цэнтры раскопа складаў у некаторых магілах больш за адзін мэтар. Такое магло здарыцца тады, калі магілу раскопвалі і выбіралі косьці. У цэнтры выбралі амаль да дна, а па баках засталося.

Нагадаю, што літаральна ўсе сьведкі, якія бачылі вынікі расстрэлаў, пасьведчылі, што ямы былі запоўнены трупамі амаль да краёў. (Адзін сьведка расстрэлаў у парку Чалюскінцаў -- шафёр, які вазіў на расстрэл, -- казаў, што часам, каб дастраляць групу, энкавэдзіст нават ускокваў у яму на трупы і таптаўся, падскокваў, тахціў іх, як сена, каб болей улезла.)

У парэштках, што былі ў магілах, выяўлена розная колькасьць асобін: ад 31 да 107. Пры падліку ва ўсіх ямах выявілася несупадзеньне колькасьці чарапоў і колькасьці ніжніх канечнасьцяў. У некаторых магілах розьніца сягала на 20 пазыцыяў (напрыклад, 87 чарапоў і 107 парных канечнасьцяў).

Падсумоўка ўсіх гэтых фактаў, вертыкальных і гарызантальных профіляў раскопаў, аналіз стратыграфіі, перападу ўзроўню заляганьня касьцей у магілах і несупадзеньня асобнаснай камплектацыі парэштак людзей -- усё гэта сьведчыць, што магілы былі пазьней парушаны і косьці ў бальшыні хаатычна агулам былі выбраныя зь ямы.

Гэта ёсьць археалагічна пацьверджаны навуковы факт дасьледваньня, які не пакідае месца для іншых інтэрпрэтацыяў. (Дадам, што ўзрост самых вялікіх дрэваў (сасны), што выраслі зь некаторых ямаў, на 1988 год складаў 40 гадоў. Тут ускоснае пацьвярджэньне таго, што апошнія раскопкі і выемка касьцей з магіл маглі быць у другой палове 40-х гадоў.)

Пасьля ўстанаўленьня факту выбаркі парэштак былі зробленыя адпаведныя разьлікі: падлічана колькасьць асоб у ніжнім (найбольш цэлым) пласьце магілы (археалагічны "пласт" -- гэта 20 сантымэтраў па вышыні). Гэтая колькасьць памнажалася на колькасьць пластоў, якая рэальна мусіла быць да выбаркі (гэта значыць ад верхняга ўзроўню знаходак да

ніжняга на глыбіню профільнай "лейкі"). У выніку ў кожнай магіле колькасьць расстраляных павінна быць большай у сярэднім у тры, і нават чатыры разы, чым тое, што засталося.

Нават калі абмежавацца толькі гэтым і механічна памножыць на 510 выяўленых і відочных тады магіл, то атрымліваем лічбу ў 100-120 тысяч расстраляных. Але ў Курапатах ёсьць шмат большых магіл, чым тыя, што былі намі распрацаваныя (напрыклад, па 10 мэтраў па адным баку).

Наступнае, пра што я ўжо пісаў вышэй, -- уздоўж лясной дарогі паабапал было мноства магіл (значна больш за сто). Цяпер магільныя западзены зьнівэляваныя пад адвалам з былой траншэі газатрасы. Трэба ўлічыць яшчэ пахаваньні, якія былі разбураныя ў час пабудовы акружной дарогі ў канцы 1950-х пачатку 60-х гадоў. Зьвесткі аб выяўленьні там чалавечых парэштках пры будаўніцтве зафіксаваныя ў вусных апавяданьнях. У тым месцы, відаць, расстрэльвалі ў 1937 годзе, калі не было плоту. Плот пабудавалі ў канцы 1937-га, і тады ўжо забівалі толькі ў загароджаным месцы.

Калі ўлічыць усе гэтыя чыньнікі, то лічба расстраляных у Курапатах сягае каля 250 тысячаў асоб. Гэтая лічба была таксама зьвераная з сярэднім напаўненьнем "хапуна" (ад 15-ці да 30-ці асобаў у выключных выпадках). Завознасьць "хапуноў" -- па тры-чатыры машыны некалькі разоў на дзень бесперапынна, а ў асобныя гады – і днём, і праз цэлую ноч. І таксама бесперапынна. Расстрэльныя каманды працавалі пазьменна. Пэразьменка ў 23.00. Гэта быў такі канвеер сьмерці, які цяжка ўявіць сучаснаму чалавеку.

Ведаю, дарэчы, шмат гісторыяў (тут дэгрэсія, адступленьне ад разгляду) пра энкаведзістаў, што удзельнічалі ў генацыдзе. Я зьвярнуў увагу, што не спаткаў ні воднага выпадку скрухі (акрамя таго шафёра Мішы, пра якога я некалі пісаў, які заламаўся, калі ўбачыў, што прывёз на расстрэл свайго школьнага настаўніка), ні воднага выпадку сярод спраўцаў расстрэлаў, каб нехта зь іх ня тое, што раскаяўся, але нават, каб перажываў. Наадварот ганарыліся. Часам зьмена маладых расстрэльшчыкаў з Курапатаў аб 23-й гадзіне ўвальвалася пад хмяльком на танцы-вечарынку ў Дроздава (вёска побач з Курапатамі). Іх цягнула да дзевак. Нават кроў не абцерлі, але хацелася патанцаваць. (Дарэчы, там жа ў Дроздаве жыў начальнік расстрэльнай каманды маёр Бочков, які жаніўся на мясцовай; з пачаткам вайны кінуў жонку, дзяцей і ўцёк у Расею, здох у 1978 годзе)

«Праца» гэтых людзей (ці поўлюдзей) была жудаснай. Калі з нагана па інструкцыі ўпрытык стралялі ў патыліцу маладой дзяўчыне з льнянымі валасамі (такой, як на танцах у Дроздаве), куля і парахавыя газы йшлі ў чэрап і на выхадзе з галавы вырывалі дзіру велічыной з кулак. Кусты і трава вакол расстрэльнай ямы былі абпырсканы крывёй і чалавечымі мазгамі. Часам трапляла і на стральцоў. Але «ребята» не праймаліся. Тут яшчэ нагадаю з жыцьця нелюдзяў. У 1941 годзе з інспэкцыяй у Менск прыехаў райхсфюрэр СС шэф Гестапа Гайнрых Гімлер, які пажадаў асабіста паназіраць як айнзацгрупа расстрэльвае габрэяў. Відовішча падзейнічала на шэфа фатальна. Ад паху і выгляду крыві, крыкаў недабітых Гімлер самлеў. Зь ім здарылася гістэрыка. Вынікам стала інструкцыя Гімлера, каб расстрэльвалі больш чалавечна.

Нягледзячы на канібальскую «чалавечнасьць» Гімлер быў пракляты чалавецтвам. Тым часам ў Расеі расстрэльшчыкі і арганізатары генацыду народаў – гэта героі, прыклад для перайманьня. Такая рэчаіснасьць.

Але вернемся да тэмы. Вызначэньне колькасьці расстраляных (100-120 тысячаў) мае навукова-мэтадалагічнае абгрунтаваньне і шчыльную прывязку да выяўленых і бачных магіл. Лічба 250 тысячаў вынікае з гэтай жа мэтадалёгіі і з агульнай ацэнкі магільніка, улічваючы розны аб'ём расстрэльных ям, зьнівэліраваныя і разбураныя пахаваньні, якіх рэальна было амаль у два разы больш.

Такая ёсьць археалагічная ацэнка колькасьці расстраляных людзей, якая пагрунтавана на доказнай базе большай колькасьці рэальных магіл, пазьнейшай выемкі парэшткаў з магільных ям і адпаведнай у сувязі з гэтым большай колькасьці пахаваных у кожнай магіле.

Навука грунтуецца на фактах, зьявах і заканамернасьцях (якія выяўляюцца праз экспэрымэнт). Тым часам для юрыдычнага падыходу важная найперш матэрыяльная ўліка злачынства, тое, што рэальна ёсьць. Юрысты падлічылі толькі тое, што знойдзена ў магільных ямах, і памножылі на рэальна бачную колькасьць магіл. Атрымалася ў сярэднім 30 тысячаў ахвяр. Зразумела, што гэта не адпавядае рэальным масштабам людабойства ў Курапатах. Але юрыдычны падыход вымушаны зыходзіць з сваёй сьціслa абазначанай базы доказаў, якія не павінны выклікаць пярэчаньняў, падвойных меркаваньняў і дапушчэньняў, і на аснове якой адназначна даказваецца забойства.

Для грамадзтва істотная ёсьць факталагічная доказнасьць зьявы і адказ на пытаньне: што адбылося. Для суду

важнае ёсьць прадметнае сьведчаньне злачынства, каб выдаць справядлівы вэрдыкт пакараньня.

Гэта што датычыць несупадзеньня рознага роду інфармацыі пра колькасьць забітых у Курапатах. Тут няма супярэчнасьці. Розныя задачы. Кожная задача мае сваё абгрунтаваньне. Але агулам, фактычна, энкавэдзісты забілі тут каля чвэрці мільёна чалавек.

Адзначу некаторыя зьвесткі, што цікавяць сучасных людзей, якія не чыталі дасьледваньняў.

Афіцыйна археалагічныя раскопкі магілаў і эксгумацыя парэшткаў рабіліся мной і маімі калегамі з 6-га па 15-га ліпеня 1988 года па запыту пракуратуры БССР у Інстытут гісторыі Акадэміі Навук БССР у рэчышчы расследваньня крымінальнай справы аб выяўленьні пахаваньняў людзей у лясным масіве Курапаты. У археалагічны атрад мной былі запрошаны навуковы супрацоўнік Мікалай Крывальцэвіч і асьпірант Алег Іоў (цяпер дактары навук).

У час раскопак вяліся дзёньнікавыя запісы археолагамі і асобна пракуратурай і МУС. Дасьледваньні афіцыйна назіралі прадстаўнікі грамадзкасьці (камуністы-камсамольцы) і прадстаўнікі мясцовай улады (дэпутаты сельсавета).

Пасьля заканчэньня дасьледваньняў, аналізу і вывучэньня матэрыялаў была падрыхтаваная навуковая археалагічная справаздача, абмеркавана ў Інстытуце гісторыі і перададзена ў пракуратуру з усімі знаходкамі.

Частка касьцей і рэчаў з раскопак былі ўзяты на медыцынскую экспэртызу. У кожным раскопе ў мацерыковым грунце намі была выкапана траншэя альбо шурф глыбінёй да мэтра, куды былі складзены ўсе рэчы і косьці, не ўзятыя для медыцынскай экспэртызы і навуковага дасьледваньня. Пасьля гэтага раскоп засыпалі.

Хто мог выкапаць парэшткі з магіл у канцы саракавых і дзеля чаго? Верагодна, гэта зроблена па рашэньні кіраўніцтва КГБ, каб замесьці сьляды злачынства на будучыню. Якраз у 40-х гадах раскопвалі Катынь, і Захад не паверыў сталінскім фальсыфікацыям. Такія дзеяньні (замятаньне сьлядоў) цалкам у стылі рускага НКВД-КГБ-ФСБ. Тое самае цяпер адбываецца ў пуцінскай Расеі: зьнішчаюць дакуманты аб расстрэлах і месцы злачынстваў. Куды вывозілі косьці з курапацкіх магіл – невядома. (Некаторыя сьведкі сцьвярджалі, што быццам бы ў парослае балота непадалёк ад Курапатаў. Але такое малаверагодна.).

Апэрацыя выемкі парэшткаў была зроблена таемна, але неахайна, і я разумею асаблівую нянавісьць гэбістаў да маёй асобы, калі была раскрыта іхняя подлая таямніца.

Яшчэ ёсьць вельмі значная для нас, беларусаў, тэма аб сакральнасьці Курапатаў. Гэтае паняцьце павінна быць добра асэнсавана, бо зьвязана зь лёсам Беларускай нацыі і новага беларускага Адраджэньня ў час, які быў крытычны для грамадзтва і народнага існаваньня.

27 чэрвеня 2018 г.

РЭПЛІКА АБ РАСЕЙСКАЙ ГІБРЫДНАЙ ВАЙНЕ

Гібрыдная акупацыя Беларусі знутры – гэта тая форма вайны, якая прывяла да ўлады Лукашэнку. Пра гэта намі гаворыцца з 1994-га года. Але адсутнасьць нацыянальных беларускіх СМІ, захоп іх рускай агентурай не далі магчымасьці прабіцца гэтым ведам нават ў палітычныя вяршыні грамадзтва, хоць пісалася мноства артыкулаў аб унутраннай акупацыі Беларусі, друкаваліся кнігі. Веды ў шырокае разуменьне не прабіліся.

Маскоўская агрэсія супраць Украіны, захоп Крыма і Данбаса, аднак, паспрыялі адэкватным поглядам на рэчаіснасьць і ў часткі беларускага грамадзтва. Украінцы і шмат якія беларусы ўбачылі, якім разбуральным спрутам зьяўляецца Расея на целе чалавецтва. Вечнае бядотнае існаваньне рускіх людзей і рабская псіхалогія, калі яна становіцца агрэсіўнай ідэалогіяй, яна робіцца небясьпечнай разбуральнай сілай. Сацыяльны і палітычны вопыт камунізма (ідэалогіі нізоў) быў катастрафічны для чалавецтва.

Пасьля ўпадку ідэалогіі камунізма зьявілася імпэрская ідэалогія «русского мира». Сваім ворагам гэтая агрэсіўная ідэалогія лічыць усё чалавецтва.

Палітыка «русского мира» была сфармулявана ў агульных рысах у жніўні 1995 года ў так званай дактрыне Ельцына аб зьнешняй палітыцы Расеі. Да слова, шпіёнска-дыверсійнай мэтодыкай захопу Расея карыстаецца здаўна, найбольш характэрна – з ХУІІІ-га стагоддзя (падзелы Рэчы Паспалітай). З прыходам да ўлады КГБ палітыка «русского мира» імкліва набірае агрэсіўныя формы расейскай гібрыднай вайны.

Трэба мець на ўвазе, што ў заходнім сьвеце няма дзяржавы і няма моцы, якая магла б на ўзроўні супрацьстаяць расейскай сіле і тактыцы вядзеньня гібрыднай вайны. Таталітарная арганізацыя расейскай дзяржавы дае магчымасьць ўсе галіны ўлады і грамадзтва (прэсу, друк, радыё, тэлебачаньне, спорт, бізнэс, суды, пракуратуру, крымінал,

выканаўчую і заканадаўчую уладу, войска, паліцыю, спэцслужбы і г. д.) – усё падпарадкаваць адзінай дзяржаўнай палітыцы, выканаўчай і арганізуючай сілай якой зьяўляюцца спэцслужбы (найперш ГРУ і ФСБ). На дэмакратычным Захадзе такая структура дзяржавы не існуе і ў бліжэйшай будучыні ў прынцыпе ня можа быць. Па сваёй прыродзе заходняя сістэма дзяржавы ня ў стане нават арганізаваць палітыку інфармацыйнай вайны (Тым больш кшталту расейскай). СМІ там выконваюць прынцыпова іншыя функцыі, чым ў Расеі (і ў колішнім СССР).

Падрыхтоўка Расеі да захопніцкай вайны – гэта перш за ўсё пагроза Беларусі.

Патрэбна дэталёвае вывучэньне становішча і мабілізацыя людзей на гатовасьць да адбіцьця расейскай агрэсіі супраць Беларусі, якая рыхтуецца бесперапынна.

1 жнівень 2018 г.

ЗНАЧЭНЬНЕ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ БНР У ГІСТОРЫІ БЕЛАРУСКАЙ НАЦЫІ

Пачатак XX-га стагоддзя, бурнае разьвіцьцё прамысловасьці, тэхналёгій, транспарту, прыватнай ініцыятывы, капіталу і сацыялістычных ідэй, накіраваных на масавую сьвядомасьць, выклікалі ўзрушэньне разумаў, веру ў тое, што можна зьмяніць сьвет, палепшыць сваё існаваньне. На перашкодзе стаялі несвабода, імпэрская тыранія, нацыянальны прыгнёт і масавая бедната людзей без уласнасьці і пэрспэктывы.

Крызіс апошніх эўрапэйскіх імпэрый стварыў перадумовы новай вясны народаў, апошняй хвалі нацыянальных рухаў за самавызначэньне, якая зьмяніла сьвет.

Той час, узровень яго пасіянарнасьці, крыху недаацэнены ў нашай гісторыі і ў нашых уяўленьнях. Грамадзтва чакала новага пасеву. І там, дзе былі сейбіты, вырастаў плён. “Наша доля” легальная беларуская газэта, якая выйшла ў 1906 годзе ў Вільні 10-тысячным тыражом, была разабрана ўмомант, выклікала ў горадзе сапраўдны ажыятаж.

Выступ тэатра Ігната Буйніцкага ў 1911 годзе ў клубе Палескай чыгункі ў Вільні выліўся ў маніфэстацыю нацыянальнай любові. Заля ў некалькі тысячаў асоб была перапоўнена, людзі стаялі пад вокнамі. Калі адчынілася заслона і хор засьпяваў гімн Янкі Купалы “А хто там ідзе?” увесь народ устаў, усе плакалі наўзбом. Гэта катарсіс. Рэдкая зьява. Народ чуваў роднае.

Першая сусьветная вайна, агульнае гора, якое звалілася на Беларусь, абвастрыла дачыненьні і выклікала салідарнасьць грамадзтва, якая шматкроць узрасла пасьля зьвяржэньня рускага цара і пасьля Лютаўскай рэвалюцыі ў Расеі. Па ўсёй Беларусі зьявіліся грамадзкія, культурніцкія, дапамогавыя, палітычныя арганізацыі, гуртуюцца беларусы-вайскавікі на франтах вайны.

У ліпені 1917 года на зьезьдзе беларускіх грамадзкіх і палітычных арганізацыяў ствараецца **Цэнтральная Рада Беларускіх Арганізацыяў**, якая імкнулася аб’яднаць усе беларускія нацыянальна-дэмакратычныя сілы. У пачатку

кастрычніка 1917 года да Цэнтральнай Рады Беларускіх Арганізацыяў далучылася Цэнтральная Беларуская вайсковая Рада, якая аб'ядноўвала вайскавікоў-беларусаў на ўсіх франтах і Балтыйскага флоту. Разам яны ўтварылі **Вялікую Беларускую Раду** – кіруючы цэнтр усіх беларускіх сіл. Гэта была магутная сіла, 27 тысячаў асоб.

Вялікая Беларуская Рада пачала рыхтаваць Усебеларускі Кангрэс, які мусіў бы ствараць беларускую ўладу і вызначыць дзяржаўную будучыню Беларусі.

Кангрэс адчыніўся ў Менску 5 сьнежня 1917 года па Юльянскім календары ў абстаноўцы незвычайнага нацыянальна-дэмакратычнага ўздыму. Прысутнічалі 1872 дэлегаты зь якіх 1167 з правам рашаючага голасу. Былі прадстаўлены ўсе мясьціны Беларусі ад Беластока і Вільні да Смаленска, усе нацыянальныя мяншыні і ўсе партыі і арганізацыі, у тым ліку прадстаўнікі ад розных галінаў вытворчасьці і дзяржаўных службаў (напрыклад, паштавікі, чыгуначнікі, настаўнікі і г. д.). тут адчуваецца каласальная арганізацыйная праца і самае шырокае дэмакратычнае прадстаўніцтва. На такім узроўні тады і потым нічога падобнага ў былой Расеі арганізавана не было.

І цяпер ізноў пра атмасфэру грамадзтва і дух часу. На ўсіх франтах вайскавікі-беларусы яднаюцца і горача падтрымліваюць Усебеларускі Кангрэс. Газэта "Беларуская Рада" ад 8-га сьнежня піша: "Зьезд вайскавікоў-беларусаў Румынскага фронту горача вітае агульнабеларускі зьезд і верыць, што толькі цеснай нацыянальнай арганізацыяй, стварэньнем аўтарытэтнай краёвай улады і як апоры яе – моцнага нацыянальнага войска, можна ўратаваць родную краіну ад пагрозы падзелу. Зьезд патрабуе : 1) неадкладнага аб'яўленьня беларускай дэмакратычнай рэспублікі, 2) беларусізацыі тых дывізіяў і карпусоў, якія да вайны былі дыслакаваныя ў Беларусі"

Ці, напрыклад, тэлеграма ад Беларускай Рады XII-й арміі ў стаўку Крыленку і ў Петраград Камісару па нацыянальных справах І.Сталіну: "Дык калі Вы шукаеце ўлады ня ў праўдзе, а ў сіле, то мы, Беларусы, Вам у ёй адмаўляем і патрабуем неадкладнага вырашэньня беларусізацыі, у адваротным выпадку, стыхійны рух арміі беларусаў пагражае выліцца ў самыя непажаданыя зьявы. Беларусізацыя, якая пачалася рэвалюцыйным чынам, закончыцца адыходам на сваю тэрыторыю. Ведайце, сіла ў народзе беларускім ня зьнікла". Подпіс: "Старшыня Беларускай Рады XII-й арміі Макарэвіч".

У дзень адкрыцьця Кангрэсу газэта беларускіх вайскавікоў піша, што рашэньняў зьезду чакаюць шмат якія краіны і задаецца пытаньнем, цытата: "Ці пойдзем мы ў духу агульнарасейскім па шляху анархіі і беспрасьветнай цемры, ці ўсё ж мы, беларусы,

пойдзем новым шляхам, шляхам абароны правоў чалавека і яго здабыткаў і перш за ўсё па шляху абароны ўжо напалову разбуранай Беларусі”. Як бачым, ёсьць рэчы, якія і за сто гадоў не зьмяніліся ў гэтым сьвеце.

Зьезд адчыніўся ў атмасфэры незвычайнага ўзрушэньня. “Ва ўсіх прамовах – аграмадны ўздым, - нарэшце прачнулася родная краіна”. “Беларусы павінны самавызначыцца, – усклікаў вядомы беларускі левы грамадавец і бальшавік Фабіян Шантыр. – Нам ня трэба рабства агульнарасейскай дэмакратыі (апладысменты) – у нас ёсьць свая дэмакратыя, свае беларускія бальшавікі. Мы павядзем Беларусь не шляхам дэмагогіі, а шляхам сапраўды дэмакратычным.” (Даведка. Фабіян Шантыр быў растраляны рускімі бальшавікамі ў 1920 годзе па асабістым загадзе Л.Троцкага).

Гучэлі воклічы: “Няхай жыве Беларусь!” “Няхай жыве Беларуская дэмакратычная рэспубліка!” “Няхай жыве беларуская нацыянальная армія!”. Граў духавы аркестар. Сьпяваў гімны беларускі хор.

Далей цытата па расейску з газэты таго часу:
“Но этот величественный день под конец был омрачен неслыханным нахальством представителя, по его словам, латышского народа, а вернее просто нахального большевика, который предложил нам, истинным сынам многострадальной, но отныне свободной Белорусской нации, он имел дерзость предложить нам выбросить наше белорусское знамя. Какая бульварная дерзость! Какое оскорбление всему белорусскому народу! Не хорошую услугу оказал большевикам их представитель. Крики возмущения, поднятые кулаки, крики: «вон» и «долой» были ответом на его речь.

Красивая и трогательная сцена была, когда после этого вышли вперед солдат, матрос и генерал, крепко сжавши руки друг другу, и когда старый генерал и революционер Алексеевский стал на колено и поцеловал то знамя, которое только что было осмеяно безумцем.»

Тут зазначу, што ў 60-х гадах, слухаючы расповеды ўдзельнікаў Беларускага Кангрэсу, мяне, як і іх, найбольш уразіў якраз гэты сымвалічны ўчынак генэрала Алексіеўскага. Тут узьнікла шляхам зьбегу абставінаў такая сітуацыя, калі адбылася публічная сакралізацыя нацыянальнага сьцяга. У той час Бел-чырвона-белы сьцяг імгненна распаўсюдзіўся па ўсіх франтах і арганізацыях, дзе былі беларусы. Гэтая раптоўнасьць межавала зь містыкай – сьведчыла пра нацыянальны дух беларусаў.

Інфармацыя ў газэце “Беларуская Рада”, якая друкавала пратакольны ход Кангрэса, часам гучыць як велічны панегірык, прамоўлены высокім стылем.

“Госпадзе, які настрой ва ўсіх! – усклікае відавочца, -- сапраўды ўсе перажываюць вялікаўрачыстыя дні, гістарычныя. Я глыбока веру, што шчырыя сэрцы беларускія зьліваюцца ў адно і зробяць тую справу, якая будзе адбіта на першых старонках Беларускай гісторыі залатымі літарамі”.

Беларускі кангрэс меў надзвычай шырокае ўсеабдымнае прадстаўніцтва, скліканае на дэмакратычнай аснове. Кангрэс быў задуманы як сувэрэнная легітымная крыніца ўлады Беларусі, якая выконвала, фактычна, функцыі народнага парляманту і канстытуцыйнага воргану. Дэлегаты выбралі Прэзыдыум і старшыню Зьезда, стварылі Раду старэйшын па прынцыпу дэлегаваньня, дзеля хуткаснай апрацоўкі пратаколаў і прыняцьця рашэньняў. Дэлегаты падзяліліся на восем сэкцый і ў кожнай сэкцыі стварылі шэраг камісіяў па актуальных тэмах дзяржаўнага будаўніцтва. Былі сэкцыі палітыка-нацыянальная, аграрная, эканамічна-фінансавая, культурна-асьветніцкая, дзяржаўна-праўная, вайсковая, па арганізацыі ўлады і г.д. Секцыі і камісіі працавалі ва ўсіх памяшканьнях гарадзкога тэатра і нават за яго межамі. Вынікі працы сьцякаліся ў Прэзыдыум і Раду старэйшын, абмяркоўваліся на пленарных паседжаньнях. Так працуе парлямант. Калі ўжо была гатовая рэзалюцыя, складзеная ў форме канстытуцыйнага дакуманту, мясцовыя рускія бальшавікі, якія трымалі ўладу ў Менску (Абласны Выканаўчы камітэт Заходняга Фронту) акружылі тэатр браневікамі і ўвялі ў будынак войска, якое штыкамі стала выштурхоўваць людзей на вуліцу.

Аднак Зьезд пасьпеў прыняць і прагаласаваць першы з 15-ці пунктаў рэзалюцыі, у якім сьцьверджана, што **“Першы Усебеларускі Зьезд пастанаўляе: неадкладна ўтварыць са свайго складу ворган краёвай улады ў асобе Усебеларускай Рады сялянскіх, салдацкіх, рабочых дэпутатаў, які часова становіцца на чале кіраваньня краем”.**Тут жа была абраная Рада Кангрэсу (71 асоба), якая павінна была спаўняць дзяржаўную ўладу і прывесьці да стварэньня Беларускай дэмакратычнай рэспублікі. Рада атрымала такія паўнамоцтвы.

У гэты ж дзень Рада сабралася падпольна ў клюбе чыгункі пад аховай чыгуначнікаў і стварыла Выканаўчы Камітэт Рады, які мусіў бы арганізацыйна ажыцьцяўляць рашэньне Кангрэсу.

18 лютага 1918 года немцы пачалі раптоўнае наступленьне па ўсім фронце. Расейцы ў паніцы ўцякалі, рабуючы маёмасьць (і што цікава, пакідаючы зброю). Выканкам

Рады Кангрэса сабраўся ўжо 19 лютага і пастанавіў узяць уладу ў свае рукі. Тут жа была створана беларуская вайсковая дружына пад кіраўніцтвам Канстанціна Езавітава. Беларусы ўзялі горад пад свой кантроль, разагнаўшы розныя рускія і польскія банды. 20 лютага Выканкам Рады Кангрэсу сфармаваў Першы Беларускі ўрад (Народны сакратарыят) на чале зь Язэпам Варонкам. Была падрыхтавана 1-я ўстаўная грамата беларускай улады "Да народаў Беларусі" і абнародвана 21 лютага. У тэксьце сказана: **"Выканаўчы Камітэт Рады Першага Усе беларускага Зьезду, даданы прадстаўнікамі рэвалюцыйнай дэмакратыі нацыянальных мяншыняў, зьдзяйсьняючы заданьні Зьезду, абвяшчае сябе тымчасоваю Уладай на Беларусі".**

"Тымчасовую народную ўладу Краю, якая паставіць сабе заданьні абароны і зацьверджаньня здабыткаў рэвалюцыі, будзе зьдзяйсьняць створаны намі **Народны Сакратарыят** Беларусі".

У гэты ж дзень у Менск зайшлі першыя нямецкія аддзелы. І першае, што яны сталі рабіць – гэта сарвалі беларускі сьцяг з будынку Выканкама Рады і пачалі адбіраць беларускую маёмасьць.

3-га сакавіка быў падпісаны антыбеларускі ганебны Берасьцейскі мір. Сітуацыя зьмянілася ў горшы бок. Патрэбныя былі дакладныя і рашучыя захады з боку беларусаў, якім нават не далі магчымасьці ўдзельнічаць у мірных перамовах.

На тэрыторыі Беларусі вось ужо чатыры гады ішла вайна. Беларусь ні з кім не ваявала. На яе зямлі і за яе кошт збройна вырашалі свае інтарэсы расейцы з немцамі, потым шматкроць расейцы з палякамі. Краіна была вынішчана дазваньня. Такая сітуацыя пры адсутнасьці беларускай улады, дзяржавы і войска прыводзіла да зьнішчэньня народу і падзелу тэрыторыі. Першы такі падзел несамавызначанай зямлі адбыўся ў выніку Берасьцейскага міру. Ніхто ня быў зацікаўлены ў прадстаўніцтве беларусаў на мірных перамовах. Для немцаў з расейцамі наша зямля была прадметам гандлю; усе суседзі спадзяваліся за кошт ляжачай Беларусі павялічыць свае тэрыторыі. Сяброў і прыхільнікаў у гэтым "замірэньні" не было.

Беларусам трэба было тэрмінова ствараць дзяржаву, уладу і сілу. 9 сакавіка 1918 г. Выканаўчы Камітэт 1-га Усебеларускага Кангрэсу, спаўняючы яго волю, выдае 2-ю Устаўную канстытуцыйную грамату "да народаў Беларусі", дзе першым пунктам было запісана: **"Беларусь у рубяжох разсяленьня і лічэбнай перавагі беларускага народу абвяшчаецца Народнаю Рэспублікай".**

Тым ня менш у новых абставінах Берасьцейскага міру сітуацыя была няпэўнай і залежнай ад галоўнага ворага і захопніка – бальшавіцкай Расеі. Трэба памятаць, што Беларускі

Кангрэс прызнаваў бальшавіцкі ўрад Леніна і на Зьезд у сьнежні 1917 года запрасіў усіх, у тым ліку і бальшавікоў. Не прызнаваў Кангрэс толькі Абласны выканаўчы Камітэт Заходняга Фронту, які ня меў дачыненьня да Беларусі (але ў рэальнасьці гэта тут якраз і была расейская акупацыйна-бальшавіцкая ўлада).

Далей (пасьля Берасьцейскага падзелу Беларусі) Беларуская Народная Рэспубліка ўжо не магла быць у складзе Расеі і залежыць ад Масквы. Яе ліквідавалі б сілай і адміністрыцыйным шляхам.

Адміністрацыйная залежнасьць ад Расеі тут нонсэнс, самагубства, абсурд.

25-га Сакавіка 1918 года прымаецца Трэцяя ўстаўная грамата БНР, ад якой пачынаецца новы адлік беларускай нацыянальнай гісторыі.

Вось гэтыя найважнейшыя словы:

“Мы, Рада Беларускай Народнай Республікі, ськідаем з роднаго краю апошнее ярмо дзяржаўнай залежнасьці, якое гвалтам накінулі расейскіе цары на наш вольны і незалежны край. Ад гэтаго часу Беларуская Народная Рэспубліка абвяшчаецца незалежнаю і вольнаю дзяржавай”.

Берасьцейская мірная дамова скасоўвалася. Дзяржаўнай мовай аб’яўлена беларуская мова. Сталіцай БНР стаў горад Менск.

Зразумела, што ў гэтых умовах ніхто юрыдычна не хацеў прызнаць БНР, хаця фактычнае прызнаньне на ўзроўні супрацоўніцтва, місій, прадстаўніцтва, кансуляту было, праўда, няшмат (фактычна, усё рахавалася на пальцах адной рукі). Становішча не зьмянілася і пасьля рэвалюцыі ў Нямеччыне і скасаваньня Берасьцейскага міру. Ворагі Беларусі рыхтавалі новы падзел нашай краіны.

Аглядаючы і аналізуючы дзейнасьць Рады БНР і ўрадаў БНР у пэрыяд акупацый, асабліва ў 1918-1921 гг., уражвае, зь якой упартасьцю і пасьлядоўнасьцю ў найцяжэйшых умовах вайны і варожай палітыкі ўсе яны імкнуліся замацаваць, сьцьвердзіць БНР, дамагчыся яе прызнаньня міжнароднай супольнасьцю, суседзямі і вялікімі дзяржавамі. Выкарыстоўвалі кожную магчымасьць, кожную канфэрэнцыю, кожную перамену.

Зьвярталіся зь лістамі да Пілсудзкага, да Сталіна, да ўрадаў Латвіі і Летувы, да нямецкага кайзэра, да ўкраінцаў і эстонцаў, спатыкаліся з першымі асобамі акупантаў (Пілсудзкім, Сталіным), стваралі новыя ўрады і кааліцыі, разыходзіліся і зноў зыходзіліся, але справы сьцьверджаньня БНР не кідалі. Тут усе дзейнічалі ў адно. З гледзішча той сітуацыі і палітыкі – іхняя дзейнасьць у тых умовах была палітычным гераізмам, рэдкім па

сваёй мэтанакіраванасьці. Яны трымалі сьвяты агонь надзеі, запалены на Вялікім сходзе. І датрымалі яго. Ён не пагас і загарэўся зноў у 90-х. І мы ведаем, што першапраходцы гэтага шляху заплацілі за яго сваімі жыцьцямі. І цяпер давайце глянем, што гэта ўсё абазначала ў кантэксьце жыцьця і разьвіцьця беларускай нацыі, пра што сьведчыла.

Акт 25 Сакавіка і тыя падзеі засьведчылі **перамогу Беларускай нацыянальнай ідэі**, якая рэалізуе сябе ў стварэньні нацыянальнай дзяржавы.

Тое, што гэтая дзяржава цалкам не рэалізавалася ў практычным сэнсе справы, не мяняе становішча і не падважвае нашых высноў, бо незавершанасьць яе дзяржаўнага будаўніцтва зыходзіла не з унутраных прычын, а з умоваў акупацыі, перашкодаў і забаронаў на дзейнасьць. Тое, што было зроблена ў тых умовах, можна ацаніць як вынік, дасягнуты звыш магчымасьцяў. У БНР былі намечаны ўсе пачаткі сучаснай дзяржавы і частка іх рэалізавана насуперак неспрыяльнай рэчаіснасьці.

Далейшае спыненьне разьвіцьця БНР было зьвязана з маскоўскай акупацыяй Беларусі і вымушанай эміграцыяй Ураду і Рады БНР. Прэцэдэнт стварэньня Беларускай незалежнай дзяржавы адбыўся. Факт незалежнасьці БНР **стаў чыньнікам разьвіцьця нацыі і пунктам адліку яе новай дзяржаўнай гісторыі.**

Ад часу аб'яўленьня незалежнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі наша гісторыя разьвівалася як дзяржаватворчы працэс. Беларуская дзяржава стала звышзадачай нацыянальнага існаваньня. **Без 25 Сакавіка 1918 года не было б 25 Жніўня 1991-га і паўнавартаснай дзяржавы Рэспублікі Беларусь**. Адраджэнцы 90-х працягнулі справу БНР і рэалізавалі яе ў незалежнай дзяржаве.

Аб’яўленьне незалежнасьці БНР сьцьвердзіла адначасна **нацыянальную ідэалёгію новай краіны**. Гэтая ідэалёгія называецца “Адраджэньне”. (Заўважу, што пры савецкай акупацыі гэтае слова было забаронена). Сутнасьць нацыянальнай ідэалёгіі “Адраджэньня” ў сьцьверджаньні пабудовы новай дзяржавы Беларусі на грунце культуры і гісторыі нашай гістарычнай дзяржавы – Вялікага Княства Літоўскага. Ідэалёгія “Адраджэньня” была падтрымана Беларускім Народным Фронтам “Адраджэньне” і дапамагла стварыць незалежную дзяржаву “Рэспубліка Беларусь”.

Эпоха стварэньня БНР паказала высокі ўзровень беларускай актыўнасьці і сьведамасьці грамадзтва. Пасіянарны ўзровень беларусаў, іхнае самаўсьведамленьне, адчуваньне салідарнасьці і агульнай радзімы было дастаткова высокім, каб

падтрымаць ідэю стварэньня нацыянальнай дзяржавы і дзяржаўнай незалежнасьці ў нацыянальнай палітыцы. Усё гэта пацьвердзілі палітычныя і грамадзкія падзеі таго часу. Стварэньне незалежнай дзяржавы БНР натуральна вынікала з грамадзка-палітычных абставін, у якіх жыло і разьвівалася беларускае грамадзтва.

Трэба адмаўляцца ад сялянска-народніцкіх стэрэатыпаў таго часу пра цёмных сялян, “тутэйшых”, ды ад літаратурнага плачу пра народ, што “сьляпы, нібы крот”. Былі і сьляпыя, але былі і відушчыя, што стварылі БНР і нават аддалі за яе жыцьці, баронячы Беларусь ад Маскоўскай арды пад Слуцкам, Вызнай ды Грозавым.

Такі ўзровень нацыянальнай пасіянарнасьці, як у 1917-1920 гг., быў у беларусаў яшчэ толькі ў пачатку 90-х гадоў, у часы стварэньня Беларускага Народнага Фронту. Як і ў 1918-м зьява замацавалася стварэньнем новай незалежнай беларускай дзяржавы.

Сумяшчэньне чыньнікаў нацыянальнай актыўнасьці і салідарнасьці беларусаў са зьместам акту 25 Сакавіка і з аб’яўленьнем незалежнай дзяржавы сьведчыць пра **канчатковае сфармаваньне новай Беларускай нацыі і пра гістарычнае замацаваньне назвы новай нацыянальнай краіны – Беларусь.**

Усе закіды і роспачныя ацэнкі пра нібыта “насфармаванасьць”, “недапечанасьць” нацыі – гэта рыторыка, якая вынікае з акупацыйнага стану, з акупацыйнай палітыкі і прапаганды (у тым ліку і з цяперашняй разбуральнай палітыкі ўнутаранай акупацыі).

Беларуская нацыя канчаткова сфармавалася (дарэчы, як і ўкраінская і прыбалтыйскія нацыі) у першай чвэрці XX стагоддзя. У той час адбылася апошняя хваля эўрапейскай нацыятворчасьці. Фармальны вынік яе ідэйнага завяршэньня ў Беларусі – 25 сакавік 1918 года.

Гэты ж дзень зьяўляецца і фармальным пунктам адліку сусьветнага прызнаньня новай назвы краіны – Беларусь.

Зьмена этноніма адбывалася ў складаных абставінах, але ў цэлым характарызавалася як натуральны працэс фармаваньня нацыі і нацыянальнай літаратуры ва ўмовах татальнай забароны беларускай мовы і непрызнаньня яе расейскімі царскімі ўладамі.

Рашаючае слова сказала беларуская літаратура як першасная нацыятворная чыннасьць. У нацыябудаўніцтве ў абставінах, якія склаліся, назоў Беларусь – гэта быў аптымальны выбар. Праблемы якія ўзьнікаюць у сувязі са спалучэньнем старой назвы «Літва» і новай «Беларусь» -- гэта перш за ўсё ёсьць праблемы палітыкі і ўплыву антынацыянальнага рэжыму

ўлады, але не этнанімікі, не нацыялогіі. Нацыянальная ідэалёгія «Адраджэньня» дае адказ і спосаб збалансаванага вырашэньня назыўнога пытаньня.

Актам 25 сакавіка былі акрэсьленыя асноўныя дэмакратычныя свабоды новай краіны ў сацыялістычным іх разуменьні. Істотным для нацыянальнага існаваньня дзяржавы было, аднак, **азначэньне тэрыторыі і межаў Беларусі,** адлюстраваных пазьней на мапе. Фактычна гэта мапа этнічнага разсяленьня беларусаў і гучаньня беларускай мовы, якая супадае цалкам зь межамі Вялікага Княства Літоўскага бяз Жмудзі і Украіны.

Аб'яўленьне незалежнасьці БНР сьцьвердзіла **новую сталіцу дзяржавы – горад Менск.** Гэта быў вымушаны крок,які вынікаў з абставінаў. З прычыны вайны і прыфрантавога становішча Менск моцна павялічыўся, стаў цэнтрам грамадзка – палітычнага жыцьця. Вільня з 1915 года была аддзелена лініяй фронта і апынулася ў глыбіні нямецкай акупацыі. Уплыў яе змалеў. Стаўка на Менск была правільнай, давала магчымасьць уплываць на падзеі і захаваць усю Беларусь. Небходна было нэўтралізаваць тут (у Менску) антыбеларускія сілы, ня даць ім магчымасьць кансалідавацца. Арганізацыя Беларускага кангрэсу ў Менску – выдатная ў гэтым сэнсе беларуская палітычная перамога.

З другога боку пакіданьне Вільні на пэрыферыі беларускай палітыкі спараджала пагрозу яе страты ў будучыні. Што і сталася. Гэта каласальны ўдар па беларускай нацыі. Але тады, у 1918, не абраўшы Менск, можна было страціць яшчэ больш.

Надзвычай важным дасягненьнем акту 25 сакавіка стала **сьцверджаньне і сакралізацыя дзяржаўнага гістарычнага гэрба Пагоня і Бел-Чырвона-Белага дзяржаўнага сьцяга.** Прытым прыняцьце дзяржаўных сімвалаў адбылося на высокім геральдычным узроўні. Тут эўрапейская геральдычная культура

Гэрб Пагоня быў шырока вядомы і тут не ўзьнікала пытаньняў.

Лічыцца што сучасную кампазыцыю Дзяржаўнага Бел-Чырвонв-Белага Сьцяга прапанаваў Клаўдыюш Дуж-Душэўскі. Істотна ў гэтай кампазыцыі тое, што зроблена яна па класічных правілах гэральдыкі. У Сьцягу скарыстаныя асноўныя колеры гэрба Пагоня – белы і чырвоны (як і патрабуе геральдыка). Зь

іншага боку бел-чырвона-белае палатно (ці інакш – белае палатно з чырвонай паласой) – гэта мадыфікацыя сімвала сьвятога Юрыя, які звычайна пазначаецца ў вобразе чырвонага крыжа на белым фоне. Зь бел-чырвона-белай харугвай ёсьць шмат абразоў Ісуса Хрыста, бел-чырвона-белая апаска ўжываецца ў аблачэньні праваслаўных і вуніяцкіх епіскапаў, бел-чырвона-белыя колеры тыповыя для аўтэнтычных беларускіх народных строяў. Усё гэта кажа пра глыбокі гістарычны кантэкст Беларускага Бел-Чырвона-Белага Сьцяга сьведчыць пра геральдычную культуру дзяржаўных сімвалаў БНР.

У трэцяй устаўной грамаце сьцьверджаны **найважнейшы чыньнік існаваньня Беларускай нацыі – дзяржаўнасьць беларускай мовы** ў БНР. Дзеячы БНР усьлед за Багушэвічам цудоўна разумелі, што Беларуская нацыя – гэта Беларуская мова. Тут асаблівасьць зьявы. Яе, дарэчы, на сёньняшні дзень выдатна ведаюць усходнія ворагі Беларусі, але ня ўстане зразумець некаторыя беларусы, прапушчаныя праз расейскія школы.

Аналізуючы ўтварэньне Беларускай Народнай Рэспублікі зьвяртаем увагу на юрыдычна бездакорную працэдуру яе арганізацыі і легітымнасьць існаваньня.

Ланцужок такі. Склікаецца Беларускі кангрэс з найшырэйшым прадстаўленьнем усіх тэрыторый, партый, арганізацыяў, нацыянальных мяншыняў і групаў насельніцтва. Каласальнае народнае прадстаўніцтва. Перад збройным разгонам Кангрэс выбірае Раду Усебеларускага Кангрэсу, якая атрымала юрыдычныя паўнамоцтвы на далейшую пабудову беларускай дзяржавы. Потым Рада стварае Выканкам. Выканкам аб'яўляе сябе ўладай у краіне, стварае Ўрад, стварае Беларускую Народную Рэспубліку, якая заяўляе пра сваю незалежнасьць. Легітымнасьць Рады БНР не падважальная.

Дзеячы і заснавальнікі БНР паказалі пакаленьням наперад добры прыклад як трэба адстойваць інтарэсы Беларусі. Але што характэрна гэтае слова «інтарэсы» амаль не гучыць. Усюды і па сёняшні дзень гаворыцца пра «ідэалы». Пра ідэалы, якія сьцвердзіла Беларуская Народная Рэспубліка. Гэтыя ідэалы: **вольная Беларусь, незалежнасьць, беларуская мова, дэмакратыя, непадзельнасьць Айчыны.**

Утварэньне і аб'яўленьне незалежнасьці БНР сьцьвердзіла **гістарычна новую беларускую нацыю, новую беларускую**

дзяржаву, новую сталіцу, гімн і дзяржаўныя сімвалы, гістарычную тэрыторыю і гістарычную пэрспэктыву беларускага народа.

Сэнс гэтай зьявы можна выкласьці ў двух славах, якія я прапаную адліць золатам і выбіць на камені, дзе напісаць: **«Беларусь – навечна!»**

Так будзе і так павінна быць.
Жыве Беларусь!

25.03 2018 г.

АБ ІНФАРМАЦЫІ

(Прачытана на травеньскім Сойме КХП – БНФ і БНФ “Адраджэньне”)

Колькасьць абразьлівай для Беларусі тэрміналогіі “беларускі рэжым”, “беларуская турма”, “беларуская ўлада” і г. д. у дэм. СМІ павялічылася, ужываецца толькі і выключна, і, нібы са смакам. Адэкватных назоваў няма. Гэта вельмі сымптаматычны доказ – які характарызуе шмат што. Гэта ж як трэба не шанаваць Беларусь, каб так сябе выяўляць!

* * *

...У сувязі са зрухам у сьвядомасьці (які адбываецца) у людзей ўзьнікае патрэба ў праўдзівай інфармацыі. Яны зьвяртаюцца да сродкаў массавай інфармацыі, але трапляюць тут ў сфэру інфармацыйнай вайны, сутнасьць якой дрэнна ўсьведамляюць, адказаў на пытаньні не знаходзяць. Прытым друк, эфір і сеціва ня толькі напоўнены дэзінфармацыяй па галоўных каштоўнасных пытаньнях жыцьця і палітыкі, яны ўтопленыя яшчэ ў балоце ўсялякай лухты, якая падаецца штодзень пад выглядам інфармацыі і, практычна, нікому не патрэбная. Гэта ёсьць мэтад зыпаўненьня сьведамасьці людзей сурагатамі.

У сьвеце інфармацыйнай вайны сродкі масавай інфармацыі ў Беларусі і зьвязаныя зь Беларусяй, рана ці позна, ускосна ці наўпрост прыдуць (хоць бы часткова) да прапаганды ўзурпатара ўлады. Гэта абумоўлена некалькімі чыньнікамі:

1) асаблівым тыпам акупацыйнай улады (гэбізмам), дзе асноўнай палітычнай сілай гэтай улады зьяўляюцца спэцслужбы (дзяржбясьпека, сілавыя структуры, КГБ);

2) канцэнтрацыяй сродкаў кантролю і рэсурсаў у руках рэжымнай улады;

3) адсутнасьцю сродкаў масавай інфармацыі поўнасьцю незалежных ад антыбеларускага рэжыму (беларускія СМІ за мяжой залежныя ад рэжымнай улады, бо журналісты залежныя, плюс палітыка замежных інвестараў, ў якіх свае дачыненьні з рэжымам)

Любы сродак масавай інфармацыі падвержаны ў такіх умовах небясьпецы ўплыву, перакупу, падкупу, ціску і кантролю над адміністрацыяй і выканаўцамі.

На сёньняшні дзень няма беларускага радыё і тэлебачаньня, не існуе вялікіх беларускіх адраджэнцкіх газэт (тыпу “Свабода”, “Пагоня”), акрамя дробных сайтаў, нічога такога

не існуе ў Інтэрнэце (ні воднага партала, ні воднай масава ўплывовай беларускай Старонкі). Становішча сьведчыць аб пэрманэнтнай беларускай паразе ў інфармацыйнай вайне. Калі, напрыклад, прааналізаваць невялікі па інтэрнэтных мерках (10 тысяч наведваньняў), але істотны для Беларусі "сайт" радыё "Свабода" за апошнія паўгады-год і параўнаць, як было раней, то заўважым, што галоўнай інфармацыйнай фігурай, якая ідзе ў вялікім адрыве ад усіх і ўсяго астатняга ёсьць асоба ўзурпатара Лукашэнкі і яго сямейнікаў. Бывае, што ледзь ня кожны дзень некалькі інфармацый з рознымі партрэтамі нішчыцеля Беларусі вісіць на сайце, камэнтуецца па шмат разоў кожнае яго казаньне і выказваньне, меркаваньні па ўсіх тэмах, пішацца пра яго байстука і ягоных сыноў (напрыклад, што адзін зь іх, іграючы на курорце ў хакей, атрымаў траўму і два дні не гуляў і т. п.). Такая тэндэнцыйная і пустапарожняя тэматыка – прыкмета нядобрая і выбар тэматыкі сімптаматычны. Партрэты ўзурпатара і нягодніка вісяць у кожнай інтэрнэт-старонцы так званых "незалежных" СМІ.

Калі параўнаць частотнасьць тэматыкі пра ўзурпатара на "Свабодзе" і ў "Советской Белорусіі", то Свабода мала саступае. Прытым матэрыялы тут у асноўным і амаль усе інфармацыйна-нэўтральныя ды яшчэ часам з тлумачэньем сатрапаўскай рацыі ды пазыцыі. Гэта парадаксальна, але факт. Канешне, радыё, напэўна ж, ня хоча папулярызаваць нішчыцеля і ўзурпатара. Тут няма сумненьняў. Але законы інфармацыі ніхто не адмяняў.

Гадоў 9-10 таму мне прыходзілася пісаць і выступаць з заклікам аб пашырэньні беларушчыны ў Сеціве шляхам стварэньня вялікай колькасьці дробных беларускіх старонак, якія мусілі б перадрукоўваць асноўную беларускую адраджэнскую інфармацыю, бяручы яе адзін у аднаго.

Па такой схеме, калі яе разьвіць, можна ахапіць патрэбнай інфармацыяй вялікую колькасьць людзей. І ня так проста рэжыму гэтую справу заблакаваць, калі будуць дзейнічаць тысячы старонак.

Тады заклік падтрымалі некалькі асобаў, і, практычна, справа крыху зрушылася. Задача толькі ў тым (паўтаруся), каб асобныя беларускія старонкі ў Сеціве ня дзейнічалі аўтаномна, а пераймалі важную інфармацыю па схеме ланцуговай рэакцыі. Беларусы павінны навучыцца змагацца з акупацыяй у сфэры інфармацыі. Бо зразумела, што перамога ў інфармацыйнай вайне – гэта ўжо палова рэальнай перамогі. Пакуль што беларусы церпяць паразу. І гэта пры надзвычайных магчымасьцях, якія існуюць ў цяперашнім сьвеце.

Па ланцуговай схеме распаўсюджваўся "самвыдат" у 1960-80-х гадах. Кожны мог аддрукаваць чатыры закладкі на

машынцы і распаўсюдзіць. Распаўсюджвалася хутка, чытала шмат людзей. Бо была зацікаўленасьць ў праўдзівай інфармацыі і прымітыўная мэтодыка дзейнічала эфектыўна. І гэта ўлічваючы, што почырк кожнай машынкі захоўваўся ў КГБ, а за чытаньне "самвыдата" магла быць савецкая псіхушка альбо турма.

Тым часам і цяпер мы пераконваемся ў даходлівасьці і доўгатрывалай дзейнасьці мэтадаў папяровай інфармацыі.

Існуе шмат нявыкарыстаных тэхнічных інфармацыйных магчымасьцяў. Імі павінны б былі займацца новыя людзі, калі сасьпее сьвядомасьць і воля (спачатку ў асобных людзей, а потым ва ўсім грамадзтве).

Як паказвае вопыт і дзейнасьць, вельмі важна, каб у грамадзтве было праўдзівае разуменьне асноўных пытаньняў жыцьця нацыі і таго, што рэальна адбываецца ў Беларусі, -- у чым тут сутнасьць палітыкі, канфлікту і змаганьня.

Інфармацыя аб рэжыме ўнутраннай акупацыі, аб яго сувязі з Масквой, аб маскоўскай праімпэрскай палітыцы пакрокавага захопу Беларусі і ўзаемадзеяньні з рэжымам Лукашэнкі, аб антыбеларускай унутраннай палітыцы рэжыму, аб ролі псэўдаапазыцыі і Эўропы ў гэтым працэсе – усё яно павінна распаўсюджвацца і (што важна) паўтарацца пастаянна ў асьветніцкіх ведах пра сучасную беларускую драму.

Тое што праўдзівы стан канфлікту ў Беларусі ня будуць адлюстроўваць існуючыя так званыя "дэмакратычныя" СМІ не падлягае нават абмеркаваньню. Гэта прыродны факт. Прывяду красамоўны прыклад. На мінулым Сойме я ў чарговы раз зьвярнуў увагу на неадэкватную палітычную тэрміналогію, тэндэнцыйна распаўсюджаную ў СМІ на Захадзе і сярод псэўдаапазыцыі, якая называе антыбеларускі рэжым "беларускім" рэжымам, яго разбуральную антынацыянальную палітыку – "беларускай палітыкай", яго рэпрэсіўныя ўстановы ўлады – "беларускімі" ўладамі, ягоныя турэмныя засьценкі – "беларускай турмой" і г. д.

Матэрыял у чарговы раз быў даволі шырока зьмешчаны ў Сеціве. Тыя, каму трэба, прачыталі. Вынік вельмі красамоўны. Колькасьць абразьлівай для Беларусі тэрміналогіі "беларускі рэжым", "беларуская турма", "беларуская ўлада" і г. д. у дэм. СМІ павялічылася, ужываецца толькі і выключна, і, нібы са смакам. Адэкватных назоваў няма. Гэта вельмі сымптаматычны доказ – які характарызуе шмат што. Гэта ж як трэба не шанаваць Беларусь, каб так сябе выяўляць! Агентура ў СМІ аказваецца такая халуйская, такая адданая.

Пры савецкай акупацыі савецкая ўлада імкнулася дэманстраваць сябе ўладай. Была нават абмежаваная

зваротная сувязь, калі ўлады вымушаныя былі рэагаваць на супольную рэакцыю людзей (подпісы, калектыўныя лісты і інш.).

Цяперашні антыбеларускі рэжым выяўляецца менавіта як рэжым акупацыйны, які ня лічыцца ні зь якой думкай людзей, вучоных, інтэлігенцыі і г. д. Зьбіраньне подпісаў і апэляцыя да нелегітымнай акупацыйнай ўлады супраць пабудовы АЭС ці вырубкі дрэваў – справа абсалютна бяссэнсоўная. Рэжым ня лічыцца абсалютна ні з кім і ні з чым. Людзі, беларусы для яго нішто. Зваротная сувязь нават не імітуецца (як было ў камуністаў). Зьвяртацца да гэтай хунты – тое самае, што хадзіць на выбары да ўзурпатара. Цалкам марная справа.

Нашыя лёзунгі – “Байкот рэжыму!” “Народнае існаваньне!” (паралельнае) вынікаюць са становішча. У гэтай сувязі намер рэжыму ўвесьці расейскую ваеншчыну ў Беларусь і зрабіць расейскую ваенную базу пад Баранавічамі вымагае ад нас інфармацыі і звароту да свайго народа. Трэба разумець, што працягваецца чарговы, на гэты раз мілітарысцкі, этап палітычнай вайны супраць Беларусі, падрыхтоўка мілітарнай акупацыі. Не павінна быць чужых ваенных базаў на тэрыторыі Беларусі.

12. 05. 2013

ХАМ: «Я ўсім заходнікам, амэрыканцам кажу: «Мужыкі..."

(Нататкі пра антыбеларускі рэжым)

29-га красавіка беларусы выслухалі па тэлебачаньні чарговую порцыю хамства і цемрашальства ад правіцеля рэжыму. Ён выступаў. Але за хамскай формай нявыхаванасьці і неадукаванасьці прасочваецца і хамская палітыка.

Назіраючы за антынароднымі ініцыятывамі рэжыму ў галіне заканадаўства, у сфэры сацыяльнай і нацыянальнай палітыкі, заўважаем характэрную тэндэнцыю разьвіцьця па паўночна-карэйскім узоры. Прычынай такога павелічэньня цемрашальства ёсьць найперш усьведамленьне правіцеля, што Захад гатовы супрацоўнічаць з рэжымам і заплюшчыць вочы на ўсе яго злачынствы дзеля геапалітычных меркаваньняў. Яны (на Захадзе) думаюць такім чынам адцягнуць правіцеля рэжыму далей ад Расеі і ад расейскай агрэсіі супраць Украіны. Некалі яшчэ нават Сталін казаў: «Вельмі добра, што ў Эўропе дурні». Для маскоўцаў гэта было добра.

Тым часам, чым большыя саступкі зробіць Захад рэжыму, тым большы ўціск будзе ў Беларусі на народ, на беларускую мову і культуру, на культурных беларускіх людзей.

Справа ня ў тым, што эўрапалітыкі таго не разумеюць (хоць яны і не разумеюць), справа ў тым, што эўрапейскаму філісьцеру нашыя нацыянальныя праблемы не абходзяць. Ім лепш, каб у Беларусі была аморфная кіруемая маса, а ня моцная культурная нацыя. Уся справа толькі ў тым, каб на гэтую дэммасу ўплывалі яны.

Нам трэба ведаць, што ў выпадку адкрытай акупацыі з боку Расеі ці гібрыднай вайны па мадэлі анэксіі Крыма, Эўропа выкажа заклапочанасьць і асуджэньне Расеі (можа ўжыць эканамічныя санкцыі), але ня стане рэальна дапамагаць і падтрымліваць збройна нашу барацьбу (такое відаць цяпер у дачыненьні да Украіны). Эўропа ня хоча клопатаў і ваеннных расходаў, таму будзе дамаўляцца з Пуціным.

Лічу, што нам, беларусам, трэба тое ведаць і сур'ёзна рыхтавацца да барацьбы з пуцінскім фашызмам, які мы пераможам разам з украінцамі. Трэба падтрымліваць украінцаў і дапамагаць Украіне.

Пры ўпамінаньні пра беларускую пэрспэктыву, як у Паўночнай Карэі, ніхто зь беларусаў, зразумела, у тое не

паверыць, бо мы ж эўрапейцы, іншы народ. І дарма. Вельмі нават дарэмна. Мы ведаем у Эўропе адзін надзвычай культурны народ, які пры гітлераўскім фашызме за вельмі кароткі час ператварыўся ў агалцелую масу агрэсіўных прымітываў. А што мы назіраем цяпер у пуцінскай фашысцкай Расеі? Тую ж агалцелую дэградацыю, толькі ў дзікунскай і крымінальнай форме. Культура чалавека – гэта вельмі тонкі пласт сацыяльнай сьвядомасьці, які лёгка разбурыць і цяжка направіць. Дык прыгледзімся да сябе, што адбылося з грамадзтвам за дваццаць гадоў нацыянальнага вынішчэнья і існаваньня пад русіфікацыяй ды хамскай ўладай.

Цяпер уся сістэма хамскага антыбеларускага рэжыму працуе па паўночна-карэйскім узоры (законы пра «дармаедаў», пра падаткі зь беспрацоўных, пра падаткі і паборы з бытавых міжлюдзкіх пазык, з працоўных сямейных узаемадапамог, рыхтуецца падаткавы пабор на бязьдзетных і г. д.)

Сістэма рэжымнай улады даўно цалкам гатовая для выкананьня любога абсурду. Сэлекцыя адбылася. Праблема толькі ў народзе, які можа не паслухацца. Але ўлічым, што прынамсі палове нацыі хрыбет ужо зламалі, і яна гатовая падпарадкоўвацца і ўгінацца перад масквой. Аднак і гэта яшчэ ня самае кепскае. Сатрапія ў Беларусі адметная тым, што пры ўсіх агульных падыходах і атрыбутах зьнішчэньня, уціску і разбурэньня, яна ёсьць адзіная ў сваім родзе за ўсю гісторыю чалавецтва. Яна сьведама антынацыянальная, яе палітыка, палітычная ідэалогія і практыка накіравана на вынішчэньне беларускай нацыі, на сьціраньне беларусаў з твару зямлі, з дэмаграфіі, гісторыіі і культуры. Праводзіцца палітыка этнацыду, лінгвацыду і ўнутранай акупацыі ў інтарэсах чужой імпэрскай дзяржавы.

«Мы -- «русский мир», – паўтарае кіруючы хам платформу рускага фашызму, і ўся заля функцыянераў сістэмы ўспрымае гэта воплескамі.

Калі працягнуць паўночнакарэйскую сістэму да лагічнага выніку, то ўбачым, што любое яе завяршэньне пакідае пэрспэктыву карэйскаму народу, які скруцілі і зрабілі рабом, але ў яго ёсьць працяг, і магчымасьць адраджэньня, бо ён ёсьць, бо існуе карэйская мова, культура, гісторыя, этнас, і растаптаны народ Паўночнай Карэі яшчэ можа падняцца і адрадзіцца ў сваёй іпастасі.

Калі працягнуць да лагічнага завяршэньня сістэму антыбеларускай сатрапіі, то ў канцы мы ўбачым сьмерць нацыі, небыцьцё, неіснаваньне. У гэтым уся розьніца.

Страшны, антычалавечы паўночнакарэйскі камуністычны рэжым – гэта ёсьць «карэйскі» рэжым. Азіяцкі рэжым

туркменбашы – гэта быў тыранічны «туркменскі» рэжым. «Дзевяностававасьміадсоткавы» жорсткі назарбаеўскі рэжым – гэта ёсць «казахскі» рэжым. (Тое самае можна сказаць пра ўсіх Кадафі ды Хусэйнаў, ды Чавэсаў, ды Кастра). Ніводзін з гэтых жорсткіх рэжымаў, ідучы па трупах дзеля ўлады і грошай, не капаў магілу нацыі. І толькі антыбеларускі акупацыйны рэжым «хама» капае магілу нацыі і рыхтуе беларусам нацыянальную сьмерць. Вось дзе сутнасьць, якая патрабуе выбару сьведамага ці нясьведамага ад кожнага беларуса.

За ўсю нашу гісторыю не было большага злачынцы перад беларускай нацыяй, чым гэты распеРазаны хам. Няма такой кары, якую ён мусіць атрымаць, хіба што вечнае гарэньне ў Пекле, але людзі таго не вырашаюць.

Якія б выпрабаваньні ні чакалі яшчэ беларусаў (нават вайна), трэба добра ўсьведамляць, што пакуль будзе існаваць хамскі рэжым з хамам ва ўладзе, датуль будзе праводзіцца акупацыйная палітыка вынішчэньня беларускай нацыі. Гэтае сцьвярджэньне ёсьць як бы агульнае месца ў разуменьні становішча ў Беларусі, але абставіны могуць зьмяніцца, і нельга быць непадрыхтаванымі да перамен, і нельга ніколі пра тое забыць.

1 траўня 2015 г.

ЭТАПЫ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ

25-га жніўня 1991 года, пасьля надзвычай зацятага змаганьня дэпутатаў Беларускага Народнага Фронту супраць дэпутатаў камуністычнай намэнклятуры, пры падтрымцы тысячаў людзей на плошчы Вярхоўны Савет Беларусі надаў статус канстытуцыйнай сілы Дэклярацыі аб дзяржаўным суверэнітэце БССР. Гэты акт надзвычайнай важнасьці. У выніку яго прыняцьця і абвяшчэньня Беларусь здабыла рэальную дзяржаўную незалежнасьць. За кароткі час была пабудавана рэальная незалежная дзяржава з усімі атрыбутамі суверэнітэту, з урадам, з усімі міністэрствамі, бюджэтам, заканадаўчай сістэмай, войскам, грашыма, межамі, дзяржаўнымі сымваламі, прызнаная ўсім сьветам. Гэта вялікая гістарычная падзея і вялікая справа. Дзень 25 Жніўня зьяўляецца ўрачыстым нацыянальным сьвятам незалежнасьці Рэспублікі Беларусь. Гэта ўжо слаўная наша гісторыя, якую мы сьвяткуем.

Палітычны і праўны пачатак дзяржаўнай незалежнасьці Беларусі адлічваецца ад 25 сакавіка 1918 года. Менавіта тады Беларуская Нацыянальная ідэя рэалізавалася ў абвяшчэньні незалежнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі. Сёлета мы сьвяткуем сто гадоў гэтай знакамітай даты гісторыі.

Палітычна і працэсуальна (легіслацыйна) Беларуская Народная Рэспубліка была аб'яўлена як клясычная незалежная дзяржава з праекцыяй усіх атрыбутаў дзяржаўнага суверэнітэту. Але ня ўсё ўдалося адразу ажыцьцявіць з прычыны вонкавых палітычных абставінаў.

БНР была створана і аб'явіла пра дзяржаўную незалежнасьць ва ўмовах 1-й Сусьветнай вайны і нямецкай акупацыі. Прытым немцы, паводле вымогаў Берасьцейскага міру, не павінны былі дапускаць ніякіх дзяржаўных сэпаратных нацыянальных утварэньняў на акупаванай тэрыторыі. Адпаведна і папярэднія акупанты расейцы прэтэндавалі на беларускую зямлю плюс агрэсіўная Польшча, якая адраджалася пры падтрымцы Антанты.

У гэтых складаных акупацыйных абставінах беларускія адраджэнцы змаглі арганізаваць дзяржаўныя структуры і аб'явіць незалежнасьць краіны. Немцы не ўжывалі жорсткіх рэпрэсіяў супраць БНР, але заблакавалі магчымасьці дзяржаўнага разьвіцьця. Было забаронена ствараць войска, фінансавую сістэму, банкі, міністэрствы прамысловасьці, гандлю, мець свае грошы, бюджэт і г. д. Акупанты не забаранілі толькі школьніцтва і культуру. І тут кіраўніцтва БНР пасьпела зрабіць шмат добрага.

Акупацыйная нямецкая палітыка і блакаваньне дзяржаўнага разьвіцьця БНР ёсьць важны гістарычны чыньнік, які абавязкова трэба ўлічваць пры ацэнцы незалежнага існаваньня Беларускай дзяржавы. Акупацыйныя ўмовы і забароны затармазілі натуральныя працэсы разьвіцьця дзяржаўнасьці і ўлады, дэфармавалі яе функцыі і структурныя сувязі. Стварылася акупацыйнае статус-кво, якое было адлюстраваньнем дэфармацыі, але не натуральных працэсаў разьвіцьця дзяржавы.

Гэтакая зьява тыповая для акупацыйнай палітыкі. Яна істотная для ацэнкі і характарыстыкі антыгістарычнага падыходу і антыбеларускай прапаганды.

Антыгістарычны падыход пры ацэнцы БНР за аснову зьявы бярэ акупацыйнае статус-кво, і на падставе гэтай дэфармацыі імкнецца даказаць нясьпеласьць, недасканаласьць БНР, неразьвітасьць нацыянальнай ідэі. Але ў гэтым сэнсе тут якраз усё было ў парадку, бо мелася разуменьне і гатовасьць да правільнага будаўніцтва дзяржавы. Тым часам прышлося рабіць тое, што было магчымым (і нават немагчымым). І гэта была ў тых умовах вялікай справай.

Увогуле, падмена рэальнасьці акупацыйным статус-кво (якое спэцыяльна ствараецца) -- гэта асноўная мэтадалёгія акупацыйнай прапаганды і антыгістарычнага падыходу ў імпэрскай заідэалагізаванай навуцы.

Такая карціна вельмі характэрная была для савецкай ідэалогіі і гісторыі, калі за аснову браўся гвалтам дэфармаваны сьвет, перакулены з ног на галаву, якому прыпісваліся іманэнтныя якасьці такога збочанага культурнага разьвіцьця і прычынна абумоўленага існаваньня. Падыход з гледзішча акупацыйнага статус-кво вельмі характэрны ўвогуле для расейскай прапаганды ва ўсе часы. Асабліва цяпер у прапагандысцкіх атаках на Рэспубліку Беларусь і яе народ. Вынікі гвалту над нацыяй і народам прадстаўляюць як натуральную зьяву і такім чынам паклёпнічаюць на ўсю нацыю.

Нягледзячы на тое, што БНР ня мела магчымасьці ў тых умовах рэалізавацца як паўнавартасная дзяржава, стварэньне і аб'яўленьне яе незалежнасьці мела велізарнае значэньне ў гісторыі Беларусі.

Гэты акт быў глыбока ідэёва і палітычна падрыхтаваны. Ён стаў чыньнікам разьвіцьця нацыі і пунктам адліку яе новай дзяржаўнай гісторыі. Без 25 Сакавіка 1918 года не было б 25 Жніўня 1991-га і паўнавартаснай дзяржавы Рэспублікі Беларусь.

Аб'яўленьне незалежнасьці БНР засьведчыла нацыянальную ідэалёгію новай краіны. Гэтая ідэалёгія называецца Адраджэньне і абазначае пабудову новай дзяржавы

Беларусі на груньце культуры і гісторыі нашай гістарычнай дзяржавы -- Вялікага Княства Літоўскага. Акт 25 Сакавіка абазначыў тэрыторыю і межы Беларусі, усталяваў і сакралізаваў дзяржаўны гістарычны гэрб Пагоня і Бел-Чырвона-Белы Сьцяг, замацаваў найважнейшы чыньнік нацыі -- дзяржаўнасьць беларускай мовы.

Гістарычна істотным зьяўляецца тое, што ўтварэньне БНР і аб'яўленьне незалежнасьці БНР сцьвердзіла існаваньне новай беларускай нацыі, абазначыла палітычную пэрспэктыву беларускага народу.

Фактам стала тое, што на аснове Вялікага Княства Літоўскага адрадзілася новая беларуская супольнасьць. Фактычна, тут адбылося адраджэньне Літвы і яе народа пад новай назвай Беларусь і ў новай сьведамасьці. Новая назва ўкаранілася моцна і глыбока, бо замацавана крывёй. За Беларусь былі пралітыя рэкі крыві, заплочана генацыдам, мільёнамі народных жыцьцяў. Ворагі Беларусі хочуць дэмагагічна заблытаць зьяву, перакруціць гісторыю і раскалоць грамадзтва, але гэта безнадзейна, бо варожа.

У вольнай Беларусі, збаўленай ад антыбеларускага рэжыму, не сумняваюся, адбудзецца сінтэз працэсу і пашырэньне назвы краіны з улікам яе гісторыі.

Аб'яўленьне незалежнасьці БНР, нягледзячы на ўсе складанасьці, прадвызначыла сэнс змаганьня за Беларусь у наступных пакаленьнях. Нават тое, што пад уплывам БНР была створана БССР -- аблегчыла барацьбу за незалежнасьць і дасягненьне яе ў 1991 годзе.

Аналізуючы становішча грамадзтва і краіны ў 1980-х--пачатку 90-х гадоў, я схіляюся да думкі, што на той час узьнік такі ўнікальны і караткабежны зьбег абставінаў, які мяжуе з цудам. І вельмі важна было правільна яго скарыстаць.

Крызіс у СССР меў пэрспэктыву пераменаў, бо ўзьнікла барацьба за ўладу ў кіраўніцтве КПСС. Стварыліся два цэнтры сілы, на чале якіх выступалі дзьве асобы -- Гарбачоў і Ельцын. Змаганьне пайшло па нетыповым і небясьпечным для саветаў сцэнары, які некалі хацеў скарыстаць Лаўрэнцій Берыя, але быў расстраляны артадаксальнымі супернікамі. Стаўка была зроблена на суверэнізацыю Расейскай Фэдэрацыі ў сістэме СССР. Гэта дало перавагу Ельцыну, які стаў старшынёй Вярхоўнага Савета фармальна "суверэннай" РСФСР.

У адказ генсек КПСС і прэзыдэнт СССР М. Гарбачоў ініцыяваў суверэнізацыю ўсіх так званых саюзных рэспублік з мэтай заключэньня потым новага саюзнага дагавору, які абнавіў

бы СССР, сцьвердзіў яго новы статус і забясьпечыў вяршэнства ўлады Гарбачову. У планах абнаўленьня СССР Гарбачоў выявіў сябе як хітраван і тыповы імпэрыяліст. Тым ня менш, павелічэньне ўлады "лібэрала" Ельцына, чарговае ўмацаваньне ўлады блытаніка Гарбачова, і нават мінімальная лібэралізацыя новага СССР (які павінен быў называцца "Саюз Суверэнных Дзяржаў") прышлася не да спадобы КГБ, і найбольш рэакцыйным камуністам у верхавіне ўлады.

20-га жніўня 1991 г. мусіла б вырашыцца пытаньне аб новым саюзным дагаворы, а 19-га -- распачаўся вядомы ў гісторыі кагэбісцка-камуністычны путч, так званы ГКЧП.

Нам, дэпутатам Фронта, было зразумела, што путч пацерпіць паразу, і вельмі хутка, бо камунізм ужо ня меў пэрспэктывы.

Настаў крытычны мomaнт у нашай гісторыі. Трэба было дзейнічаць хутка і дакладна.

ЦК кампартыі БССР адразу прызнаў ГКЧП і разаслаў указаньне па арганізацыях выконваць загады ГКЧП. Дэпутаты Апазыцыі БНФ нараніцы 19-га жніўня сабраліся ў Вярхоўным Савеце, навязалі сувязь з Масквой, з камандай Ельцына, з арганізацыямі БНФ і з дэпутатамі БНФ у мясцовых саветах, сабралі людзей на плошчы ў Менску, паслалі сваіх прадстаўнікоў у некаторыя вайсковыя часткі. 20-га жніўня аб'яўлена аб стварэньні Беларускага Згуртаваньня Вайскоўцаў, пачалі ціснуць на кіраўніцтва Вярхоўнага Савета, каб яно заявіла аб непрызнаньні ГКЧП. Вечарам 21-га стала вядома, што путч праваліўся. Нараніцы 22-га падпісана капітуляцыя ГКЧП. У гэты ж дзень дэпутаты Фронта запатрабавалі ад старшыні Вярхоўнага Савета М. Дземянцея сабраць нечарговую сэсію Вярхоўнага Савета. Дземянцей ухіліўся. Тады запатрабаваньне аб скліканьні надзвычайнай сэсіі на 23 жніўня было выстаўлена першаму намесьніку старшыні Вярхоўнага Савета С. Шушкевічу. Шушкевіч выдаў распараджэньне аб скліканьні сэсіі на 24 жніўня. 23-га жніўня і цэлую ноч дэпутаты Апазыцыі БНФ працавалі над парадкам дня сэсіі і падрыхтоўкай праектаў заканадаўчых дакумантаў.

Перад намі стаяла задача забараніць дзейнасьць кампартыі і канстытуцыйна аб'явіць незалежнасьць Беларусі.

Лагічна і арыфмэтычна гэта выглядала немагчымым. Унікальнасьць становішча выглядала так: Апазыцыя БНФ у камуністычным Вярхоўным Савеце (дзе было 345 дэпутатаў) налічвала 27 дэпутатаў, плюс з дзясятак падпісантаў праграмы Апазыцыі, плюс 50-60 хісткіх асобаў з дэмклуба (амаль усе камуністы), плюс некалькі вольных дэпутатаў. Астатнія --

камуністычная намэнклярура, ветэраны НКВД і т. п. Нашых магчымых галасоў не хапала нават на траціну. Камуністы, усе сакратары абкамаў і райкамаў падтрымалі ГКЧП і цяпер сядзелі ў залі ў панічным жаху, баючыся адказнасьці. Пагрозай для іх былі Народны Фронт і народ.

Тым часам забараніць іхную кампартыю і аб'явіць незалежнасьць можна было толькі іхнымі галасамі. Але яны супраць сябе галасаваць ня будуць. За незалежнасьць, што падняло б у гару Народны Фронт, -- таксама ня будуць галасаваць. Вярхоўны Савет быў у іхных руках. Прытым іхняя перавага -- татальная. А праз нейкі час у іх мог і страх прамінуць.

Што рабіць? Дык вось рабіць трэба было тое, што трэба было рабіць, памятаючы галоўнае, што палітыка -- гэта мастацтва немагчымага. У гэтым раскладзе вельмі важна было для нас не зрабіць ніводнай памылкі, бо мы ня мелі галасоў.

Была ўжыта тактыка магутнага націску на намэнклятуру з мэтай павелічэньня іхняга страху. Націск быў жорсткі, але дазаваны і кантраляваны, каб моцна не перапалохаць, паказвалі ім выхад, сьвятло ў канцы тунэлю, каб яны не разьбегліся, бо тады сэсія не адбылася б. Дзеля гэтага дружына БНФ на плошчы ўзяла пад кантроль увесь парадак, і нават міліцыю, каб запабегчы правакатарам. На плошчу вывелі трансьляцыю сэсіі па гучнагаварыльніках. Тут жа стварылі нацыянальную гвардыю (тысяча мужчын). Далі магчымасьць прадстаўніку плошчы выступіць у парляманце. Жорстка заблякавалі і сагналі з трыбуны першага сакратара ЦК КПБ Малафеева (фактычнага злачынцу ГКЧП). Пры гэтым пераконвалі камуністаў, што калі не спыніць дзейнасьць кампартыі і ня выйсьці з СССР у незалежнасьць, то Масква, дзе кіруе ўжо Ельцын, расправіцца з гэкачэпістамі ў Беларусі, і мы дапаможам.

У апошнім сваім выступе я акцэнтаваў ўвагу на імпэрскім характары Ельцына і будучай Расеі, аб неабходнасьці абараніць сваё.

Урэшце адбыўся пералом, здаўся Малафееў, Кебіч перайшоў на наш бок і камуністы здаліся, прынялі нашыя прапановы, прыпынілі дзейнасьць кампартыі ў Беларусі і потым усе разам аднагалосна прагаласавалі за незалежнасьць краіны, надаўшы Дэклярацыі аб суверэнітэце статус канстытуцыйнага закона.

Адзіным дэпутатам, які ўпарта і да канца, да апошніх хвілін выступаў супраць незалежнасьці Беларусі, называючы гэта жартам і бязглузьдзіцай, быў віцэ-сьпікер Станіслаў Шушкевіч. Ён шмат перашкаджаў у вядзеньні сэсіі, падыгрываючы камуністам, але ўрэшце і сам заблытаўся, а

потым, убачыўшы, што застаўся ў адзіноце, падтрымаў галасаваньне і павіншаваў беларускі народ з набыцьцём незалежнасьці. Вечарам мы, дэпутаты Фронта, вышлі на плошчу, абымаліся зь людзьмі, сьмяяліся і плакалі ад радасьці, сьпявалі народныя песьні. Як сказаў наш знакаміты фронтаўскі дэпутат Пётра Садоўскі, -- "гэта быў час, калі мы былі гістарычна шчасьлівымі".

За два гады ў пастаянным змаганьні з намэнклятурай, якая засталася пры ўладзе, нам удалося ўсё ж закласьці грунт незалежнай дзяржавы. Створана была заканадаўчая база, нацыянальнае войска, межы, амбасады, свае грошы і г. д. Бяда была аднак у тым, што не ўдалося адразу зьмяніць уладу. Нас было няшмат у парляманце, а грамадзтва хоць і падтрымлівала перамены, але ня выйшла яшчэ з-пад савецкага мэнтальнага ўплыву. Ды й улада на месцы і калгасы засталіся тыя самыя.

Істотным адмоўным чыньнікам стала таксама пазыцыя С. Шушкевіча, які заняў пасаду Старшыні Вярхоўнага Савета і поўнасьцю перайшоў на бок камуністычнай намэнклятуры, усяляк перашкаджаў дэпутатам Народнага Фронту.

Падзяліўшы ўладу ў Маскве, былыя расейскія камуністы хутка апамяталіся і заняліся сваёй звычайнай справай: агрэсіяй, пераваротамі ў краінах, тэрарызмам і вайной. З 1992 года рыхтуецца агрэсія супраць Чачэніі, вайна ў Малдове, у Сярэдняй Азіі, на Каўказе, перамены ў Беларусі. У Беларусі падрыхтоўвалася ўнутраная акупацыя краіны (тое, што цяпер сталі называць гібрыднай вайной).

У 1994 годзе, Масква, валодаючы каласальнай савецкай рэзідэнтурай ў Беларусі, выкарыстала выбары прэзыдэнта і ўнутраная акупацыя пасьпяхова адбылася пры амаль поўным неразуменьні грамадзтва, што адбываецца і што зь ім робяць.

24 гады антыбеларускага рэжыму пакінулі страшную карціну нацыянальнага разбурэньня Беларусі. Антыбеларускі рэжым за 24 гады існаваньня вынішчыў тое, што ня здолеў зрабіць савецкі рэжым за 73 гады панаваньня і генацыду. Калгасны выканаўца Масквы і вертыкальны рэжым антыбеларускай улады, практычна, разбурылі беларускі этнас, зьнішчылі беларускую вёску, зьнішчылі беларускую школу, амаль задушылі беларускую мову, рэзка абнізілі адукацыйны і культурны ўзровень насельніцтва, выгналі моладзь за межы краіны, распрадалі нацыянальную маёмасьць, ліквідавалі нацыянальную інфармацыю, разбурылі грамадзянскую супольнасьць.

І тым ня менш увесь гэты час Беларусь яшчэ жыве, цепліцца, бароніць ад вынішчэньня сваю мінуласьць і будучыню. Жыве насуперак усёй палітыцы нацыянальнага вынішчэньня. Чаму так адбываецца -- дае адказ 25 Жнівень 1991 года.

Дзяржаўная незалежнасьць для нацыі ёсьць каштоўнасьцю, вышэйшай за ўладу. Нават калі ўлада антынацыянальная, антынародная, рэпрэсіўная, незалежнасьць сама па сабе спрыяе захаваньню і кансалідацыі людзей, пакідае для іх сваё асяроддзе, магчымасьць пераменаў і надзею на будучыню. Нават антынародны рэжым вымушаны трымацца за дзяржаву і за незалежнасьць, каб зьберагчы сваю ўладу, каб захаваць сябе.

Шлях нацыянальнай ідэі яшчэ не завершаны. Ён замкнецца тады, калі ў незалежнай краіне будзе існаваць нацыянальная ўлада, якая зыходзіць з інтарэсаў нацыі, як ёсьць такое ва ўсім сьвеце.

Гаворачы пра нашыя вялікія даты 25 Сакавіка і 25 Жніўня і сьвяткуючы іх як сьвяты нашага змаганьня за волю і незалежнасьць, трэба зыходзіць з добрага правіла нацыянальнага існаваньня ў дачыненьні да сьвятаў.

Нацыянальныя сьвяты павінны адлюстроўваць важныя даты і падзеі нацыянальнай гісторыі.

Нацыянальных сьвятаў павінна быць шмат. Гэта добра для людзей і грамадзтва. Сьвяты зьяўляюцца натуральным чыньнікам нацыянальна-культурнай асьветы ўсёй нацыі ад вяршыні і да самых нізоў. Класічны і найлепшы прыклад -- сістэма сьвяткаваньняў габрэйскага народа. Ягоная гісторыя ў сьвятах крочыць разам зь ім. І ня ведаць яе немагчыма

Нацыянальнае сьвята павінна сьвяткавацца, мець свой рытуал, традыцыю сьвяткаваньня, гісторыю, зьяўляцца нерабочым днём.

У Рэспубліцы Беларусь адразу так і пачыналася. Мы ўжо мелі і два Вялікадні, і два Раствы, і Дзяды, і Радаўніцу, і Дзень Беларускай Вайсковай Славы. Усё разьвівалася натуральна. Антыбеларускі рэжым ліквідаваў беларускія сьвяты, сымвалы і даты. Але яны нікуды ня зьніклі. У пэрыяд уціску шмат хто зразумеў, што чым больш нацыянальных сьвятаў, тым лепш для нацыі. Сьвяты -- гэта жывая праекцыя нацыянальнай гісторыі і культуры ў сучаснасьць.

Як толькі спадзе антыбеларускі рэжым, вернуцца ня толькі беларуская сімволіка, школа і Канстытуцыя, але і сьвяты,

якія ўзвышаюць нашых людзей у гісторыі, вяртаюць ім годнасьць і ўпэўненасьць у сваіх сілах. Будуць сьвяткавацца ўсе сьвяты незалежнасьці, змаганьня і культуры усім вольным беларускім народам.

Жыве Беларусь!

2 верасьня 2018 г.

ЧАРНОБЫЛЬСКІ ШЛЯХ – НАКАНАВАНЬНЕ, ЯКОЕ МУСІМ ПРАЙСЬЦІ

У гадавіну радыяцыйнай трагедыі нашага народа ўспомнім са скрухай, пашанай і жалем усіх загінулых і памерлых ад нябачнага і сьмяртэльнага цмока Чарнобыля. Скажам пра сутнасьць падзеі , якая называецца “Чарнобыльскі шлях”.

У 1989 годзе, калі я прапанаваў штогадовую помную акцыю “Чарнобыльскі шлях”, яна была ўспрынята ўсім Народным Фронтам і ўсім насельніцтвам Беларусі, бо ўсе разумелі, што нашае грамадзтва, уся нацыя ступіла на дарогу небывалай трагедыі, на шлях, які будзе доўжыцца пакаленьнямі, які наканавана мы мусім прайсьці, змагаючыся з радыяцыйным цмокам, дбаючы пра жыцьцё, здароў’е і будучыню. Гэта шлях выжываньня, хоць цемра будзе “ладзіць нам канвой”, як сьпявалася тады ў Фронтаўскім гімне. Але тады мы не баяліся цемры і перамагалі.

Камуністы, пануканыя з Масквы кінулі міліцыю, унутраныя войскі і заблякавалі, перакрылі ўсе дарогі ў Менск. Але ўсяроўна, ня гледзячы ні на што, і нават на праліўны дождж на першы “Чарнобыльскі шлях” сабраліся дзясяткі тысячаў людзей і прайшлі шэсьцем праз увесь горад, стварыўшы мітынг на плошчы, які ўвайшоў у гісторыю.

Чарнобыльскі шлях – гэта помны шлях пакаленьняў у выніку якога мы, Беларускі народ, мусім выжыць і перамагчы катастрофу, якая пачалася за савецкім заборам яшчэ да Чарнобыля, а Чарнобыль стаў кульмінацыяй вынішчэньня.

У 1950-1970-я гады савецкія акупацыйныя войскі, якія стаялі на тэрыторыі Беларусі, праводзілі стэльбы з атамных гарматаў, выпрабоўвалі тактычную атамную зброю на палігонах Гомельскай і Берасьцейскай вобласьцяў. Тады ад Каленкавічаў да Жыткавічаў праз лясы і балоты праклалі роўную як страла бетонную паласу для савецкіх атамных бамбардыроўшчыкаў. Эксперыментавалі на галовах беларускага народа, абвалілі на Палесьсе сьмяртэльны груз радыяцыі. І ўсё гэта акупанты засакрэцілі.

У пачатку 1970 гада былі ўзятыя пробы малака на прадмет выяўленьня радыяцыі па ўсёй Беларусі. Высьветлілася, што ўвесь поўдзень Беларусі ад Кармы, Рагачова, Чачэрска і аж да Берасьця і нават Івянца і Валожына – усё забруджана

радыёактыўным ізатопам цэзія – 137. Канцэнтрацыя ад 50 кюры на літар малака да больш чым 1000 кюры на літар. Асабліва высокая радыяцыя (больш 1000 кюры на літар) у раёне Лельчыцаў – Петрыкава – Лунінца – Пінска – Давыд-Гарадка – Століна, Маларыты. Менавіта з гэтай радыяцыяй зьвязана пагаршэньне здароўя і сьмяротнасьць беларускіх людзей, зьніжэньне нараджальнасьці і папуляцыі насельніцтва. Чарнобыль зьверху ўзмацніў няшчасьце нашай краіны.

Чарнобыльская аварыя, якую падрыхтавалі і зрабілі маскоўскія акупанты , доўжыцца па сёньняшні дзень як сэрыя злачынстваў супраць беларускага народа. Найперш усё засакрэцілі, не давалі людзям праўдзівай інфармацыі, ілгалі.

Другое – не зрабілі неабходных захадаў (простых, танных, і вядомых) дзеля прадухіленьня радыёактыўнага ўдару ад кароткажывучых ёдзістых ізатопаў, якя ападалі ў пачатку аварыі. Наадварот, рабілі ўсё, каб падставіць беларусаў пад абпраменьваньне, пагналі тысячы дзяцей на першамайскія дэманстрацыі і наступныя савецкія сьвяты.

Трэцяе – засакрэцілі вынікі, маштабы і небясьпечнасьць катастрофы, не адсялялі людзей , не рабілі антырадыяцыйнай прафілактыкі, не стваралі ніякага заканадаўства. І так тры гады пасьля аварыі, пакуль Беларускі Народны Фронт, які ўзьнік у канцы 1988 года, цягам дзўгага змаганьня не прымусіў іх тое рабіць, для паратунку людзей.

Чацьвёртае – яны растрэльвалі спэцыяльнымі арэазолямі радыёактыўныя хмары і апускалі іх на галавы беларусаў Магілёўскай вобласьці, бо не хацелі, каб патрохі распадаліся яны над Расеяй. У выніку акупанты зрабілі яшчэ адну катастрофу ў Магілёўскай вобласьці, дзе ўзровень радыяцыі такі ж як і вакол Чарнобыля.

Сёньняшні антыбеларускі рэжым працягвае чарнобыльскі генацыд. Ён ліквідаваў льготы і дапамогі насельніцтву на радыяцыйна забруджаных тэрыторыях, уводзіць у севазварот радыяцыйна небясьпечныя землі. Прадукты з радыяцыйных земляў ідуць на ўнутраны рынак беларускаму насельніцтву, а прадукты з чыстых земляў накіроўваюць у Расею, карміць “рускиий мир”,нішчыцеляў Украіны і Беларусі.

Радыяцыйны генацыд Беларускага Народа працягваецца. Мы мусім змагацца з гэтай палітыкай нашага вынішчэньня ворагамі чалавецтва. Чарнобыльскі шлях тут напамін аб неабходнасьці змаганьня і яднаньня ўсіх пакаленьняў беларусаў дзеля нашай сьветлай будучыні і здаровага існаваньня.

Хай будуць праклятыя тыя людзі і тое царства, якое наканавала нам гэтае вынішчэньне! Хай ператворацца ў попел іхныя вежы і гарады! Хай спаткае іх доля, якую яны стварылі іншым, не пакаяўшыся і не спыніўшыся ў зле. Вечнае пракляцьце ворагам чалавецтва, якія ненавідзяць увесь сьвет.

Памятайма пра Чарнобыль і Чарнобыльскі шлях. Мы, беларусы, мусім па ім ісьці, каб уратавацца, выжыць і адрадзіцца. Будучыня будзе лепшай. Майма веру і салідарнасьць.

Жыве Беларусь і будзе жыць!

26.04.2018

ЗАЦЕМКІ ПРА МАРШ НЯНАВІСЬЦІ

Мне патэлефанаваў добры знаёмы габрэй з Канады і кажа:

-- Ну, вось, вы, спадар Пазьняк, увесь час абараняеце палякаў. Дык паглядзіце цяпер, як польскі фашызм танцуе ў Гайнаўцы на беларускіх касьцях. У Сеціве паглядзіце, ваша "Свабодка" паказвае.

Паглядзеў. Фашызму я там не знайшоў, але відовішча сумнае. Я б сказаў, што для XXI-га стагоддзя і для краіны Эўразьвязу яно надзвычайнае. Справа йдзе аб маршы польскіх шавіністаў 24 лютага гэтага года у памяць польскага спраўцы генацыду над беларускім насельніцтвам Беласточчыны кіраўніка аддзелу АКА Рамуальда Райса (клічка "Буры"), якога яны выстаўляюць як героя і змагара з камунізмам. Па загаду Райса ў 1946 годзе акаўцы палілі на Беласточчыне беларускія вёскі разам зь людзьмі. Забівалі немаўлят, крычэлі, каб беларусы выбіраліся за Буг, расстрэльвалі па нацыянальнай і веравызнаўчай прыкмеце. Інстытут Нацыянальнай Памяці Польшчы кваліфікаваў гэта як людабойства з прыкметамі генацыду.

Марш нянавісьці ў Гайнаўцы -- падзея шакуючая сваім цынізмам і амаральнасьцю. Знайшліся людзі, якія за дэвіз паводзінаў узялі зьмест крымінальнага выслоўя -- "напляваць на чужое гора" -- і пайшлі услаўляць забойцу туды, дзе пахаваныя ахвяры генацыду, дзе ўсе тое памятаюць і жывуць відавочцы падзей.

Такія паводзіны глыбока амаральныя і правакуючыя нянавісьць. У дэмакратычнай краіне супраць арганізатараў такога маршу нянавісьці мусіла б быць узбуджана судовая справа. Тым часам улады маўчаць. Гэта факт, які прымушае задумацца.

Гонар палякаў уратавалі ў нейкай ступені сябры арганізацыі "Грамадзяне РП". Яны стварылі прачулы разумны відэакліп на беларускай мове і прыехалі ў Гайнаўку падтрымаць пацярпелых людзей. І што ж мы бачым? Паліцыя акружае і адцясьняе нешматлікіх сяброў, што прыехалі падтрымаць беларусаў, каб даць дарогу шавіністам. Але самае характэрнае сталася потым, калі ўжо прамаршыравала калёна "ражаных" у вайсковую форму шавіністаў. Тады паліцыя бяз дай-прычыны пачала хапаць людзей з прысутных супраць маршу і валачы ў

свае аўтобусы (аўтазакі). Прытым, у асноўным жанчын. Усё гэта мне так нагадала лукашысцкі рэжым.

Не ўзьнікае ніякага сумненьня, на чыім баку ўлада (якая, між іншым, магла б проста забараніць марш нянавісьці). І тым ня менш, кроў людзкая -- не вада. Тое, што адбылося, мае трывожнае значэньне для ўсіх беларусаў і патрабуе тлумачэньняў з боку польскай улады.

Беларускія журналісты задавалі пытаньне некаторым польскім інтэлектуалам на тэму ўсхваленьня генацыду Райса. Адказы іх былі шакуючыя. Складваецца ўражаньне, што ў іх няма адукацыі, яны ня ведаюць элемэнтарных нормаў юрыдычнага права, бо казалі, што Райс змагаўся з камунізмам і ў яго былі ня толькі дрэнныя, але й добрыя ўчынкі. Вось вам і ХХІ-е стагоддзе. Шавінізм атупляе.

Злачынцу судзяць за злачынства. Ніякія добрыя ўчынкі тут не прымаюцца пад увагу. І Гітлер змагаўся з камунізмам. І таленавіты рэжысёр, што стварыў творы мастацтва, судзімы будзе за тое, што гвалціў малалетак. Ніякія заслугі не пазбаўляюць ад адказнасьці за злачынства перад Законам. Тым больш за злачынствы супраць чалавецтва.

Апошнім часам Польшча ўскладніла дачыненьні з усімі суседзямі, і нават з Эўразьвязам. Добрыя дачыненьні засталіся зь Беларусяй, той Беларусяй, якая альтэрнатыўная рэжыму Лукашэнкі. Маршы нянавісьці пакліканыя, відаць, каб пазбавіцца і гэтага сябра на ўсходзе. І тады рэальна сябрам застаецца толькі Расея. Гэта выглядае парадоксам, але ў гісторыі было шмат парадоксаў.

А ўвогуле, адзіны шлях, каб пазбавіцца ад злачынства ў нянавісьці супраць чалавецтва -- гэта пакаяцца. Пакаяцца і падвесьці рысу. Адзіны народ у гісторыі, які тое зрабіў, -- гэта немцы, краіна якіх была спляжана, разбурана, прыніжана, пасьля вайны справядліва абкладзена каласальнымі рэпарацыямі на цэлыя пакаленьні. І гляньма ўсе, колькі ім Бог за тое шчырае пакаяньне даў.

26 лютага 2018 г.

АБ АКТУАЛЬНЫХ ПАДЗЕЯХ

(З выступу на лютаўскім 2018 г. Сойме КХП – БНФ і БНФ «Адраджэньне»)

...Антынароднасьць рэжыму ў гэтым годзе найбольш выявілася ў дэкрэце №1. Гэта мадыфікацыя дэкрэта №3 (так званага дэкрэта «аб дармаедах»). Згодна “мадыфікацыі” здымаецца адказнасьць з імя начальніка рэжыму і перакладаецца на плечы і пад адказнасьць “вертыкалі”. Грамадзяне краіны падзяляюцца на дзьве катэгорыі. На тых, што маюць працу і карыстаюцца грамадзкімі льготнымі расцэнкамі за камунальныя паслугі, школу, медыцыну і інш., і на тых, што ня маюць працы і нідзе не працуюць. Для беспрацоўных цяпер трэба будзе аплочваць усе грамадзкія паслугі (дзе ёсьць дзяржаўныя льготы) па стоадсоткаваму іх кошту. Прытым калі ў сям’і з чатырох асобаў адзін бяз працы, то павышаная аплата перакладаецца на ўсю сям’ю. Калі беспрацоўны ня зможа аплочваць вялікую суму за камунальныя паслугі, то праз нейкі час узбуджаецца справа аб адабраньні жылья і высяленьні яго з кватэры.

Усе разлікі па абдзіраньні беспрацоўных павінны будуць рабіць спэцыяльныя камісіі, створаныя пры мясцовых органах улады. Гэтыя камісіі будуць вырашаць таксама з каго браць аплату а з каго не (тут характэрная прыкмета беззаконьня). Значыцца, у кожным сельсавеце будзе свой непарадак і сваё самадурства, асабліва, улічваючы, што дакладных прынцыпаў налічэньня ці адлічэньня адсоткаў па розных субсідных паслугах не існуе.

Вядома, што вар’яцкія законы ператвараюць грамадзтва ў вар’яцкі дом. Такіх “законаў” было поўна і пра сьвіную чуму, і пра індывідуальных прадпрымальнікаў, і пра тавары з-за мяжы, і інш. Гэты – чарговы. Ён ударыць па бальшыні беларускіх сем’яў, выкліча сямейныя раздоры (паколькі за беспрацоў’е аднаго караецца ўся сям’я) і нянавісьць, адток людзей з краіны, узмоцніць уладу бюракратыі і працадаўцаў (дадатковы рычаг у пагрозе страціць працу), павялічыць бясправ’е людзей.

Усё гэта робіцца па двух прычынах: вышукваньня мэтодыкі абдзіраньня людзей, зьдзіраньня грошай з грамадзтва і другая прычына – стратэгічная, якую мы назіраем увесь час: загнаць беларусаў у нястачу і залежнасьць, зрабіць беднымі, каб

не падняліся, не супрацівіліся чужым грошам, уцякалі б з краіны, ратуючыся ад мярзотнай улады, расчысьцілі б месца для чужых людзей і чужога капіталу. Такія законы і такія дачыненьні магчымыя толькі ў краіне эканоміка і сістэмныя сувязі ў якой пабудаваныя па сацыялістычнаму прынцыпу (дзе ўласьнікам і распараднікам эканомікі, працы, тавараў і паслуг зьяўляецца дзяржаўная ўлада).

Супраціўленьня чарговаму рабскаму заціску ня будзе. Ня будзе па простай прычыне – у людзей зьнішчана культурная нацыянальная годнасьць. Такое грамадзтва няздольнае да салідарнасьці і супраціву. Асобныя пратэсты лёгка ліквідуюцца.

Палітычныя партыі, якія ў гэтым становішчы (гэта значыць у бяспраўі і ў дыктатуры) робяць стаўку на страўнік грамадзтва, на змаганьне за яго матэрыяльнае выжываньне – не дасягаюць нічога. Нявольнік можа ўзбунтавацца, але не змагацца, не супраціўляцца.

Беларускія партыі ва ўмовах адсутнасьці рэальных выбараў мусілі б дбаць перш за ўсё пра нацыянальны дух волі і годнасьці чалавека.

Не існуе цяпер электаральнай сітуацыі ў грамадзтве. Працуе машына фальсіфікацыі, якая не паддаецца ніякаму кантролю, бо дзейнічае цалкам асобна сама ў сабе. Ня мае значэньня як галасавалі людзі; нават ня мае ўжо значэньня колькі іх галасавала. Старшыня ЦВК галоўны фальсіфікатар ў гэтай сістэме – Ярмошына ўжо аб’явіла, што “чакае” 78% яўкі выбаршчыкаў. Гэта ў той час калі на мясцовыя выбары ўжо даўно амаль ніхто ня ходзіць.

Даўно вядома, што нельга падтрымліваць машыну фальсіфікацыі і хадзіць на выбары, ствараць выгляд, што адбываюцца нейкія “выбары” і абяляць антынародны рэжым ды гэтак апускацца перад людзьмі.

Але “партыі апазыцыйнай падтрымкі рэжыму” ходзяць у гэтую машыну кожныя выбары, як на працу. Вельмі нетыповая сытуацыя склалася ў Беларусі ў век гэбоўскіх тэхналёгій.

Акрамя існаваньня “машыны”трэба разумець, што мясцовыя саветы ў сістэме дыктатуры, фактычна ня маюць улады і самастойнасьці. Гэта ня ворганы самакіраваньня (але шырма для карумпаванай бюракратыі). Аднак гэта ўжо іншае пытаньне (пытаньне палітыкі). Наша партыя ня ўдзельнічае ў электаральных афёрах і маніпуляцыях рэжыму, не стварае яму карцінку нібыта “выбараў”. Тым часам мы ажыцьцяўляем выбарчы кантроль за гэтым працэсам. Перш за ўсё падлічваем колькасьць людзей, што прыходзяць галасаваць, каб паказаць рэжым у ягонай хлусьні, якая існуе як дадзенасьць, як чыньнік рэжымнага галасаваньня.

На сьнежаньскім Сойме я распавёў пра зьмены ў палітыцы краінаў Эўразьвязу, пра тэндэнцыі фашызму і ксэнафобіі ў некаторых грамадзтвах, выкліканыя мусульманскай эміграцыяй у Эўропу, пра зьмены палітычных групаў ва ўладзе некаторых краінаў і вынікі новага кіраваньня. Вострыя дыскусіі (якія перакочваюцца ў Брусель) узьнікаюць там, як правіла, у сувязі са зьменай заканадаўства, імкненьнямі ўвекавечыць ідэалёгію і ўладу адной палітычнай сілы, не зважаючы на прынцыпы дэмакратыі.

У гэтым сэнсе найбольш выразныя палітычныя павароты адбываюцца ў Вугоршчыне, Чэхіі і Польшчы. Імкненьне выканаўчай партыйнай улады ў Польшчы падпарадкаваць сабе судовую сістэму, ігнаруючы незалежнасьць судоў, выклікала рэзкую рэакцыю Бруселя, які ўгледзеў тут парушэньне важнешых прынцыпаў дэмакратыі і падзелу ўладаў.

Дачыненьні моцна ўскладніла шматтысячная дэманстрацыя ў Варшаве 11-га лістапада 2017 г., дзе былі антыдэмакратычныя і расісцкія лёзунгі. Брусель абвінаваціў Варшаву ў падтрымцы фашызму і прыняў адпаведную ацэначную дэклярацыю, якая можа мець юрыдычны працяг з накладаньнем санкцыяў на Польшчу. Варшава не прызнае абвінавачаньняў Бруселя і ў студзені гэтага года зьяўляецца чарговы заканадаўчы акт польскага сейма, які ўзбударажыў ня толькі Эўразьвяз, але і дзяржаву Ізраіль, і Украіну і нават Расею, якая пачала хваліць Польшчу (кепская прыкмета, дарэчы).

Справа ідзе аб навэлізацыі (удакладненьні, папраўцы) закона аб Інстытуце народнай памяці. Прыняты запіс, што асобы ў Польшчы і за яе межамі якія на нямецкія канцлягеры, што былі на тэрыторыі Польшчы, будуць казаць “польскія лягеры сьмерці”, падлягаюць крымінальнаму перасьледу, штрафу і кары на тры гады турмы.

Хоць гэта юрыдычна недасканалае азначэньне, але польскіх заканадаўцаў можна зразумець і пагадзіцца. Бо калі некалі нават прэзыдэнт Амэрыкі Абама назваў Асьвенцым (Аўшвіц) “польскім канцлягерам сьмерці”, то нешта ўжо трэба было рабіць. Але далей усё пайшло значна горш. Папраўка ў закон прадугледжвае ўзбуджэньне крымінальнай справы (супраць кожнага ва ўсім сьвеце) за адмаўленьне злачынства ўкраінскіх нацыяналістаў. Паводле новага закону, хто публічна прыпіша палякам поўную або частковую адказнасьць за злачынствы, учыненыя гітлераўскай Нямеччынай або іншыя злачынствы супраць чалавецтва, міру і ваенныя злачынствы – будзе пакараны штрафам і на тры гады турмы. У выпадку

ненаўмыснага парушэньня гэтага закону таксама штраф і абмежаваньне волі. Зразумела, што такі палітызаваны ўзровень юрыдычнай думкі зьдзівіў і абурыў шмат каго, асабліва габрэяў, бо гэта азначае, фактычна, забарону ўсяму сьвету на выяўленьне азначаных у законе злачынстваў сярод грамадзянаў Польшчы ў ваенны, прадваенны і пасьляваенны час. Тым больш вядома, што злачынствы былі. Гэты закон – імкненьне вывесьці іх з-пад адказнасьці.

Такое ўражаньне, што заканадаўчая памылка ў прыняцьці папраўкі да закона паспрыяла выцягваньню на паверхню безадказных асобаў і неадэкватных фармулёвак. Адзін публіцыст ужо напісаў нават пра “ беларуска-жыдоўскія банды, якія забівалі палякаў”. Калі такія розумы апынуцца ва ўладзе, то адзіным сябрам Польшчы застанецца пуцінская Расея.

На мой погляд юрыдычна сумніўныя папраўкі ў закон – вынік памылковага дрэннага аналізу і кепскай прадуманасьці закона. Але паколькі тут ня ўлічаныя дэмакратычныя нормы заканадаўства, то можна спадзявацца, што фармулёўкі будуць папраўленыя, пад ціскам дэмакратычнай грамадзкасьці.

Я спыніўся на гэтай нечаканай падзеі ў польскім заканадаўстве, таму што непрадуманыя фармулёўкі яго будуць датычыць таксама Беларусі, ацэнак канцлягеру ў Картуз-Бярозе, дзейнасьці Арміі Краёвай на тэрыторыі Беларусі, гісторыі людабойства беларусаў на Беласточчыне і інш. Магчыма некаторыя дзеячы ў Польшчы баяцца гэтых тэмаў і думалі прыняць прэвэнтыўную забарону на свабоду слова пра нявыгодныя тэмы. Але замест гэтага выклікалі абурэньне людзей. На мой погляд у дэмакратычнай краіне такога роду непаразуменьні ў рэшце рэшт заўсёды выпраўляюцца. Калі не самымі іх стваральнікамі, то наступнымі палітыкамі, якіх людзі выберуць дзеля ўлады.

11-02-2018

ЭТНАС І НАЦЫЯ

Разбураючы Беларусь, рускія за 200 гадоў акупацыі зьнішчылі (забілі) мільёны беларусаў, спалілі беларускія кнігі, ліквідавалі рэлігію, перарабілі і зьнішчылі тысячы храмаў, перабудавалі і панішчылі цэнтры гарадоў, фізічна ліквідавалі цэлыя саслоўі людзей, зрусіфікавалі школу, але так і не змаглі забіць этнас беларускага народа (нават камуністы).Найбліжэй падышоў да гэтага злачынства П. Машэраў, бадай, ці не найбольшы камуністычны русіфікатар і нішчыцель беларускай нацыі. (Даведка. *Пётр Машэраў, беларус па паходжаньні, сапраўднае прозьвішча Машэра (зьмяніў прозьвішча дзеля кар'еры), першы сакратар ЦК КПБ (КПСС). Удзельнік энкавэдзісцкай савецкай партызанкі на Беларусі. На пасадзе першага сакратара ЦК КПБ (КПСС) валодаў неабмежаванай уладай у Беларусі.*)

За Машэравым ужо лічылася татальная русіфікацыя беларускай школы і адукацыі, штучная (непатрэбная) меліярацыя (нішчэньне прыроды) і пачатак ліквідацыі беларускай вёскі. Пры Машэраве ўзьнік плян ліквідацыі беларускіх вёсак пад выглядам "беспэрспэктыўных". Па пляну 75% вёсак мусілі быць зьнішчаны (34 тысячы паселішчаў). Гэты антычалавечы плян разбурэньня беларускага этнасу ўжо пачалі ажыцьцяўляць, але неўзабаве Машэраў згінуў, плян забуксаваў, а праз нейкі час разваліўся СССР.

Антыбеларускую падрыўную працу Машэрава прадоўжыў А. Лукашэнка. Разбуральны вынік шызоіднага гэбізму аказаўся катастрафічным. За кароткі час (18 гадоў) антыбеларускага рэжыму ў значнай ступені русіфікавана, алкагалізавана, разбурана (“аграгарадкі”) і зьнішчана беларуская вёска. Пад пагрозай апынулася існаваньне беларускага этнаса. Амаль начыста адбітая памяць у пакаленьня. Нацыю нішчаць, а яна не разумее, што адбываецца.

МОВА

Галоўнае пытаньне адраджэньня нацыяў у пэрыяд Вясны народаў Эўропы (у час крушэньня імпэрыяў) было пытаньне адраджэньня і грамадзкага сцьвярджэньня нацыянальнай мовы.

Галоўнае пытаньне палітыкі Расейскай імпэрыі на Захадзе (у Беларусі) -- ліквідацыя беларускай мовы. Галоўнае пытаньне беларускага нацыянальнага адраджэньня -- грамадзкае і дзяржаўнае сцьвярджэньне беларускай мовы.

Усё, што ствараецца ў Беларусі (ці за яе межамі) не на беларускай мове (а гэта, як правіла, пры ўдзеле чужой агентуры КГБ) не зьяўляецца ні беларускай апазыцыяй, ні беларускім рухам, ні беларускім нацыянальным адраджэньнем. Выплюньце гэта, як сьліну. Наша гісторыя і наш вопыт даўно пацьвердзілі гэтую праўду.

"А мы вот по-русски, за Белоруссию, за ее историю и культуру. Разве это плохо?"

"Вы можаце быць за "Белоруссію" хоць па-руску, хоць па-кітайску, хоць па-японску, і гэта ня будзе "плохо". Але будучыні Беларусі ў гэтым няма."

ІНТЭЛІГЕНЦЫЯ

Інтэлігентнасьць ёсьць набытая выхаваньнем і адукацыяй, і ёсьць прыроджаная. Гэта здольнасьць чалавека свае веды, вопыт, думкі і дзеяньні сувымяраць з карысьцю для нацыі, для культуры, для народа і грамадзтва. Інтэлігент -- гэта інтэлектуал, які дбае пра Бацькаўшчыну і народ, які спалучае свае інтарэсы і веды з інтарэсамі нацыі і грамадзтва і можа дзеля гэтага ахвяравацца іншымі клопатамі.

Наяўнасьць інтэлігенцыі -- гэта ёсьць наша грамадзкая перавага перад Захадам. (На Захадзе не існуе інтэлігенцыі і дружбы. Людзі жывуць інтарэсамі і цэняць індывідуалізм, забясьпечаны правам.) У цяжкі для нацыі час, калі нішчаць культуру і мову, на інтэлігенцыю кладзецца адказнасьць і абавязак нацыянальна-культурнай асьветы грамадзтва. Цяжкі час даўно настаў.

Што робіць, чым займаецца беларуская інтэлігенцыя, гледзячы на нішчэньне мовы і разбурэньне культуры?

Ня трэба плакаць і бяз сэнсу абурацца на хама. Ня дайце яму ўсіх зрабіць хамамі. Не станавіцеся такімі, як ён. Не гаварэце, як ён. Ня будзьце на яго падобнымі. Шануйце нашу беларускую мову, гаварэце, сьпявайце, павожайце, вучэце дзяцей па-беларуску, нясіце сьвятло Беларусі ў душы людзей і ў цэлы сьвет.

9 студзеня 2013 г.

ДЭМАКРАТЫЯ

Дэмакратыя – гэта форма ўлады, структуру якой фармуе ўвесь народ альбо асобная яго група шляхам выбараў альбо дэлегаваньня прадстаўнікоў.

Дэмакратычная форма ўлады спрыяе індывідуальнай рэалізацыі асобы і разьвіцьцю грамадзкай супольнасьці, прадугледжвае свабоду і вольнасьць грамадзяніна.

Дэмакратыя дала магчымасьць у некаторых краінах стварыць якаснае сацыяльнае забесьпячэньне і забясьпечаную старасьць, падтрымаць інвалідаў, адукацыю і творчасьць, яна стымулявала здаровую канкурэнцыю вытворчасьці і разьвіцьцё эфэктыўнай сельскай гаспадаркі.

Адначасна дэмакратычная форма ўлады спрыяе павелічэньню энтрапіі, разбурэньню грамадзкага парадку, прыводзіць да страты кантролю над антыграмадзкімі, дэградуючымі працэсамі, пры крызісных абставінах вядзе да аслабленьня і разбурэньня дзяржавы (Рэч Паспалітая, Вялікае Княства Літоўскае, Ноўгарад, Грэцыя, Рым).

Дэмакратыя ёсьць форма ўлады мірнага часу. Такая якасьць дэмакратыі ўлічана ў заканадаўстве бальшыні краінаў дэмакратычнага сьвету. На пэрыяд вайны шмат якія прынцыпы дэмакратыі перастаюць дзейнічаць. Паўната безагаворачнай ўлады (і, у прынцыпе, дыктатарскай) пераходзіць да прэзыдэнта ці прэм'ер-міністра, ці іншай уладнай асобы. Прадугледжана ваеннае становішча, дыктатарскія законы ваеннага часу і г. д.

Разуменьне такой неабходнасьці прышло не адразу нават ў Афінах (радзіме дэмакратыі). Беларусь (ВКЛ) і Польшча – найстарэйшыя дэмакратыі ў хрысьціянскім сьвеце -- дзьвесьце гадоў таму, фактычна, загінулі як дзяржавы ад сваёй неабмежаванай шляхецкай дэмакратыі. І часта было, што маскоўская арда ўжо тапталася па Вялікім Княстве, а войска ВКЛ чакала збору і паседжаньня Сойму дзяржавы, які мусіў прызначыць гэтмана польнага, гэтманаў правай і левай рукі. Я не кажу ўжо пра Liberum Veto ў Рэчы Паспалітай.

Дэмакратыя зьвязана з грамадзкімі ідэямі, з пануючай формай уласнасьці і формай грамадзкай вытворчасьці. Рынкавая эканоміка і дачыненьні найлепш рэалізуюцца ў палітычнай сістэме дэмакратыі. У сучасным сьвеце дэмакратычная форма ўлады адпавядае характару вытворчых адносін, але па сваёй анталагічнай сутнасьці – гэта шчарбатая («збочаная» па Арыстоцелю) сістэма кіраваньня, якая пры пэўных абставінах прыводзіць да ўпадку і дэзарганізацыі

грамадзтва. Паводле У. Чэрчыля – гэта дрэнная форма, але лепшай не прыдумалі. Вяршыні дэмакратыі пэрыяду капіталізма і нацыянальных дзяржаў – гэта **амэрыканская дэмакратыя**, заснаваная на ідэі асабістай свабоды асобы і на рынкавай эканоміцы, і **эўрапейская дэмакратыя**, заснаваная на ідэі народнай свабоды, роўнасьці, братэрства і на рынкавай эканоміцы.

У выбарчай сістэме ўсеагульнай дэмакратыі, якая не прадугледжвае абмежаваньняў і выбарчых цэнзаў, закладзена сістэмная магчымасьць маральнай дэградацыі грамадзтва і ўлады. Гэта ёсьць ахілесавая пята дэмакратыі і зьвязана яна з прынцыпамі дэмакратычнага змаганьня за ўладу ў час выбараў. Змагаючыся за галасы выбаршчыкаў, прэтэндэнты на ўладу (у залежнасьці ад асабістага ўзроўню і характару) могуць апэляваць да маргінальных і антыграмадзкіх групаў людзей, абяцаючы ім падтрымку, каб атрымаць галасы. Такім чынам у сістэме татальнай выбарнай дэмакратыі закладзены магчымасьці, якія легалізуюць дэструктыўныя, адсталыя, збочаныя, паразітныя і зусім нікчэмныя зьявы грамадзтва – адкіды разьвіцьця, уводзяць іх у сістэму ўлады, у інфармацыйныя інстытуты, якія ўплываюць на ўсё грамадзтва, у сістэму асьветы і інш., падтрымліваюць прыняцьцем дэструктыўных (часта антыграмадзкіх) законаў і палажэньняў.

Пачынаючы з 1960-х гадоў мінулага стагоддзя, і амэрыканская, і эўрапейская дэмакратыі зьмянілі ідэалёгію і ўступілі ў паласу сістэмнага і родавага крызісу як дэмакратыі левага лібэралізму альбо левалібэральныя дэмакратыі.

Левалібэральная дэмакратыя заснавана на касмапалітычнай ідэі прыярытэту правоў чалавека, на касмапалітычнай ідэі мультыкультурнага фармаваньня грамадзтва і на лібэральных прынцыпах эканомікі, якія прадугледжваюць прыярытэт эканомікі перад дзяржаўнай уладай.

Лібэральная дэмакратыя ў цэлым як крызісны этап дэмакратыі, павязаная з новымі формамі інфармацыі, выклікае каласальнае павелічэньне энтрапіі за кошт стварэньня сістэмы лібэральных антыкаштоўнасьцяў, галоўнымі зь якіх ёсьць антыхрысьціянства і рэлятывізм, які сьцірае межы паміж дабром і злом, зманам і ісьцінай, дэградацыяй і разьвіцьцём, прыродай і хімерай.

Левалібэральная дэмакратыя сфармавалася ў выніку спалучэньня маргінальных левых ідэй з прынцыпамі дэмакратыі і рынкавай эканомікі.

У левалібэральнай дэмакратыі эканамічным таварам становяцца не высокія таленты асобы, а нізкія заганы, злачынствы і збачэнствы, не хараство, а брыдота. Нават дурнота шырока прадаецца і набывае свой рынак. Назіраецца люмпэнізацыя насельніцтва. У выніку адбываецца рэзкі ўпадак культуры. Незапатрабаваным робіцца мастацтва, зьнікаюць яго віды, дэградуе мараль, прымітывізуецца асоба. Усё гэта – складнікі глыбокага духоўнага крызісу, хуткага выхаду зь якога, практычна, не бывае, калі будзе пяройдзена мяжа невяртаньня. Становішча абцяжарана тым больш тлеючым глабальным крызісам насычэньня сусьветнага таварнага рынку, выйсьця зь якога таксама яшчэ не відаць.

Павелічэньне энтрапіі правакуе сама рынкавая эканоміка, але пры левалібэралізме ідэалогія псэўдадэмакратыі разьвіваецца сама па сабе і ўплывае на паступовую дэзарганізацыю грамадзтва.

У апошнія 25 гадоў (з уваходам вытворчасьці ў электронную эру) істотным чыньнікам энтрапіі стала рэзкае павелічэньне хуткасьці перамен. Дынаміка вытворчасьці зраўнялася з пэрыядам засваеньня новых тэхналёгій і стала пераганяць спажывецкія магчымасьці. Тэндэнцыя разьвіваецца як усеагульны працэс.

У сфэры транспарту (лакамоцыі) рэзкае павелічэньне хуткасьці прывяло да новага (малакантралюемага) адчуваньня прасторы і часу. У сфэры інфармацыі вытворчасьць яе перадачы шматкроць перабольшыла магчымасьць успрыняцьця. У сацыяльна-культурнай сфэры (у выніку паскарэньня і сьцісканьня дэмаграфічнай дынамікі) разрыў паміж пакаленьнямі у межах адной сям'і дасягнуў крытычнай мяжы. Перадача культуры абцяжарваецца і, практычна, спыняецца нават ў дачыненьнях бацькоў і дзяцей. Траціцца адчуваньне (і разуменьне) гістарызму культуры. Усё паглынае цяпершчына, за якой чалавек ужо не пасьпявае. Такую дэмадынаміку як меру хуткасьці перамен трэба разглядаць як асобную катэгорыю працэсаў, выкліканых рынкавай эканомікай і кансумэнцкім, лібэральным спосабам спажываньня.

Далей аб пэрспэктыве сусьветнай дэмакратыі можна казаць толькі ўмоўна

Практычна, працэс спаўзаньня ў дэмакратычным сьвеце магло б спыніць духоўнае нацыянальнае адраджэньне як агульнацывілізацыйнае рушэньне. На сёньняшні дзень альтэрнатывай крызісу і рэгрэсу ёсьць толькі ідэя адраджэньня

Хрысьціянства. Але гэта якраз тая ідэя, якую не шануе леваліберальная дэмакратыя.

Фармальна спаўзаньне да маральнай катастрофы магла б (мяркуючы тэарэтычна) часова прытармазіць (але не ўратаваць) такая хірургічная апэрацыя лібэральнай дэмакратыі, як шырока ўвасобленая дыктатура, дыктатарская сістэма ўлады. (Гэтым карыстаўся Рым, хоць тое яго і не ўратавала.) Зразумела, што сэнс тут у тым, каб пасьля дыктатуры і санацыі пачалося новае духоўнае дэмакратычнае адраджэньне, а не карупцыйная алігархія і ня люмпэнская ахлакратыя. Прытым трэба ўсьведамляць, што дыктатура ў такіх выпадках нясе з сабой абмежаваньне свабоды, перасьлед, рэпрэсіі і сьмерць. Нармальнасьць дасягаецца часам вялікай, крывавай цаной (характэрны прыклад дыктатура Піначэта ў Чылі). Гэта варыянт для Эўропы ўмоўны і не рэальны.

І трэці варыянт -- катастрафічны. Гэта глабальная вайна, па маштабу -- кшталту 2-й Сусьветнай. Магчымасьць такога варыянту павялічваецца якраз тады, калі пераход мяжы невяртаньня адбудзецца, і новы сусьветны тавар ня зьявіцца. Тады ўсе працэсы будуць “працаваць” на катастрофу. І яна мусіла б стаць.

Зразумела, што тут я выказваю толькі меркаваньні (спэкуляцыі), разглядаю варыянтнасьць. Але яна зыходзіць з відочных тэндэнцыяў структурнага разьвіцьця грамадзтва і падмацавана ўжо гістарычным вопытам людзей. Гэтага дастаткова, каб адысьці ад прапаганды і самарэклямы цяперашняга грамадзтва і паставіцца сур'ёзна да праблемаў і плыняў сучаснага сьвету. Асабліва дбаючы пра прышласьць нашай дарагой Беларусі.

8 ліпеня 2013 г.

ДЫКТАТУРА

Дыктатура – гэта абсалютная ўлада адной асобы альбо групы асобаў, якія абапіраюцца на права ўлады і самы гэтае права сцьвярджаюць і фармулююць у законах, дзеяньнях і распараджэньнях. Дыктатура – гэта ня выверт, ня збочанасьць палітыкі, а сістэма ўлады, легітымнай альбо нелегітымнай, якая мае выбраную апору ў грамадзтве і абслугоўвае сама сябе і пэўныя грамадзка-эканамічныя і палітычныя групы ўнутры краіны, альбо за яе межамі.

Дыктатура можа набываць санацыйныя функцыі. Яе зьяўленьне можа адбыцца ў любым месцы, дзе ёсьць крызіс улады, а грамадзтва перажывае эканамічныя цяжкасьці альбо заведзена ў тупік. Дыктатура тады выступае ў ролі выратавальніка народа і пэўны час можа такой нават здавацца (хоць і не абавязкова), бо дыктатура падтрымлівае сама сябе, і галоўны інстынкт дыктатуры -- захаваньне сваёй ўлады.

Фармаваньне дыктатуры ў сучасным сьвеце адбываецца, як правіла, з выкарыстаньнем мэханізму дэмакратыі, дзеля легітымізацыі аднаасобнай (альбо групавой) ўлады.

Дыктатура часта бывае партыйная, мафійная (карпаратыўная), нацыянальная, клерыкальная (тэакратычная), ваенная, паліцэйская, акупацыйная і інш. Пры гэтым яна, як правіла, аўтарытарная.

Партыйная дыктатура – гэта тады, калі ўладу ў краіне захоплівае адна партыя, якая зьнішчае ўсе астатнія партыі, а ўладу ў гэтай партыі захоплівае група партыі, якая вылучае дыктатара. Гэта схема камуна-фашысцкіх дыктатур.

Мафійная дыктатура – гэта калі абсалютную ўладу захоплівае мафійная (карпаратыўная) група, якая вылучае дыктатара. Такая дыктатура небясьпечная для народа і дзяржавы, паколькі выкарыстоўвае іх як прыватную ўласнасьць.

Нацыянальная дыктатура – гэта калі дыктатар і палітычная сіла, якая за ім стаіць, імкнуцца дзейнічаць у інтарэсах нацыі. На пэўным этапе ўлада нацыянальнай дыктатуры можа супадаць з інтарэсамі дзяржавы і народа (абарончая вайна, навядзеньне парадку пасьля грамадзкага развалу, рэформы і інш.).

У далейшым такая сістэма становіцца тормазам нацыянальнага разьвіцьця, бо не заснавана на свабодзе і не стымулюе свабоднае выяўленьне вытворчых і асобасных магчымасьцяў людзей.

У сучасным сьвеце і мафійная, і нацыянальная дыктатуры найбольш верагодныя і даўгавечныя ў

рэсурсных краінах (прыклады: Расея, краіны Сярэдняй Азіі і Лацінскай Амэрыкі). Тут яны зьяўляюцца па сутнасьці гібрыднымі (нацыянальна-мафійнымі) рэжымамі (альбо становяцца імі ў працэсе функцыянаваньня).

Небясьпечная для людзей ёсьць **тэакратыя** (цяпер даволі рэдкая). Але найбольш разбуральная для дзяржавы, нацыі і людзей – гэта **акупацыйная дыктатура,** калі ўладу захоплівае асоба ці група асобаў, залежныя ад іншай дзяржавы, пры падтрымцы і пад ціскам улады гэтай дзяржавы, якая (маніпулюючы дыктатарам і дыктуючы палітыку) здабывае такім чынам свае мэты і ўплывы ў краіне, ня ўводзячы войска.

Існаваньне такой дыктатуры абазначае доўгатэрміновую падрыхтоўку інкарпарацыі шляхам падрыву і вынішчэньня нацыянальнай культуры і самасьвядомасьці падуладнага народа.

Акупацыйная дыктатура стварае рэжым унутранай акупацыі і поўнасьцю альбо часткова праводзіць акупацыйную палітыку ў краіне.

Характэрным прыкладам акупацыйнай дыктатуры зьяўляецца рэжым Лукашэнкі ў Рэспубліцы Беларусь. Акупацыйная ўнутранная палітыка тут праводзіцца найперш у сфэры свабодаў і правоў грамадзян і нацыянальных каштоўнасьцяў, якія мэтанакіравана і мэтадычна зьнішчаюцца. (Ліквідацыя беларускай школы, творчых саюзаў, беларускага друку, кнігавыданьня, беларускага радыё і тэлебачаньня, грамадзянскай супольнасьці, дэмакратычных выбараў, пасьлядоўнае нішчэньне беларускай мовы і русіфікацыя, ліквідацыя нацыянальных сымвалаў дзяржавы, фальсіфікацыя нацыянальнай гісторыі, рэпрэсіі па рэлігійнай прыкмеце і г. д.)

Аднак па нашай класіфікацыі рэжым ў Беларусі ёсьць **гібрыдам** акупацыйнай і мафійнай дыктатур. Гэта найбольш злавесны вараянт, бо прыводзіць да духоўнага, культурнага і матэрыяльна-дэмаграфічнага выпусташэньня нацыі, фактычна, становіцца чыньнікам нацыянальнай пагібелі.

Акупацыйны рэжым выкарыстоўвае закон як сродак ўціску, рабаваньня і абмежаваньня, але не як сродак парадку і справядлівасьці і трактуе народ як акупаванае насельніцтва з правамі якога можна не лічыцца. Істотна таксама, што ў цяперашнім антыбеларускім рэжыме, практычна, адсутнічае вольная эканоміка, прыватная ўласнасьць, уласнасьць на зямлю і г. д. Дэмакратыя для людзей без уласнасьці – абстрактная катэгорыя.

Дэмакратычныя мэтады барацьбы за дэмакратыю ў акупацыйнай дыктатуры неэфэктыўныя і маюць мала сэнсу, таму

што ўлада не выконвае свае законы, але выкарыстоўвае заканадаўства дзеля рэпрэсій. Пры акупацыйным рэжыме рэальных выбарчых дэмакратычных працэдураў няма (існуюць толькі імітацыі і прафанацыі працэдур). Таму акупацыйную дыктатуру можна абрынуць грамадзкай сілай (але не ўдзелам ў рэжымных сцэнарах, не гульнёй ў прафанацыі). Грамадзкая сіла першым чынам мусіла б імкнуцца ліквідаваць выбарчыя прафанацыі і рэпрэсіўнае заканадаўства.

Акупацыйная дыктатура ў Беларусі – зьява нетыповая для гэтай часткі сьвету, а для беларусаў, фактычна, трагічная. Рэальным вынікам яе можа стаць ліквідацыя дзяржавы і хуткае зьнішчэньне беларускай нацыі.

Абсалютная канцэнтрацыя ўсёй ўлады ў руках адной асобы абцяжарана поўнай залежнасьцю яе ад Масквы і шчыльным кантролем Крамля над аўтарытарнай палітыкай рэжыму. Злавеснасьць гэтай схемы ў тым, што ўвесь сэнс існаваньня ў ёй дыктатара – гэта любым спосабам захаваць уладу. І Масква тое разумее. Дзеля захаваньня ўлады Лукашэнка пойдзе на ўсё (тут паталогія), тым больш на нацыянальнае нішчэньне беларускага народа (што і адбываецца), які для яго чужы і не ўяўляе каштоўнасьці. Масква выкарыстоўвае становішча, каб ціснучы на Лукашэнку, і пагражаючы яму стратай ўлады, рабіць сваю акупацыйную палітыку ў Беларусі ягонымі рукамі.

У гэтай злавеснай схеме неверагодным здаецца, што адзін цёмны суб'ект можа нацыянальна зьнішчыць цэлы народ. Але гэта рэальнасьць, якая разгортваецца ва ўсіх на вачах.

Адначасна тут ёсьць і слабое зьвяно схемы. Яна развальваецца як толькі зьнікае аўтарытарны суб'ект улады. Магчымасьць прымяненьня дэмакратычных тэхналёгіяў для зьмены вярхоўнай улады ў Беларусі ліквідаваная. У такіх умовах, як выхад, можа ўзьнікнуць толькі радыкальнае рашэньне. Але легітымна і радыкальным чынам пазбавіцца ад дыктатара, улада якога пагражае нацыянальнаму існаваньню народа, можа толькі сам народ агульным рушэньнем і шляхам рэвалюцыі. Усе астатнія радыкальныя мэтады ёсьць крымінал, які можа толькі пагоршыць становішча.

Аднак які б не рабіць агляд магчымасьцяў выхаду народа з пасткі, у якую яго ўштурхнулі, рэальным застаецца статус-кво – штодзённае існаваньне антынацыянальнай акупацыйнай дыктатуры. У гэтым рэальным стане абавязкова павінна быць праца на будучыню – палітычныя, грамадзкія, асьветніцкія, прафэсійныя, культурніцкія, творчыя групы, асобы і арганізацыі, усьведамленыя адной Нацыянальнай (беларускай) ідэяй. Мусіць

існаваць нават хоць малая грамадзянская супольнасьць і паралельны антыакупацыйны беларускі сьвет, дзе нацыянальнае асьветніцтва і ўжываньне нацыянальнай мовы ёсьць галоўнай прэрагатывай. Гэта ўсё ёсьць найважнейшы чыньнік нацыянальнага існаваньня і нацыянальнай будучыні, бо пры дыктатуры (якая ёсьць закрытай сістэмай улады) не магчымыя дакладныя і адэкватныя прагнозы пераменаў. Яны, як правіла, адбываюцца непадрыхтавана, часам спантанна і нават нечакана. Грамадзтва мусіць быць заўсёды структурна гатовым да зьмен, да ўключэньня ў падзеі, каб адна дыктатура не зьмянілася на іншую, каб грамадзтва магло выйсьці на шлях волі.

* * *

Пасьпяховае змаганьне супраць дыктатуры павінна грунтавацца на моцнай ідэі. Сэнс ёсьць у барацьбе за нацыянальную свабоду і выратаваньне беларускай нацыі ад зьнішчэньня антынародным рэжымам. Тут -- **у нацыянальнай ідэі --** ёсьць грунт для канцэнтрацыі сілы, плошча апоры і барацьбы.

9 ліпеня 2013 г.

ДЭМАРАЛІЗАЦЫЯ ВЫТВОРЧАСЬЦІ

Лібэральная эканоміка, якая ляжыць у аснове лібэральнай дэмакратыі, і ўвогуле рынкавая таварная вытворчасьць, якая здольная каласальна разьвіць вытворчыя сілы, заснаваная аднак на заганным асэнсаваньні і выкарыстаньні працы. (Пераасэнсаваньне адбылося ў пэрыяд пратэстанцтва, калі праца стала ўжывацца не для задавальненьня патрэбаў, а дзеля нічым не абмежаванага ўзбагачэньня.)

Такое выкарыстаньне працы ў працэсе разьвіцьця грамадзтва прадугледжвае:

а) хуткае разьвіцьцё вытворчасьці;
б) хуткае насычэньне рынку;
в) канкурэнцыю;
г) манапалізацыю;
д) неабмежаваную эксплуатацыю працоўных людзей;
е) дэмаралізацыю вытворчасьці;
ж) карупцыю.

З палажэньнямі а, б, в, г, д чалавецтва, прайшоўшы праз войны, кроў, зьдзек і вынішчэньне, ужо больш-менш парадзіла. Палажэньні е і ж (яны ўзаемазьвязаныя) цяпер хутка пашыраюцца, і эфэктыўных мэтадаў змаганьня пакуль няма.

Дэмаралізацыя вытворчасьці абумоўлена асэнсаваньнем працы асобай з няўстоянымі маральнымі каштоўнасьцямі і вынікае з сутнасьці рынка. Выяўляецца ў эканамічным пабуджэньні рабіць недабраякасныя тавары дзеля дасягненьня прыбытку і выжываньню ў канкурэнцыі. Рынак ужо ня ў стане кантраляваць гэты працэс. Асноўны цяжар кладзецца на дзяржаўныя і грамадзкія інстытуты. Адпаведна назіраецца рост карупцыі, якая прагрэсіруе разам з фальшывым таварным рынкам, які ў галіне сельгаспрадукцыі і медыцыны ўжо стварае паважную пагрозу людзям.

Ліпень 2013 г.

ЛІБЭРАЛІЗМ

Лібэралізм – гэта ідэалёгія бізнэсоўцаў, прадпрыймальнікаў, гандляроў, адвакатаў і ўсёй буржуазіі, якая зацікаўлена ў вольным рынку, гандлі і прадпрыймальніцтве без дыктату дзяржаўнай улады. Але паколькі без дзяржавы не абыдзешся, то дзяржава павінна быць на службе рынкавых і прыбытковых інтарэсаў. Гэтакая схема ў прынцыпе застаецца увесь час. Але тут існуе яшчэ трэцяя сіла – гэта ўвесь астатні народ. Узаемадачыненьні гэтых трох сілаў і спарадзілі ўсе множнасьці лібэралізму.

Галоўная сутнасьць лібэралізму – прыярытэт бізнэсу і эканамічных дачыненьняў перад дзяржавай. Палітычная сістэма, якая забясьпечвае сутнасьць лібэралізму, ёсьць дэмакратыя.

Палітычная ідэалёгія лібэралізму набывала розную афарбоўку ў залежнасьці ад таго, якія сілы далучаліся да сістэмы. У XX стагоддзі (асабліва пасьля 1-й і 2-й Сусьветных войнаў) у лібэральную дзяржаву з галавой увайшла эўрапейская сацыял-дэмакратыя, сацыялісты і інш. накірункі сацыялізму. Адсюль і ўся лібэральная левізна. Зьявіліся нават мадыфікацыі лібэральнай эканомікі па сацыял-дэмакратычных мадэлях (скандынаўскія краіны і інш.). Гэта значыць высокія падаткі і шырокая сістэма сацыяльнага забесьпячэньня пры дамінуючай прыватнай уласнасьці.

У палітычнай сфэры зьяўляюцца новыя каштоўнасьці (правы чалавека, прыярытэт этнічным мяншыням, непарушнасьць межаў, прыярытэт асобы перад дзяржавай і інш.). Адначасна махрова расьцьвітае палітычная і ідэалягічная дэмагогія, пачынаюцца бунты моладзі, разбураецца старая каляніяльная сістэма. Павялічваюцца ідэі інтэграцыі Эўропы, прымаюцца эміграцыйныя праграмы мультыкультуралізму. Старая Эўропа марыла аб таннай рабочай сіле з калоній і спадзявалася мець пад рукой свой дзяржаўны хатні каланіялізм.

З гэтага, аднак, нічога не атрымалася, акрамя ўзьнікненьня мільённых масаў экзатычнага люмпэну ў краінах Эўропы, які не інтэгруецца і ў прынцыпе не настроены на інтэграцыю, ствараючы ў Эўропе базы свайго традыцыйнага жыцьця і будучай экспансіі. Лявацка-лібэральныя ўлады пры гэтым імкнуцца скарыстаць ісламізацыю Эўропы для барацьбы са сваім адвечным ворагам – Хрысьціянствам, не праймаючыся (а магчыма і не ўсьведамляючы), што разам з Хрысьціянствам можа загінуць і Эўропа. Такая палітыка спарадзіла сацыяльныя і культурныя праблемы, якія пастаянна нарастаюць.

Крызіс лібэралізму быў яшчэ не заўважальны, пакуль існаваў СССР, які змушаў Захад да пэўнай абарончай мабілізацыі ва ўсіх сфэрах жыцьця.

Пасьля распаду СССР на нейкі момант стварылася ідэйна-палітычная пустата. Яна была хутка пераадолена ідэяй эўрапейскай інтэграцыі, якая мабілізавала Эўропу вакол адной справы.

Пасьля прыёму ў Эўразьвяз краінаў былой савецкай зоны з Усходняй Эўропы палітычны ўздым прыпыніўся і прыкметы ідэйна-палітычнага крызісу сталі бачны няўзброеным вокам. Неўзабаве таксама пачаўся глябальны эканамічна-фінансавы крызіс усёй сістэмы лібэралізму. Ён тлее і будзе паўтарацца.

Ідэйна-палітычны крызіс лібэралізму выкліканы чарговым пранікненьнем у яго сістэму ідэяў і асобаў сацыялістычнага і камуністычнага накірункаў. Да распаду СССР гэтыя ідэі і сілы працавалі ў асноўным на Савецкі Саюз і мелі адтуль датацыі. Пасьля распаду ўся тая публіка (разам з агентурай, са сваімі навыкамі і поглядамі) апынулася ў структурах Эўразьвязу і нават заняла там кіруючыя пасады. Левыя ідэі і людзі найбольш паўплывалі на прыняцьце лізбонскіх дакумантаў ды на ўсю бязбожную пазыцыю Эўразьвязу.

Увогуле палітычная мэтодыка Эўразьвязу пачала нечым нагадваць Савецкі Саюз. Сістэма класічнай дэмакратыі, заснаваная на законах, свабодзе асобы і выбарнасьці ўлады, пачала падмяняцца ідэалогіяй «лібэральных каштоўнасьцяў», якімі, у выніку пашырэньня каштоўнасных групаў, пачалі выматываць грамадзтва, імкнучыся прывесьці ўсіх пад адзіны назоўнік (тыповыя паняцьці і падыходы лявацтва).

Ажывіліся ўсе крайнія погляды лібэралізму, а дактрына правоў чалавека даведзена ўжо да абсурду. Амаль адкрыта дэманструецца непрыняцьце ўсялякіх нацыянальна-культурных ідэй, маніфэстуецца падтрымка палавых дэвіантаў, нехрысьціянскіх рэлігіяў і перасьлед хрысьціянства. (Апошняя пазыцыя вельмі вымоўная, што да ідэалёгіі і сутнасьці ўлады).

Левалібэральны ўхіл, які назіраецца ўжо больш за чвэрць стагоддзя ў Эўразьвязе, сьведчыць пра вельмі сумніўную дэмакратыю ў гэтай палітыцы. Фактычна, на нашых вачах адбываецца левалібэральны крызіс дэмакратыі, які павінен быў бы прывесьці да істотных зьменаў ва ўсёй сістэме дэмакратыі і эўрапейскага лібэралізму.

9 ліпеня 2013 г.

ЛАХМАНЫ

Люмпэн – гэта бедныя групы грамадзтва ў Рыме, якія ня мелі маёмасьці, уласнасьці, жыльля і, як правіла, нідзе не працавалі, папрашайнічалі, кралі, маглі напасьці на чалавека з-за адзежы ці яды, зьбіваліся ў кучы, бадзяліся па мільённым Рыме і галёкалі: “Хлеба і відовішчаў!”

Настроі і голад люмпэнаў вымушаныя былі ўлічваць правіцелі Рыма. Бальшавікі называлі люмпэн “дэклясаванымі элемэнтамі”.

Сацыяльны «люмпэн» (лацінскае “лахманы”) спараджае любое сацыяльнае грамадзтва, бо заўсёды ёсьць людзі няшчасныя, а яшчэ больш, якія ня хочуць працаваць, нічога рабіць, а толькі бадзяцца.

Люмпэн, аднак, хутчэй множыцца ў такіх грамадзтвах, дзе мала парадку і шмат уяўнай свабоды, а грамадзтва ня беднае. Люмпэн ні да чаго не прывязаны: ні да маёмасьці, ні да абавязкаў (якіх у яго няма), ні да перакананьняў. Тут вольная (на самай справе паразітная) сацыяльная вегетацыя.

У ХХ стагоддзі тэрмін “люмпэн” стаў пашырацца на іншыя групы насельніцтва, якія валодалі якасьцямі люмпэна. Пры саветах часам казалі “люмпэн-інтэлігенцыя”. Гэта пра тых людзей, якія, атрымаўшы вышэйшую адукацыю, ішлі працаваць на прымітыўную ручную працу, бо там больш плацілі. (Рабочы ў СССР атрымліваў у 2-3 разы большы заробак, чым інжэнер.) Але гэта быў вымушаны крок у выніку збочанай эканамічнай палітыкі. Асобную сацыяльную групу гэты пласт люмпэн-інтэлігенцыі не стварыў.

У канцы ХХ стагоддзя тэрмін “люмпэн” пераносіцца ў сьветапоглядную сфэру па аналёгіі прыкметаў з сацыяльным люмпэнам. Гэта значыць сацыяльнае “вегетаваньне”, адсутнасьць усялякіх духоўных, палітычных, нацыянальных і культурных інтарэсаў, акрамя мінімальнага дабрабыту і спадзяваньня на сацыяльную дапамогу дзяржавы. У дачыненьні да такіх людзей слова «люмпэн» (альбо «савецкі люмпен») пачынае ўжывацца ў пераносным сэнсе

У СССР «савецкі люмпэн» (люмпэн ў пераносным сэнсе) узьнік як вынік сацыяльна-эканамічнай палітыкі саветаў і таталітарызму камуна-партыйнай сістэмы. Савецкі люмпэн, як і ўсе ў СССР, ня меў прыватнай уласнасьці і задавольваўся мінімумам: дзяржаўная кватэра, дзяржаўная праца, зарплата, пасьля працы – вольны час выпіць гарэлкі, схадзіць на футбол і паглядзець тэлевізар. Больш не было ніякіх інтарэсаў, поглядаў,

жаданьняў і магчымасьцяў. Гэта было добрае для іх прывычнае жыцьцё.

Асноўны лёзунг савецкага люмпэна: “Нікуды ня лезь і нічога не рабі!” Асноўнае пытаньне да дзяржавы, да начальства, палітыкаў: “А што вы нам дасьцё?”

Клясычных люмпэнаў у той час у СССР сталі называць “бамжамі” (гэта значыць “бяз месца жыхарства”). Гэтых лахманоў у СССР было няшмат. Але пасьля развалу СССР колькасьць іх ва ўсіх краінах нашмат павялічылася.

Лукашысцкі люмпэн у падрэжымнай Беларусі -- гэта працяг савецкага, толькі больш абмежаваны і запалоханы. Заходняя мадыфікацыя маладога люмпэна знаходзіць тут пэўнае ўвасабленьне ў “гопніках”, якія (у адрозьненьне ад амэрыканскіх масаў) менш крыклівыя, але, бадай, ці ня больш нематывавана агрэсіўныя.

Заўважана адчувальная люмпэнізацыя сьвядомасьці сярод маладога пакаленьня беларусаў, вырашчанага пры антыбеларускім рэжыме – катастрафічнае звужэньне ведаў, абвальны упадак этыкі і культуры, адсутнасьць ідэалаў, грамадзкіх і нацыянальных інтарэсаў, ня ведаюць сваёй мовы, духоўны вакуум. Характэрныя рысы – абыякавасьць да ўсяго акрамя сябе; пры гэтым не імкнуцца стаць дарослымі, пазьбягаюць адказнасьці, самасцьвярджэньне набывае інфантыльныя формы. Ўсё гэта першасныя вынікі рэжымнай палітыкі масавай дэнацыяналізацыі, закрыцьця сацыяльных пэрспэктыў. Нават па параўнаньні з савецкім ўзроўнем гэта крок ў бездань.

На Захадзе (асабліва ў ЗША) клясычны люмпэн дастаткова заўважны. Частка зь іх – гэта няшчасныя людзі, якія страцілі сацыяльную волю да жыцьця і апусьціліся, ня вытрымаўшы жорсткіх абставінаў капіталізму. Большая частка – гэта наркаманы, гультаі, бадзягі, жабракі.

На Захадзе таксама адбываецца фактычнае пераасэнсаваньне тэрміну “люмпэн” і перанос паняцьця ў сьветапоглядную і этычна-культурную сфэру. У гэтым сэнсе тут разьвіваецца каласальны і шырокі працэс люмпэнізацыі грамадзтва (найперш ў ЗША), які па маштабах, відаць, пераўзыходзіць усё, што адбывалася з масавай прымітывізацыяй людзей у сацыяльных сістэмах да гэтага часу.

Характэрнасьць масавага амэрыканскага люмпэну, якім перапоўненыя вялікія гарады, -- адмаўленьне ад прыстойнасьці, ад культурных і звычаёвых табу. Зьнешне яны імкнуцца быць падобнымі на клясычных “лахманоў” і апранаюцца падкрэсьлена абы як, носяць нейкія выпадковыя “шмоткі”, майкі, трусы, шлёпанцы, у якіх не выходзяць на вуліцу нармальныя і

прыстойныя людзі. Кабеты ходзяць у ніжняй бялізьне, часта эпатажна паказваючы тлустыя вісячыя жываты, ягадзіцы і іншыя натуралістычныя часткі цела. (Трэба ўлічыць, што зьнешні выгляд, як правіла, выяўляе ўнутраны зьмест чалавека.) Гэтак яны дэманструюць сваё разуменьне свабоды і дачыненьні да сэксу, які ў ЗША (у адрозьненьне, напрыклад, ад Расеі) носіць рацыянальны характар. У сэнсе накірунку думак, грамадзтва заходніх лахманоў зацыклена на сэксе. Сродкі масавай інфармацыі, маскультура, таварны рынак і т.п. падтрымліваюць гэты “цыклоз”. Лахманоў ў Амэрыцы так шмат, што яны ўжо даўно не вылучаюцца з масы, і ніхто тут ўжо ні на каго не зьвяртае ўвагі, нават калі б хто ракам хадзіў. Гэта было б яго “правам чалавека”, абы закон не парушаў.

Акрамя крайняга духоўнага прымітывізму, амэрыканскі люмпэн у большай ступені, чым эўрапейскі, характарызуецца, практычна, поўнай адсутнасьцю веды пра акаляючы сьвет, геаграфію, гісторыю, ня кажучы ўжо пра космас. І нічым не цікавіцца. Тэлевізар тут не дапамагае, а наадварот, робіць зь люмпэна балваноў, бо на TV дэманструюцца ў асноўным тупыя забаўляльныя праграмы, якія “лахманы” толькі і глядзяць. Многія зь іх могуць зь цяжкасьцю лічыць толькі да ста (але ня больш), а пра табліцу множаньня нават не пытайце. Праз аднаго яны ходзяць са слухаўкамі на вушах, выдатна валодаюць сучаснымі мабільнымі тэлефонамі, “плеерамі” і іншымі электроннымі дрындушкамі.

Амэрыканскі люмпэн – гэта зьява, якая трапіла ў поле зроку беларускіх дасьледчыкаў (В. Зайка). Люмпэны ўжо сталі істотна ўплываць на грамадзтва.

Як і рымскі клясычны, і савецкі люмпэн, заходнія “лахманы” (якіх маса) – гэта вынік сацыяльна-эканамічнай і ідэалягічнай сістэмы, якая (у асноўным) альбо дае магчымасьць паразітаваць на сацыяльнай дапамозе дзяржавы і на падтрымцы іншых людзей, альбо атупляе чалавека кансумэнцкай ідэалёгіяй і прапагандай настолькі, што заганяе яго ў “вегетатыўнае” гета, у якім ён ізалюецца ад шырокага сьвету і жыве сваімі прымітыўнамі, часьцей за ўсё збочанымі, патрэбамі.

Увогуле духоўная люмпэнізацыя грамадзтва – гэта вялікая сацыяльная праблема. Вольная Беларусь атрымае яе ў спадчыну ўжо ад двух рэжымаў (савецкага і лукашысцкага). Мяркуючы пра будучыню краіны, трэба абавязкова ўлічваць гэты аспэкт грамадзтва, асабліва плянуючы сістэму нацыянальнай адукацыі, асьветы і выхаваньня.

9 ліпеня 2013 г.

СЯМ’Я

Прыступаючы да фармулёўкі дэфініцыі пра сям’ю, хацелася б мне напісаць пра сярэднявечную беларускую (ліцьвінскую) сям’ю ў Вялікім Княстве Літоўскім, асабліва пра сялянскую. Гэта была на той час увогуле адметная зьява ў хрысьціянскім сьвеце – школа дабрыні, працы, маральнасьці і выхаваньня. Пра беларускую сям’ю пакінулі запіскі шмат якія падарожнікі, пачынаючы з XVI стагоддзя, даючы ёй высокую ацэнку і не хаваючы ўражаньняў. Невыпадкова, што (пачынаючы са старажытнасьці і аж да канца XIX стагоддзя) існаваў звычай, калі беларускія паны, шляхта аддавалі сваіх дзяцей у сялянскія сем’і на дзядзькаваньне, каб навучыліся шанаваць працу людзей і традыцыі.

Сям’я і дзяржава гэта ёсьць найвышэйшыя цывілізацыйныя супольнасьці, створаныя людзьмі ў працэсе гістарычнага разьвіцьця чалавецтва.

Сям’я зьяўляецца інстытутам працягу роду чалавечага, крыніцай гарманічнага выхаваньня і разьвіцьця асобы, інструмэнтам натуральнай перадачы культуры.

Калі дзяржава – гэта форма цывілізацыі, то сям’я зьяўляецца яе асновай.

Сям’я гэта ёсьць маленькая царква з усімі падобнымі атрыбутамі: каханьнем паміж мужам і жонкай, любовяй, дабрынёй і пашанай паміж усімі сямейнікамі, павагай да старэйшых і да гаспадара сям’і, клопатам аб дзецях – замілаваньнем да малых і выхаваньнем падрастаючых і падлеткаў.

Сям’я трымалася традыцыяў і агульных маральных каштоўнасьцяў, якія перадаваліся з пакаленьня ў пакаленьне. Такой была беларуская сям’я, якую я памятаю ў дзяцінстве і маладосьці нават яшчэ за савецкім часам.

Мэнтальна і маральна беларуская нацыя ў часе акупацыяў і выпрабаваньняў трымалася на сям’і. Сям’я была ў той час інстытутам, важнейшым за дзяржаву. Бо дзяржава тады была не свая, чужая, нават варожая, а сям’я – свая.

Савецкі акупацыйны камунізм адабраў прыватную ўласнасьць і падарваў матэрыяльныя асновы сям’і сваім правілам “сацыялізму” “ад кожнага па здольнасьцях, кожнаму – па працы”. Кожны мог зарабіць толькі на сябе. Сям’я не прымалася пад увагу. Гэта адмоўна адбілася перш за ўсё на выхаваньні і на колькасьці дзяцей.

Другой прычынай дэфармацыі і зьмяншэньня сям’і (найперш у гарадах) была жорстка абмежаваная і строга

рэглямэнтаваная палітыка жыльлёвага будаўніцтва. Людзям проста не было дзе жыць у рэпрадуктыўным узросьце. Тым ня менш ні бальшавіцкая палітыка, ні сістэма прапаганды не былі накіраваныя на разбурэньне сям'і як інстытута супольнасьці. Наадварот, рабіліся касмэтычныя захады па яе нібыта ўмацаваньні. Камуністы не адмаўлялі каштоўнасьці сям'і (за выключэньнем першых гадоў савецкай улады і міжваенных вывертаў).

Тым часам левалібэральныя ідэі і праявы скасабочанай рэчаіснасьці як на Захадзе, так і ў Расеі і іншых краінах накіраваныя якраз на ліквідацыю інстытута сям'і і замену яе "свабоднымі партнёрскімі адносінамі" мужчыны і жанчыны, дзе зьместам "адносінаў" зьяўляецца не любоў і абавязкі перад дзецьмі, а палавы акт. Вакол палавога акту ("сэксу") круціцца і ўся лібэральная гаворка пра дачыненьні "партнёраў".

У барацьбе супраць хрысьціянскай сям'і створаныя нават сацыяльныя хімеры – рэгістрацыя сумеснага жыцьця палавых збачэнцаў аднаго полу (пэдэрастаў і лесбаў), якім прызначаны сацыяльныя льготы і выплаты (за кошт нармальных людзей) і права на адаптацыю чужых дзяцей.

Мне прыходзілася ўжо ня раз зьвяртаць увагу на тое, што з усіх леварадыкальных маргінальных ідэй і ідэалёгій пры ўвасабленьні іх у структуры грамадзтва і палітыку найбольш разбуральным для цывілізацыі (поруч з камунізмам) зьяўляецца левы лібэралізм. Камунізм абмяжоўвае, запалохвае і фізічна зьнішчае асобу (генацыд, тэрор). Лібэралізм разбурае саму Боскую, прыродную і культурную сутнасьць чалавека, ператвараючы яго дух у неадэкватную люмпэнізаваную сьведамасьць, няздольную да стваральнага існаваньня.

У краінах з антынароднымі рэжымамі (Расея, Беларусь, Украіна і інш.) афіцыйна не падтрымліваюцца лібэральныя збачэнствы і прапаганда супраць прыроды чалавека (прымаюцца нават адпаведныя законы), аднак на справе (інфармацыя, Сеціва, мас-культура, друк) гэтая прапаганда ня спынена, а так званая афіцыйная крытыка мае бессаромны характар, бо самы начальнікі рэжыму публічна дэманструюць сваю амаральнасьць, непавагу да сям'і і прыстойнасьці.

Гаворачы пра абарону і падтрымку сям'і, мы думаем адначасна і аб адраджэньні Беларусі. Інстытут сям'і – гэта наш вялікі гуманітарны і нацыянальны скарб, якасна роўнага якому не было ні ў Эўропе, ні ў Расеі. Адраджэньне, падтрымка і разьвіцьцё гэтага інстытуту ёсьць грамадзкая задача нацыі, яна ў інтарэсах людзей Беларусі.

Будучыня нашай краіны ня можа базавацца на паняцьцях заходняга індывідуалізму, на прымітыўнай дактрыне прыярытэту

правоў чалавека і рэлятывісцкай аргумэнтацыі сумніўных каштоўнасьцяў, бо мы ёсьць іншымі, наш гістарычны дэмакратычны вопыт ёсьць старэйшы, а каштоўнасьці лепшыя ў чалавечым вымярэньні. Найперш нагадаю, што не правы чалавека цяпер галоўныя для беларусаў, а незалежнасьць і свабода, бо няма правоў чалавека пад акупацыяй (пад антыбеларускім рэжымам).

Дзеля гарманічнага разьвіцьця нашага грамадзтва патрэбнае забесьпячэньне яго галоўных каштоўнасьцяў, дасканала адлюстраванае ў заканадаўстве. У будучай сьветлай, нармальнай, дэмакратычнай Беларусі правы сям'і, правы народа (нацыі, дзяржавы) і правы чалавека будуць (не сумняваюся) грунтоўна забясьпечаны, распрацаваныя ўсе прыярытэты і парытэты дачыненьняў ў грамадзтве.

Праўнае вызначэньне правоў і абавязкаў на аснове вызначэньняў парытэту і прыярытэтаў павінна будзе зроблена ў дачыненьні трыяды: **дзяржава – сям'я – асоба**. Мы бачым у гэтым юрыдычным і сацыяльна-палітычным полі сям'ю як асноўную каштоўнасьць грамадзтва. У сямейных дачыненьнях прыярытэт мае сям'я. Дзяржава ня можа ўмешвацца ў сямейнае выхаваньне дзяцей. Па сям'і мусіць быць распрацавана новае асобнае заканадаўства, якое прадугледжвала б абарону сям'і, яе нармальнае функцыянаваньне і разьвіцьцё, яе правы, абавязкі і магчымасьці. Асноўныя сродкі будуць укладвацца не ў "спэцназ" і КГБ, а ў сям'ю і адукацыю. Будуць перагледжаны падаткі і стандарты будаўніцтва жыльля, сістэма адукацыі і дашкольнага выхаваньня з улікам магчымасьцяў і інтарэсаў сям'і, а таксама пэнсійнае заканадаўства (бо задача аднавіць вялікую, здаровую сям'ю, у якой робіцца ўсё лягчэй, асабліва выхаваньне дзяцей). Інтарэсы сям'і будуць улічаны ва ўсіх структурах грамадзтва: у медыцыне, на транспарце, у сістэме абслугоўваньня і адпачынку.

Мусіць быць створаны нацыянальны навукова-дасьледчы інстытут сям'і, сямейнай этыкі і выхаваньня. Прапаганда супраць існаваньня сям'і павінна разглядацца як крымінальнае злачынства, нароўні з пагрозай сьмерці асобе, дзеяньнямі на шкоду абароназдольнасьці краіны і т. п.

Узвышэньне і адраджэньне здаровай сям'і і падтрымка сямейных дачыненьняў адпавядае ўяўленьням беларуса аб шчасьці ў грамадзтве. Беларусы часта кажуць: "Шчасьце – гэта калі добра ажаніцца і жонка (муж) ды дзеці – харошыя".

Нашую сьветлую дарагую Бацькаўшчыну мусім будаваць дзеля шчасьця ўсіх людзей.

3 ліпеня 2013 г.

АБОРТ

Праблема абортаў (штучнага прыпыненьня цяжарнасьці) была ўвесь час, ад пачатку існаваньня цывілізацыі і культурнага чалавецтва. Ва ўсе часы, ва ўсіх краінах яна была вырашана па-рознаму, падыходы (сістэма дазволаў і забаронаў) зьмяняліся даволі часта. Усюды гэтае пытаньне было зьвязана з рэлігіяй, ідэалогіяй, сацыяльным станам грамадства, дэмаграфіяй, эканамічнымі і палітычнымі запатрабаваньнямі. Гітлерызм, напрыклад, прадпісваў абавязковую падтрымку абортаў на акупаваных тэрыторыях і забарону медыцынскай дапамогі акупаванаму насельніцтву (палітыка на выміраньне), а цяперашні Кітай дае поўную свабоду абартацыі з мэтай абмежаваньня росту насельніцтва (палітыка дэмаграфічнага абмежаваньня). Палітыка перанаселеных Кітая і Індыі ў галіне абартацыі зьвязана якраз з чыньнікам дэмаграфіі. (На сёньняшні дзень, дарэчы, такая палітыка стварыла сур'ёзныя сацыяльныя і крымінальныя праблемы ў гэтых краінах.)

Бальшыня краінаў плянэты (акрамя некалькіх, дзе аборты забароненыя цалкам і без выключэньняў) ажыцьцяўляюць узважаны падыход – аборты забароненыя, але пералічваецца цэлы шэраг медыцынскіх, сацыяльных, юрыдычных, крымінальных і іншых чыньнікаў, калі аборт неабходны альбо дазволены.

Акрамя перанаселеных тэрыторыяў, аборт дазволены ў краінах так званай “белай” зоны. Гэта Эўропа, Канада, ЗША і Расея. І гэта нягледзячы на тое, што прырост насельніцтва тут мінімальны, а то і адмоўны (Беларусь, Расея), а культура гэтых краінаў -- хрысьціянская. Тым ня менш за апошнія 20 гадоў (пасьля краху СССР і пашырэньня Эўразьвязу) менавіта тут даволі штучна (на першы погляд, нават неадэкватна) узьнялося пытаньне пра “свабоду” і “забарону” абортаў. Гэтае пытаньне ўлады Эўразьвязу і Амэрыкі зрабілі міжнароднай палітыкай, яно штучна і правакацыйна, зь вялікай дозай дэмагогіі пастаўлена на катурны і, што зусім ненармальна, -- раскалола цэлыя грамадзтвы (Польшча, ЗША; на падыходзе Ірляндыя, Венгрыя, Славаччына, і нават Вялікабрытанія).

У чым прычына ўспышкі такога гістэрычнага стану ў лібэральнай палітыцы? (Прытым побач з гэтым мусуюць такое даўно зразумелае пытаньне, якое таксама штучна ўведзена ў палітыку, як забарона сьмяротнага пакараньня для ўсіх забойцаў і нішчыцеляў чалавецтва.)

Прычына – у самой антыхрысьціянскай ідэалёгіі лявацкага лібэралізму, накіраванай (сьведама і нясьведама) на разбурэньне вобразу чалавека, створанага хрысьціянскай эпохай і вывядзеньне новай лібэральнай асобы, пагрунтаванай на свабодзе выбару, на антычных прынцыпах маралі і тэхналёгіях кансумэнцкага сьвету. Фактычна – гэта вяртаньне ў тыл, тое самае, што было ў позьнім сярэднявеччы ў часы “рэнесансу” (адсунутага ў бок контаррэфармацыяй). Сутнасьць канфлікту тая ж самая – вяртаньне да вобразу асобы і да свабоды антычнасьці (да таго, на чым зайшоў у тупік і ад чаго зьнік старажытны сьвет).

Дарэчы, аборты ў антычнасьці былі звыклай зьявай. Нанараджанага не лічылі чалавекам, пакуль ні адбываўся адпаведны паганскі абрад. У Спарце дэфектных і слабых немаўлят маглі проста ськінуць у бездань.

Штуршком да лібэральнай агрэсіі ў гэтым пытаньні, якая не спыняецца па сёньняшні дзень, паслужыла прыняцьце больш адэкватных і строгіх законаў аб абортах у краінах савецкай зоны пасьля распаду СССР, дзе ў апошні час, як вядома, была поўная свабода абортаў. У практыку пачалі вяртацца хрысьціянскія прынцыпы ў ацэнцы жыцьця чалавека. Гэта і выклікала нэрвовую рэакцыю ў заходніх лібэральных колах.

У польскі порт Гданьск нейкая лібэральная краіна прыслала нават спэцыяльны карабель з медпэрсаналам, які аб’явіў, каб польскія жанчыны ішлі да іх рабіць бясплатныя аборты. Праз нейкі час правакацыйны карабель адправілі. І добра яшчэ, што абураныя палякі яго не патапілі, а то было б шкода людзей на борце, ачмураных дэмагогіяй.

Жыцьцёвы вопыт паказвае, што тут не павінна быць крайнасьцяў. Калі ненармальнае разьвіцьцё плоду, напрыклад, пагражае жыцьцю жанчыны, то які павінен быць выбар? І хто яго зробіць? Бескампрамісны закон? Тады гэта забойства жанчыны.

Вольная свабода абортаў тым часам часьцей за ўсё прыводзіць людзей да выпраўленьня сваіх памылак коштам жыцьця ненароджаных дзяцей. Гэта значыць – да забойства ненароджаных.

Лібэральныя прыхільнікі вольнага жыцьця і безадказнасьці за зьнішчэньне плоду сканцэнтраваліся на жаданьні даказаць, што плод ня ёсьць чалавекам, ці што пакуль ні сфармуецца нэрвовая сістэма, плод (эмбрыён) – не чалавек і г. д. Спрэчка, пачатая дзеля таго, каб лічыць, што аборт – не забойства (раз плод не чалавек). Аргумэнты гэтага боку вельмі слабыя, разбаўленыя непрыкрытай дэмагогіяй і сафістыкай.

Вельмі даўно, яшчэ старажытныя кітайцы ведалі, што ёсьць пачатак чалавека. Гэты пачатак ёсьць злучэньне

пляменьніка і яйкаклеткі і ўтварэньне эмбрыёна. Як толькі яны злучацца, пачынае разьвівацца праграма, ствараецца чалавек. Гэткага погляду прытрымліваецца і Хрысьціянства.

Практыка, дарэчы, выявіла выпадкі ў медыцынскай навуцы, калі прыхільнікі аборту пад уплывам сваіх жа дасьледваньняў плоду зьмянялі свае погляды на супрацьлеглыя. Такое асабліва было зьвязана, калі даказалі, што плод на раньніх этапах адмоўна рэагуе на механічныя інструмэнты медыцынскай працэдуры аборту (стараецца як бы ўхіліцца і адчувае боль, у ім адбываюцца панічныя зьмены, фіксаваныя прыборамі , ён як бы нячутна крычыць і г. д.).

Але гэта выпадкі ў навуцы. У палітыцы і ідэалогіі такіх выпадкаў не зафіксавана. Прыхільнікі свабоды абортаў з той катэгорыі асоб, якія дэмагагічна абапіраюцца тут на прынцыпы свабоды і правы чалавека. Маўляў, нараджае жанчына, і гэта яе права распараджацца – нараджаць ці не. З гледзішча прыроды, такое гучыць дзіка, бо прырода не забівае сама сябе. У нараджэньні – сэнс працягу жыцьця. З пункту гледжаньня хрысьціянскай маралі і натуральнага права, усё якраз у тым, што такога права (не нараджаць) цяжарная кабета ня мае. Цяжарнай жанчыне належыць толькі абавязак (наканаваны прыродай) рэалізаваць права таго, хто хоча нарадзіцца, бо ён у яе ўлоньні абараніць сваё гэтае права ня можа. Вось гэта і ёсьць яго права ненароджанага чалавека, за якое адказная яго маці.

Тут мушу адзначыць, што нецяжарная жанчына (у адрозьненьне ад цяжарнай) мае права выбару – нараджаць ці не нараджаць. Але гэтае права рэалізуецца перад зачацьцем. Яно падтрымана прыродай (прыроджаная інтымная сарамлівасьць жанчыны), мараллю і юрыдычнай практыкай народаў (асабліва ў Хрысьціянстве і ў Ісламе). Жанчына вырашае ўступаць у палавы кантакт ці не. І калі гэтае яе права ігнаруецца і палавы кантакт навязваецца сілай (гвалт), тады гэта паўсюдна лічыцца найвялікшым злачынствам і ў некаторых месцах (пры абцяжарваючых абставінах злачынства -- забойстве) караецца нават сьмерцю.

Дык чаму ў лібэральным сьвеце тут ўсё пастаўлена з ног на галаву? Таму што такая ёсьць ідэалогія лявацкага лібэралізму зь яго антымаральным, антычалавечым паняцьцем свабоды. Лібэралізм культывуе сэксуальна вольную жанчыну (чытай распусную), вызваляе яе ад маральных і рэпрадуктыўных абавязкаў. А паколькі вынікам такіх «вольных» паводзінаў можа стаць цяжарнасьць, то і тут унушаюць людзям, што кабета вольная – можа не нараджаць, выкінуць ненароджанага чалавека ў сьметнік, зьліць ў каналізацыю. Паўтаруся: вольная

яна была перад зачацьцем. Калі зачацьце наступіла (па згодзе кабеты), тут ў яе застаецца толькі абавязак нарадзіць, рэалізаваць права новага чалавека на нараджэньне. Для лібэральнай дэмагогіі вельмі характэрна перакручваць законы прыроды, абавязак прыроды падаваць як вольнае права, збочанасьць разьвіцьця лічыць за множнасьць відаў прыроды, у крымінальным забойстве абараняць жыцьцё злачынцы, спасылаючыся на запаведзь “не забівай” (хаця забіў і парушыў запаведзь якраз злачынца) і г. д. Стаўленьне зьявы з ног на галаву – характэрны прыём гёбельсаўшчыны і гэбізму. Тут сістэма лібэральных паводзінаў цалкам карэлюецца.

Слухаючы ўзбуджаную прапаганду свабоды абортаў, зьвяртаем увагу на паводзіны такіх людзей. Звычайна яны ня чуюць ніякіх аргумантаў насуперак сваёй пазыцыі. Такія паводзіны якраз характэрны для псіхалогіі лібэральнага люмпэна (псіхалогіі зграі). Тут часам выяўляецца ня толькі ўжо звыклая для фэміністак хваравітая нянавісьць да супроцьлеглага полу, але і родавая нянавісьць лявацтва да ўсяго Хрысьціянства, да ўсялякай сьвятасьці і традыцыяў прыстойнасьці. Нядаўна ў Польшчы адна такая азлобленая на ўвесь сьвет асоба заявіла, што зробіць аборт на Вігілію Нараджэньня Хрыстова (і, як быццам, тое зрабіла). Усё гэта пацьвярджае, што справа ня толькі ў абортах (як, зрэшты, і ня толькі ў гомасэксуалізме і іншым дэвіянцтве), але ў выкарыстаньні магчымасьці расперазанай маніфэстацыі зла.

Але тут усё ж трэба мець на ўвазе і крымінальны аспэкт. У апошні час у Расеі і на Захадзе выяўлены групы людзей, якія гандлююць стваловымі клеткамі чалавечых эмбрыёнаў. Зь іх робяць лекавы матэрыял для амаладжэньня арганізму. Мафія такога роду зацікаўлена ў стабільных абортах, а сацыяльна не ўладкаваныя жанчыны вымушаныя часам пагаджацца быць “інкубатарамі” дзеля злачыннага бізнэсу. Вялікія грошы ў сучасным сьвеце ляжаць у аснове вялікіх злачынстваў. Грошы мафіі сталі ўплываць на палітыку. Недаацэньваць крымінальны аспэкт у гэтым пытаньні было б няправільна.

Нядаўна ў ЗША (2015 г.), дзе забаронены гандаль чалавечымі ворганамі цела, выявіліся жахлівыя факты гандлярства гэтымі ворганамі, якія здабывалі ў дзяцей забітых праз аборт. Займаецца гэтым крыміналам ўсёамэрыканская арганізацыя Planned Parenthood Federation of America, якая зьяўляецца часткай міжнароднай арганізацыі International Planned Parenthood Federation. Гандляроў (канкрэтна гандлярак) ворганамі забітых немаўлят запісалі схаванай камэрай на відэа ў рэстаране ў час абеду, дзе яны расказваюць пра продаж печані,

сэрца, нырак і лёгкіх забітых немаўлят, і пры гэтым жуюць, папіваюць віно і накладваюць салату сабе ў талерку. На іншых відэа можна пабачыць іншых асоб гэтай праабортнай арганізацыі, якія апраўдваюцца прагматычным падыходам да справы (не прападаць жа дабру). Сухія, паджарыя, тыпова заходнія старэючыя дамы з адбіткам парокаў і нянавісьці на твары глядзяць ў камэру незамутненым позіркам, фармулюючы фразы. Уражаньне, што яны абсалютна не разумеюць сутнасьці таго, пра што цынічна гавораць. Гэта ўжо нейкі новы залюстраны, сатанінскі тып «чалавечага матэр'ялу.» Людзі Амэрыкі і кангрэсмэны ставяць пытаньне аб прыцягненьні гандляроў да суду. Справа ўскладняецца, аднак тым, што прэзыдэнт ЗША, які актыўна падтрымлівае і прапагандуе гомасэксуалістаў, збачэнцаў і дэвіянтаў, захоўвае маўчаньне, а яго адміністрацыя кажа, што не згаджаецца з патрабаваньнямі пра суд над Planned Parenthood.

Калі агулам з улікам гісторыі прааналізаваць нават невялікую частку матэрыялаў па праблеме абортаў, то становяцца відавочным дзьве высновы, якія можна зрабіць. Найперш, што гэта вельмі сур’ёзнае, глыбокае і складанае пытаньне, якое датычыць кожнага чалавека (кожнага, бо яно заўсёды пытаньне дваіх, але абавязак – на адным).

Другое – гэта тое, што праўда пасярэдзіне і заключаецца ў тым (фармулёўка істотная), што **аборты мусяць быць забароненыя** з заканадаўчым абазначэньнем усіх тых выключэньняў, калі яны могуць быць дазволеныя. Улічваючы складанасьці сучаснага жыцьця, сьпіс выключэньняў мусіць быць дастаткова поўным, канкрэтызаваным і абгрунтаваным, вымагае сур’ёзнай і дакладнай юрыдычнай працы, бо справа ідзе, як я лічу, аб пытаньні важнейшым, чым сьмерць – аб нараджэньні новага чалавека.

5 ліпеня 2013 г., жнівень 2015 г.

ІНТЫМНЫ СЬВЕТ

Свабода -- вялікая каштоўнасьць,
Якая неабходная чалавеку і ўсяму жывому.
Свабода -- гэта свая тэрыторыя, свая зямля, свой народ,
Свая праца, свая творчасьць і свой плён.
Найвялікшая свабода -- любоў.
І калі нічога няма,
Але ёсьць думка аб свабодзе, -- свабода жыве.
І толькі калі зьнікае думка,
Памірае свабода і застаецца раб.

Чалавек мае моцныя прыродныя інстынкты, на якіх пабудаванае яго існаваньне. Гэта, перш за ўсё, інкстынкт жыцьця і інстынкт прадаўжэньня роду. Сюды ж – інстынкт мацярынства і бацькоўства. Інстынкты праяўляюцца незалежна ад волі чалавека і зьяўляюцца абавязкамі, накладзенымі на яго прыродай, альбо дакладней, Богам цераз праграму разьвіцьця.

У адрозьненьне ад жывёлы, чалавек мае свабодную волю, мае магчымасьць выбару і фармальна можа адмовіцца ад абавязку (інстынкту), але ён гэтага ня робіць, бо ажыцьцяўляць іх – добра. (Жыць добра нават калі вельмі цяжка.) Калі чалавек усё ж адмаўляецца ад абавязку, то гэта разглядаецца як гвалт над прыродай альбо як ненармальнасьць, альбо як злачынства перад Богам.

Чалавек валодае таксама набытымі інстынктамі, якія склаліся ў выніку культурнага разьвіцьця і зафіксаваныя, як звычкі, схільнасьці, манеры і т. п. рэглямэнтаваныя рэакцыі і паводзіны. Гэтыя інстынкты, аднак, могуць быць страчаны на працягу аднаго пакаленьня разам са зьменай культурных абставінаў. Тым ня менш ёсьць такія дачыненьні, якія разьвіліся на аснове прыродных схільнасьцяў да набытага інкстынту культуры, бо праяўляюцца паўсюдна на Зямлі, практычна ў любым чалавечым грамадзтве, якое стварыла культуру.

Гэта ёсьць дачыненьні, якія ўтвараюць **інтымны сьвет** чалавека. Інтымны сьвет асобы зьвязаны з палавой функцыяй і інстынктам працягу роду, датычыць кожнага чалавека, поўнасьцю рэалізуецца ва ўзаемадачыненьнях мужчыны і жанчыны ў форме сям’і.

Інтымны сьвет – гэта такая вобласьць існаваньня чалавека, якая датычыць толькі канкрэтных мужчыны і жанчыны. Ніхто ня мае права ўмешвацца ў гэты сьвет. Ён не дэманструецца прылюдна. Пра яго ня кажацца іншым, тым больш публічна. Спрацоўвае абарончае пачуцьцё сораму і набытае пачуцьцё самазахаваньня ўнутранай свабоды.

Інтымны сьвет ёсьць **вобласьць свабоды** кожнага канкрэтнага чалавека, прызнаная культурным грамадзтвам і ўсьвядомленая асобай, як таямніца, якая не раскрываецца іншым і зьнешняму сьвету, інакш яна перастае быць таямніцай і асоба траціць свабоду. Абарона таямніцы інтымнага сьвету ёсьць набытым **інстынктам культуры.**

Нават пры вельмі цяжкіх умовах жыцьця, калі адсутнічае сацыяльная пэрспэктыва і ўсялякая сацыяльная свабода, але калі не парушаны інтымны сьвет сям’і, людзі, нават самыя простыя, маюць радасьць і сэнс існаваньня. І жыцьцё не здаецца ім сумным і безнадзейным. Ім хапае той мінімальнай свабоды і падтрымкі, які дае ім свой, да мінімуму абмежаваны свабодны сьвет. Гэта, дарэчы, разумелі яшчэ старажытныя японцы ды кітайцы, адлюстроўвалі тое ў сваіх творах і філасофскіх думках (Кан-Фу-Цы і інш.). Сьвет інтымнай свабоды, падтрыманы любовяй, можа стаць асновый шчасьця чалавека ў розных абставінах жыцьця.

Зламаньне таямніцы інтымнага сьвету (дэманстрацыя і спавешчаньне для ўсіх), які належыць толькі канкрэтным асобам – мужчыне і жанчыне – самымі гэтымі асобамі прыводзіць да дэградацыі дачыненьняў і дэмаралізацыі асобы.

Адмаўленьне ад інтымнай свабоды ёсьць актам бескультур'я і суправаджаецца, як правіла, бессаромнасьцю, цынізмам, распустай, жорсткасьцю, дэманстрацыяй дурноты, непавагай да іншага чалавека і іншымі заганамі, якія нішчаць асобу і дух чалавека, прыносяць пакуты людзям.

У лібэральным грамадзтве, якое стварыла рынкі паскудзтва і чалавечых заган, разбурэньне інтымнага сьвету выяўляецца на публічным узроўні і падтрымліваецца рознымі групамі, спасылыючыся на свабоду слова, “правы чалавека” і т. п. Часам назіраецца адкрытае ўцяканьне ад інтымнай свабоды дзеля грошай ці задавальненьня схільнасьцяў сапсаванага розуму. У культурным грамадзтве інтымны сьвет чалавека (сям'і) павінен быць абаронены законам. Але трэба памятаць, што ў здаровай супольнасьці культурная традыцыя мацнейшая за закон.

Ліпень 2013 г.

НЕ ПРАДАВАЙЦЕ БАЦЬКОЎСКІ ДОМ

(Зварот да вясковых людзей, што пераехалі жыць у горад)

Ворагі Беларусі прааналізавалі прычыны выжываньня беларуса і робяць так, каб выбіць зямлю з-пад яго ног. Дастаткова нават павярхоўна глянуць на сацыяльна-эканамічную палітыку антыбеларускага рэжыму ў дачыненьні да працы, да прыватнага гандлю, прадпраймальніцтва, забудовы, жывёлагадоўлі, выездаў за мяжу і т.п., каб убачыць абсурдную тэндэнцыю, накіраваную на шкоду людзям, якія вечна зьдзіўляюцца і вечна не разумеюць таго, што іх вынішчаюць на іхняй зямлі.

Высновай гэтых развагаў будзе мой зварот да беларусаў, што пераехалі і пераяжджаюць у гарады. Не прадавайце сваю вясковую бацькаўшчыну! Беражыце бацькаўскі дом! Ён яшчэ можа стаць для вас прытулкам і паратункам у вашым жыцьці. Памятайма, тыя, хто прадалі матчыну мову, стварылі няшчасьце для ўсёй Беларусі. Тыя, хто прадаюць бацькаўскі дом, могуць кінуць сябе ў няволю.

Справа захопу нашай маёмасьці, нашай зямлі прыбышамі і маскоўцамі пашыраецца. Антыбеларускі рэжым, які ініцыяваў такі працэс, гэтаму пастаянна спрыяе, пасяляючы ўсё новых ворагаў і чужых людзей на зямлі Беларусі. Гэта адбываецца таксама ў рэчышчы маскоўскай палітыкі падрыхтоўкі тут новай гібрыднай вайны.

Не аддавайма радзіму ў чужыя рукі. Шануем месца сваё на зямлі. Беражэм дом бацькоў. Глядзім у будучыню.

Канец рэжыму (а ён настане) можа быць не безбалесным. Верагодны і эканамічны абвал, і дэфолт, і іншае сацыяльнае ўстрасеньне. Для працоўных людзей будзе цяжка існаваць у горадзе. І тады прыстанішчам для некаторых беларусаў можа стаць бацькаўскі дом у вёсцы, куды можна вярнуцца, і выжыць у ліхалецьце разам з сям'ёй. Наша пакутная гісторыя тое ілюструе.

Але гэта толькі магчымы і часовы цэнар. Галоўнае ж тое, што пасьля ліквідацыі рэжыму ўжо ў вольнай Беларусі ўзьнікнуць новыя добрыя ўмовы для чалавека. Адбудзецца прыватызацыя зямлі і кожны грамадзянін Беларусі будзе яе мець ва ўласнасьці. Узьнікне рынак зямлі і тыя, хто захавалі сваю маёмасьць і дом і захочуць вярнуцца на зямлю ды заняцца сельскай гаспадаркай (а гэта будзе выгадна), тыя будуць мець лепшыя магчымасьці

(не кажам ўжо пра станоўчыя псіхалагічныя моманты). Ня трэба сьпяшацца пазбывацца нерухомасьці (асабліва там, дзе карэньні чалавека). Аказваецца, што чужакам з-за мяжы яна якраз і патрэбная. Яны купляюць яе за бясцэн і ўжываюцца туды са сваім жыцьцём. Бацькаўшчына беларусаў робіцца чужой.

Але не павінна так быць. Маючы мінулае, памятайма пра будучыню.

Слава Айчыне!

Лістапад 2015

ЗЬ МЁРТВЫХ УСТАНЬНЕ ХРЫСТОВА

Хрыстос уваскрос! Дарагія землякі-беларусы, паважаныя адраджэнцы, віншую ўсіх з найвялікшым хрысьціянскім сьвятам – Вялікаднем – Зь Мёртвых Устаньнем Хрыстовым!

Гэта сьветазарнае сьвята ўсяго Хрысьціянства, якое сьведчыць пра Боскую прыроду Ісуса Хрыста. Тым часам дзея Прышэсьця і Ўваскрасеньня Хрыста ёсьць гістарычным фактам зафіксаваным больш дакладна, чым гісторыі жыцьцяў іншых тыхчасовых гістарычных асобаў. Хрысьціянства валодае рацыянальнай доказнасьцю свайго Боскага пачатку. Але мы ведаем, што да Веры прыходзяць праз веру.

Так і ў нашых імкненьнях да вольнай шчасьлівай Беларусі. Верма ў сьветлую сваю беларускую будучыню, набліжайма яе, працуйма, стараймася, будзьма пэўныя і здабудзем.

Хрыстос уваскрос!
Ляўдэтур Езус Хрыстус!
Слава Ісусу Хрысту!

5 красавіка 2015 г.

ISBN: 978-83-948192-1-7

З Ь М Е С Т

Кнігі, выдадзеныя Зянонам Пазьняком за мяжой

1. Зянон Пазьняк. Камунізм як форма рускага імпэрыялізму. – Нью-Ёрк, «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы» (БВТА), 2000 г.

2. Зянон Пазьняк. Новае стагоддзе. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2002 г.

3. Зянон Пазьняк. Гутаркі з Антонам Шукелойцем. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2003 г

4. Зянон. Вялікае Княства. -- Нью-Ёрк, «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы» (БВТА), 2005 г.

5. Зянон. Вялікае Княства (2-е выданьне). -- Варшава, «Беларускія Ведамасьці», 2005 г.

6. Зянон. Беларуска-Расейская вайна. Belarus is easten outpost. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2005 г.

7. Зянон Пазьняк. Прамаскоўскі рэжым альбо як адбываецца разбурэньне Беларусі. -- Нью- Ёрк, «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы», 2005 г.

8. Зянон Пазьняк. Прамаскоўскі рэжым альбо як адбываецца разбурэньне Беларусі (2-е выданьне). -- Варшава, «Беларускія Ведамасьці», 2005 г.

9. Сяргей Навумчык. Сем гадоў Адраджэньня альбо фрагмэнты найноўшай беларускай гісторыі (1988 – 1995). -- Варшава, 2006 г.

10. Галіна Пазьняк. Беларусь у сэрцы. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2007 г.

11. Зянон Пазьняк. Нацыянальныя каштоўнасьці. -- Варшава, 2007 г. (Містыфікацыя. Выдадзена ў Беларусі, 1/16 д.а., 60 с.).

12. Зянон. Дарога. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2007 г.

13. Зянон Пазьняк. Развагі. Канцэпцыя новага Беларускага Адраджэньня, кн 1, артыкулы і матэр'ялы (1990 —III.1996). -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2007 г.

14. Парсіваль (2-е выданьне). -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2009 г.

15. Зянон Пазьняк. Нацыянальныя каштоўнасьці. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2009 г. (1/32 д.а., 192 с.)

16. Зянон Пазьняк. Цяжкі час. Канцэпцыя новага Беларускага Адраджэньня, кн 2, артыкулы і матэр'ялы (IV.1996—2002). -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2010 г.

17. Зянон Пазьняк. Цяжкі час. Працяг. Канцэпцыя новага Беларускага Адраджэньня, кн 3, артыкулы і матэр'ялы (2003--2010). -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2010 г.

18. Зянон Пазьняк. Сяргей Навумчык – Дэпутаты Незалежнасьці. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2010 г.

19. Зянон Пазьняк. Дэклярацыя – першы крок да Незалежнасьці. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2010 г.

20. Зянон Пазьняк. Сэсія Незалежнасьці. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2011 г.

21. Зянон Пазьняк. Незалежнасьць Беларусі. 20 гадоў. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2011 г.

22. Зянон Пазьняк, Валеры Буйвал. Абарона Курапатаў. Народны Мэмарыял. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2012 г.

23. Зянон Пазьняк. Добрая фатаграфія. -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2012 г.

24. Галіна Пазьняк. Менскі гарсавет у пэрыяд нацыянальнай рэвалюцыі (1990-1991). -- Варшава, “Беларускія Ведамасьці“, 2012 г.

25. Зянон. Тэрра Дэй. -- "Беларускія Ведамасьці", -- Варшава, Нью Ёрк, Вільня, 2014 г.

26. Zenon. OJCZYZNA WIECZNA. -- "Беларускія Ведамасьці", -- Warszawa, 2014.

27.Аўген Калубовіч. Мова ў гісторыі Беларускага пісьменства. (Факсімільнае выданьне. Прадмова да факсіміле – Зянон Пазьняк). -- Варшава «Беларускія Ведамасьці», 2015 г.

28.Зянон. Палын-палын…-- Нью-Ёрк, «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы» (БВТА), 2016 г.

29. Зянон Пазьняк. Незалежнасьць. – Нью-Ёрк, «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы» (БВТА), 2016 г.,

30. Zenon. TERRA DEI. – New York, Warszawa, – «Беларускае Выдавецкае таварыства ў Амэрыцы» (БВТА), "Беларускія Ведамасьці", 2017 г.

31. Зянон. Глёрыя Патрыя. – Вільня, 2000 г.

32. Даніэль Дэфо. Рабінзон Круза. (Факсімільнае выданьне. Прадмова і пасьляслоўе – Зянон Пазьняк). – Нью Ёрк – Варшава, – БВТА, «Беларускія Ведамасьці», – 2017 г.

33. Зянон Пазьняк. Vox Angelica. Кніга перакладаў. – Нью Ёрк- Варшава, – «Беларускія Ведамасьці», – 2018 г.

34. Зянон Пазьняк. Краявід перад нізінай. – Варшава – Нью-Ёрк, – «Беларускія Ведамасьці», – 2018 г.

Зянон Пазьняк. Беларускі палітык, навуковец, публіцыст і паэт (год нараджэньня 1944). Кандыдат мастацтвазнаўства. Займаўся гісторыяй мастацтва і археалёгіяй. У 1988 годзе адкрыў і археалягічна дасьледваў Курапаты пад Менскам – месца камуна-расейскага генацыду і масавых расстрэлаў беларускага насельніцтва ў 1937-1941 гг. Заснавальнік і адзін з арганізатараў Беларускага Народнага Фронту “Адраджэньне” (БНФ, 1988 г.) З 1989 г. – старшыня БНФ. У 1990-96 гг. – дэпутат Вярхоўнага Савету 12-га скліканьня (парляманту), караўнік парляманцкай Апазацыі БНФ. Вылучыў канцэпцыю незалежнасьці Беларусі. Пад яго кіраўніцтвам Народны Фронт і дэпутацкая Апазыцыя БНФ у жніўні 1991 г. дамагліся незалежнасьці краіны. Стварыў і ўзначаліў Ценявы Кабінэт, куды ўвайшлі лепшыя вучоныя, палітыкі і грамадзкія дзеячы Беларусі. У 1994 г. – кандыдат у прэзыдэнты Рэспублікі Беларусь. Пасьля ўсталяваньня прамаскоўскага аўтарытарнага рэжыму Лукашэнкі кіраваў Народным Фронтам і знаходзіўся ў апазыцыі да рэжыму. У 1996 г., пазьбягаючы арышту і заплянаванага забойства з боку антыдэмакратычнага рэжыму, вымушаны быў пакінуць Беларусь.

Аўтар шматлікіх кніг па палітыцы і канцэпцыі Беларускага нацыянальнага Адраджэньня, па мастацтву, архітэктуры і фатаграфіі. Выдаў некалькі зборнікаў паэзіі і фотаальбомаў, сябра Беларускага ПЭН-цэнтру. Старшыня Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ (КХП—БНФ), Беларускага Народнага Фронту “Адраджэньне”. З 1996 г. знаходзіцца ў палітычнай эміграцыі (адкуль ажыцьцяўляе агульнае палітычнае кіраўніцтва Партыяй і рухам).

(Інфармацыя КХП—БНФ)

Zianon Pazniak. The Belarusian politician, scientist, publicist and poet (born 1944). Doctor of the art history. He researched the art history and carried out the archeological excavations. 1988 he has revealed Kurapaty near Minsk – a place of the communist Russian genocide against the Belarusian people and mass killings of the Belarusian population in 1937-41 and carried out the archeological excavations in this place. 1988 he was the founder and one of the organizers of the Belarusian Popular Front “Adradzennie” (the BPF). Since 1989 he is the Chairman of the BPF. In 1990-96 he was MP of the Supreme Soviet of Belarus of the 12th convocation and acted as the leader of the parliamentary opposition of the BPF. He has elaborated and presented the conception of the independence of Belarus. The Belarusian Popular Front and the parliamentary opposition of the BPF under his leadership achieved the proclamation of the independence of Belarus in August 1991. He has formed the Shadow Cabinet with the best scientists, politicians and public figures of Belarus as members and acted as its leader. 1994 he was nominated a candidate on the presidential elections. After the pro-Moscow authoritarian Lukashenka regime has been established in Belarus he acted as the Chairman of the Belarusian Popular Front in the opposition to the regime. 1996 he was forced to leave Belarus in order to escape the arrest and because the regime has planned to kill him.

He is author of many books on the politics and the conception of the Belarusian national Rebirth, art history, architecture and photo. He has published some collected poetries and photo albums. He is member of the PEN-center. Now he is the Chairman of the Conservative Christian Party – BPF and the Belarusian Popular Front “Adradzennie”. Since 1996 he is acting in the political emigration and leading the political activity of the Party and the BPF.

(The information of the Conservative Christian Party – BPF)

ISBN: 978-83-948192-1-7
(Пазьняк Зянон Станіслававіч)

Зянон Пазьняк

КРАЯВІД
ПЕРАД НІЗІНАЙ

Выбраная публіцыстыка

Выданьне і друк коштам аўтара
Некамэрцыйнае выданьне

Зянон Пазьняк. Краявід перад нізінай. Выданьне: «Беларускія Ведамасьці», Варшава – Нью-Ёрк, 2018. – 238 с. Папера афсэт. Леттэр, фармат 6x9 (½ леттэр); 59 друк. арк. Наклад 250 асоб. «Краявід перад нізінай» – гэта зборнік выбранай публіцыстыкі аўтара 2010-2018 гг. Тэксты аб'яднаныя адным падыходам -- асьвятленьнем небясьпечных зьяваў і працэсаў для існаваньня нацыі, культуры і цывілізацыі. Таксама адлюстравныя тэмы аб становучых чыньніках разьвіцьця.
ISBN: 978-83-948192-1-7

Кампутарны склад, вокладка, афармленьне – *Зянон Пазьняк*
Кампутарны набор – *Галіна Палачаніна*
Друк – LULU
Наклад – 250 асобнікаў
Папера – афсэтная
Фармат аркуша – Леттэр
Фармат друку – 6x9 (½ леттэр)
Ум. друк. арк. – 10,7
Ул. друк. Арк. – 59,5
Аддрукавана: у кастрычніку 2018 г. у ЗША

ISBN: 978-83-948192-1-7